DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

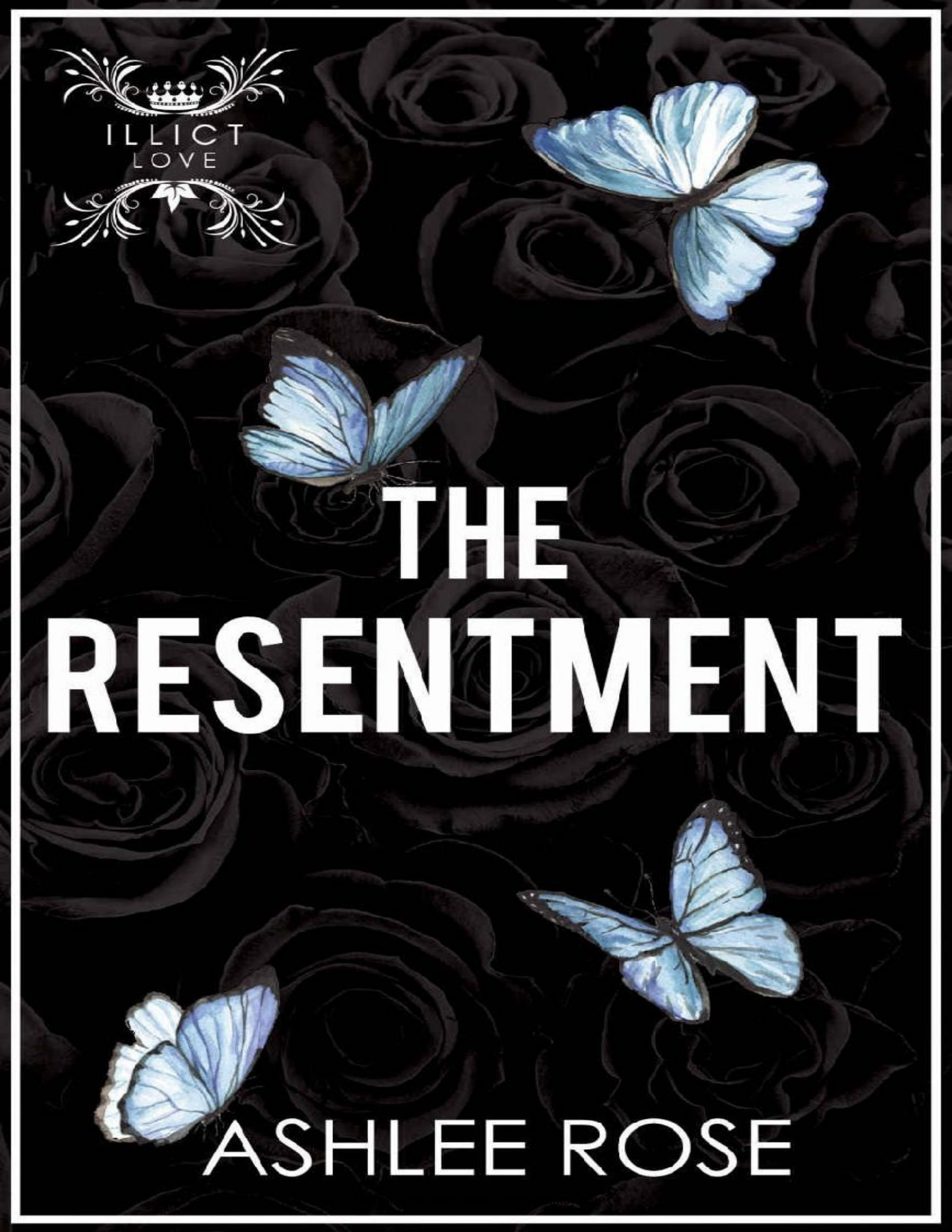
ILLICT
LOVE
THE
RESENTMENT
ASHLEE ROSE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

DİRENİŞ

ILLICIT AŞK

BİRİNCİ KİTAP

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ASHLEE ROSE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ashlee Rose

Telif Hakkı 2023 Ashlee Rose

Birinci Baskı

Yazar, 1988 tarihli Telif Hakları, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca bu eserin yazarı olarak tanımlanmak için manevi haklarını ileri sürmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni alınmaksızın çoğaltılamaz, kopyalanamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla iletilemez veya yayınlandığı cilt veya kapak dışında herhangi bir şekilde ve sonraki alıcıya benzer bir koşul uygulanmaksızın başka bir şekilde dağıtılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır.

Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İÇİNDEKİLER

Ashlee Rose Yazarının Diğer Kitapları Okuyucu Notu: Tetikleyici Uyarı

Önsöz
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53
Bölüm 54
Bölüm 55
Bölüm 56
Bölüm 57
Bölüm 58
Bölüm 59
Bölüm 60
Bölüm 61
Bölüm 62
Bölüm 63
Bölüm 64
Bölüm 65
Bölüm 66
Bölüm 67
Bölüm 68
Bölüm 69
Sonsöz

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ASHLEE ROSE'UN DİĞER KİTAPLARI

Bağımsızlar:

İstenmeyen Bana

Söz Ver Vahşi

Aşk İşkenceci

Kahraman

Çalmaya Değer Bir Şey

Sevgili Kalp, Beni Mahvettin

İmzalı, Mühürlü, Bebek

Seri:

Yeni Bir Şey

Kaybedilecek Bir Şey

Ondan Önce Sonsuz

Bir Şey

Onsuz Sonsuza

Kadar

Düet:

Love Always, Peyton

Forever Always,

Knight Way Back

When Düet

Romanlar:

Rosemont Rekindle

Us'a Hoş Geldiniz

Senin Küçük Kirli Sırrın

Vahşi Bir Buluşma

Riskli Okuma Romanları:

Arayan Hallow

Arzulayan Hex

Baştan Çıkaran

Willow İsteyen

Knox

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hepsi Amazon Kindle Unlimited'ta mevcuttur

Kitapların doğası gereği sadece 18 yaş üstü için uygundur.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

OKUYUCU NOTU:

Bu, Sevgili Kalbim, Beni Mahvettin'in devamıdır.

Küskünlük'ten önce Sevgili Kalbim, Beni Mahvettin'i okumanız şiddetle tavsiye edilir, böylece Connie Killian'ın kızı olduğu için arka plan hikayelerini daha iyi anlayabilirsiniz.

Lütfen Reese'in İngiliz olduğunu ve bu yüzden kitabın geçtiği yer olan Amerika'da kullanılmayan kelimeler ya da ifadeler olabileceğini unutmayın. Kaleb ve Connie Amerikalı. Bu bir dilbilgisi hatası değil, onun bakış açısından doğru biçimde yazılmıştır.

Okuyucularımın hikâyelerime her zaman gözü kapalı girmesini isterim, ancak tetikleyici uyarıları kontrol etmek isterseniz lütfen bir sonraki sayfayı kontrol edin.

TETIKLEYICI UYARI

Cinsel Saldırı
İntihar
Aile İçi Şiddet Tasvirleri Tecavüz
Tasvirleri

PROLOGUE

TUR OTOBÜSÜNDE ESKI HALIMIN BIR GÖLGESI GIBI OTURUYORDUM. NASIL BU KADAR APTAL OLABILDIM VE Naif. Bildiğimi sandığım her şey yalanmış.

Annemlerin ikisi de bana yalan söyledi. Babam bana yalan söyledi.

Ve en kötüsü de, öz annem olan o aşağılık, cadaloz kadın vardı. Bu düşünceyle damarlarımda dolaşan nefret midemi bulandırdı. Geri dönmeyecektim.

Bu sözler babamın ağzından çıkar çıkmaz, daha fazla koşamayana kadar koştum.

Annelerimle yüzleştim, hiçbir şey söylemelerine gerek yoktu; yüzleri her şeyi anlatıyordu. Suçluluk ve aldatılmışlıkla doluydular ve beni en çok üzen de buydu. Bana ne olduğunu anlatacak kelimeleri bile bulamamaları. Nasıl olduğunu.

Bana gerçeği söylemek için zaman ayırsalardı belki hepsini affedebilirdim ama benimle oturup konuşmaya hazır olduklarında artık çok geçti. Artık çok geçti.

Sahip olduğum tüm üzüntüyü çoktan kaybetmiştim.

Sadece kaçmak istedim. Kaçmak istedim.

New York'tan uzakta.

Annemlerden uzakta.

Babamdan ve kesinlikle o orospu annemden uzakta.

Peki, kaçmak ve gerçeklikten biraz olsun uzaklaşmak istediğinizde ne yaparsınız?

Bir hayran olursun ve rock yıldızı erkek arkadaşınla turneye çıkarsın.

Belki affedeceğim ama asla unutmayacağım.

Asla.

Babamla gizli bir ilişki yaşıyor olması dışında, bana kazık atmayan tek kişi Reese'di. Yani evet, bunu düşünerek beni mahvetti. Ama o hala benim en iyi arkadaşım, o yüzden hazır olduğumda onu arayacağım.

Onunla buluşur ve her şeyi açıklardım. Ama şimdilik acımı alkol, seks, uyuşturucu ve rock 'n' roll ile dindirmek istiyorum.

Masum Connie'ye elveda.

Merhaba pervasız ve aşağılanmış Connie.

Henüz hiçbir şey görmediniz ve hikâyemi okumanız için sabırsızlanıyorum.

EMINIM HALA TURNEDE VE HAYATIMIN AŞKI TRYST ILE BIRLIKTE OLACAĞIMI DÜŞÜNMÜŞSÜNÜZDÜR. DEĞIL MI?

Şey, yanlış.

Yanlış düşünmüşsün.

Eski en iyi arkadaşımın bana hatırlatmaktan hoşlandığı gibi, hayat her zaman planlandığı gibi gitmez. Beyaz at yoktur. Peri masalı yoktur. Sonsuza dek mutlu olmak yok.

Tam işler boka sarmaya başlamıştı ki Tryst'i bir hayranıyla taşaklarının dibinde buldum. Eve dönmek istemiyordum ama şu anda ev benim için en iyi yer gibi görünüyordu.

ANCAK BUNDAN ÖNCE KONUŞMAMIZ GEREKEN ÇOK ŞEY VAR, BU YÜZDEN ARKANIZA YASLANIN VE KEMERLERINIZI BAĞLAYIN.

SEVGILER, CONNIE X

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BİRİNCİ BÖLÜM

ÜÇ AY ÖNCE

TUR OTOBÜSÜNE TÖKEZLEYEREK BINDIĞIMDE DAMARLARIMDA ALKOL DOLAŞIYOR VE UYUŞTURUCU POMPALANIYORDU.

Kan akışım. Tryst'ten önce alkolden başka bir şeyle uğraşan biri olmamıştım ama Tryst'ten beri elime ne geçerse onunla kafayı bulmak düzenli bir olay haline geldi. İçten içe bunu her şeyi uyuşturmak için yapıyorum; *ailemin* bana yaşattığı duyguları uyuşturmak için. Midem bulanıyor, sakin ruh halim yaptıklarına duyduğum öfke tarafından tüketilmeye başlıyor. Bana nasıl davrandıklarına.

Kanepeye düşmeden önce ağır botlarımla yeri tekmeledim, başım kenardan geriye düşerek tur otobüsünün camına çarptı. Ağır bir iç çekmeden önce derin bir nefes alıyorum, kızgınlığın ağırlığı ciğerlerimi eziyor.

"Şekerim," Tryst yanımda diz çöktü, eli keçeleşmiş kahverengi saçlarımı yumrukladı, beni ona bakmam için yukarı çekti ama bakışlarımı sabitleyemedim. "Gel ve bana bin," elini benimkinin üzerine indirmeden önce dudaklarını yalıyor, "o zaman söz veriyorum, sana istediğin iyi şeyleri vereceğim." Göz kırpıyor, dilini ağzıma daldırırken yedek eli yanaklarımı kavrıyor ve vücudum anında rahatlıyor.

Tryst başlangıçta harikaydı, bana rock 'n' roll'la dolu özgür bir hayat vaat *ediyordu* ama *Chord* büyüdükçe büyüdü ve Tryst'e göre ben küçüldükçe küçüldüm. O, Callaghan ve Rox'tu. Chord'un üyeleri. Onun önceliği onlardı, ben değil. Şimdi beni sadece mavi taşaklarının düzeltilmesi gerektiğinde istiyor. Ben de seve seve yapıyorum, en azından bir şeyler hissediyorum.

Beni asla bağımlı olmamam gereken şeylere bağımlı hale getirdi ve şimdi onları rüşvet olarak kullanıyor ve ben de şeker vaat edilmiş bir çocuk gibi onun taleplerini kucaklıyorum.

Bir seviyede bir sorunum olduğunu biliyordum; yardıma ihtiyacım olduğunu biliyordum. Ama yardım gelmiyordu. Kimse gelmiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İKİNCİ BÖLÜM

MEVCUT GÜN

YATAĞIMDA UZANIRKEN GÖZLERIM OTELIN TAVANINA SABITLENMIŞTI. TUR OTOBÜSÜNDE YAŞAMAKTAN BIKMIŞTIM.

ve çok hararetli bir konuşmadan sonra, Tryst sonunda kırıldı ve Londra'ya vardığımızda bize bir otel rezervasyonu yaptı. Bu bizim ilk gecemizdi ve iyi ki yalvarmışım çünkü karşılığını almıştım. Dördümüz *The Berkley*'de kaldık. Yorganı çeneme kadar çekerek, Tryst'in gürültülü horlamaları odayı doldururken kıpırdamadan yattım. Başım çarpıyor, vücudum ağrıyor ve ağzım çöl kadar kuruyordu. Dün geceki kafamın pek de hoş olmayan bir hatırlatıcısıydı. Her sabah bir daha o duruma düşmeyeceğime yemin ediyorum ama her gece düşüyorum.

Başımı yavaşça çevirerek Tryst'in yüzüstü yattığı yere bakıyorum. Siyah, dağınık saçları havaya kalkmış, soluk teni rastgele dövmelerle kaplı ve noktalı. Tura çıktığı her ülkede yeni bir tane yaptırıyor, sanırım bir tür hatıra gibi.

Tryst'i sevmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum ama artık ona aşık olduğumu sanmıyorum. Kendim için istediğim hayat bu değildi. Özel jetler, çığlık atan hayranlar ve paparazziler. Bazıları bu yaşam tarzını sevebilir ama ben sevmiyorum.

İlk başta çok heyecan vericiydi, hatta keyif vericiydi ama artık *çok* fazlaydı. Bundan çok daha fazlasını istedim. Sahip olduğumdan çok daha fazlasını.

Bundan daha iyisini hak ediyorum. Bunu ben de biliyordum, Tryst da biliyordu ama o da onu bırakmayacağımı biliyordu. Tasma ve tasmayı boğazıma sıkıca bağlamıştı.

Ama bu düşüncelerimi, belki de prensimle birlikte beyaz bir ata bindirilip götürüleceğime dair hâlâ küçük bir umut kırıntısı olduğunu düşünmekten alıkoymuyor.

O zamana kadar, sadece günleri atlatıyorum.

BÜYÜK BOY SIYAH *PALMIYE MELEĞI* TIŞÖRTÜ VE SIYAH BISIKLET ŞORTU GIYMIŞTIM, AYAKLARIMI KAYDIRDIM Doc Marten botlarımı giyip çantamı aldım ve NY şapkamla görünümümü tamamladım. Parmaklarımı uzun, kahverengi saçlarımın uçlarında gezdirdim ve dağınık uçlardaki düğümleri açtım. Kuru ve çatlak dudaklarıma dudak kremi sürerken yumuşak bir iç geçirdim, artık hazırdım.

Bir süreliğine dışarı çıkmam gerekiyordu. Tryst hâlâ uyuyordu ve onu beklemekten bıkmıştım. Ana yatak odasından çıkıp geniş ve açık planlı salona girerken kimsenin dikkatini çekmek istemediğim için başımı eğdim.

Crescent Pavilion Penthouse'da kalıyoruz. Tryst için sadece en iyinin en iyisi, ama en azından her gece o boktan tur otobüsünde uyumuyoruz.

"Hey, tatlı şey, nereye gidiyorsun?" Ön kapıya yönelirken Rox'un arkamdan bağırdığını duyuyorum. "Dışarı," diye bağırıyorum.

"Tryst mutlu olmayacak tatlım," diye seslenmeye devam ediyor ben anahtar kartı alıp kapıyı açarken. "Tryst bunu atlatacaktır." Dönüp gülümsüyorum ve Rox'u tersleyerek kapının arkamdan kapanmasına izin veriyorum. Asansörün düğmesine basıp botumu yere vurarak bekliyorum. Asansöre binip zemin katın düğmesine bastığımda, Rox lanet olası bir ispiyoncu olduğu için Tryst'in peşime takılacağından endişe ederek bekledikçe endişemin boğazımda düğümlenmeye başladığını hissediyorum. Eskiden çok kaygısız, çok neşeliydim, ama şimdi? Endişe dolu bir tren enkazıydım,

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

ilaçlar kesinlikle buna yardımcı olmadı ve bir ay kadar önce temizlenmeye karar vermemin nedenlerinden biriydi.

Düzenli bir nefes alarak lobinin zemininde hızlı adımlarla ilerledim. Krem rengi parlak fayanslar, ağır çizmelerim üzerlerinde gümbürdedikçe ışıl ışıl parlıyordu. Gözler üzerimdeydi, panik boğazıma kadar yükseldi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kalbim göğsümde çarparken, kan kulaklarıma pompalanırken, biri beni tanıyacak diye korkuyordum. Gözlerim botlarıma takıldı, kafamın içinde adımlarımı sayıyor ve başımı kaldırmıyordum. Bu, karnımın derinliklerinde yüzen gerginliği bir nebze de olsa hafifletmeye yardımcı oldu.

Otelin önüne geldiğimde cıvıl cıvıl, kusursuz giyimli kapıcı beni "Günaydın hanımefendi," diye karşıladı. Gözlerimi yerden kaldırdığımda, dışarıda çaresiz avlarını takip eden aslanlar gibi bekleyen birkaç paparazzi gördüm. O bendim. Çaresiz av bendim.

"Kahretsin," diye tıslıyorum, izlerimde duruyorum ve yana doğru ilerleyip görüş alanımdan çıkıyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor kibar İngiliz kapıcı. Gözlerimi sıkarak kapattığımda, nefes almak için soluk soluğa kalırken başım duvara yaslanıyor ve bedenimin boğulmak yerine nefes alabilmesini diliyorum.

Gözlerimi açıp tavana odaklanarak, "Bir dakikaya ihtiyacım var," diye soluklanıyorum.

"Paparazziler senin için mi burada?" Bana doğru temkinli adımlarla yaklaşıyor, başını eğip gözleri gözlerimi bulsun diye eğilirken sesine endişe karışıyor. Ona bakmak için döndüğümde kalbim hafifçe yavaşlıyor. Şapkasının altında düzgünce kesilmiş gri saçları, her ifademi, her hareketimi izleyen nazik, mavi gözleri üzerimde. Kararsız kalbimi saniyeler içinde sakinleştirdi.

Tryst ile birlikte olduğum ve Chord'un kariyerinin başından beri orada olduğum için artık bir sosyeteydim. Sosyal medyam patladı, hayranlarım Chord'un normalde asla göremeyecekleri bir parçasını görmeye çalışıyorlardı. Her zaman resmim çekildi, takip edildim ve konuşuldum. Başlangıçta bunu sevdim ama bu şöhret mahremiyet ayrımcılığını da beraberinde getirdi. Kendime ayıracak hiç vaktim olmadı.

Başımı sallıyorum, boğazımdaki büyük yumruyu yutuyorum. "Ve erkek arkadaşım," diye mırıldanıyorum gözlerim yaşarırken, göğsümde tanıdık bir yanma kendini belli ediyor.

"Seni arka kapıdan çıkarayım..." diye işaret ediyor, beni lobiye geri götürürken elini belime koyuyor. "Onlar parazit; haşarat," sesi alçak, yangın çıkışına ulaştığımızda sözlerini mırıldanıyor.

"Şu tarafa git, onlardan kaçabilirsin," diyerek bana usulca gülümsüyor, ardından frak ceketinin içine uzanıp bir kart çıkarıyor ve bana uzatıyor.

"Geri döndüğünüzde bu numarayı arayın, biri sizi içeri alacaktır. Onlara Ernest'in size söylediğini söyleyin," diyerek göz kırpıyor ve şapkasını çıkarıyor.

Bu yabancının nezaketi karşısında gözlerim yaşarıyor ve kartı parmak uçlarımın arasında çevirip izlerken bir kahkaha atıyorum. Ona teşekkür etmek istiyorum ama kelimeleri bir araya getiremiyorum, boğazım dar ve kalın. Ona bakıyorum, göz kırpmaya korkuyorum çünkü göz kırptığım anda gözyaşlarım akacak ve ben artık ağlamak istemiyorum.

"Yakında görüşürüz," diyerek gülümsüyor ve arkasını dönüp ana kapıya doğru yürüyor.

Büyük yumruyu yutarak arka çıkıştan dışarı itiyorum ve ciğerlerime dolan havayı karşılıyorum, keskin bir şekilde nefes alırken hafif bir yanma hissediyorum. Bu, bir sonraki vuruşumu bulacağım zaman olacaktı, ancak bir aydan biraz fazla bir süredir temizim.

Bir gece ben ve Tryst çok sarhoştuk, işler kızıştı ve Tryst bana her zamankinden daha fazla yaklaştı. Daha önce bana hiç böyle bir şey yapmamıştı ama istesem de onu durduramazdım. Çok *sarhoştum* ve kendi kendime bir daha asla böyle tamamen çaresiz olduğum bir duruma düşmeyeceğime yemin ettim. Kendimi savunamayacağım bir yerde. İşler çok ileri giderse onu durduramayacağım bir yerde; bu yüzden ertesi sabahtan beri temizim.

Harrods'ta yürürken amaçsızca koridorlara göz gezdiriyorum. İstediğim ya da ihtiyacım olan hiçbir şey yok ama yine de bakmaktan kendimi alamıyorum. Parmaklarım kıyafetlerin üzerinde

Kitaplarız - Tüm Kitaplar İçin Tıklayınız

geziniyor ve duygularım beni sararken göğsümde bir sızı hissediyorum. Kalbimi tişörtümle ovuştururken aklım Reese'le alışverişe gittiğimiz günlere gidiyor. Konuşmamamızdan nefret ediyorum, bana hala mesaj atıyor ama ben ona cevap vermeye hazır değilim, en azından henüz değil. Bugün gibi günlerde tek yapmak istediğim onun adını tıklayıp onunla konuşmak, sadece sesini duyabilmek. O

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

her zaman her şeyi daha iyi yapardı. Ama bunu kendi başıma yapmak zorundaydım. Hiçbirinin ihanetini affetmeye hazır değilim. Hepsi bana öyle ya da böyle ihanet etti.

Parmaklarım asılı giysilerin arasında gezinirken yüksek sesle alay ediyor ve başımı sallıyorum. Onlar benim annem değil. Kalbim acıyor, farkına vardığımda göğsüm ağrıyor. Bildiğim her şey bir yalandı ve hayatımı mahvetti. Ait değilmişim gibi hissediyorum. Bildiğim her şey uydurmaydı, iki sevgi dolu, nazik anneyle bir hayal dünyasında yaşıyordum. Ama sonra uyandım ve hayatım o zamandan beri hiç bitmeyen karanlıkla dolu yürüyen bir kabus gibi; fiziksel olarak uyanamadığım bir kabus.

Şaşkınlıkla dolaşırken kendimi çanta reyonunda buluyorum, stoklarına bakınca gözlerim açılıyor. Başka bir çantaya ihtiyacım yok ama başka bir çanta *istiyorum*. Bir bağımlılığın yerine başka bir bağımlılık koyarsın derler, sanırım bu da benim yeni bağımlılığım.

Bir saat sonra *Harrods*'tan kıyafetler, ayakkabılar ve yepyeni bir *Chloé* çanta ile çıkıyorum. Güneş gözlüklerimi takıp Londra'nın kalabalık caddelerinde harcamalarıma devam ediyorum. Tryst'in kartına sahip olmanın keyfi. Adamın imzayı attığından beri mantıklı olandan çok daha fazla parası var ve şu anda dünyanın en bilinen gruplarından birinin bir parçası.

Çantalarımı yere bırakarak kalabalık bir pastaneye oturuyorum ve gözlerimin bir garson aramak için odada dolaşmasına izin veriyorum, sonra bunun bir tezgah siparişi olduğunu fark ediyorum. Yanaklarımı şişirerek masadan uzaklaşıyorum, çantalarımı kaptığım gibi sıraya giriyorum.

"İyi günler," diye gülümsüyor tezgahın arkasındaki genç bayan, "size ne getirebilirim?"

"Umm," diye kekeleyerek cam tezgâha bakıyorum, "bademli kruvasan ve yulaf sütlü latte alayım lütfen." Gülümseyerek kartımı okutuyorum ve tezgâhın sonuna doğru ilerliyorum. Yemeğimin ve kahvemin bulunduğu tepsiyi alıp masama doğru yöneldiğimde yerimde birinin oturduğunu görüyorum. Kıpırdamadan dururken kaşlarım çatılıyor, gözlerim benim olduğum yerde oturan yaşlı adamın üzerinde geziniyor. Saçları simsiyah ve düzgünce şekillendirilmiş. Kenarları kısa ve aralara serpiştirilmiş gri lekeler var ama tepesi uzun ve dağınık. Gri gözleri benimkilerle buluştu, içlerinde mavi ve yeşil lekeler vardı. Bir elinde kahvesini, diğerinde gazetesini tutuşunu izliyorum. Çenesi köşeli ve keskin; o anda tek düşünebildiğim, dudaklarımı onun yontulmuş çenesinin kenarına sürtmenin nasıl bir his olduğuydu. Yanaklarında bir parça kırmızı leke var, sıcak mı? Telaşlı mıydı? Yoksa sadece pembe, parlayan bir cildi mi vardı? Ten renginin geri kalanında açık, altın rengi, neredeyse parlayan bir his vardı. Dudaklarına odaklandığımda gözlerim güzel yüzünde biraz fazla uzun süre dolaşmaya devam etti, başım hafifçe yana eğildi. Belirgin bir aşk tanrısı yayı var; alt dudağı kalın ve kalın setli ve bahse girerim ona sorsanız öldürücü bir somurtma yapardı. Dudakları dolgun ve pembe, üst dudağı biraz daha ince. Onun iyi öpüşen biri olduğunu biliyordum, senden biraz daha uzun süre oyalanacağı türden, dudakları kalp atışının ritmiyle hareket etmeden önce yumuşak, nazik öpücükler fırçalayacak, sonra onları genişletecek ve dilinin seninkiyle dans etmesine izin verecekti.

Düşüncelerimi kontrol etmeye çalışırken kalbim göğsümde biraz daha hızlı atıyor. Babamın yaşlarında, kırklı yaşların sonunda olduğunu söyleyebilirim ve boğazını temizlediğini duyduğumda, ona biraz fazla uzun süre baktığımı çok iyi bildiğimden, tepsimi masaya koyup çantalarımı yere bırakarak kendime geliyorum. Güçlü bir duruşla ayakta dururken ellerim kalçalarımda, böylece beni itmesine izin vermeyeceğimi biliyordu.

"Benim koltuğumdasın," kaşlarımı çatarken ses tonum kesik ve sert, kaşlarım derime batıyor.

"Öyle mi?" Kalabalık kafede etrafına bakınıyor, gözleri benimkilerle buluşmadan önce omuzlarını kayıtsız bir şekilde silkiyor.

"Evet," diye bağırıyorum, içimde bir öfke dolaşıyor.

Ücretsiz PDF Kütüphanesi : https://rantey.org

"Kafan karışmış olmalı," diye hafifçe kıkırdıyor, Amerikan aksanı kalın ve onun da benim gibi suyun ötesinden geldiğini bilmek beni biraz daha rahatlatıyor. "Ben geldiğimde burada kimse oturmuyordu."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Çünkü sıradaydım!" sesim şimdi biraz daha yüksek, "Daha önce burada oturuyordum! Ama çantalarımı bırakmak istemedim!"

Gri gözleri yerde duran çantalarıma kayıyor ve o güzel gri havuzları tekrar benimkilere çeviriyor: "Bu işler öyle olmuyor tatlım."

Burnumu kıvırıp kaşlarımı çatıyorum. "Bana tatlım deme." Erkeklerin bana tatlım demesinin nesi var? *İğrenç.*

"Benimle oturmaktan memnuniyet duyarsınız," diyerek karşısındaki sandalyeyi tekmeliyor.

"Sanırım başka seçeneğim yok, değil mi?" diye inleyerek dolu masalara bakıyorum.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup yere çöküyorum. İnatçılık damarlarımda dolaşıyor ve her ne kadar oturmaktan ve bu el yapımı Tanrı'ya yakın olmaktan mutlu olsam da yine de ruh halimden kurtulamıyorum.

"Her zaman somurtkan bir velet misin?" diye homurdanıyor, sandalyesinde arkasına yaslanmış, küçük, zavallı kahvesini yudumlarken kendini beğenmiş kıçıyla Financial Times okuyor.

"Sadece hak sahibi dangalaklar yerime oturduğunda."

Çenesini sıkarak gıdıklanmasına neden oluyor, gözleri alev alev yanarak beni süzüyor, "Senin koltuğun değildi."

"Her neyse, büyükbaba," diye sırıtıyorum, dudaklarımı büküyorum ve kahvemi yudumluyorum.

"Büyükbaba?!" diye boğuluyor, öne doğru atılıyor ve gazetesini katlayıp masanın üzerine koyuyor. Gözlerim sol elini tarıyor ve parmağında alyans olmadığını görüyorum, ama bu hiçbir şey ifade etmiyor, değil mi?

"Evet," diye dudak büküyorum, aniden aç bile olmadığım halde kruvasanımı parçalıyorum. "Çok yaşlısın," diye başımı sallıyorum.

"Her neyse sevgilim," diyerek gözlerini deviriyor, bacak bacak üstüne atıyor, başını iki yana sallıyor, sonra gazetesini tekrar eline alıyor ve gereğinden biraz daha büyük bir iştahla açıyor.

"Nihayet," diye derin bir iç geçirdim, "artık senin çirkin yüzüne bakmak zorunda değilim." "Ne kadar çocukça," diyor ve bir şekilde gülümsediğini biliyorum.

Ve sırıtıyorum, kahvemi bitirirken sessizce oturuyorum. Bay Huysuz aslında çok yakışıklı, bu berbat günü biraz daha iyi hale getiriyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

OTELE DOĞRU YÜRÜRKEN, PAPARAZZI GRUBUNU GÖRDÜĞÜMDE ADIMLARIM BIRAZ DURAKSIYOR.

Bu sabah ayrıldığımdan beri oldukça büyümüş. Çantamdan Ernest'in kartını çıkarıp not aldığım numarayı arıyorum.

"İyi günler, *The Berkley,* ben Robert."

Kalbim göğsümde güm güm atıyor, otelden uzaklaşırken avuçlarım terlemeye başlıyor. "Selam, selam..." Kekeliyorum, "Adım Connie Marsden; bu sabah Ernest ile konuştum ve bana otelin arka tarafına geçmek için aramak..." "Paparazziler beni görmeden otele girebilmek için," diye iç geçiriyorum, sesim alçalıp fısıltıya dönüşüyor.

"Sorun değil hanımefendi. Yan taraftan yürüyün, sizi içeri alacağım."

"Teşekkür ederim," diyerek telefonumu kapattıktan sonra geri çekildim ve görünmeden otelin yan tarafına döndüm. Ruh halimi bozmak için paparazzilerle karşılaşmaya ihtiyacım yoktu. Ayrıca, ne kadar çok fotoğrafım çekilirse, babam o kadar çok şey görebilir ve nerede olduğumu bilmesini istemiyorum. Ama kendime karşı dürüst olursam, sanırım tam olarak nerede olduğumu biliyor.

Kapıyı çalmak için uzandığımda kapı açıldı ve Ernest'in daha genç bir versiyonuna benzeyen, daha genç ve iyi giyimli bir adam bana gülümsedi.

"Connie?" diye başını eğdi ve gözleri arkamda dolaşarak etrafın temiz olduğundan emin oldu.

Başımı salladım, başımı eğdim ve yanından hızla geçtim. Ağır, metal kapı gümbürdeyerek arkamızdan kapandı ve ben rahat bir nefes aldım.

"Çok teşekkür ederim." Çantaları yere bırakırken gülümsedim, parmaklarımın bükülüp düzelmesine ve gerilmesine izin verdim.

"Benim için bir zevk, babam, Ernie sana göz kulak olmamı söyledi," diyerek göz kırptı ve eğilip çantalarımı aldı ve asansöre doğru yürümeye başladı.

"Oh, lütfen, onları almama izin ver... dürüstçe," yanaklarım kıpkırmızı oldu.

"Sorun değil, onları senin için odana götüreceğim." Dudaklarımı ovuştururken içimi bir endişe kapladı. Ya Tryst'in sahiplenme duygusu bugün de kendini gösterdiyse ve olay çıkardıysa? Ya babasıyla bana bu kadar nazik davrandıktan sonra Robert'ı incitirse?

Sinirlerimi bastırarak asansöre bindim ve Robert'ın bana katılmasını bekledim. "Dürüst olmak gerekirse, onları gerçekten alabilirim... gerçekten hiç zahmet değil."

"Öyle olmadığını biliyorum ama onları almak benim için de zahmetli değil," diye gülümsüyor ve yumuşak bir kahkaha atıyor. Asansörün anahtarını itiyor ve kaldığımız çatı katının düğmesine basıyor.

"Şimdiye kadar nasıl kaldınız?" diye sorarak kolay ve hafif bir sohbet yapıyor.

"Biraz aceleye geldi, görmek istediğim o kadar çok şey var ki, kısa süreli kalışımıza hepsini

sığdırabileceğimi sanmıyorum." Omuzlarımı silkiyorum, ışıklara odaklanırken dudaklarımı ince bir çizgi haline getiriyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

geçmekte olduğumuz katlar.

"Yarın izinliyim, eğer Doğu Londra'da doğmuş ve büyümüş bir tur rehberi istiyorsanız lütfen bana haber verin." Robert eğildi, çantalarımı aldı ve dik durdu.

"Bunu gerçekten çok isterim," diye kekeleyerek sözlerimi hızlıca tamamlıyorum ve sessizliğe gömülüyorum. Bunu yapmamalıydım, Tryst çılgına dönerdi ve başka bir erkekle görüldüğüm için gazeteciler bayram ederdi. Ensemde terin diken diken olmaya başladığını hissederken gözlerim hafifçe açılıyor, saçlarımın ense kısmı hafifçe nemlenmeye başlıyor. "Ama kibarca reddetmek zorundayım," diye yarım bir gülümseme veriyorum ve gözlerimi indiriyorum çünkü ona bakmaya kendimi zor tutuyorum.

"Bu gerçekten utanç verici," sesi alçak ve anında kendimi suçlu hissediyorum. "Ben buralarda olacağım, yani fikrini değiştirirsen... Buralarda bir yerde olacağım," diye sesleniyor asansörün sesi duyulurken. İngiliz aksanı kalın, ama genellikle tasvir edildiği gibi varlıklı değil. Aksanında hafif bir tını var ama ne olduğunu anlayamıyorum.

"Tamam, bakalım o zaman, olur mu?" ve ilk kez ona gerçek bir gülümseme veriyorum. Uzun zamandır görmediğim bir gülümsemeydi bu. Çünkü doğrusunu söylemek gerekirse... uzun zamandır mutlu değildim. Derin bir iç çekerek Robert'ı asansörden çıkarken takip ediyorum ve odama doğru ilerliyorum. Sinirlerim tepeme çıkıyor, cildim ter içinde karıncalanırken midem bulanıyor. Tryst'e tekrar yaklaştığımda böyle hissetmekten nefret ediyorum. Bana böyle hissettirmesinden nefret ediyorum. Ama gidemiyorum. Gidecek başka yerim yok. Aptal mıyım? Evet. Evime, New York'a dönebilir miyim? O da evet. Ama kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırıp annemin evine geri dönemeyecek kadar gururluyum. Ya da babamın evine.

Belki de yarın Robert'la çıkmamalıyım. Tryst kendini kaybedecek. Ama ona söylemek zorunda mıyım? Gerçekten umursayacak mı? Gittiğimi fark etmeyecek bile... değil mi?

Terli avuçlarımı uyluklarıma sürterek kaşlarımı çimdikliyorum. Hayal kırıklığı içimde dolaşıyor ama kısa süre sonra duygularımı bir kenara itiyorum.

"Teşekkür ederim Robert," diye gülümsüyorum ve o beni durduramadan çantaları ondan hızla alıyorum.

"Onları senin için götürecektim," diyerek geri adım atıyor, dudakları bükülürken kaşları çatılıyor.

"Yaptığınız her şey için gerçekten minnettarım, ama dürüst olmak gerekirse, bundan sonrasını ben halledebilirim..." Kapıya doğru adım atarken içimden gergin bir kahkaha yükseliyor. "Yakında görüşecek miyiz?"

"Yakında görüşürüz o zaman," diyerek gülümsüyor ve topuklarının üzerinde asansöre doğru yürüyor. Rahat bir nefes alıyorum ve o gözden kaybolduğunda çantamdan anahtar kartımı çıkarıp kapıdan geçiriyorum. Çizmelerim eşiği aşar aşmaz onu duyuyorum.

"Vay, vay, vay... bakın sonunda kim dönmüş?" Tryst'in soğuk ve zehirli sesi çatı katını dolduruyor ve içimi bir korku kaplarken omurgamda bir ürperti dolaşıyor.

"Hey," diye sesimi güvenle yükseltiyorum ve çantalarımı bırakırken gülümsüyorum.

"Yine *benim* paramı harcıyordun, değil mi?" Tryst bana doğru adım atıyor ve Rox ile Callaghan'ın bakıştıklarını görüyorum. Ne olacağını biliyorlar.

"Hepsini geri alacağım, özür dilerim... Ben... Ben..." Kekeliyorum ama Tryst üzerimde yükselince hemen duruyorum. Gözleri yuvalarından fırlıyor, göz akları kızarıyor, göz bebekleri büyüyor. İşte o zaman kafasının iyi olduğunu anlıyorum.

"Evet, yapacaksın." Bayat nefesini yüzümde hissederek homurdanıyor. Bir an için gözlerimi kapatıyorum. "Kim olduğunu sanıyorsun bilmiyorum, dışarı çıkıp *benim* paramı harcama hakkını nereden buluyorsun?" İşte o zaman ona bakıyorum ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Ücretsiz PDF kitap indir: https://vk.com/teknokitap

Aramızda ne oldu böyle? Eskiden nasıl olduğumuzu düşününce içimi bir hüzün kaplıyor, ama şimdi böyleyiz.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum ve her ne kadar karşılık vermek istesem de daha iyisini biliyorum. Sessiz kalmak benim için daha kolay. Haksız değil. Para onun ama daha önce harcama yapmak için hiç sormak zorunda kalmamıştım, kendi kartım bile vardı ama görünüşe göre bu lüks çoktan ortadan kalkmış. Başımın düşmesine izin veriyorum ve kendimi küfürlü fırlatmaya hazırlıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ama gelmiyor. Tryst'in yanaklarımı sıkıca kavramasıyla başımı kaldırıyorum, diğer eli açıkta kalan kalçamın derisini çimdikliyor.

"Belki de sana bir ders vermem gerekiyordur," diye mırıldanıyor, hırıltılı nefesler onu terk ediyor.

"Tryst," diye fısıldıyorum, gözlerim onun gözlerinde parlayan kötülük ve kini gördükçe açılıyor. Parmakları bisiklet şortumun bel bandına dolanıyor ve şortumu kabaca yırtıyor.

"Tryst, lütfen," diye yalvarıyorum, sesimi panik kaplıyor, "lütfen bunu yapma," hıçkırıklara boğuluyorum. Gözlerim hızla başka tarafa bakan Rox ve Cal'e kayıyor ve işte o zaman kimsenin onu durduramayacağını anlıyorum. Temizlenme nedenlerimden biri de kendimi savunabilmekti ama görünen o ki ayıkken bile bunu yapamıyorum.

Sıcak gözyaşları yanaklarımdan aşağı yuvarlanırken parmakları yanaklarıma gömülüyor. "Canımı yakıyorsun, bunu istemiyorum... lütfen, lütfen Tryst."

Ama o dinlemiyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

DUŞ BAŞLIĞINDAN ÇAĞLAYAN SU DÜŞERKEN CENIN POZISYONUNDA KIVRILARAK YATIYORUM

üzerimde. Tryst uyurken kendimi kilitledim. Her şey ağrıyordu, kendimi en kötü şekilde ihanete uğramış hissediyordum. Zihnim olanları ve Rox ile Cal'ın nasıl hiçbir şey yapmadıklarını tekrar tekrar düşünürken aşağılanmışlık yanaklarımı alev alev yakıyordu. Neler olduğunu biliyorlardı ama yine de bunu yapmasına izin verdiler. Gözyaşlarım akmaya devam ederken boğazım yanıyor, siz bilemezsiniz çünkü su onları geldikleri kadar hızlı bir şekilde yıkıyor. Ne kadar zamandır burada olduğumu bilmiyorum ama kontrol edemediğim hıçkırıklar beni terk ederken tüm vücudum titremeye başlıyor.

Saatler gibi gelen bir sürenin ardından kendimi duştan çıkarmayı başarıyor ve ılık, kabarık havluya sarınıyorum. Kapıya doğru ilerliyorum, kafamı çevirip boş yatak odasını gördüğümde içimi bir endişe kaplıyor. Dikkatli adımlarla odaya doğru ilerlerken içimi bir rahatlama kaplıyor ve yatak odasının kapısını iterek arkamdan kilitliyorum. Kendimi tavandan tabana aynada yakaladığımda yatağa doğru geri adım atıyorum. Yavaşça döndüğümde bana bakan kız perili görünüyor. Gözlerim şiş ve kırmızı ama içlerinde hayat dansı yok, cildim kuru ve solgun. Boynumun etrafında ve kollarımın üst kısmında Tryst'in beni sabitlediği ve bunu yaparken derimi sıkıştırdığı yerlerde çürükler oluşmaya başladı. Uyluklarımın derisinde ısırık izleri var, çok sert davrandığı yerlerden kırık deri belli oluyor. İhanetin ezici duygusunun üzerime çöktüğünü hissettiğimde elimi ağzıma götürüyorum.

Gardıroba doğru koşarak rahat bir salon kıyafeti aldım ve üzerime geçirdim, bunu yaparken gözlerimi kapalı tuttum. Kendime bakamıyordum. Bunun olmasına izin verdiğim için iğreniyordum. Beni sevmesi gerekirken bana bunu yaptığı için iğreniyordum. Seni seven biri sana böyle davranmaz. Yaparlar mı?

Kafası iyiydi, belki de kötü bir uyuşturucu partisiydi. Bana daha önce hiç bu şekilde elini sürmemişti, kendini bana hiç zorlamamıştı. Sadece uyuşturucuydu.

Bir daha olmayacak.

Bunu kendime defalarca söyledim.

Bir daha olmayacak.

ÇATI KATINDAKI SÜITIN GENIŞ KOLTUĞUNA YERLEŞIP TRYST'IN YARATTIĞI YIKIMA BAKTIM.

neden oldu. Yeni kıyafetlerim parçalanmış ve yerlere saçılmış. Yeni çantam ne olduğunu anlayamadığım bir madde yüzünden mahvoldu. Kendimi ağır hissediyorum, başım zonkluyor ve

Tryst'in sert saldırısından dolayı vücudumdaki her kas ağrıyor. Arka planda *Friends* çalıyor, aklımı alıyor

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Etrafımdaki kaostan uzaklaşıyorum ve kalbim ağrıyor. Bu eskiden benim ve Reese'in gittiği, bizi rahatlatan bir şovdu ama şimdi tek düşünebildiğim o. Onu aramak, olan biten her şeyi anlatmak için her şeyi yaparım ama yapamıyorum. Babama söyleyecek ve o da beni almaya gelip eve götürecek. Gideceğimden değil, yoksa gider miydim? Hiçbir şeyin değişmesi gerekmiyor; cadı benimle hiçbir şey yapmak istemedi, o zaman neden hem kendimi hem de onları cezalandırıyorum?

Sana yalan söylediler, Connie. Bildiğini sandığın herkes ve her şey uydurmaydı. Gerçek değildi.

Bilinçaltım beni ısırıyor, bana yaşattıkları acı ve ihaneti hatırlatıyor. Kızgınlığın sıcaklığının içime işlediğini, damarlarımdan acının aktığını hissediyorum ve aniden yeniden öfkeleniyorum.

Çatı katı süitinin kapısı gürültüyle açılır ve Tryst üzerinde düşük, V yakalı beyaz bir tişört ve dizleri yırtık siyah dar bir kot pantolonla kapıdan içeri girer. Tişörtünün önü, çivili kemerini gösteren pantolonunun içine sokulmuştur. Görünümü tamamen siyah *Chuck Star Converse*'lerle tamamlıyor. Onunla ilgili her şey *rockstar* çığlıkları atıyor.

Yeşil gözleri siyah göz kalemiyle yoğun bir şekilde çizilmiş, koyu renk saçları dağınık bir şekilde şekillendirilmiş ve kısa, ısırılmış tırnakları siyaha boyanmıştı. Her iki koluna da rastgele dövmeler yaptırmış ama en çok dikkatimi çeken, kalp acısından kurtulduğumu kanıtlamak için bana yaptırdığı kelebek dövmesi oldu; ama artık kendimi özgür hissetmiyordum. Kafese kapatılmıştım, özgürlüğüm *çoktan* gitmişti.

Delicesine seksi görünmediğini söylersem yalan söylemiş olurum, ama ona karşı hissettiğim her şey yavaş yavaş içimden sızıyor.

"İşte benim kızım," diye şarkı söyleyerek kanepeye doğru ilerledi, beni öpmek için dudaklarıma doğru yaklaştı ama son anda geri döndüm, böylece dudakları yanağıma değdi. Geri çekildi, kaşları çatıldı. "Ne yani, erkek arkadaşına bir öpücük bile veremiyor musun şimdi?"

"Seni öpmek istemiyorum," diye tıslıyorum, kanepeden uzaklaşırken içime öfke pompalanıyor. Peşime düşüyor, parmaklarıyla bileğimi sararak beni kendisine doğru çekiyor.

"Ne demek beni öpmek istemiyorsun?" Ses tonu kırpılmış, gözleri benimkilerle ileri geri dans ederken kocaman. Rox ve Cal'ın burada olduğunun farkındayım ama umurumda değil. Onun yaptıklarını izlediler, *her şeyi* gördüler. Bir zamanlar sahip olduğum tüm saygınlık artık yok oldu.

"Etrafına bak Tryst!" Etrafımızı saran yıkıma bağırıyorum. "Ne yaptığına bir bak!" Gözlerimden yaşlar akıyor ama *onun* önünde ağlamayı reddediyorum.

"Bebeğim..." sesi yumuşak ve ifadesi de öyle.

"Bana bebek gibi davranma. Beni incittin Tryst, bana yaptığın şey..." Hıçkırıklarımda boğulurken onları daha fazla tutamıyorum. Bana yaklaşıyor, bana uzanıyor ve ben irkiliyorum. Başımı iki yana sallıyorum. "Yapma." Elimi kaldırarak, "Yanıma yaklaşma." diyorum. Kontrol edilemeyen hıçkırıklar beni terk ederken bedenim titremeye başlıyor.

"Con, hadi ama," diye alay ediyor, başını yana çevirirken dudaklarına bir gülümseme yayılıyor, sonra gözleri tekrar bana kayıyor.

"Hayır," diye fısıldıyorum gözyaşlarımı yanağımdan avuçlarken.

"Tryst, dostum..." Rox bize doğru temkinli adımlarla yaklaşıyor, Tryst'in her an patlamak üzere olup olmadığından emin değil. Öfkesi bir el bombasının üzerindeki parmağın kayması gibi hızla değişebilir. Tryst'in sıfırdan ona geçmesi için gereken tek şey bu.

Bu *kadar* çabuk.

Rox'un gözleri ben ve Tryst arasında gidip geliyor.

Tryst dileğimi görmezden gelerek bana doğru adım atıyor ve kollarımın üstünden tutarak beni sıkıca kavrıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bu sen değilsin, lütfen bırak gideyim," diye ağlıyorum, gözyaşlarım dökülürken burnumu çekiyorum. "Bunu göremiyor musun? Ne yaptığını ve bunun ne kadar yanlış olduğunu göremiyor musun?"

Tryst yüzüme sıcak, düzensiz nefesler veriyor ve dudaklarımın arasında gezdirdiği dilindeki alkolün tadını alabiliyorum. Beni duvara doğru itiyor, acı içimde dalgalanırken beni orada sabitliyor. Çekiliyorum, başımı çeviriyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Yanaklarımdan tutup beni kendisine doğru çevirirken ellerinden biri kolumu bırakıyor.

"*Senin* yüzünden böyle davranıyorum," sesindeki zehir dokunaklı, "sürekli *neden* ben diyorsun ve ailene karşı isyan etmek istiyorsun. Çekilmez birisin."

Bana ne oldu bilmiyorum ama ona bir tokat attım. Sertçe. Elimin tenine temas etmesiyle çıkan ses odada yankılanıyor ve işte o zaman Tryst kendini tamamen kaybediyor. Yüzüme tükürüyor ve parmaklarını boğazımın dibine doluyor, sırıtarak bana bakıyor, boğazımdaki tutuşu sıkılaştıkça korkutucu bir şekilde deliriyor, hava kaynağımı yavaşça keserken gözlerim doluyor.

"Bunun bedelini ödeyeceksin," diye homurdanıyor, boştaki eliyle saçlarımın kökünden tutup beni yatak odasına doğru sürüklüyor, bacaklarım onun uzun adımlarına ayak uyduramadığı için beni halı kaplı zeminde sürüklemesi umurunda bile değil. Şu anda bacaklarıma orman yangını gibi yayılan yanma hissini görmezden geliyorum.

"Tryst lütfen," diye haykırıyorum, beni bırakması için yalvarıyorum.

"Rox!" Yatak odasının kapısını tekmeleyerek açıp beni öne doğru fırlatırken çığlık atıyorum. "Cal!" Son bir umutsuz yalvarışla bağırıyorum ve son gördüğüm şey Rox ve Cal'in kapı çarparak kapanmadan ve kapı çerçevesi sallanmadan önce bunun olmasına izin verdikleri için şok olmuş ve suçlu ifadeleri oluyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BEŞİNCİ BÖLÜM

KONSERDE TRYST'I IZLEMEYE GITMEDIM. BÜTÜN GECE ODADAN ÇIKMADIM VE UYANDIĞIMDA
Yalnız, Tryst'ın da eve gelmediğini biliyordum. Rahatsız mı oldum? Birazcık.

Yuvarlanırken, vücudumun mümkün olduğunu bile bilmediğim kısımları ağrıyınca irkildim. Telefonuma uzandığımda saatin dokuzu çoktan geçtiğini gördüm. Burada kalmayı tartıştım, Robert'la karşılaşma düşüncesi beni geriyordu ama bu süitten çıksam iyi olacaktı. Tryst eve döndüğünde burada olmak istemiyordum, Londra'da başka bir adamla dolaştığımı öğrenirse sonuçları daha kötü olabilirdi. İçimdeki düşünceleri görmezden geldim ve onları derinlere iterek yüzeyin altına gömdüm. Arkadaş edinmeye iznim vardı. Tryst beni kontrol etmiyordu.

Ağır yorganı geriye atarak yatağın kenarına oturuyorum ve gözlerimi ayaklarımın vurduğu halıya bırakıyorum. Neden hâlâ buradaydım?

Çünkü sen gidecek başka yeri olmayan bir aptalsın. Bilinçaltım bana nazikçe hatırlatıyor. "Siktir git," diye inliyorum gardıroba doğru giderken boş odaya.

Asansörde dururken, şiş gözlerimi gizlemek için büyük siyah güneş gözlüklerimi yüzüme itiyorum. NY şapkam başımda, atkuyruğum arkaya doğru oturuyor ve omurgamdan aşağı akıyor. Spor ayakkabımın burnunu yere vururken sinirlerim karnıma doluyor. Üzerimde siyah yırtık skinny jean ve büyük boy *Chord* tişört var. Kıyafetlerim tükenmek üzereydi ve Tryst tüm yeni eşyalarımı kestiği için elimdekileri giymek zorundaydım ve temiz yığından geriye kalan tek şey buydu.

Asansörün kapıları açıldı ve ben dışarı çıkmakta tereddüt ettim. Belki de odama geri dönmeliydim. Belki de babamı arayıp eve gelmesini istemeliydim.

Hayır.

Hayır.

O sesle tartışırken başımı sallıyorum. Sonunda kafamı kaldırıp baktığımda Robert'ın lobinin ortasında durduğunu ve beklerken ayaklarının üzerinde bir aşağı bir yukarı sallandığını görüyorum. Neden buraya geldim ki? Bir yanım henüz burada olmayacağını düşünüyordu... ama ne yazık ki, işte burada.

Boğazımdaki kalınlığı yutarak ona doğru ilerliyorum ve beni gördüğünde gülümsemesi genişliyor.

"Teklifimi kabul etmene sevindim," diyerek gülümsüyor ve saatine bakıyor. "Ben de öyle," dudağımın iç kısmını kemiriyorum, derinlerde bir yerde onunla tanıştığım için sinirlerim bozuluyor.

Uzun, bisiklet yaka bir üst ve pantolon giyerek şık bir görünüm sergilemiş ve görünümünü beyaz spor ayakkabılarıyla tamamlamıştır.

"Hazır mısın?" diye sesleniyor, dönüp otelin arka tarafına

bakıyor. "Sanırım," diye temkinli bir şekilde gülümsüyorum, kalbim göğsümde güm güm atıyor. "O zaman gidelim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onu arka girişe kadar takip ediyorum ve teslimat kamyonlarının yığıldığını görünce inliyor.

"Kahretsin," diye iç geçiriyor, "ön taraftan çıkmamız gerekecek. Karşıdaki kafede birkaç fotoğrafçı olduğunu fark ettim, riske girmeye değeceğini düşünmedim."

"Oh," diye fısıldıyorum, ana girişe doğru dönüyorum.

"Özür dilerim, sadece bunun daha iyi bir seçenek olduğunu düşündüm," diyerek benimle kapılar arasına bakıyor.

"Başka seçeneğimiz yok," ses tonum istediğimden biraz daha sertti ve anında kendimi kötü hissettim. "Özür dilerim," diye mırıldandım.

"Sorun değil," diyerek bana şakacı bir göz kırpıyor ve sinirlerim bir anlığına da olsa yatışıyor.

"Önce ben çıkacağım, yürümeye başlayacağım ve gördüğüm ilk köşeyi döneceğim, sonra seni orada bekleyeceğim. Birlikte dışarı çıktığımızı görürlerse, bayram ederler ve o zaman Tryst'e açıklamam gereken bazı şeyler olur." Panik boğazımda düğümlenmeye başlarken kelimeler aceleyle döküldü.

"Tamam, bu sağlam bir plana benziyor," diyerek başını salladı.

"Hadi yapalım şu işi," diye gülümseyerek ilerliyorum ve ana kapıya yöneliyorum. Daha önce görmediğim kapıcı, güneş ışığına adım attığımda başıyla beni onaylıyor ve Robert'ın endişelendiği paparazzi grubunu gördüğümde tenime korku yayılıyor.

Başımı eğerek hızla ilk köşeye doğru yürüyorum ve Robert'ı beklerken etrafından dolanıyorum. Dakikalar sonra o geliyor ve kalp atışlarım hızla yavaşlayarak nefesimi toplamama yardımcı oluyor.

"Her şey yolunda," diye gülümseyerek kolunu benimkine doluyor, "sanırım gruptansın," yaya geçidinde beklerken dönüp bana bakıyor, tişörtümü süzerken kaşlarını aşağı yukarı oynatıyor.

"Evet," diye nefes alıyorum, detaylandırmak istemiyorum. "Ama paparazziler Chord üyelerini görmek için buradalar, ben şu anda sadece bir bonus çekim gibiyim, ama elde edebilecekleri her resmi satabilirler..." Yaya geçidindeki adam simgesinin kırmızıdan yeşile yanıp sönerek karşıya geçebileceğimizi göstermesini izlerken dalıp gidiyorum.

"Anlıyorum," diye mırıldanıyor biz yürümeye devam ederken. "Yani onlardan biriyle birlikte olmalısın."

"Belki," diyerek onu dürtüyorum ve bir kameramanın ara sokaktan atladığını görünce aniden kolunu bırakıyorum.

"Connie! Connie!" diye sesleniyor ama onu duymazdan geliyorum, başımı öne eğiyorum ve Robert'ın beni küçük ama kalabalık bir kafeye götürmesine izin veriyorum. Farkına vardıkça gözlerim açılıyor.

"Ellerinde fotoğraflarım var... seninle." Göğsüm sıkıştıkça panik boğazımda düğümleniyor ve gözyaşlarımı silerken başımın öne düşmesine izin veriyorum.

"Hey, hey," Robert önümde duruyor, yüzümü avuçlamak için uzanıyor ama başımı iki yana sallayarak geri çekiliyorum. Gözlerimin kendi isteğimle onunkilere kaymasına izin veriyorum. "Endişelenecek bir şey yok," diyerek bana gülümsüyor.

"Endişelenmem gereken her şey var..." Nefes nefese kalıyorum, "Tryst'in nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun..." Gözlerim onunkiler arasında gidip geliyor.

"Ve arkadaştan öte bir şey olmadığımıza kefil olabilirim..." dudaklarından tatlı bir gülümseme geçiyor. "Bunu yanlış anlama, çok güzelsin ama benim tipim değilsin..." diye göz kırpıp geri çekiliyor.

Parmaklarını benimkilerle birleştirip beni dükkanın arka tarafındaki tezgaha doğru sürüklemeden önce içimden gergin bir kahkaha yükseliyor, bir duvarı dolduran kitaplıklar var ve gözlerim sevinçle açılıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Duruyorum ve bu dükkânın güzelliğine ve rahatlığına hayranlıkla bakıyorum. Taze kahve ve hamur işlerinin kokusu burnuma doluyor ve midem inleyerek bana bu sabah bir şey yemediğimi hatırlatıyor. Tozlu kitap sayfaları ruhumu biraz ısıtıyor ve eskiden okuduğum klasik aşk romanlarının kokusunu içime çekerken sayfaları yavaşça çevirmek için bir an ayırmak istiyorum.

Dükkânın ortasında öylece dururken Robert "Vay canına," diye fısıldıyor. Mırıldanarak onaylıyorum, aniden

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Boş bir masa ararken gerçek dünyaya geri dönüyorum ve odanın hemen arkasında iki kişilik bir masa buluyorum.

Hemen oraya gidip kıçımı koltuğa oturttum.

"Ne istiyorsun?" Robert ellerini arka ceplerine sokarken soruyor.

"Ben karamelli ve çikolatalı pasta girdaplı yulaf sütlü cortado alacağım," diye düşünürken dudaklarımı yalıyorum. Robert başıyla onaylıyor ve tezgâha doğru gözden kayboluyor. Oturuyorum, beklerken parmak uçlarımı masaya vuruyorum. Başımı eğmeye ve kendimi kendime saklamaya çalışırken midemin derinliklerinde endişe fokurduyor. İnsanları izlemeyi seviyorum ama içime yerleşmiş olan korku beni tedirgin ediyor ve gözlerimi ayaklarımın üzerinde tutmaya itiyor.

"Bu koltuk dolu mu?" Alçak bir ses üzerime doğru esiyor, sesi anında tanıdığım için tüylerim diken diken oluyor. Başımı kaldırıp gözlüklerimi takarak bir süre onu inceliyorum.

Kesinlikle lezzetli. Mükemmel lacivert takımının içinde 1.80 boyunda. Gri gözleri bugün daha canlı görünüyor ve güneşli günlerin rengini değiştirip değiştirmediğinden emin değilim. Kirpiklerimin arasından ona bakmak için gözlüklerimi burnumdan aşağı iterek sırıtıyorum.

"Ne yazık ki senin için, evet." Kollarımı göğsümde kavuşturarak arkama yaslanıyorum ve ayaklarımı karşımdaki serin, metal sandalyeye koyuyorum.

"Ayaklarının yanında mı yoksa?" Kaşını kaldırıp bana ters ters bakıyor.

"Şu anda evet," diye gülümsüyorum, "ama arkadaşım her an bana katılabilir." Omuz silkiyorum ve gözlüklerimi burnuma geri itiyorum. Arkamı dönüp duvara bakmayı, onu izlediğimi görmesine izin vermeye tercih ediyorum. Ayaklarımın hareket ettirilip yere düşürülmesiyle anım kısa sürede mahvoluyor.

"Hey!" Kaşlarımı çatarak sandalyemde öne doğru oturdum ve gözlüklerimi çıkardım, "Sana arkadaşımın burada oturduğunu söylemiştim."

"İşler öyle yürümüyor, değil mi tatlım?"

"İğrençsin," diye yüzümü buruşturuyorum, "ve bana tatlım demeyi kes!"

"Mmhmm," diye göz kırpıyor ve kâğıdını açıyor.

"Ve çok sıkıcı," diye esniyorum ve yan dönerek tezgâha yeni gelen Robert'a odaklanıyorum.

"Olgunlaşmamış bir velet olmayı seviyor musun?" Sesindeki kırpılmış tonu duyuyorum ve sırtım Hemen yukarı.

"Olgunlaşmamış değilim ve kesinlikle bir velet de değilim," diye tıslıyorum, "sadece havasız, iğrenç pisliklere katlanamıyorum." Robert elinde kahvelerimiz ve hamur işlerimizle dolu bir tepsiyle geri dönerken orta parmağımı kaldırıyorum. Boğazını temizleyerek öksürüyor.

"Lütfen, nazik beyefendi, yerimden kalkar mısınız?" diyor en kibar şekilde, ama ses tonunda hafif bir ısırık var. Alt dudağımı kemiriyorum.

"Ama burası benim yerim," dedi Bay huysuz büyükbaba yavaşça dönüp Robert'a yukarıdan aşağıya bakarak. "Burada Connie ile birlikteyim, bu bizim masamız. Çek şu yakışıklı kıçını."

Yakışıklı adamın gülümsemeye karşı koymaya çalışırken dudaklarının seğirmesini izliyorum. Yukarı itmeden önce bir an düşünüyor.

"Tamam evlat, sen yerine otur." Robert'a koltuğunu uzatır, parmaklarını Robert'ın sandalyesinin arkasına dolayarak sandalyeyi yerinde tutar.

"Teşekkür ederim, nazik beyefendi," Robert dilini alt dudağının üzerinde gezdirirken ses tonundan alaycılık damlıyor.

Robert'ın arkasından alçak bir hırıltı geliyor ve siyah saçlı yabancının elini sandalyenin arkasından ne kadar çabuk çektiğini görüyorum, ama hareket etmiyor.

Ücretsiz bölüm Kitapmarket.com/tr/antey.org

"Hoşça kal o zaman," diye el sallıyorum, gözlüğüm hâlâ takılı olmasına rağmen gözlerimi Robert'tan ayırmadan. Yabancı hareket etmedi. Öylece durdu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gözlüklerimi yavaşça çıkarıyorum ve gözlerini benden ayırmayan 1.80 boyundaki tanrıya bakıyorum. "Neden hâlâ burada duruyorsun?" Ses tonuma engel olamıyorum ama onda beni geren bir şey var

ve nedenini bilmiyorum. Gözlerinin yavaşça yüzümden boynuma kayışını izliyorum ve azı dişlerini birbirine geçirdiğini hayal ederken çenesinin gerildiğini görüyorum. Gözlerimin onunkiler arasında gezinmesine izin verdiğimde aniden neye baktığını fark ediyorum.

Gözlerim açılıyor ve elimi boynuma götürerek Tryst'in son birkaç gecede bıraktığı izleri hızla kapatıyorum.

İri elini takım elbisesinin cebine sokuyor ve Robert sessizce oturup çayını yudumluyor, gözlerini fincanından ayırmıyor. Onu bu garip duruma soktuğum için kendimi bok gibi hissediyorum, ama son iki gündür ortaya çıkan bu rastgele adama daha da kızgınım. Bu sadece bir tesadüf olabilir mi yoksa bunu bir tür işaret olarak mı görmeliyim?

"Her şey yolunda mı..." hafifçe öne doğru atılıyor ama sonra bir an duraksıyor, ruh halindeki değişikliği gördüğümde adım adım ilerliyor. Sesindeki duraksama, adımı söylemesine izin verildiğinden emin olup olmadığını merak etmeme neden oluyor ve başımı sallıyorum. "Connie..."

Dudaklarımı yuvarlıyorum, boğazım yanıyor çünkü hayır demek istiyorum ama diyemiyorum. "Ben iyiyim," diye başımı sallıyorum.

Üçümüz arasında bir an sessizlik oluyor ve ben mükemmel yabancımın geri adım atmasını izliyorum. "Artık adımı bildiğine göre, seninkini öğrenebilir miyim?" diye soruyorum ve Robert'ın beni izlerken gülümsediğini görüyorum.

"Kaleb." Topuklarının üzerinde dönüp uzaklaşmadan önce başını sallıyor.

"Oldukça yakışıklı, değil mi?" Robert gülüyor ve ben de onunla birlikte gülüyorum. Dönüp kapının yavaşça kapanmasını izlerken mutlulukla iç geçiriyorum, "Evet, evet öyle."

TAMAMEN BITKIN BIR HALDE YATAĞIMA UZANDIM. ROBERT BANA HER ŞEYI VE DAHA FAZLASINI GÖSTERDI.

Birinin isteyebileceği en iyi tur rehberi. Beni bu akşam yemeğe davet etti ama kibarca reddettim. Tryst'in nasıl bir ruh halinde olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ve son iki gecenin gidişatına bakılırsa, onun da farklı olacağını sanmıyorum. Daha da endişeliyim çünkü Robert'la dışarı çıktım ve kameralar bizi buldu. Yarın basılacak paparazzi fotoğraflarını düşündükçe kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve manşetleri şimdiden görebiliyorum.

CHORD'UN SOLİSTİNİN KIZ ARKADAŞI YENİ GİZEMLİ ADAMLA GÖRÜLDÜ.

Mide bulantısı midemde dönüp duruyor ve tenim soğuk ter damlacıklarıyla doluyor. Robert sadece bir arkadaş olsa da, akbabalar bunu böyle görmüyor. Onlar için bu bir hikâye ve satacak bir hikâye.

Yüksek belli ıslak görünümlü bir şort ve siyah bir bodysuit giydim, file tayt ve doc martens ile tamamladım. Karışık bir görünüm elde edene kadar parmaklarımı şekillendirilmiş maşalı saçlarımda gezdirdim. Tryst eve dönmeden önce giyinmenin en iyisi olacağını düşündüm. Bu gece onunla gösteriye gidip gitmeyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu ama hazırlıklı olmak istiyordum. Telefonumu şifonyerin üzerinde kaydırarak ekrana dokundum ve hayal kırıklığı içimi kapladı.

Üretilmiş Kitap Arşivi Oluşturulmuştur.

Benden vazgeçtiler. Annem, Reese, babam. Ama ne bekliyordum ki? İlk altı ay boyunca sürekli mesajlaştık, telefonlaştık... ama sonra durdular. Sadece çok fazla var

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çaba sarf edebilirler ve ben denemek bile istemedim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ALTINCI BÖLÜM

KILLIAN

PARMAKLARIM TELEFONUMU SARARKEN GÖZLERIM ILERIYE SABITLENMIŞ BIR ŞEKILDE ILERI GERI YÜRÜYORUM. KIZGINIM
ve sönmüş.

"Bebeğim," diyen Reese'in sesi beni bir anda sakinleştiriyor. Durup döndüğümde elinde uykulu bir Celeste tuttuğunu görüyorum; Celeste, Reese'in göğsüne sokulmuş, küçük parmaklarıyla Reese'in tişörtünün yumuşak kumaşını kavramış. "Yatağa gel," diye sesleniyor ve elini tutmam için bana uzatıyor.

"Yapamam, onun iyi olduğunu bilmem gerek." Göğsüm kabarırken gözlerim düşüyor.

"Kaleb sizi arayacak; başından beri sizi bilgilendirdi. Onu daha yeni gördü, sana işaretlerden bahsetti ve şimdi beklemeliyiz." Sesi sempati dolu, gözleri ise cam gibi açılıyor. "Onun senin kızın olduğunu ve çok endişelendiğini biliyorum, ama ben de endişeleniyorum Killian, o hala benim en iyi arkadaşım ve onu her gün özlüyorum, ama onu eve dönmeye zorlayamayız," diye fısıldıyor aramızdaki boşluğu kapatırken, küçük eli sırtımı ve omzumu okşuyor. İç çekiyorum, nefesim titriyor. O haklı. Onu eve dönmeye zorlayamam. Başımı sola çevirip parmaklarına yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra doğruluyorum ve başımı geriye atıyorum.

"Sadece onu evde istiyorum," sesim çatlıyor, boğazım yanıyor. "Biliyorum bebeğim, hepimiz istiyoruz," diye fısıldıyor Reese.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

YEDİNCİ BÖLÜM

KALEB

SÜITIMIN OTURMA ALANINDA OTURURKEN CIN TONIĞIMI YUDUMLUYOR VE ZIHNIMIN DOLAŞMASINA IZIN VERIYORUM. BEN

Connie gelmeden birkaç gün öncesinden beri *Berkley*'de kalıyorum. Birkaç kat aşağıdayım ama gerekirse yeterince yakınım. Benim kim olduğum hakkında hiçbir fikri yok, ona göre ben bir baş belası ve kafelerde masasını çalan bir yabancıyım. Ona adımı vermemeliydim ama üzerindeki izleri gördükten sonra o kadar gerilmiştim ki her şeyi unuttum. Adımın Tristan olması gerekiyordu ama öfkeyle o kadar dolmuştum ve duygularımı kontrol altında tutmaya çalışıyordum ki düşünemedim.

İçimi çekerek buz gibi içeceğimden bir yudum aldım. Bugün onunla birlikte olanın küçük arkadaşı olmadığından oldukça eminim. Aklıma hemen Tryst geldi ama babasının söylediklerine bakılırsa Tryst onu çok seviyormuş. O iyi bir çocuktu. Ama o sadece bir çocuk. Şarkılarından biri sosyal medyada viral olduktan sonra bir gecede şöhrete uyanan bir çocuk. Eğilerek dosyayı elime alıyorum ve Chord'da sahip olduğum her şeyi bulana kadar göz gezdiriyorum. Hep aynı hikâye, tutkulu genç bir çocuk, çabucak ünlü oluyor, şöhret onun çöküşü oluyor. Umarım şüphelerim yanlıştır ama içgüdülerim öyle olmadığını söylüyor. Killian onu eve geri götürmem için bana baskı yapıyor ama ona da söylediğim gibi, onu öylece eve götüremem. Bana ihtiyacı olduğunda yanına gitmek için mükemmel anı beklemeliyim.

Chord'un New York'a dönmeden önce iki konseri daha var, sonra Brooklyn'de turnelerini bitirecekler ve umuyorum ki onun burada, Londra'da kalmasını sağlayabilirim, böylece gruptan ve tüm bildiklerinden uzakta olur ve belki de bu onun kullanabileceği yeni bir başlangıçtır? Tabii ki babası çok kızacak ama Tryst'ten uzak olduğunu bilene kadar birkaç ay bile olsa. Nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Telefonum sehpanın üzerinde titriyor, ona uzandığımda Keaton olduğunu görüyorum, kardeşim. Cevap verirken kaşlarım çatıldı.

"Bu zevki neye borçluyum?" Gülümsüyorum, gözlerim bardağımda dönen buzu izliyor.

"Bir kardeş diğer kardeşi arayıp yolculuğunun nasıl geçtiğini soramaz mı?" Sesindeki espriyi duyabiliyorum. "Elbette bir kardeş arayabilir ama ikimiz de biliyoruz ki senin bir art niyetin var." Dilimi şaklatıyorum

ve Keaton'ın kahkahasının gürültüsünü kulaklıktan duyuyorum. "Ah, beni yakaladın."

"Şerefsiz," diye gülüyorum ve içkimden bir yudum alıyorum.

"Nasıl gidiyor? Onu bulabildin mi?" diye soruyor arka planda dolanırken. "Evet, onu bulmak kolay oldu. Sanki bulunmak istemiyor ama hiçbir şey de yapmıyor.

değiştirmek için." Başımı salladım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yardım çığlığı mı?" Keaton, sürahi şişesinin kapağının patladığını duyduğumda soruyor.

"Belki, ama o zaman eve gitmez," diye omuz silktim, "Sanırım aile içi bazı sorunlar yaşıyor, emin değilim ama boynunda hemen kapattığı izler ve morluklar var.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onları fark ettiğimi anladığında ayağa kalktı." İçkimden bir yudum daha alıyorum. "Kahretsin dostum," diye nefes aldığını duyuyorum, "planın ne?"

"Henüz tam emin değilim, alıngan ve inatçı biri. Babasıyla sorunları olan genç kızların peşinden gitmeye alışık değilim... Bu lanet işi neden kabul ettiğimi bile bilmiyorum." Gözlerimi deviriyorum ve içkimin kalanını yutuyorum.

"Çünkü sen en iyinin de iyisisin." Kardeşim bana nazikçe hatırlatıyor.

"Ya da daha çok beni işe alan adamın mantıklı olmaktan çok parası varmış gibi. Bu, şımarık bir veledin gelecek vaat eden bir grupla kaçmasından başka bir şey değil çünkü rock 'n' roll hayatı geldiği hayattan çok daha çekici görünüyor."

"Bunu biliyor musun yoksa...?"

İçimi çekiyorum, elimi başımın arkasında gezdirip kısa saçlarımın üzerinde ileri geri sürtüyorum, ensemi biraz daha sıkı kavrayıp parmaklarımı tenimde gezdiriyorum. "Sadece bir varsayım," diye homurdanırken, hattın hafifçe boğuklaşmasıyla hareket ettiğini ve arka planda bir kızın miyavladığını duyuyorum.

"Lütfen yatağında bir kız varken beni aramadığını söyle?" İnledim. O gülüyor ve ben telefonu bırakıyorum.

Aptal.

Sandalyeden kalkıp saatime bakıyorum, üstümü değiştirip gitme vakti.

Siyah bir tişört ve siyah bir kargo pantolonu giyip şapkamı takıyorum ve gözlerimin üzerine indiriyorum. Telefonumu arka cebime koyarak merdivenlere yöneliyorum; asansörde bana çarpması riskini almak istemiyorum. Otelin yan çıkışını iterken nefes nefese kalıyorum, *Shepherds Bush Empire*'a doğru ilerlerken ayaklarım yere çarpıyor ve bu gecenin bir şeye tanıklık edeceğim gece olmasını umuyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

SEKİZİNCİ BÖLÜM

CONNIE

"BEBEĞIM," DIYE SESLENIYOR TRYST ÇATI KATININ KAPISINDAN IÇERI GIRERKEN. KITABIMDAN BAŞIMI KALDIRDIĞIMDA
temkinli bir şekilde bana doğru yürüyor. Aramızdaki mesafeyi kapatırken kalbim daha hızlı atmaya başlıyor. Öne doğru eğiliyor ve başımın tepesine bir öpücük konduruyor. "Günün nasıl geçti?" sesi yumuşak, gözleri bir şeyle parlıyor ama ne olduğunu bilmiyorum. Arkasına bakıp Rox ve Cal'e odaklanıyorum ve ikisi de bana küçük bir omuz silkme hareketi yapıyor.

"Her şey yolunda," diye sesimi alçak tutuyorum çünkü endişem beni boğuyor.

"Öyle mi? Ne yaptın sen?" Sakinliği rahatsız ediciydi. Tryst'in en son ne zaman böyle olduğunu hatırlayamıyordum.

"Pek bir şey yok, giyinip biraz gezdikten sonra öğle yemeği yiyip eve geldim."

"Kulağa hoş, sakin bir gün gibi geliyor," diye elini uzatıyor, irkiliyorum ve gözlerinin nasıl açıldığını görüyorum. "Connie," diye nefes alıyor, sonra dönüp çocuklara ve tekrar bana bakıyor. "Seni asla incitmem," eliyle yanağımı kavrıyor ve başparmağıyla yanağımdan süzülen bir damla yaşı siliyor. Hareket edemeyecek kadar korkmuş ve şok olmuş durumdayım. Yanlış bir şey olur diye bir şey söylemekten çok korkuyorum.

"Bunu biliyorsun, değil mi?" diyerek bana yaklaşıyor ve diğer eliyle yüzümü kavrayarak beni yerimde tutuyor.

Yüzüne bağırmak, yalan söylediğini bildiğimi söylemek istiyorum ama çok korkuyorum, bu yüzden sadece başımı sallıyorum. "Güzel," diyerek beni kucaklıyor ve sıkıca sarılıyor. "Sonuna kadar sen ve ben. Ölümde bile
seni bulacak, biz ruh eşiyiz."

Korku içime işlerken omurgamda bir ürperti dans ediyor. Ondan asla kaçamayacağım.

"Şimdi üstümü değiştireceğim, sonra da yola koyulalım." Kanepenin arkasından atlayıp yatak odasının kapısını çarpmadan önce göz kırpıyor.

Titremeye başlamadan önce gözlerim Rox ve Cal'e kayıyor, gözyaşlarım akıyor. Ne kadar çelişkili hissettiklerini görebiliyordum. İki arada bir derede kalmışlardı ama bu seferlik benim tarafımda olmalarını istiyordum. Cal öne doğru bir adım attı ama Rox uzanıp dirseğinden tuttu, onu geri çekti ve başını iki yana salladı. Dışarı çıkmam gerekiyordu. Burada kalamazdım.

Gözyaşlarımı elimle silerek kitabımı kapatıp otel odasının diğer ucuna fırlatıyorum. Korku beni boğuyor ama öfke beni tamamen tüketiyor. Kanepeden fırlayarak Tryst'le paylaştığım odaya geçiyorum ve içeri dalıyorum.

"Con?" diye soruyor yeni beyaz bir tişörtü başına geçirirken, dağınık saçları taranmamış ve alnına dökülmüş. Böyle olduğu zamanlar en sevdiğim zamanlardı.

"Neler olduğunu anlamıyorum..." Fısıldıyorum, panik boğazımı tırmalıyor. Her şeyi yanlış mı anladım? Hiç yoktan büyük bir anlaşma mı yaptım? Kafamdaki düşüncelerin yanlış yorumlamasına izin mi verdim?

gerçekten oldu mu?

"Kafan mı iyi senin?" diye alay ediyor, elini başının üstünde gezdirirken.

"Hayır, Tryst! Üç aydır kafam iyi değil!" Ellerimi kalçalarıma götürerek ayağa kalkıyorum. "Nasıl oluyor da her şey yolundaymış gibi davranıyorsun?" Sesimin giderek yükseldiğinin farkındayım ama elimde değil.

"Çünkü her şey yolunda," Tryst bana doğru yürüyor, elini başıma bastırıyor, "Ateşin mi var?" kaşları çatılıyor.

"Bana saldırdın Tryst..." İçimdeki huzursuzluk yüzerken alt dudağımı kemiriyorum, "iki kez."

Adımları geri çekiliyor, söylediklerimin hiçbiri mantıklı gelmiyormuş gibi başını yana çevirirken gözleri benimkilere yapışmış, sanki anlamıyor.

"Sana hayır dedim, defalarca ve sen yine de devam ettin, hem de Rox ve Cal'in önünde," gözlerim dolmaya başlarken boğuluyorum. "Bana böyle şeyler yapamazsın, bir ilişki içinde olmamız sana ben istemediğimde bunu yapma hakkını vermez."

Tryst hiçbir şey söylemiyor, sadece elini çenesinin altına sürtüyor ve dudaklarını birbirine dolamadan önce yavaşça üst dudağını yalıyor.

"Bir şey söyleyecek misin?" Gözlerim yuvalarından fırlıyor ve sonunda farkına varıyorum. Onun umurunda bile değil. Bir adım öne çıkıyor, parmaklarını çeneme dolayarak yüzümü yukarı kaldırıyor, böylece ona bakmaktan başka seçeneğim kalmıyor.

"Sen bana aitsin Connie, sana ne istersem yapabilirim." Hırlıyor, çenemi sıkıca kavrıyor. Boğazımda yanan yumruyu yutuyorum. Beni geri itiyor, bana saf bir tiksinti bakışı atıyor, "Şimdi gözümün önünden kaybol, on dakika içinde gidiyoruz," banyoya doğru ilerlerken ve kapıyı arkasından kapatırken sesi kindar.

Titreyerek odadan çıkmak için döndüğümde Cal'in kapının dışında durduğunu görüyorum. Başını arkaya doğru sallayarak onu takip etmemi istiyor ama parmağını dudaklarına bastırıyor. Banyo kapısının hâlâ kapalı olduğunu görmek için omzumun üzerinden bakıyorum, sonra yatak odasının kapısını arkamdan kapatıyorum. Gözlerim odayı tarıyor ama Rox hiçbir yerde görünmüyor.

"Connie," diye fısıldıyor, kıpırdanırken kendi gözleri odanın içinde geziniyor, "kontrolden çıktı." Sessiz kalıyorum.

"Sürekli hap atıyor ve sigara içiyor; ne zaman ayık ne zaman kafası güzel hiçbir fikrim yok. Tüm duyguları birbirine karışıyor ve kişiliklerini çözmek gittikçe zorlaşıyor. Sana yaptıkları için üzgünüm, ben ve Rox kendimizi çaresiz hissediyoruz ama söz veriyoruz, eğer sana bir daha elini sürerse onu durdurmak için orada olacağız."

Çaresiz gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken başımı sallıyorum, Cal'in bunu söylemesi çok tatlı ama ikimiz de Tryst'in istediğini yapacağını ve bunu yapmak için ne yapması gerektiğini umursamadığını biliyoruz.

Titrek bir fısıltıyla, "Teşekkür ederim Cal," diyorum ve uzanıp kolunun üst kısmını nazikçe sıkıyorum. Cal ve Rox harika insanlar ama sadakatleri Tryst'e bağlı. Bunu biliyorum ve farklı bir şey beklemiyorum.

Geçen yıl aramız iyiyken, sonunda ailemi bulduğumu hissettim. Hepsi bana göz kulak oldu ve beni mutlu etti. Tryst değişmeye başlayana ve şöhret her şeyin önüne geçene kadar hiç sahip olmadığım kardeşlerim gibiydiler. Ben de dahil. Rox ve Cal hâlâ hayallerinin peşinden koşuyor çünkü bu sadece Tryst'in hayali değil. Bu onların hepsi ve benim için hepsinden vazgeçmek istemeyeceklerdir. Her ne kadar Cal ve Rox'un Tryst'i durduracağına inansam da, bunu yapmalarını istemem. Çünkü Tryst kendisine ihanet ettikleri için onları kaldırıma atacaktır. Tryst'in gözünde o baş

şarkıcı, Cal ve Rox ise sadece müzisyenler, ama müzisyenleri olmayan bir şarkıcı nedir ki?

O bir hiç.

Cal okuldan bu yana pek değişmemiş; uzun boylu, zayıf ama ince. Kirli sarı saçları şekillendirilmiş

Yandan ayrılmış ve düzgünce fırçalanmış. Okyanus mavisi gözleri kocaman ve geniş, sanki içine dalabilirmişim gibi hissediyorum. Sevimli biri, okulda en çok aranan çocuklardan biriydi ama hiçbir zaman bir yuva kurmakla ilgilenmedi. Indie rock grubu görünümünü takip ediyor gibi görünmüyordu, hala hazırlık okulu çocuğu görünümüne sahipti ve buna çok yakışıyordu. Öte yandan Rox bir indie rock grubundan bekleyebileceğiniz her şeye sahipti. Mousy kahverengi saçları sütun kutusu kırmızısına boyanmış ve sivri uçlarla şekillendirilmişti. Burun halkaları ve dudak halkaları vardı. Dövmeler cildinin büyük bir bölümünü kaplıyordu ama o bunun üstesinden geliyordu. Tam bir rockçı çocuktu. Kendilerini onlara atan kızlar vardı ve bir noktada ilgilendikleri tek kişi bendim, ama şimdi, nabzı atan her şey iyi bir gece gibi görünüyor. Her zaman Tryst'in içten içe bana sadakatsizlik etmeyeceğini umdum ama yine de bu beni şaşırtmazdı. Bunu görmezden gelmek ve her şey mükemmelmiş gibi davranmak, şu anda içinde yaşadığım mutlak bok gösterisini kabul etmekten çok daha iyi.

Dışarı çıkmam gerekiyordu. Gitmek için bir nedene ihtiyacım vardı. Ama nereye gidecektim? New York'a geri dönmeyeceğimi kesinlikle biliyordum. Dönemezdim. Orada benim için hiçbir şey kalmadı. Tryst'i Brooklyn'e geri götürüp Londra'dan çıkarabilirsem, burada kalabilirim. Birikimlerimde küçük bir kira almaya yetecek kadar var ve sonra bir iş bulabilirim.

Bu sirkte daha fazla kalamazdım, sevdiğim adamın yapmayacağını söylediği her şeye kendini yavaşça kaptırmasını izleyemezdim...

Bunu kendim için yapmalıyım.

Bencil olmanın ve beni zincire vuran canavardan uzaklaşmanın zamanı gelmişti. Özgür kalmalıydım.

Kanatlarıma ihtiyacım vardı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

SAHNENIN YAN TARAFINDA DURDUM VE TRYST, ROX VE CAL'IN SAHNEYI SAHIPLENIŞINI IZLEDIM.
burada bulundukları her gece olduğu gibi. Çığlık atan kızlar bu gece formundaydı ve bu da erkekleri normalden daha iyi performans göstermeye itti. Ayaklarımla eşlik ettim ama gösteri sona ererken sinirlerim gerildi. Yarın eve, tanıdık topraklara geri dönecektik ama ben geri dönmek istemiyordum. Burada kalmaya çoktan karar vermiştim. Yeni bir hayat kuracak ve hazır olduğumda eve geri dönecektim. *Belki* de.

Tryst ve çocuklar son gösterilerini muhteşem bir finalle tamamladılar. Çığlıklar odayı doldurdu, Tryst sahnenin kenarına oturup ellerini tutarak onları öperken ve bu geceyi hayatlarının sonuna kadar hatırlamalarını sağlarken kızlar ağlıyordu. Gölgelerin arasına daldım ve Chord'un soyunma odasına girdim. Pelüş koltuğa oturup gözlerimi duvara diktiğimde nefes alış verişim hızlandı. Çocukların ağır ayak seslerini duyabiliyordum, parmaklarımın etrafındaki deriyi toplarken gözlerim kucağıma düştü, endişem içimde dalgalanıyordu.

Kapı çarparak açıldı ve başımı kaldırmak için mücadele ettim. Tryst yanıma geliyor, yüzümü ellerinin arasına alıyor, dudakları dudaklarıma çarpıyor. Onun sıcak ve yapışkan teni benim de terlememe neden oluyor. Ter alnından akıyor, burnundan aşağı akıyor ve üzerime damlıyor.

"Bebeğim, bu şimdiye kadarki en iyi gösteriydi," diyerek gülümsüyor ve geri çekilip ellerini çırpıyor.

"Güzel," diye gülümsüyorum ama gözlerimle buluşmuyor, ama o fark etmiyor. Artık böyle bir şeyi fark etmiyor. Artık *beni* fark etmiyor.

Sarhoş kızların kıkırdamalarını ve kıkırdamalarını duyuyorum ve tüylerim diken diken oluyor, midem bulanıyor.

"İşte geldiler," diyor Tryst ve bana en iğrenç bakışlarını atan kızları karşılamak için elini uzatıyor. Gözlerimi devirmeden önce kaşlarımı çatıyorum.

"Kim o?" Peroksit sarışını hırlıyor.

"O benim," diye gururla gülümsüyor Tryst üç kıza dönmeden önce. Gurur içimi kaplıyor ama kısa süre sonra huzursuzluk tekrar yerleşiyor. İstenmiyorum.

"Ben bara gidiyorum," diye yutkunuyorum boğazımda düğümlenen yumruyu. Arkama bakmıyorum; yaşlar gözlerimi yakıyor ama onları görmezden geliyorum.

Bir cin tonik sipariş ederek odanın içinde hâlâ oyalanmakta olan kızlara bakıyorum. Neyi beklediklerini bilmiyorum ama eğer bekledikleri Tryst ise o çoktan gitmiş demektir. İçkimi yudumluyorum, iyi geliyor. Gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum, gruba kim olduğumu bilenlerin birkaç bilmiş bakışı var ama görmezden geliyorum. Başımı çevirdiğimde siyahlar içinde bir figür görüyorum, şapkası yüzünü görmemi engelleyecek kadar düşük. İçime bir korku yayılıyor

ve dönüp bardağıma tutunarak geri dönüyorum.

Dar koridorlardan geçerek Rox'un odasına giriyorum ve boş olduğu için minnettarım. Oda kararmadan ve uyku beni istila etmeden önce sessizliğimle baş başa oturuyorum.

ÖZEL JETE BINERKEN TÜM VÜCUDUM AĞRIYORDU. TRYST BENI KALACAK OTEL ARARKEN GÖRDÜ.

Londra'ya gitti ve kendini kaybetti. Odamıza sürüklendim, oradan oraya fırlatıldım ve cezalandırıcı bir şekilde kullanıldım. Merdivenlerin tepesine ulaştığımda tırabzana tutunup kendimi sabitlerken ellerim titriyor, Tryst yanımdan ayrılmıyor. Hostesler birbirlerine bakıyorlar ama ne bir şey söyleniyor ne de bir şey yapılıyor.

Kapana kısıldığımı kabul etmek zorundaydım. Kaçmama asla izin vermeyecekti. Özgürlüğüm yavaş yavaş parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu ve onu ne kadar geri almaya çalışsam da işe yaramıyordu.

Cal ve Rox ben otururken gözlerini bana diktiler ama sessiz kaldılar, onlara bakmaya bile cesaret edemedim. Kocaman, siyah güneş gözlüklerimin ve NY şapkamın arkasına saklandım. Uzun, kahverengi saçlarım yüzümü çerçeveliyor, ben de onları arkasına saklandığım bir örtü gibi kullanıyordum.

Tryst'in eli kalçalarımın arasında kayıyor ama rahatlatıcı ya da şefkatli bir şekilde değil, kontrol edici bir şekilde. Uzun, sıska parmaklarının etime batma şekli canımı acıtıyordu. Yine de bunu bilmesine izin vermedim. Başımı çevirerek pencereden dışarı baktım. Bu turda dünyanın pek çok yerini görmüştüm; Sydney, Paris, Berlin, Londra ve şimdi de Brooklyn'deki evime dönmeden önce New York. Elbette dünyayı görmek istiyordum ve Tryst turdan bahsettiğinde çok heyecanlanmıştım ama sanki hiçbirini görmemişim gibi hissediyorum.

İstediğim şekilde değil. Artık bunu

istemiyordum.

Ama başka seçeneğim yokmuş gibi görünüyordu.

ONUNCU BÖLÜM

KALEB

UÇAĞIN KALKIŞINI IZLERKEN DIREKSIYONU YUMRUKLUYORUM. ORAYA ZAMANINDA VARAMADIM.

"Siktir," diye inliyorum, öfkem yükselirken tekrar yumrukluyorum.

Bu lanet veledi dünyanın dört bir yanında kovaladım ve şimdi başlangıç noktamıza geri dönüyorum. O uçakta mı ki?

Kafamdaki düşünceleri silkeleyerek çantamdan telefonumu çıkarıyorum ve JFK'ye giden bir sonraki uçuşu kontrol ediyorum, yarın açılış gecesinden önce orada olmam gerekiyor. Killian evine döndüğü için çok sevinecek ama bu onun evine gireceği ve kollarına atılacağı anlamına gelmiyor. Telefonumun ekranında gezinirken birkaç saat içinde bir uçağın kalkacağını fark ediyorum, bu mükemmel.

Kontağı çevirerek arabadan çıktım ve anahtarları kiralama şirketine geri vermek üzere otoparka doğru yöneldim.

Bunu aldım, yakında eve döneceğim. Sonra onu

alacağım. Yapacağım son şey olsa bile.

CONNIE

Tryst uyuyor, kavrayışı kalçamdan gevşiyor ve ben yavaşça ayağımı sürüyorum. Tuvalete gitmem gerekiyor ama hareket edemeyecek kadar korkuyorum. Aklım Kaleb'e gidiyor ve nedenini merak ediyorum. Huysuz, yaşlı bir pislikti ama çok güzel bir yakışıklılığı vardı. Hayatıma neden girdiği hakkında hiçbir fikrim yok, sadece bir parça bile olsa ama orada olmasının bir nedeni olduğunu hissediyorum.

Bu gece The Plaza'da kalacaktık, sonra Tryst The Four Seasons'da kalmak istediği için taşındık. Anlaşılan Plaza artık onun için yeterince iyi değildi. Damarlarımda endişe dolaşıyordu. Sanki dönüp dolaşıp aynı yere gelmiştim. Hikâyem burada başlamıştı ve şimdi artık istemediğim bir hayata geri fırlatılıyormuşum gibi hissediyordum.

Eski iş arkadaşlarıma ziyaretimi gizli tutmalarını söyleyebildiğim için minnettarım.

"İyi günler, kaptanınız konuşuyor. Bir saat içinde JFK'ye ineceğiz, arkanıza yaslanın, uçuşun geri kalanının tadını çıkarın ve yerde görüşürüz." Tanoy kapanıyor ve kalbim hızla çarpıyor.

Burada olmamalıydım.

Bu planın bir parçası değildi.

Tryst eve dönüş yolu boyunca beni yanından ayırmamıştı. Arabada, havaalanında, uçakta ve şimdi de bizi bekleyen SUV'de. Aptal değilim, babamın grubun hareketlerini takip ettiğini biliyorum. Nerede olduğumu bilecek ve tek yapabileceğim bana istediğim zamanı vermesi için dua etmek. Arabadan çıkarken, check-in için beklerken yorgunluk beni vuruyor. Giriş işlemlerimizi yapan görevlilere bakmamaya çalışıyorum, bu yüzden başımı eğip yerdeki izlere bakıyorum. Gözlüklerim hâlâ takılı, gözüm zonklamaya ve Tryst'in dün gece bana vurduğu yerde morarmaya başladı. Uçağa binerken ne düşünüyordum bilmiyorum ama onu kaybettiğinde içimi kavuran korku, ne isterse yapmam için yeterliydi. Sakin ve rahat bir gün için her şeyi yapardım.

Koşmaya hazır olduğumu biliyor, bu yüzden tasmayı boğazıma doladı ve beni iyi bir küçük köpek gibi yanında tutuyor.

Tryst görevliye başıyla selam verip beni asansöre doğru çekiştirirken Cal ve Rox da köpek yavruları gibi peşimden geldiler. Çantalarımız süitimize getirilmek üzere kapıcıya bırakıldı. Tek istediğim banyo yapmak ve uyumaktı.

Uykuya ihtiyacım vardı.

Yalnız uyudum; Tryst içmeye gitti ama Rox'un benimle evde kalmasını sağladı. Kaçacağımdan endişeleniyordu ama açıkçası kaçamayacak kadar yorgundum. Tryst'in eve ne zaman döndüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu ama şu anda yanımda usulca horluyordu. Robert ve babası Ernest'e teşekkür etme fırsatı bulamadığım için suçluluk duygusu kaplıyor içimi. Saate baktım ve aradaki zaman farkını geri saydım. Otel telefonuna uzanıp The Berkley'in numarasını çeviriyorum. Beklerken parmağımı telefonun kablolu kablosuna doluyorum.

"İyi günler, The Berkley, ben Robert." Telefonda

küçük de olsa bir gülümseme duyuyorum.

"Robert," Tryst uyurken sesim kısık çıkıyor.

"Connie?!" Şaşırmış sesi kalbimi kırıyor.

"Evet, benim." Omzumun üzerinden Tryst'e bakıyorum. Telefonda kiminle konuştuğumu bilse çıldırırdı. Robert'la fotoğrafımızı görünce çıldırdı ama ne söylediğimin bir önemi yoktu. Bana inanmak istemedi.

"Her şey yolunda mı?" kendi sesi şimdi daha alçaktı.

"Evet, evet, sorun değil," dudağımın içini kemiriyorum, "sadece veda etmeye fırsatım olmadı..." Yumrunun büyüdüğünü hissettiğimde, "ve teşekkür ederim," diye burnumu çekiyorum.

"Ah, dostum," diye boğuldu Robert, "teşekkür etmene ya da hoşça kal demene gerek yok..." "Ne?"

"Bu bir veda değil Connie, sadece sonra görüşürüz." O gülüyor ve ben kendi gülüşümü bastırıyorum. "Tamam," diye fısıldıyorum.

"Tamam," diye sözlerimi tekrarlıyor. "Yakında konuşur muyuz?"

"Elbette, dikkatli ol, güvende kal." Gözyaşlarım dökülürken başımı sallıyorum.

Telefon kapanmadan önce "Sen de," demeyi başarıyorum. Gözyaşlarımı silip banyoya doğru ilerliyorum.

Akşam olmak üzere ve ben bu gece için hazır değilim. Tek yapmak istediğim evde kalıp oda servisi sipariş etmek ama tabii ki gitmek zorundayım. Tryst hazırlanırken, ileride bana ulaşmak isterse diye Robert için resepsiyona numaramı bıraktım.

Kenarda durup gizlenerek, Londra'dan bile daha büyük bir seyirci kitlesine son şarkılarıyla sahneyi sahiplenmelerini izliyorum. Her şey fazla geldiğinde adımlarımın duraksamasına izin veriyorum. Dönerek boş odalardan birine yöneliyorum. Her şey ağır geliyor ve nedense bana davranışından sonra ayakta durup onu izlemek daha da zor geliyor. Bana her saldırdığında daha da kötüleşti ve ayrılmadan önceki gece bana ilk kez gerçekten elini sürmüştü.

Perişan haldeydim ve korkuyordum ama hayatımın geri kalanında ondan korkamazdım. Kaçmak için bir şans bulmalıydım, çünkü şansımı kullanıp kaçmazsam, sonsuza dek onunla kapana kısılmış olacaktım. Ve ben bunu kendime yapmayacağım.

Kurban olmak istemiyorum.

Ağır ayak sesleri sahne arkasında yankılanıyor ve ben olduğum yerde kalıyorum. Durmamalıyım.

Yapmamalıyım.

Git

. Ama benim yok.

Beni bulacaktır.

Her zaman bulur.

Ve en kötüsü de bu, beni bulamayana kadar ne kadar kaçabilirim? Artık bakmayana kadar, Ta ki artık umursamayana kadar.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

YARIM SAAT OLDU.

Bakmadı.

Merakım arttı ve kanepeden kalktım. Ağır kapıyı açarken gözlerim karanlık, dar koridorda bir aşağı bir yukarı geziniyor. Kaşlarım çatılıyor ve Tryst'in odasına yöneliyorum. Telefonum çalıyor, babamın adını ve talepkar mesajını görünce gözlerim doluyor.

BABA

Eve gelmen gerek. Şimdi.

Mesajı her zamankinden biraz daha talepkâr olsa da her zaman yaptığım gibi görmezden geliyorum. Telefonumu arka cebime koyuyorum.

Kapıyı iterek açtığımda gözlerim açılıyor ve kendi nefesimde boğuluyorum. Tryst küçük bir fahişenin arkasına diz çökmüş, onun sırtına vuruyor. Umurunda bile değil, sahte kıçının inlemeleri odayı dolduruyor ve tek yapmak istediğim kaçmak ama yapamıyorum, yere çakılmışım; demir atmışım.

Sırf gözlerindeki pişmanlığı görebilmek için bana bakmasını istiyordum, ama sonunda benimkileri bulduklarında hiçbir şey yoktu. Duygu yok, sevgi yok, hiçbir şey yok. Sanki bir yabancıymışım gibi bakıyor, sanki teşhirci bir sapkınlığı varmış gibi şehvet dolu. Sessizce bir şey için yalvarıyorum ama tek yaptığı göz kırpmadan önce bana sırıtmak. Arkamı dönüp kapıyı kapatmak için içimdeki her şeyi, boğazıma kadar yükselen safrayı yutmak için içimdeki her şeyi ve gözlerimin arkasında binlerce iğne gibi batan gözyaşlarını görmezden gelmek için içimdeki her şeyi alıyorum. Daha önce de sadakatsiz olabileceğine dair şüphelerim vardı, ama buna kendi gözlerimle şahit olmak asla üstesinden gelemeyeceğim bir acı. Çünkü günün sonunda. Ona karşı hâlâ bir şeyler hissediyordum.

Kapı kapanır kapanmaz her şeyi bırakıyorum. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor, kalbim göğsümde sertçe çarparken içimdeki bulantı kıvrılıyor. Kapıdan aşağı kayıyorum, ellerim saçlarımda, köklerini çekiştiriyorum. Bunlar sadece üzüntü gözyaşları değil, aynı zamanda mutluluk gözyaşları çünkü beni kalmaya zorlayamaz. Ona izin vermeyeceğim.

Cal köşeyi dönüyor ve bana doğru koşarken yüzündeki paniği görüyorum, elleri yüzümü kavrarken dizlerinin üzerine çöküyor, böylece ona bakmaktan başka çarem kalmıyor. Kırmızı çerçeveli cam gibi gözlerim onun endişeli gözlerine takılıyor ve bu da bir başka gözyaşı dalgasının akmasına neden oluyor.

"Connie, ne oldu? Yine canını mı yaktı?" sesi bir fısıltıya dönüşüyor ve ben onun kısıtlayıcı tutuşunda başımı olabildiğince iki yana sallıyorum.

"Düşündüğün şekilde değil," diye boğuluyorum, "ne zamandır arkamdan kızları beceriyor?" Soruyorum, farkına vardığımda gözyaşlarım aniden kesiliyor.

Cal hiçbir şey söylemiyor. Gözleri bana bilmem gereken her şeyi söylüyor. Hüzün ve rahatlama aniden

öfkeye dönüşüyor. Cal'ı üzerimden atmaya çalıştım ama gitmeme izin vermedi.

"Sorun yok, yanındayım" diye fısıldıyor ve ayağa kalkmama yardım ediyor. Elleri yüzümden çekiliyor ama parmakları düşen bir tutam saçımın üzerinde geziniyor. Saçımı süpürüp kulağımın arkasına sıkıştırıyor. Gözleri, sanki her özelliğimi yeni fark ediyormuş gibi yüzümde gezinmeden önce parmağını takip ederek yavaşça hareket ediyor.

"Sen çok daha fazlasını hak ediyorsun," sesi alçak ve yumuşak.

"İstiyorum," diye kabul ediyorum, boğazım düğümleniyor. Diğer elinin sırtımın alt kısmına doğru ilerlediğini ve beni ona yaklaştırdığını hissediyorum.

"Seni daha iyi hissettiren kişi olmama izin ver," dudakları benimkilere yaklaşıyor, "Söz veriyorum, seni asla onun yaptığı gibi incitmeyeceğim."

"Cal?" Fısıldıyorum, başımı hafifçe iki yana sallarken başımın öne düşmesine izin veriyorum, ama parmakları çenemi kavrıyor ve beni kaldırıp ona bakmamı sağlıyor.

"Bebeğim, artık birlikte olabiliriz. Bunu senin de hissettiğini biliyorum," diye fısıldıyor, mavi gözleri benimkiler arasında gidip geliyor.

Kaşlarım çatılıyor, midem bulanıyor ve gözlerim açılıyor. İtiraz edemeden dudakları dudaklarıma yapışıyor, ellerini yüzümden çekip beni vücuduyla aynı hizaya getiriyor. Onu itmeyi başarıyorum ve başımı sallıyorum.

"Hayır, Cal..." Fısıldıyorum ama beni duymazdan geliyor, bacağımı beline dolamaya çalışırken beni tekrar öpüyor, büyüyen ereksiyonu yaklaşıyor.

"Hayır dedi," diye tanıdık bir hırıltı duyuyorum ve donup kalıyorum; tek gördüğüm Cal'ın üzerimden çekildiği ve ardından çenesine inen bir yumruk.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, ellerimi ağzıma kapatarak yavaşça uzaklaşıyorum. Cal yerde yuvarlandıktan sonra ayağa kalkarken Kaleb doğruldu ve dik durdu. Bana doğru adım atarken karanlık ve fırtınalı, kapüşonlu gözlerini bana dikiyor. Tryst'in odasının önünde durup kapıyı tekmeleyerek açıyor. Arka cebinden telefonunu çıkarıp açıyor ve bir fotoğraf çekiyor.

"Hey, seni yaşlı sikik, sil şu lanet fotoğrafı," diye homurdanıyor Tryst, az önce sikini gömdüğü sürtüğün arkasından hareket ederek.

"Connie'den uzak dur; yemin ederim onun peşine düşersen seni ben öldürürüm," diye uyarıyor Kaleb, arkasını dönüp elimi tutarak. Her şey o kadar hızlı gelişti ki, nereye gittiğimi bilmeden karartılmış bir cipin arkasında oturana kadar her şey bulanıktı.

Vücudum titremeye başladı ve gözyaşlarım yeniden akmaya başladı.

"Artık güvendesin," diye mırıldanıyor Kaleb, büyük eli küçük elimin üzerinde ve bu tek cümle beni hıçkıra hıçkıra ağlatıyor.

ON İKİNCİ BÖLÜM

CONNIE

PLAZA'NIN ÖNÜNDE DURDUK VE BEN KASKATI KESILDIM. TRYST'IN OTELDEN AYRILMIŞ OLMASINA MINNETTARDIM.

ve artık burada değildi. Arabayla buraya gelirken aklımda yüzlerce soru dönüp duruyordu ama hiçbirini soramadım. Kaleb kendimi güvende hissetmemi sağlıyor, onun bir tehdit olduğunu düşünmüyorum ama o zaman da karakter yargım sorgulanabilir. Kaleb'in şoförü kapımı açtığında kaşlarımı çatıyorum, Kaleb kaldırımın kenarında duruyor. Bana elini uzatıyor ama ben reddedip arabadan kendim iniyorum. Kaleb'i gözlerini devirirken yakalıyorum ama çocukça davranışını görmezden gelip otelin lobisine dalıyorum. Yaşadığım şok yavaş yavaş üzerimden kalkıyor ve artık bu adamın tamamen yabancı olduğunun farkındayım. *Yabancı tehlikesi.* Arabaya binmemem gerektiğini biliyordum ama gerçekten, başka ne seçeneğim vardı ki?

"Nereye gidiyorsun, sevgilim?" Kaleb peşimden geliyor.

"Senden uzakta," kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. Rol yapmak istememiştim ama beynim son bir saat içinde olanları işlemeye çalışıyordu. "Kim olduğun hakkında hiçbir fikrim yok, sen bir yabancısın."

"Bu artık işe yaramayacak, değil mi?" diye sırıttı, "ve evet, haklı bir noktaya değindin ama seni temin ederim Connie, endişelenmen gereken kişi ben değilim. Lütfen, sadece bana güven?" Dilimi dışarı çıkarıp kuru ve çatlamış alt dudağımda gezdirmeden önce dudaklarımı yuvarlıyorum. Yumuşak bir şekilde başımı sallıyorum, bilinçaltım bana bağırıyor ama içimden bir ses ona güvenebileceğimi söylüyor... *Umarım*.

"Teşekkür ederim," derken sesi alçak çıkıyor ve başıyla selamımı karşıladıktan sonra beni geçip check-in masasına doğru ilerliyor. Gözlerim kapıya takılmadan önce onun sırtında geziniyor. Kaçabilirdim ama yine de birinin beni bulması uzun sürmezdi.

Kaleb'in neden gösteride olduğuna dair hiçbir fikrim yok, sormak için can atıyorum ama kendimi durduruyorum. Onun yerine, bizi kontrol ederken arkasından yaklaşıyorum.

"Hepsi bu kadar Bay Mills, keyfinize bakın ve tabii ki bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen aşağıya çağırmaktan çekinmeyin." Tezgâhın arkasındaki genç kadın ona ters ters bakarken kirpiklerini kırpıştırıyor, burnum kasılırken üst dudağım kalkıyor. Kızarıp arkasını dönmeden önce yüz ifademi yakalıyor. Kaleb'in yanına doğru ilerlerken aptalca bir sırıtma dudaklarımı süslüyor.

"Çok olgunca," diye azarlıyor ve omuzlarımı silkerek konuşmayı sonlandırıyorum. Öne doğru uzanıp asansörün düğmesine basıyorum. Kaleb'in önünde kendimi göstermekten kendimi alamıyorum. O beni tanımıyor. Bu gece olanlardan dolayı içimde oluşan acıyı bilmiyor.

Ona söylememiş olsam bile, orada olduğu için

minnettarım. Onu oraya getiren sebep her neyse.

Asansör bizim kata ulaştığında pırıldadı, bir an durakladım ve bana elini uzatan Kaleb'e baktım. "Önden buyur aşkım," sesi yumuşaktı, bu da ona küçük bir gülümseme vermeme neden oldu. "Teşekkür ederim," diye başımı sallıyorum, asansörün içine girip bana katılmasını beklerken sesim kısılıyor. Her şey

Bir zamanlar içimi dolduran endişeler azalmaya başladı, nedenini bilmiyorum ama onun yanında kendimi güvende hissediyorum.

Kapılar kapanırken derin bir iç çekiyorum. Gözlerim, kapıların üzerine kaldırmadan önce sıkıca kavradığı spor çantasına takılıyor.

"Giysilerim yok," diye fısıldıyorum, parmaklarım önümde düğümleniyor. "Ben çoktan hallettim."

"Tamam," diye dudaklarımı yaladım. Asansör yolculuğunun geri kalanı sessiz geçti ve katımıza ulaştığımızda bu kez Kaleb benden önce çıktı. Ben de onu takip ettim, odamızın dışına çıkana kadar gözlerim güzel dekoru taradı. Anahtarını kilide geçirince kapı açıldı ve etkileyici bir oda ortaya çıktı.

"Fena değil," diye espri yapmaya çalışıyorum ama cevap vermiyor. Doğruca yatak odasına yöneliyor ve kapıyı kapatıyor.

"İyi geceler o zaman!" Birden sinirlenerek bağırdım. Bastırılmış tüm duygularım yavaş yavaş su yüzüne çıkıyor.

Ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok, bu yüzden sadece ileri geri yürüyorum. Kaleb beni gösteriden çıkardığından beri telefonum sürekli titriyor ama kontrol etmedim. Bakmak da istemiyorum. Şapkamı çıkarıp odanın diğer ucuna fırlatıyorum, ellerimi yüzümde gezdiriyorum ve moraran gözümü biraz fazla sertçe ovuştururken irkiliyorum.

"Kahretsin," diye küfrediyorum, ellerim düşüyor ve kollarım yanımda sallanıyor, kendimi çok sönük ve bıkkın hissediyordum. Ruhum çok yorulmuştu. Koşmaktan çok yorulmuştu.

"Connie?" Kaleb'in sesi üzerimde geziniyor, yatak odası olduğunu tahmin ettiğim odanın kapısında duran ona döndüğümde tüylerim diken diken oluyor. Gözleri irileşiyor ve ben bir şey yapamadan eli yanağımı kavrıyor. "Bunu sana o mu yaptı?" diye inliyor ve daha iyi görebilmek için parmak uçlarıyla saçlarımı gözlerimden uzaklaştırıyor. Bir şey söylememe gerek yok. O biliyor. Aptal değil. Beni kafede boynumda izlerle gördüğünden beri biliyor. "Sana bir daha asla yaklaşamayacak; söz veriyorum Connie. Benimle güvendesin." Kollarını omuzlarıma doluyor ama başımı iki yana sallayarak geri çekiliyorum. Gözyaşlarım beni boğuyor ama onun bana dokunmasını istemiyorum. Onun yanında kendimi güvende hissediyor olabilirim ama o hâlâ bir yabancı. Birlikte eve gitmeyi kabul ettiğim bir yabancı ve aniden şüphe beni tüketiyor.

DÜN GECE UYUYANA KADAR AĞLADIM. DUŞ ALDIM, PIJAMA TAKIMLARINDAN BIRINI GIYDIM.
Sonra Kaleb'in aldığı yatağa girdim ve bir daha çıkmadım.

Gerinerek ve inleyerek, son yirmi dört saat içinde neler olduğunun farkına varıyorum. Telefonuma uzanıyorum ve Cal'dan gelen cevapsız çağrıları ve mesajları görüyorum. Hızlıca göz gezdiriyorum ama hepsi aynı şeyi söylüyor.

CAL

Özür dilerim.

Sonra Tryst'ten biraz vardı.

TRYST

Neredesin?

Hemen kıçını kaldırıp otele dön.

Beni test etme Connie, seni tekmeleyerek ve çığlık atarak geri sürüklerim.

Arkadaşına onun için geleceğimi söyle.

Bunu sen mi planladın seni küçük fahişe? Sen benimsin Connie. Bir gözünü açık tut çünkü senin için geliyorum.

Korku boğazımda düğümleniyor ve Tryst'in adıyla çalmaya başladığında telefonumu kapatmak için tıklıyorum. Görmezden gelmeyi düşünüyorum ama cevap vermezsem beni bulacağından korkuyorum. Boğazımdaki yumruyu geri yutarak düğmeye tıklıyorum.

"Hangi cehennemdesin Connie?" diye bağırıyor. Araba kullanıyor, motorunun sesini duyabiliyorum. Sessiz kalıyorum.

"Cevap ver bana, seni pis küçük fahişe. Seni bulacağım Connie, neden beni bu zahmetten kurtarmıyorsun ve sadece söyle." Sözlerinin arasında nefes alış verişleri düzensizleşiyor. Korku boğazımı tırmalıyor.

"Lütfen..." Yakıcı, boğuk hıçkırıkların arasından fısıldıyorum.

"Lütfen ne?" diye bağırıyor hoparlörden ve ben yine sessizliğe gömülüyorum. "CEVAP VER LAN BANA!"

Boğuluyorum. Gözlerim kapıya doğru kayıyor ve Kaleb'in orada durduğunu görüyorum. Sakin adımlarla yanıma geliyor, telefonu elimden alıyor ve Tryst'in sesini kesiyor. Bir süre ekrana dokunduktan sonra artık kapalı olan telefonumu yatağa geri fırlatıyor.

"O engellendi. Seni bulamayacak; ona izin vermeyeceğim." Sonra topuklarının üzerinde dönüyor, kapıdan çıkıyor ve sessizce arkasından kapatıyor. Baş edemiyorum. Kaygım tüm zamanların en yüksek seviyesinde. Kendimi yavaş yavaş bir kara deliğe doğru kayıyor gibi hissediyorum ve ne kadar çırpınsam da kendimi durduramıyorum. Bu benim vuruşumu yapacağım zaman olacaktı, ama yapmayacağım. Yapamayacağım. Tekrar *o* kız olmayacağım.

Yorganı başımdan çekiştirerek, huzursuz bir uykuya dalana kadar gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KALEB

BÜTÜN GÜN ODASINDAN ÇIKMADI. MASANIN ÜZERINDE DURAN SOĞUK YEMEĞE BAKIYORUM.
yemek odasındaki masa. Arkamdaki kapalı kapıya bakıyorum, onu kontrol etmeliyim ama sonra mahremiyetini ihlal etmek istemiyorum.

Bana neden gösteride olduğumu sormadı, hiçbir şey sormadı.

Parmaklarımı kanepenin kol dayanağına vururken huzursuz hissediyorum. Zihnim aşırı hızda çalışmaya başlıyor, kalbim güm güm atıyor. *Ya kaçtıysa?*

Oturduğum yerden kalkıp aceleyle odasına gittim ve kapıyı açtım. Gözlerim odayı tararken yataktaki yorganın altında bir yumru görüyorum.

"Connie?" Kapının koluna tutunup eşiğin bu tarafında durarak usulca sesleniyorum. "Git buradan," diye mırıldanıyor.

"Yapacağım, sadece iyi olduğundan emin olmak istedim." Biraz daha yaklaştım, ayağımı kapı demirinin üzerinden geçirip odaya girdim.

Elleri kabarık yorgana çarparak dimdik oturuyor. Gülümsememi durdurmak için dudaklarımı birbirine sürtmeden önce büküyorum. Uzun kahverengi saçları dağınık, gözleri ışıktan kısılmış. Teni bronzlaşmış, minyon ve zayıf. Gözleri derin, koyu yeşil ve tek yapmak istediğim kendimi onların içinde kaybetmek. İstese de istemese de dudaklarını sürekli büzüyor. Düğmeli bir burnu var ve burnunu kırıştırdığını tahmin ettiğim yerde küçük bir kırışıklık oluşmuş. Yüksek, belirgin elmacık kemikleri var, yüzü ince.

"İyi görünüyor muyum?" diye alaycı bir tavırla soruyor, dilinden alaycılık damlıyor, gözleri benimkilere takılıyor ve gözünün etrafındaki morluk karşısında öfkem göğsümde alevleniyor. Bugün daha kötü, mavi parlak ve mor belirgin. "Ne zaman gidebilirim?" diye sorduğumda yatak başlığına yaslanıp ofluyor.

"İstediğin zaman gidebilirsin, sadece gidecek bir yerin *olup* olmadığını bilmiyordum."

Kıpırdamadan duruyor, gözleri doluyor ve eve, sevgili babasına dönmediği sürece gidecek hiçbir yeri olmadığını fark ediyor.

Başını ellerinin arasına almadan önce alt dudağı titriyor. Dikkatli bir şekilde ona doğru yürüyorum, yatağın kenarına oturuyorum ve parçalanmasını izliyorum.

"Her zaman..." ve her şeyi berbat etmeden önce kendimi durduruyorum, geri izlerken kelimelerimin üzerinde tökezliyorum, "burada kal, bilirsin... bir yer bulana kadar." Boğazımı temizleyerek öksürüyorum.

"Sorun olur mu? Yani, en fazla bir ay..." alt dudağını ısırıyor ve içimde bir şimşek çakarak beni kıpırdatıyor. "Bir ay çok fazlaysa iki hafta..." diye ciyaklıyor ben sessiz kalınca.

"Hayır, hayır, bir ay sorun değil..." Başımı salladım. "Paraya ihtiyacın var mı ya da...?"

İşte o zaman işler kötüye gitti.

"Parana *ihtiyacım* yok. Eğer yardımına ihtiyacım olduğunu düşünüyorsan, çok yanılıyorsun büyükbaba." Alay ediyor, meydan okuması güçlü, duvarları yavaşça etrafımda yeniden yükseliyor. "Aman Tanrım, bu mudur yani? Sen bir çeşit para babası mısın ve ölü dolarlarını harcayacak ve bakacak birini mi arıyorsun?"

Gözlerim açılıyor ve ayağa kalkıyorum.

"Hayır!" Ona kaşlarımı çatıyorum, "Tanrım, hayır!" Elim hayal kırıklığıyla saçlarımı karıştırıyor, "Nazik ve destekleyici davranıyordum... yardımıma ihtiyacın vardı, evet, yardımıma ihtiyacın olduğunu düşündüm ama şu şeker baba meselesi," başımı sallıyorum, sesim aceleyle çıkıyor, "lanet olsun, hayır."

"Senin tipin değil mi?" Kaşları havaya kalkıyor ve bana şakacı bir gülümseme veriyor.

"Kızım olacak kadar gençsin," diye sertçe yutkunuyorum, vücudumda o kadar sert çarpan kanı görmezden geliyorum ki kulaklarımda duyabiliyorum.

"Ew," diye burnunu kıvırıyor, "yani bana acıdın mı?" Tekrar oturuyor, bacak bacak üstüne atıyor ve yorganın üzerindeki gevşek bir iplikle oynuyor.

"Hayır," diye başımı salladım, "endişelendim..." Dudaklarımı yalayarak bir süre oyalandım. "Seninle kafede karşılaştıktan ve izlerini gördükten sonra seni aklımdan çıkaramadım. Sonra gazetelerden birinde karşıma çıktın ve Chord'la olan bağlantını gördüm... şey, ikiyle ikiyi bir araya getirdim ve seni buldum. Doğru yer, doğru zaman falan..." Az önce söylediğim yalan karşısında rahat bir nefes aldım. *Çok* kolay geldi.

"Oh," diye nefes alıyor, sesi zar zor
duyuluyor. "Sadece güvende olduğunu
bilmem gerekiyordu."

Başını sallıyor.

Sessizlik aramızda çatırdıyor ve ben bunu gitmek için bir işaret olarak alıyorum.

"İstediğin ya da ihtiyacın olduğu kadar kal... dürüstçe." Gülümsüyorum ama o bunu görmüyor, gözleri ipliğe sabitlenmiş. "Şehirde çalışıyorum, bu yüzden benim için gerçekten rahatsız edici değil," dudaklarımı yuvarlıyorum ve odadan çıkmak için dönüyorum. "Aç mısın?" Kapıdan sesleniyorum ve kırmızı çerçeveli gözleri benimkilerle buluşuyor, başını sallıyor.

"Tamam," kapıyı onun üzerine kapatmadan önce dudaklarımdan küçük bir gülümseme süzülüyor.

Telefonumu çıkarırken babasından gelen bir mesaj görüyorum. Ona mesaj atmalıyım ama
henüz hazır değilim. Onun bende olduğunu bilmesini istemiyorum.

Sadece birkaç gün daha.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

CONNIE

SONRAKI BIRKAÇ GÜN BULANIK BIR ŞEKILDE GEÇTI, ODAMDAN DIŞARI ÇIKMAYA PEK CESARET EDEMEDIM. KAMP KURDUM.

Burada ve mutlu olduğum yer burası. Kaleb mesafesini korudu ki bunun için minnettarım. Buradaki ilk sabahımdan beri telefonumu hiç açmadım ve bu konuda bir sorunum yok. Telefonuma bakmak için bir nedenim yok. Benim için önemli olan hiç kimse yok, Robert dışında ama çalıştığı otelin resepsiyonuna numaramı bıraktığımdan beri ondan hiç mesaj almadım. Gelecek haftaya kadar bekleyip sonra tekrar arayacaktım ama bu düşüncem kısa sürede yok oldu. Sadece nazik davranıyordu; arkadaşım olmak istemiyordu.

Kanallar arasında gezinirken iç çekiyorum ama hiçbir şey dikkatimi çekmiyor. Kendimi kaybedebileceğim tek şey *The Vampire Diaries.* Ama şu anda bunun bile bana yardımcı olacağını sanmıyorum. Kendimi tedirgin hissediyorum, sanki bir zamanlar olduğum kişi yavaş yavaş benden uzaklaşıyor ve ben ona olan bağlılığımı kaybediyorum. Sanki içimde boğuluyor ve onu ne kadar yüzeye çıkarsam çıkarayım, yine karanlık derinliklere doğru kayıyor.

Televizyonu kapattıktan sonra ellerimi yanımdaki yorganın üzerine koyuyorum ve iç çekiyorum. Kendimi toparlamam gerekiyor. Ama yapamıyorum. Gözlerimin arkasına yaşlar batıyor ve normalde yaptığım gibi onlarla savaşmak yerine düşmelerine izin veriyorum. Gömdüğüm tüm bastırılmış duyguların yeniden ortaya çıkmasına izin veriyorum, hissettiğim tüm keder ve kalp kırıklığını dışarı salıyorum. Buna ihtiyacım var. Buna mecburum. Çünkü bunu yapmazsam tüm bu duygular beni yok edecek.

Her şeyimi

kaybettim. Babamı.

Reese.

Annelerim

. Deneme.

Bildiğim ve sevdiğim her şey gitti ve neden? Benim yüzümden.

Çünkü gururumu ayaklar altına alıp geri dönemeyecek kadar inatçıyım. Artık çok geç, geri dönemem. Geri dönecek bir *şeyim* yok.

Benim kimsem yok.

Kendimi yorganın altına bırakarak, içimde gözyaşı kalmayana kadar hıçkırıyorum. Gözlerim kurudu, dudaklarım tuzlu gözyaşlarını yakalamak için sürekli yalamaktan çatladı ve çatladı. Boğazım yanıyor, aldığım nefesler yüzünden göğsüm daralıyor. Berbat haldeyim.

BANYODA YATARKEN, AĞLADIĞIM IÇIN NEFES ALIŞLARIM HALA TITRIYOR. VE
Sıcak banyo yardımcı oluyor, vücudum içine döktüğüm lavanta banyo tuzlarıyla rahatlıyor. Gözlerimi kapatıp kendimi sakinleştirmeye çalışırken yavaş nefes alış verişlerime odaklanıyorum. Kapının çalınması beni sıçratıyor ve kapı kolunun döndüğünü görüyorum. Kaleb kafasını kapıdan uzattığında donup kalıyorum, kendimi korumaya çalışıyorum.

"GÖZLERINI KAPAT!" Suyun altında biraz daha dibe batarak bağırıyorum.

"Bakmıyorum!" diye kendini savunuyor ve ben de gözlerini sıkıca kapatarak ona gülümsüyorum. "Akşam yemeği geldi, akşam yemeğinde bana katılmanı gerçekten çok isterim." Sesi yumuşaktı.

"Tamam," diye fısıldıyorum, kalbim göğsümde güm güm atıyor. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var..." "Tabii! Evet, elbette," diye aceleyle çıktı. "Birazdan görüşürüz."

Kapıyı hızla kapatıyor ve kendi kendine mırıldandığını duyuyorum. Küçük bir kıkırdama çıkarıyorum ve kendimi suyun altına bırakıyorum.

MASADA OTURURKEN ÜZERIMDE OTELIN VERDIĞI SABAHLIK VARDI. HIÇBIR KELIME
brokolimi tabağımda gezdirirken değiş tokuş ettim. Kaleb tavuk, patates püresi ve brokoli sipariş etmişti. Lezzetli kokuyordu ama iştahım yerinde değildi.

"Her şey yolunda mı?" Kaleb soruyor ve ben de gözlerimi tabağımdan kaldırıp onunkilerle buluşturuyorum. Çatalımı bırakarak başımı sallıyorum.

Kaleb bir lokma tavuk alırken sessizce, "Eşyalarımın bir kısmını geri almaya çalışmalıyım," diyorum. "Nerede o?" diye soruyor, bir parça daha tavuk kesip kremalı püreye atıyor. Midem gurulduyor. Belki de biraz yemeliyim. Çatalımı tekrar elime alıp az miktarda püreyi çatalımın ucuna kaşıklıyorum ve biraz tadına bakıyorum.

"Otelde iki valizim var, sadece tur için gerekli olanları aldım ve gerisi annemlerde."

Başını sallıyor, yavaşça çiğniyor "Kıyafetlerini getireyim."

Gülümseyerek küçük bir ısırık daha alıyorum.

"Benim için ayırdığınız parçalar için gerçekten minnettarım, ancak kendi eşyalarımdan bazılarına sahip olmak güzel olurdu, yano?"

"Anlıyorum, Connie." Gözleri benimkilerle buluşuyor ve içlerinde parlayan nezaketi görüyorum, kalbim göğsümde genişliyor.

Havada bir değişim hissediyorum, tiz bir zil sesi beni bulunduğum andan çekip aldığında yüksek sesli bir çatırtı beni tüketiyor. Telefonuna bakarken Kaleb'in gözleri benimkilerden ayrılıyor. Telefonu hızla eline alıp sandalyesini arkaya kaydırırken dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor.

"Lütfen, bana bir dakika izin verin."

O odadan çıkarken gözlerim tabağıma düşüyor.

Odasına girip kapıyı arkasından kapatmadan önce telefonunun hoparlörüne "Evet," diye bağırıyor.

Kanepeye uzanarak, televizyonun gürültüsünün geniş alanı doldurmasına izin verdim, *Salvatore* kardeşlerin sesi odayı çevreliyordu. Bu dizi kısa sürede benim rahatlama dizim haline geldi. Tryst ile

turneye çıktığımda defalarca izledim, uzun ve yalnız geceleri doldurmaya yardımcı oldu. Kaleb telefondan çıktığından beri dizüstü bilgisayarında çalışıyor, ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok ve ona sormak bana düşmezmiş gibi hissediyorum. Gezinen gözlerim onu izlemekten kendini alamıyor ama her hareket ettiğinde gözlerimi kaçırıyorum çünkü beni yakalamasını istemiyorum. Telefonu tekrar çalıyor ve hemen cevap veriyor.

kaybolur.

İç çekerek kanepede yan döndüm. Kendimi yersiz hissediyorum. Kaleb odayı bir hafta daha uzattı ama yakında taşınmamız gerekeceğini söyledi. Burayı seviyorum; evim gibi geliyor çünkü evden kaçmadan önce zamanımın çoğunu burada geçirdim. Reese'le burada tanıştım; arkadaşlarım buradaydı. Burası *evimdi*.

Belki bir süreliğine burada bir oda kiralayabilirim, ayaklarımı yere sağlam basarım ve ondan sonra nereye gideceğime karar veririm.

Bir şeyler tıkladı ve doğru hamleyi yaptığımı hissettim. Sadece Kaleb'e söylemem gerekiyordu.

Televizyonu kapatıp odama doğru ilerledikten sonra geceyi sonlandırmaya karar verdim. Kaleb telefon görüşmesinden dönmemişti, bu yüzden dönmeyeceğini varsaydım. Kapıyı arkamdan kapatıp yatağa tırmandım ve dümdüz uzandım. Bir bulutun üzerinde yatıyormuşum gibi hissediyordum. Telefonumu almak için komodine uzandığımda bir iki dakika açıp açmamayı düşündüm. Gerçekten açmalıyım. Ya aile içinde bir şey olsaydı? Fikrimi değiştirmek için kendime bir saniye daha vermedim ve açtım. Hayata geçmesi biraz zaman aldı ama hayata geçtiğinde bildirimlerle karşılaştım. Çoğunlukla Tryst'ten geliyordu ama onları görmezden geldim. Telefonu yerine koymaya gittiğimde o korkunç ping sesini duydum. Bu iyi bir bildirim değildi. Tryst, gruptan ya da magazin basınında adımdan söz edildiğinde bana özel bir uyarı ayarlamıştı. Kendimi yavaşça yataktan kaldırdım, kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Boğazıma kadar tırmanan endişeyi bastırmaya çalıştım ama başaramadım.

Başlığı gördüğümde kanım dondu

CHORD'UN SOLİSTİ UYGUNSUZ POZİSYONDA YAKALANDI! UZUN SÜRELİ KIZ ARKADAŞI CONNIE GİZEMLİ ADAMLA KAÇIYOR.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki kulaklarımla duyabiliyorum.

"Hayır, hayır, hayır..." Linke tıklarken kendi kendime söylendim ve orada tüm ihtişamıyla peroksit sarısı saçlı kızın vücudunun arkasında Tryst var ve tabii ki yüzünü piksellemişler.

Tryst vahşi görünüyor, ne kadar yüksekte olduğunu görebilirsiniz. Midemin bulandığını hissettim. Cal tarafından öpüldüğümü, Kaleb tarafından sürüklendiğimi ve The Plaza'nın önünde durduğumuzu görmek için kaydırmaya devam ettim.

"Ne oluyor lan?" Fısıldıyorum. Ağlamak istiyorum ama çok kızgınım. Her şey tersine döndü ve daha da kötüsü, bizi kameraya alan kişi Plaza'ya kadar bizi takip etti, bu da demek oluyor ki...

"Siktir!" Bağırıyorum, telefonu yere atıp yatak odamın kapısına doğru koşarken gözlerim panikle açılıyor. Kapıyı açtığımda Kaleb'le karşılaşınca adımlarım duraksıyor.

"Kaleb," diye fısıldıyorum, sesimi bile çıkaramayacak kadar paniklemiş ve endişeliyim.

"Biliyorum," diye başını sallıyor, geri adım atıp telefonunu tıklıyor. "Arabayı getir," diye bağırıyor ahizeye, aramayı kapatıyor ve kıyafetlerini çantasına atarak telaşla odasına koşuyor.

"Nereye gidiyoruz?"

"Buradan uzaklara," diye homurdanıyor çantasını doldurmaya devam ederken, "git toparlan."

Başımı sallıyorum, dönüp odama koşuyorum ve sahip olduğum küçük kıyafetleri toplayıp gardırobun altındaki küçük spor çantasına koyuyorum.

Endişeli ve gerginim; mide bulantısı midemin dibinde yüzüyor ve çok hızlı hareket edersem üzerime kusacağımdan endişeleniyorum.

Kaleb kapımda, gözleri çılgınca bakıyor. "Hazır mısın?"

Başımı sallayıp spor çantamın fermuarını çekiyorum. Ancak ana kapıya doğru yürüdüğümde

hala pijamalarımın içinde olduğumu fark ediyorum. Durdum ve kendime baktım.

"Şimdi bunu dert etme, doğruca arabaya gidiyoruz."

Dudaklarımı yuvarlayarak onu asansöre doğru takip ediyorum, çantamı elimden alıyor ve sürekli asansör düğmesine basıyor.

"Biliyorsun, bu şekilde itmeye devam edersen daha hızlı gelmesini sağlamaz," gülümsememe karşı koymaya çalışırken dudaklarımı büküyorum.

Başını çevirip bana bakıyor ve bakışları soğuk.

Beklerken başımı eğerek kendi kendime içeri giriyorum. Asansör çalıyor ve kapı açılıyor. Beni içeri itiyor, sonra arkamdan yaklaşıyor. Bana bu kadar yakın olduğunu düşününce nefesim kesiliyor.

Sabrı tükenirken ayağını yere vuruyor, gözleri yer takip cihazından saatine kayıyor. Sessizlik sağır edici. Gerginlik ve gariplik artıyor, midem düğüm düğüm oluyor.

"Bu sabah dışarıda değillerdi, umarım henüz buraya gelmemişlerdir." Mırıldanıyor.

"Ama o gece bizi takip ettiler, sizce takip eden kişi burada oturuyordu ve bir şey görmediği için gazetelere haber mi verdi?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Bizi dumanla dışarı atmak gibi mi?" "Gazetelere haber verirse zorla çıkarılacağımızı biliyordu." Nefes nefese ileri uzanıp acil durum düğmesini çektim.

"Connie!" Kaleb düğmeye doğru uzanıyor ama ben onu durduruyorum.

"Lütfen, bir dakikaya ihtiyacım var." Asansör katının küçük meydanında adımlarken saçlarımı kökünden tutup çekiştiriyorum. Zihnim o geceye dair anılarla dolup taşıyor. Koridorlar çok dardı, sadece ben, Cal ve Kaleb vardı. Kanım çekildikçe yüzüm beyazlaşıyor. Başımı kaldırıyorum ve Kaleb'e dik dik bakıyorum.

"Fotoğrafı sen çektin," derken sesim

titriyor. "Pardon?"

"Sen," diye gösterdim onu, "fotoğrafı sen çektin..." "Beni sattın mı?" diye kekeledim. Onu itiyorum, öfke beni tüketiyor.

"Ne oluyor lan?!" diye kükrüyor, sırtı asansörün duvarına çarpıyor ve ben onu tekrar itiyorum. "Bunu neden yapayım ki?" çenesi kenetlendi, arka dişleri gıcırdadı.

"Bilmiyorum, Kaleb. Neden yapasın ki?" Kaşlarım çatıldı, "Yani, az önce kafede, sonra da Cal bana dokunduğunda *rahatlıkla* gösteride ortaya çıktın." "Nereden geldiğimi anlamalısın, değil mi?!" İçimdeki panik büyümeye başladıkça sesim daha da yükseliyor. "Kahretsin," diye fısıldıyorum, göğsüm inip kalkıyor. Fark etmemiştim ama Kaleb önümde duruyordu, elleriyle yüzümü kavrıyor ve beni olduğum yerde tutuyordu.

"Aşkım," yüzü benimkine yaklaşırken sesi alçak ve hırıltılı, "bunu sana yapmam, söz veriyorum."

Gözleri benimkiler arasında gidip gelirken kalbim göğsümde güm güm atıyor.

Dudaklarımı birbirine sürtüyorum ve küçük bir onay sesi çıkarıyorum, ama ona tüm kalbimle inanamıyorum, istesem de... Derin bir nefes alıyorum, bir şey söylememek için dudağımın içini kemiriyorum.

"Artık gidebilir miyiz? *Lütfen*?"

Sesindeki çaresizliği duyabiliyordum, kaldırımlarda bekleyen haşereler için her dakika önemliydi.

Başımı salladım. Elimi bırakıp acil durdurma düğmesine basıyor ve asansör tekrar inmeye başlıyor.

Asansör zemin kata indiğinde "Bana güveniyor musun?" diye soruyor. Nefesimi tutup başımı sallıyorum. Bana küçük bir gülümseme veriyor, spor çantalarından birini omzuna kaldırıyor, elime uzanıyor ve

sıkıca kavrıyor.

Beni ileri doğru çekerek, onunla birlikte yürüdüm. Şapkamı takmamaktan nefret ediyordum ama gözümün hafifçe aşağı inmiş olmasına minnettardım.

Otelin girişine yaklaşıyoruz ve yanıp sönen ışıkları görebiliyorum, başımı eğmeden önce gözlerim açılıyor.

"Aferin kızıma, başını öne eğ," diye yumuşak bir ses tonuyla konuşuyor. "Connie! Connie!"

diye sesleniyorlar ve Kaleb elimi sıkıca kavrıyor.

Kaleb'le arama girmeye çalışarak ilerliyorlar ama Kaleb onlara izin vermiyor.

"Bırak lan onu!" diye bağırıyor, paparazzilerden birinin kamerasını yüzüne doğru itiyor ve beni kendisine doğru çekiyor. Bir diğeri yandan gelip kamerayı yüzüme doğru iterken bir yandan da bağırarak sorular soruyor.

"Tryst seni ne zamandır aldatıyordu?" "Bu

yeni gizemli adam mı?"

"Tryst o kızla intikam için mi birlikte oldu?"

"Grup arkadaşıyla takıldığını öğrendi ve bu yüzden mi misilleme yaptı?" Söz konusu

fotoğrafçı beni durdurmaya çalışırken ön kolumu tuttu ve Kaleb tersledi.

"Ona bir daha dokunursan ölürsün!" diyerek onu itiyor ve kaldırıma yakın bir yerde bizi bekleyen karartılmış bir araba olduğu için şükrediyorum.

Kaleb beni zorla arabaya itiyor, sonra arabaya binip kapıyı arkamızdan çarpıyor. "Sür!" Kaleb

şoförüne emrediyor ve o da arabayı bir şeride çekip şehirden uzaklaşıyor. "Sen

Tamam mı?" Bana yaklaşarak

soruyor. Yavaşça başımı

sallıyorum, ellerim titriyor.

Gazetecilerin acımasız olabileceğini biliyordum, ama bu kadar acımasız olacaklarını hiç

beklemiyordum.

"Birazdan evde olacağız, merak etme sevgilim, yanındayım" diye mırıldanıyor, kolunu bana doluyor ve beni yanına çekiyor. "Söz veriyorum."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

CONNIE

MADISON BULVARI'NDA DURMUŞTUK, KALEB YANIMDA KALDIRIMDA DURUYORDU.
iki çanta.

"Evine hoş geldin," diye gülümsüyor ve bir adım öne çıkıp merdivenleri tırmanarak kapıcıyı selamlıyor. "İyi akşamlar Clive," diyor ben arkasından giderken. Yanından geçerken Clive'a başımla selam veriyorum. Kaleb özel asansöre doğru ilerlemeye devam ediyor. "Devam et," diye emrediyor Kaleb, anahtar kartını yuvadan geçirirken, kapılar pıt diye açılıyor. Yanında yürürken Kaleb'in gözleri benim üzerimde. Bir kez

Kapılar kapanınca Kaleb anında rahatlıyor ve derin bir nefes veriyor. "Sen iyi misin?" Midem sıkı bir düğüm halinde kıvrılırken soruyorum.

Dönüp bana bakıyor, gözleri yumuşuyor, sonra başını öne eğip bir o yana bir bu yana sallıyor.

"Hayır mı?"

"Hayır, ben iyiyim" diye gülümseyerek bana bakıyor, "Sadece benim sana sormam gerekirken senin bana iyi olup olmadığımı sorduğuna inanamıyorum."

Omuzlarımı silkiyorum, "Herkes benim gibi olamaz."

Sadece gülümsüyor, gözleri geri sayan ışıklara takılıyor. Aniden duruyoruz. Kaleb derin bir nefes alıyor, kapılar açılıyor ve ben de onu takip ediyorum. Kısa, dar bir koridorda yürürken dönüyor ve ben duruyorum.

Önümde güzel, açık planlı bir yerleşim var. İçinde taze lila ve mavi ortancaların olduğu bir masanın bulunduğu geniş bir lobi alanı var. Zemin kare şeklinde, parlak beyaz mermer fayanslarla kaplı, ortada duran masa ise koyu kırmızı maun ağacından yapılmış. Benim bir araya getirebileceğim bir şey değil ama bir şekilde işe yarıyor. Temiz pamuğun yumuşak kokusu odayı dolduruyor ve anında kendimi evimde hissetmemi sağlıyor. Kaleb anahtarlarını maun büfenin üzerine attıktan sonra ilerliyor ve ayakkabılarını yere bıraktığı çantaların yanında tekmeliyor. Salon ve yemek alanına doğru yöneliyor. Halılar yulaf ezmesi renginde, yumuşak ve pelüş. Köşedeki küçük bar alanına doğru adım atarken ayak izleri arkasında bir iz bırakıyor. Ben de kendi ayakkabılarımı çıkarıp onun arkasından yürüyorum. Kaleb bir ışık düğmesine tıklayana kadar oda donuk. Odanın güzelliği karşısında gözlerim açılıyor, yumuşak krem ve altın rengi chesterfield tarzı kanepeler büyük, kare bir sehpanın etrafında oturuyor. Asılı perdeler kanepenin rengiyle uyumlu ve gösterişli. Etrafta daha fazla ortanca ve bakmak istediğim kişisel fotoğraflarla dolu küçük yan masalar var, ama gözlerimin taramaya devam etmesine izin veriyorum.

Üstümde büyük, süslü, altın bir avize asılı. Kristallerin yansımaları halının ve yüzeylerin üzerine dağılıyor ve aniden içimde bir panik oluşuyor. Bir karısı mı var? Tüm bunları o mu tasarladı? Neden

bilmiyorum ama bir eşle paylaştığı evinde olmak beni endişelendiriyor.

"Bir içki ister misin?" diye soruyor, kristal tıpayı sürahiden çıkararak. Bardağa uzanıyor ve kendine bir içki dolduruyor.

Başımı iki yana sallıyorum. "Aç

mısın?"

"Hayır," diye fısıldıyorum, "sadece yorgunum," esniyorum ve elimle yüzümü ovuşturuyorum.

"Tamam, sana mutfağın yerini göstereyim, sonra da seni odana götüreyim." Burbonunu bir dikişte yutar, sonra bardağı ilk aldığı tepsiye geri koyar.

Onu lobiye kadar takip ediyorum ve burada süslü bir dökme demir tırabzanı ve korkulukları olan geniş bir merdiven fark ediyorum. Merdivenler maun ağacından yapılmış ama üzerlerinde yulaf ezmesi renginde bir halı şeridi ve onu yerinde tutmak için altın rengi halı yolluklar var. Merdivenleri atlıyoruz ve küçük bir koridordan yürüyoruz. Bana büyük çamaşır odasını, alt kattaki tuvaleti gösteriyor, ardından koridor, altında tabureler bulunan büyük bir adaya sahip geniş ve açık planlı bir mutfağa açılıyor. Mutfak tamamen krem ve nötr renklerden oluşuyor, tezgah beyaz ve üzerinde altın rengi lekeler var. Kullanılmamış gibi görünüyor. Her şey bozulmamış durumda.

"İstediğin her şeyi alabilirsin, buzdolabı her zaman dolu. İstediğiniz ya da ihtiyacınız olan bir şey varsa, buzdolabının yan tarafındaki listeye yazın, Doris alışverişle birlikte onu da alacaktır" diyerek gülümsüyor.

Doris mi?

Kaleb yüzümdeki şaşkın ifadeyi görmüş olmalı.

"Hizmetçim," diye gülümseyerek başını hafifçe sallıyor.

Ah, mantıklı.

Mutfağın ışıklarını kapatırken ona gülümseyerek "Oh, tamam," diyorum.

Dönüp koridorda geri yürüyoruz ve burada bir sakinlik hissetmekten kendimi alamıyorum. Aylardır turnede olduğum için mi, yoksa Kaleb'le birlikte olduğum için mi emin değilim ama burada bir şeyler doğru geliyor. *Evim*.

Onu merdivenlerden yukarı kadar takip ediyorum ve büyük kare bir sahanlığa geliyorum. Soldaki ilk kapıyı açıp içeri giriyor ve ışığı yakıyor. Arka duvarda sayvanlı bir yatak, yatağın iki yanında Fransız salaş-şık küçük şifonyerler var. Büyük pencereler odayı açıyor ve gerçekte olduğundan çok daha büyük hissettiriyor. İlerliyor, dolaba doğru eğiliyor ve bir ışık daha yakıyor.

"Burada olduğun sürece burası senin dolabın olacak." Dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor, gözleri benden odaya doğru kayıyor.

"Teşekkür ederim," diye başımı sallıyorum. Dönüyor ve kapının arkasında, üzerinde bir televizyon bulunan başka bir büyük şifonyer, odanın diğer tarafında bir tuvalet masası ve büyük bir ayna var. Gözlerim diğer kapalı kapıya kayıyor ve Kaleb gelip kapıyı açıyor.

"Burası diğer boş odayla bağlantılı bir banyo, sadece sana ait ama diğer kapının ne olduğunu açıklamak istedim," diyerek nazikçe gülümsüyor ve ışığı yakıyor.

Büyük bir köşe banyosu, bir tuvalet, bir yıkama ünitesinin içine oturtulmuş iki lavabo ve arka duvarın tamamını kaplayan büyük bir ayna var. Geri çekilen Kaleb kapıyı kapatıyor ve ellerini ovuşturuyor.

"Çantalarınızı yukarı getireceğim ve yarın eşyalarınızı almaya gideceğim."

"Tamam," dudaklarımı yalıyorum, topuklarımın üzerinde sallanmadan önce ayak

parmaklarımın üzerine basıyorum. "Umarım burada her şey yolundadır."

"Her şey mükemmel, teşekkür ederim. Çok minnettarım." Parmaklarımı düğümlerken yüzüm kızarıyor.

"Umarım birkaç gece burada kalırsınız ve ben de yolunuza devam etmenize yardımcı olurum,"

diyerek başını salladı ve yatak odasından çıktı.

Cevap verme şansım olmadı çünkü o çoktan gitmişti.

Dikkatle yatağa doğru yürüyorum ve kenarına oturuyorum. Yatak yumuşak, yorgan saten ve narin malzemenin üzerinde ileri geri gezdirdiğim parmak uçlarımda harika bir his uyandırıyor. Kaleb elinde çantamla tekrar kapıda belirdiğinde uzun süre yalnız kalmamıştım. Eşikten içeri giriyor ve çantayı şifonyerin yanına bırakıyor.

"Bir şeye ihtiyacın olmadığına emin misin?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum. "Tamam, o zaman biraz uyu.

Sabah görüşürüz." Geri çekiliyor, kapının koluna tutunuyor. "İyi geceler Kaleb," sesim yumuşak, iri gözlerim onunkilerde.

"İyi geceler Connie," dedi ve gitti, kapı arkasından usulca kapandı ve ben yine yalnız kaldım.

Yatağa doğru ilerliyorum, çarşafları geri çekiyorum ve aralarına giriyorum. Taze lavanta kokusu içimi dolduruyor ve birden derin bir uykuya dalmaya hazır oluyorum. Esniyorum, yan dönüyorum ve yorganımı yukarı kaldırıp yanağımın altına sokuyorum. Gözlerim ağırlaşıyor ve bununla savaşmaya çalışsam da yapamıyorum.

ON ALTINCI BÖLÜM

KALEB

ALT KATTAKI LOŞ OTURMA ODASINDA OTURUP BURBONUMU YUDUMLUYORUM. SAAT SABAHIN BIRI OLMUŞTU AMA

Uyuyamayacak kadar gergindim. Bedenim uyumak istiyordu ama beynim istemiyordu. Fotoğrafı benim sızdırdığımı düşünmesinden nefret ediyordum. Fotoğrafı onun iyiliği için, kendi iyiliği için çekmiştim. Asla yayınlamazdım. Tryst'i tehdit etmek istedim ve tam da bunu yaptım, ama şimdi geri tepti ve tüm bu skandalla uğraşıyor. Kendimi Tryst'i görmeye gitmekten ve tüm hayal kırıklığım içimden sızana kadar onu dövmekten vazgeçirmek zorunda kaldım, ama bu yardımcı olmazdı ve isteyeceğim son şey Connie'yi uzaklaştırmak olurdu. Babasının ya da annesinin evine geri dönmeyeceği için tek yapacağım onu sokaklara itmek olur. Parası olup olmadığını ya da Tryst'in onun yaşam tarzı için ödeme yapıp yapmadığını bilmiyorum.

Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

Babası beni arıyor ve mesaj atıyor ama her aradığında telefonu kapatarak ona siktiri çektiriyorum.

Ona söyleyecek başka bir şeyim yok. Haber yayınlanır yayınlanmaz mesaj attım, kızının güvende olduğunu ve skandalın etkisi geçene kadar başını eğmesine yardımcı olduğumu bildirdim. Elimdeki tek şey buydu.

Başımı geriye atarak derin bir nefes aldım.

"Ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok," diye mırıldanıyorum kendi kendime, başımı kaldırıp içkimden bir yudum alıyorum. "Ama burada oturup tek başıma içmek hiçbir şeye yardımcı olmayacak."

Başımı sallıyorum, barın yanında duran küçük, tabaklanmış deri sandalyeyi, ona uygun bir koltuğu ve uzun, çanlı bir lambayı itiyorum. Bardağımı yüzeye yerleştiriyorum. Küçük ışık düğmesini eğip bükerek ışığı tamamen söndürüyorum ve odama doğru ilerliyorum. Onun odasına ulaştığımda içimdeki kapıyı itip açma ve iyi olduğundan emin olma isteği beni ele geçiriyor. Bunu tartışıyorum ama başımı kendime sallıyorum.

Yaptığımız işin birinci kuralı.

Asla bir müşteriyle yatmaz ya da ona aşık olmazsınız.

Connie ile yapacağımdan değil; o benden yirmi yaş daha genç. Bu yanlış olurdu.

Ayaklarımı toplayarak odama doğru yürüyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Uyumam lazım.

Yorgunluk beni hayal görmeye itiyor.

Yatağımın kenarına oturup soyunuyorum ve kıyafetlerimi düzgünce katlıyorum. Sadece boxer

şortumu giyerek pamuklu çarşafları ve yorganı geriye çekip yatağıma uzanıyorum.

Uykunun gelmesini istiyorum ama zamanımın çoğunu gözlerimi tavana dikerek geçiriyorum. Eninde sonunda gelecektir.

Her zaman olur.

Sonunda.

UYKUYA DALIP DALIP ÇIKARKEN, UZAKTAN GELEN ALARM SESINI DUYUYORUM. YUVARLANIYORUM, BAŞIMI KALDIRIYORUM

yedek yastığı alıp başımın üzerine bastırıyorum. Ses kesilmeyince inliyorum, yastığı fırlatıp doğruluyorum. Telefonumdan geliyor.

"Kahretsin," diye uzanıyorum ve sabah altı alarmının yanıp söndüğünü görüyorum.

Kapatıyorum, tekrar yere düşüyorum ve bir süre uzanıyorum. Kendime gelmek için beş dakikaya ihtiyacım var. Sonunda uykuya daldığımda derin bir uykuya daldım ve şimdi kendimi sersemlemiş hissediyorum.

Yorganı geriye atarak doğruluyorum ve ayaklarımı pelüş, kalın halıya batırırken yatağın kenarında duruyorum. Kollarımı yukarı uzatıp sırtımı geriyorum ve yanıma düşmelerine izin vermeden önce tatmin edici bir tıkırtı duyuyorum. Boynumu sağa sola tıklatarak ayağa kalkıyorum, sabah odunumu görmezden geliyorum ve banyoya giriyorum. Duşu açıyorum ve lavabonun başında duruyorum. Yüzüme soğuk su çarparak elimi koyu renkli kirli sakallarımın üzerine sürüyorum.

"Tıraş olman lazım," diye inleyerek boxer şortumu çıkardım ve sıcak duşa girdim.

Takım elbisemi giydikten sonra saçıma şekil veriyorum ve bir sprey kolonya sıkıp yüzüme tıraş losyonu sürüyorum, tıraş olurken açtığım küçük çentiğin acısı yüzümü yakarken irkiliyorum. Aklım Connie'de, acaba hâlâ uyuyor mu diye düşünüyorum. Saatimi takıp saate bakıyorum, yedi buçuk olmuş. Tabii ki uyuyor.

Kapıyı sessizce açıp sahanlığa bakıyorum ve kapısının hâlâ kapalı olduğunu görüyorum. Yerde sessizce ilerleyip merdivenlere doğru ilerlerken gıcırdayan basamaklardan kaçınmaya çalışıyorum.

Aşağı indiğimde rahatlıyorum ve Doris ile Connie'yi görmek için mutfağa doğru ilerliyorum.

"Oh, uyanmışsın," diye gülümsüyorum, yatak başındaki Connie'ye bakarak. Yumuşak, pembe yanaklarında yastık kırışıklıkları var. Kahverengi saçları dağınık ve geniş, yeşil gözleri parlıyor. Neden bilmiyorum ama sabah Connie'si benim favorim olmaya başladı.

"Öyleyim," başını yana eğiyor ve bir yudum kahve alıyor. "Günaydın," diye cıvıldıyor.

"Günaydın," diyorum sıcak bir gülümsemeyle ve kahve makinesine doğru yürüyorum. "Günaydın Doris," diye sesleniyorum o kahvaltı hazırlamakla uğraşırken.

"Günaydın Kaleb," dönüp bana baktıktan sonra tavada ne varsa ona odaklanıyor.

Her neyse, nefis kokuyor.

Kahve makinesinden fincanımı alıp Doris'in her zamanki yerime bıraktığı gazeteyi alıyorum ve tabureye tünüyorum. Kahvemi kahvaltı barının üzerine koyuyorum ve ilk sayfayı açıyorum.

Doris önüme iki tabak koyuyor ve Connie'nin başını kaldırıp Doris'e bakmasını izliyorum. Connie'nin yanakları kızararak, "Oh, buna gerek yoktu," diyor.

Doris bulaşık makinesini doldurup odadan çıkmadan önce Connie'ye göz kırparak, "Biliyorum yapmadım ama yaptım," der.

Kâğıdımı katlayıp tabağımı kendime yaklaştırıyorum. Pastırma, yumurta, avokado ve tost. Midem gurulduyor. Sadece tabağa bakan Connie'ye bakıyorum.

"Lütfen ye," diyorum usulca, başını sallıyor, bıçağını ve çatalını eline alıyor. "Ketçap var mı?" diye soruyor usulca, ben de başımı sallıyorum.

"Buzdolabının üstündeki dolapta." Ona getirmeyi teklif ederdim ama Connie'yi tanıdığım için bunu kendisi yapmak isteyecektir. Beklenmekten hoşlandığını sanmıyorum.

Uzanıyor, uzun bronz bacakları görünüyor. Dün geceden beri değişmiş. Şort ve büyük boy bir tişört giymiş. Gözlerimi yere indiriyorum, ona o şekilde baktığım için kendimi yanlış hissediyorum.

Tekrar yanıma oturuyor ve yemeğinin her yerini sosa buluyor. Kaşlarımı kaldırmadan önce burnumu kıvırıyorum.

"Ketçap sever misin?"

"Öyle," diye omuz silkiyor, kapağı tekrar takıyor ve içine dalıyor.

"Doris'ten biraz daha getirmesini isteyeceğimden emin olabilirsin." Sırıtıyorum ve ağzıma bir çatal dolusu pastırma ve yumurta atıyorum.

"Doris ne zamandır sizin için çalışıyor?" diye soruyor, gözlerini yemeğinden ayırmadan. "Yaklaşık on yıldır sanırım," diye gülümsüyorum.

"Vay canına."

"Mmhmm."

"Burada mı yaşıyor?"

"Hayır, her gece eve, kocasının yanına gidiyor. Onlara taşınmayı teklif ettim ama kabul etmedi." Omuzlarımı silkiyorum, "ama bu şekilde de işe yarıyor."

"Gerçekten iyi birine benziyor."

"Öyle, o en iyisi," diye fısıldıyorum, "ama bunu söylediğimi bilmesin," diye göz kırpıyorum.

"Seni duydum," Doris'in sesi mutfağa yeniden girdiğinde yüksek çıkarken Connie kıkırdıyor.

Doris ellili yaşlarının sonlarında, gerçek adı Penelope ama ben ona şaka olsun diye Doris derdim. İlk başlarda bana söylenirdi, ama şimdi sanırım onun da hoşuna gidiyor.

Kahvaltımı bitirdikten sonra tabağı itiyorum ve Doris tabağımı alıp temizlerken Connie'nin gözlerinin başımın yan tarafında yandığını hissediyorum.

Onu görmezden geliyorum ve gitmeden önce kahveme ve gazeteme devam ediyorum.

Telefonum çalıyor ve arayan Keaton, bana yolda olduğunu bildiriyor. Gözlerimi açtım. *Kahretsin.*

Kahvemi yudumlarken, saatime bakarken fincanımı itip bırakıyorum. Keaton Connie'yi görmeden önce dışarı çıkmalıyım. O yürüyen bir ereksiyon ve ona yaklaşmasına imkân yok.

Dönüyorum ve Connie'nin bana aval aval baktığını görüyorum ama onu görmezden gelip mutfaktan lobiye koşuyorum. "Günaydın kardeşim," diyor Keaton elinde şemsiyesiyle lobiye doğru yürürken. "Günaydın," diye homurdanıyorum, yanından geçip raftan kendi şemsiyeme uzanıyorum.

Keaton arkama bakıp sırıttığında gözleri kısa süre sonra benimkileri geçiyor.

"Sana da günaydın," diyerek yanımdan geçip doğruca Connie'ye doğru yürüdü.

"Keaton, hadi. Gitmeliyiz," diye homurdanıyorum, dönüp Connie'nin elini tuttuğunu ve arkasına bir öpücük kondurduğunu görüyorum. Gözlerimi deviriyorum.

"Acelen ne kardeşim? Sadece iki topuz çürüğü ile görüşmemiz var, onları biraz bekletelim," bana dönüp göz kırpıyor. Connie'nin gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben başımı iki yana sallıyorum.

"Peki, bir isim alabilir miyim?" Doris salonda kaybolurken Keaton soruyor, "Bir kahve isterim Doris." Onu tersleyince ben kahkahalarla gülerken Connie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Bugünlerde personel bulamıyorsun," diye gülüyor, "peki, adın ne?" "Connie,"

diyor sessizce ve adam yüzünü bana dönüyor, ikiyle ikiyi bir araya getiriyor.

"Connie, ne güzel bir isim," diyerek cazibesini artırıyor, "sizinle tanışmak bir zevk."

"Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim," elini onunkinden çekiyor, ilk başta kaygısız bir hava veriyordu ama şimdi soğuk davranıyor ve nedenini bilmiyorum, "iyi günler." Dikkatini tekrar bana vermeden önce başıyla onaylıyor. "Kaleb, bu gece görüşürüz," diyerek gülümsüyor ve

merdivenlerden yukarı doğru yürümeye başlıyor.

"Bekle!" Arkasından merdivenleri hızla çıkarak sesleniyorum, "İyi misin?" Sessizce soruyorum, içi kontrol etmek istiyorum
nd
e. Yüzünü bana dönüyor, bir eli kalçasında, diğer eli sarılmış ve tırabzanı tutuyor. Bana veriyor başını salladı, gözleri benimkilerle buluşmadı.

"Numaramı lobideki masanın üzerine bıraktım, bir şeye ihtiyacınız olursa beni arayın. Bugün burada kalın lütfen, gitmeyin. Doris bütün gün burada olacak, filmler var, yemek var, ne istersen var. Sadece kal." Yalvarıyorum.

Dudaklarının ayrıldığını görmeden önce tekrar başını sallıyor.

"Kitapçıya gitmeyi düşünüyordum, sorun olur mu?" Kirpiklerini kırpıştırıyor ve ben inliyorum.

"Bana ne tür kitaplardan hoşlandığını mesaj atsan, ben de öğle yemeğimde onları alıp gelsem nasıl olur?
buraya gönderildi, buna ne dersin?"

Gözlerini başının arkasına doğru yuvarlıyor.

"Ben de sana aşk kitaplarını sevdiğimi söyleyebilirim," diye karşılık veriyor ve sırıtıyor.

"Aferin kızıma, mükemmel. Beşte evde olacağım." Keaton'a doğru geri adım atarken aceleyle dışarı çıkıyorum. Dönüp merdivenlerden yukarı doğru yürümeye devam etmesini izliyorum ve gözlerim şeftali gibi kıçına takılıyor. Gözlerimi sıkıp kapatıyorum ve aşağıya inmek için dönüp acele ediyorum.

"Hazır mısın?" Şemsiyemi tekrar elime alarak soruyorum.

"Oh, öyleyim," diye sırıtıyor Keaton ve yanımda asansöre doğru yürüyor. Aptal.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

KALEB

OFIS BINAMIZA GIRERKEN SIRILSIKLAM ŞEMSIYEMI SILKELIYOR, IÇIMI BIR ÜRPERTI KAPLIYOR.
Omurga.

"Bunu sessiz tuttun, değil mi?" diye soruyor Keaton kendi kendine söylenirken.

"Bir nedeni vardı, şimdi sessiz ol," diye homurdanarak şemsiyeyi kapının yanındaki sepete bırakıyorum. Keaton beni dürtüyor ama karşılık vermiyorum. Asansörün düğmesine basarken Keaton bana yakın duruyor.

Ben.

"Onunla yattın mı?" burun deliklerim alevlendi ve yüzümü ona döndüm ve sırtına vurdum. başını

"Titus'un kızıyla aynı yaşta, Tanrı aşkına!" diye homurdanarak asansöre bindim, dangalak da beni takip ediyordu.

"Ve?"

"Keaton, lütfen dostum, biraz dinlen." Dişlerimi gıcırdatıyorum, "Çok yorucusun!"

"Biliyorum, bu tam zamanlı bir iş," diye omuzlarını silkiyor, "ama birinin bunu yapması gerekiyor."

Kapılar pıt diye açılıyor ve Keaton geniş, açık planlı ofislere doğru yürüyor, ben de ikiz kardeşimin tedirginliğiyle peşinden gidiyorum. Birbirimize hiç benzemiyoruz, kişiliklerimiz de öyle. Sadece benzer DNA'ları paylaşıyoruz.

Keaton ofisinde kayboldu ve ben minnettar oldum. Çarşamba sabahı buna ihtiyacım yoktu. Çarşamba günleri onun sürekli gürültüsü olmadan yeterince kötü.

"Günaydın çocuklar," diyorum bıkkınlıkla Nate'in masasının kenarına otururken. Başını bilgisayar ekranından kaldırıyor ve gülümsüyor.

"İyi misin?" diye soruyor, siyah gözlüklerini burnuna doğru iterek. Başının tepesinde dağınık bir şekilde duran faremsi kahverengi saçları var.

Titus sandalyesinde arkasına yaslanırken, "Evet, çok kötü değil," diye mırıldanıyorum.

"Keaton hıyarlık mı yapıyor?" Titus'un kısa, traşlı siyah saçları ve kesilmiş, düzgün bir siyah sakalı var. Geniş, uzun boylu ve yakışıklı bir piç.

"Evet."

"Ama ben ne zaman hıyar değilim ki?" Keaton arkamdan gülüyor, "Kahve?" diye soruyor üçümüze ve hepimiz başımızı sallıyoruz.

"Ee, ne var ne yok?" Nate klavyesini tuşlarken soruyor. Nate bizim bilgi işlemcimiz, onsuz kayboluruz. Titus korumamız ve Keaton da muhasebecimiz. Peki ya ben? Ben özel dedektifim. Ben Mills, Spencer, King'in CEO'suyum. Hepimiz anaokulundan beri arkadaşız ve o zamandan beri dost

kaldık. Biliyorum, büyüdükten sonra dağılan gruplar olur ama biz öyle değiliz. Grup olarak çok şey yaşadık ve biliyorum ki bir ceset saklamam gerekirse

arayacağım adamlar bunlar olurdu. Ya da Xavier. Ama o son çareydi.

İç çekiyorum, Keaton araya girdiğinde ağzımı açıyorum.

"Müşterisi onunla birlikte yaşıyor..." Keaton sırıtıyor, "öyle değil mi Kaleb?"

Titus ve Nate gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırıyorlar ve ben yutkunuyorum.

"Kapat. Kapa çeneni. Siktir. Kapa çeneni," Titus sırıtıyor ve Nate'in gözleri fal taşı gibi açılıyor. Keaton ıslık çalar, kahvesini yudumlar ve uzaklaşır.

Pislik. Her zaman ortalığı karıştıran o oluyor.

"Ne oldu?" Nate ofis koltuğunda arkasına yaslanıp fincanına uzanarak soruyor. "Tam bir karmaşa," diye başımı ovuşturuyorum ve bir an için gözlerimi kapatıyorum.

"Kardeşim, onu eve getirmemeliydin," diye kıkırdıyor Titus, başını sallayarak, "çaylak hatası."

Arka dişlerimi gıcırdatıyorum ve üçüncü derece saçmalıklardan bıktığıma karar vererek ayağa kalkıyorum.

"Mecburdum, bu sadece geçici bir durum." Elimi takım elbise pantolonumun içine sokup diğer elimle kahvemi alıyorum. "Dostum," Titus kahvesini yudumluyor, "bu asla geçici değildir."

Gözlerimi devirerek dönüyorum ve ofisime doğru ilerliyorum, Titus'un patladığını duyduğumda kapıyı amaçladığımdan biraz daha sert çarpıyorum.

Gün uzundu, Connie'nin iyi olduğundan emin olmak için Doris'i birkaç kez kontrol ettim. Neden düşüncelerimi bu kadar çok işgal ettiğini bilmiyorum; zamanımı alıyordu. İç çekerek e-postalarımı açtım. Yaklaşan işlerim vardı ama Connie ile işim bitene kadar onları Titus'a iletecektim. Kapı açıldı ve Keaton'ı gördüm.

"Git başımdan," diye gözlerimi deviriyorum ve onları ekranıma sabitliyorum. "Hadi ama, az önce sadece gülüyordum."

"Evet," diye başımı sallıyorum, "ama sorun da bu zaten, senin için her şey gülünç." Ona bakmama izin vermiyorum.

"Öğle yemeği yemeye gidiyorum, sen de ister misin?" ses tonu sertti ama bunu bekliyordum. "Bana bir köfte al lütfen."

"Tamam," diye mırıldanır Keaton ve kapıyı arkasından kapatır.

Sandalyemde arkama yaslandım ve bıkkın bir şekilde iç çektim. Aklıma girmişti ve ne yaparsam yapayım onu aklımdan çıkaramıyordum. Çekmecemi açıp telefonumu çıkardım ve Doris'ten cevapsız arama var mı diye baktım ama yoktu. Tekrar içeri bırakıp, kapattım.

Keaton'ın geri dönmesi uzun sürmedi, sarılmış denizaltıyı masama fırlattı ve topuklarının üzerinde döndü.

"Keaton," diye sesleniyorum ve o da dönüp bana bakıyor. "Bak, pislik gibi davrandığım için özür dilerim..." Başını sallıyor. "Hayır, gerçekten öyleyim. Boktan bir kardeş gibi davranıyordum." Keaton'ın kaşlarının gerildiğini ve gözlerinde bir parça endişenin parladığını görüyorum.

"Neler oluyor?" diye sordu yavaşça bana doğru yürürken ve masamın önünde duran büyük, siyah deri koltuklara otururken.

"Hiçbir fikrim yok," diye başımı sallıyorum ve gözlerimin kucağıma düşmesine izin veriyorum. "Onu eve götürmemeliydim, hayır ama yardım edemem ama onu korumalıyım. Benimle olduğu sürece güvende olduğunu biliyorum. Eski sevgilisinin ona tekrar ulaşmasını istemiyorum..."

Keaton hiçbir şey söylemiyor, sadece parmaklarını çenesine bastırıyor ve bana bakıyor.

"Ona ne yapacağından korkuyorum..." Kalın bir şekilde yutkunuyorum, "ama o benimleyken,

onu güvende tutabilirim."

Başını sallıyor.

"Ama onu sonsuza dek elinde tutamazsın Kaleb, o senin değil."

Ve bu cümle beni tam karnımdan vurdu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

CONNIE

KANEPEDE UZANIRKEN, KALEB'IN GÖNDERDIĞI KITAPLARDAN BIRININ SAYFALARI ARASINDA KAYBOLDUM

Ben. Sonsuza dek mutlu olan bu mükemmel aşk hikayelerinin içinde yaşamayı seviyorum. Ben de bunu istiyorum.

Mutlu sonu garantilediğimi bildiğim kendi aşk kitabımda olmak istiyorum. Kalbim güm güm atıyor ve midem bulanıyor. Kitabımı usulca kapatarak bir süre uzanıyorum, düşüncelerimin sürüklenmesine izin verirken gözlerim kapanıyor. Kendimi hep koridorda yürürken görüyorum ama hiçbir zaman koridorun sonunda durup beni bekleyen yabancıya ulaşamıyorum. Ne zaman yaklaşsam, uyanıyorum.

Gözlerimi açtığımda Doris yanımda duruyor ve beni yerimden sıçratıyor. "Seni korkuttuğum için çok özür dilerim canım," derken gözleri yumuşacıktı.

"Sorun değil," diye gülümsüyorum, bacaklarımı çevirip kanepenin kenarına oturuyorum.

"Birazdan yemeğe çıkacağım, Kaleb ona katılmanı istedi," diyerek gülümsüyor.

Be

n. "Elbette," diye başımı sallıyorum.

"Bir saat içinde evde olacak," diyor arkasını dönüp uzaklaşmadan önce. Kitabımı kaptığım gibi kanepeden itip yukarı çıktım. Üstümü değiştirmem gerekiyordu. Bütün gün pijamalarımlaydım.

Kitabımı yatağımın üzerine koyduktan sonra dönüp banyoya doğru ilerledim ve kapıyı arkamdan kapattım. Bir duşa ve saçlarımı yıkamaya ihtiyacım vardı. Bu şekilde masada oturamam. Onun için çaba sarf etmiyordum; *kendim* için çaba sarf ediyordum. Bütün gün tembellik etmek beni bitkin hissettirmişti. Burada yaşamayı seviyordum, burada güvende hissediyordum, burada rahat hissediyordum. Ama bu sadece geçiciydi.

Kaleb sadece nazik davranıyordu.

Duşu açarak soyunuyorum ve sıcak suyun üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum, tüm gerginliğimi ve düşüncelerimi de beraberinde götürüyor.

Dar bir kot pantolon ve büyük boy beyaz bir tişört giydim, kendime bir fön çektim ve parmaklarımı ipeksi, kahverengi saçlarımın uçlarında gezdirdim. Şifonyerin üzerine oturup yansımama gülümsedim. Yanıma aldığım küçük makyaj çantasına uzandım. Tüm gerçek eşyalarıma sahip olmak için sabırsızlanıyordum. Kaleb'in bugün hâlâ onları alıp almayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ısrarcı olup sormak istemedim.

Her şeyi önüme sererken, makyajımı yapmak için harcayacağım zamanın heyecanı içime işledi. Bunu en son ne zaman yaptığımı bile hatırlamıyordum.

Bitirdiğimde kendimi harika hissettim, fondötenim ve aydınlatıcım sayesinde cildim parlıyordu. Ayrıca gözümdeki morluk da güzelce gizlenmişti. Tuvalet masasından kalkarak kapıya doğru

ilerledim, diğer taraftaki sesi hissettiğimde parmaklarım kapı koluna dolandı. Kapı itildi

Aynı anda hızla açıldı ve ben öne doğru bir adım attığımda alnımın tam ortasına çarptı. "Lanet olsun!" Bağırdım, başıma bastırırken elim sapından düştü, zonklama
Acı içimde zonkluyordu.

"Aman Tanrım, Connie iyi misin?" Kaleb yanıma koşuyor, çenemi kavrıyor ve beni kaldırıp ona bakmamı sağlıyor.

"Ben iyiyim," diye irkiliyorum ve elimi başımdan indiriyorum.

"Seni işaretledim," derken gözleri açılıyor, parmakları saçlarımı yüzümden çekip alıyor. Parmak uçları tenimde gezinirken her yerim karıncalanıyor.

"Sorun yok," diye onu rahatlatırken bir adım geri çekilip teması kesmeye çalışıyorum. Aramızdaki hava çatırdıyor, gerilim artıyor ve bu beni geriyordu.

Kaleb boğazını temizliyor, geri adım atıyor ve ellerini ceplerinin içine sokuyor. Gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor ama benimkiler onunkilerde kalıyor. Üzerimde gezinmelerini izliyorum, kan yanaklarıma hücum ediyor. Gözleri benimkilere takılmadan önce dudakları hafifçe seğiriyor.

"Çok güzel görünüyorsun," diye gururla gülümsüyor.

"Teşekkür ederim," başımın düşmesine izin veriyorum, böylece baş döndürücü gülümsememi gizleyebiliyorum.

"Yemek için hazır mısınız? Doris ziyafet vermeye bayılır," dediğinde sesindeki gülümsemeyi ben görmeden duyabiliyorum. "Öyleyim," diye başımı kaldırıyorum, gülümsemem hâlâ yüzümde.

"O zaman gidelim," diyerek kenara çekildi ve dışarı çıkmama izin verdi ve yan yana yemek masasına doğru yürüdük. Yalan söylemiyordu, Doris harika bir yemek hazırlamıştı. Midem gurulduyor.

Kaleb yanımdan hızla geçerek koltuğumu çekiyor ve önce benim oturmama izin veriyor.

"Teşekkür ederim," sesim alçak ve yumuşak ama o beni duyuyor. Masanın diğer tarafına geçiyor ve karşıma oturuyor. Onun masasında bir bardak kırmızı şarap var ama benim bardağım boş.

"Biraz ister misin?" diye soruyor, ses tonuna endişe karışıyor. Başımı sallıyorum.

"Sadece biraz lütfen, artık fazla içmemeye çalışıyorum..." Dudaklarımı yuvarlıyorum. Önceki mücadelelerimi ona açmak istemiyorum. Bağımlı bir kişiliğim var ve alışkanlıklarım hızla değişebiliyor.

"Elbette," diyerek şişeyi kaldırıyor ve ben de kadehimle ağzını kapatıyorum. Bir yudum boş odayı dolduruyor, ışıklar kısılmış ve mumlar masanın üzerinde usulca yanıyor. Doldurmayı bıraktığında başımı sallıyorum ve bardağı dudaklarıma götürüp bir yudum alıyorum. Meşeli, dumanlı ve zengin gövdeli. Çok lezzetli.

Kaleb bıçağını ve çatalını alıp tavuğunu kesiyor ve ben de ona ayna tutuyorum.

"Günün nasıl geçti?" diye soruyor çiğnemeyi bitirdiğinde. Patateslerimi kesiyorum, çatalımdaki parçayı havada gezdiriyorum. "Kıyafetlerini almaya fırsat bulamadığım için üzgünüm, iş benimle kaçtı."

"Sorun değil," diye geçiştirdim onu, şımarık ya da nankör biri gibi görünmek istemedim, "İyiydi, biraz yalnız ama iyiydi." Patatesi ağzıma attım. "Peki ya sen?" Çiğnemeden önce soruyorum. Bıçağını ve çatalını yere bıraktı ve şarabından uzun, yavaş bir yudum aldı.

"Daha iyi olabilirdi," sesi düz, gözleri bir an için kucağına düşüyor. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Olma, aileyle çalışınca böyle oluyor," diye sırıtıyorum ona. "Aile ve iş

birbirine karışmaz," diye kahkaha atıyorum.

"Bunu daha önce yaptın mı?" diye soruyor ve yemeğine geri dönmeden önce şarap bardağını masaya geri koyuyor.

"Hiç çalışmadım, ama babam bana sürekli yanında çalışmamı teklif ederdi, ama ben hep reddederdim." Başımı iki yana sallıyorum, "aile ve iş..."

"Biliyorum, tam bir felaket olabilir." Alay ediyor ve gülümsüyor.

"Olabilir, kendi başıma çalışmayı ve benden beklendiği için yapmak *zorunda* olduğum değil, yapmak istediğim bir iş bulmayı tercih ederdim."

Dudakları aşağıya doğru dönüyor ama savaştığı gülümsemeyi görebiliyorum. "Bu iyi bir bakış açısı."

"Otelde çalışmayı seviyordum, kolaydı, para iyiydi ama mutluydum. İşe gitmekten keyif alıyordum ve en iyi arkadaşım Reese ile orada tanıştım." Yüzümdeki gülümseme kaybolmaya başlıyor ama uzun süre kaybolmasına izin vermiyorum ve onu tekrar yüzüme yerleştiriyorum. Bu, üzerinde durmak istediğim bir konu değil.

"Peki, Keaton... o daha mı büyük yoksa daha mı küçük?" "Bir dakika kadar büyüğüm," diye gülümsüyor Kaleb. "İkiz misiniz?!" Başını sallıyor.

"Neyse ki aynı değil, yani *açık ara* daha yakışıklı olan benim," geniş göğsünü şişirip dik oturuyor ve ben gülmemi engellemek için dudağımın iç kısmını dişliyorum.

"*Gerçekten mi?*" "Çünkü söylemeliyim ki ben daha çok Keaton takımına meyilliydim." Kahkahalara boğulmadan önce cümlemi bitirmekte zorlanıyorum ve Kaleb de bana katılıyor.

İşte o zaman fark ettim ki, uzun zamandır ilk defa kendimi eski ben gibi hissediyordum.

Eski Connie.

GERINEREK YAVAŞÇA DOĞRULDUM. DUDAKLARIMA BIR GÜLÜMSEME YAYILDI VE KENDIMI YENILENMIŞ HISSETTIM. İÇINE DÜŞTÜM

Dün gece derin bir uykuya daldım ve sanki bir ömür önce bu kadar ağır uyumamışım gibi geldi. Açıkçası buna ihtiyacım vardı. Burada kendimi sakin ve rahatlamış hissettim.

En üst çekmeceye uzanıp telefonuma baktım, Kaleb kapattığından beri kapalıydı ve açıkçası ne onu ne de sosyal medya baskısını özlemiştim. Hesaplarım bir süredir güncellenmiyordu, tüm bunlardan önce birkaç hafta önce ilgimi kaybetmiştim. Takipçilerimi panikletmek istemedim ama artık bunların hiçbir önemi yoktu. Rahatlayabilmek ve bu dört duvarın dışında neler olup bittiği hakkında endişelenmemek güzel bir duyguydu ve ben de bu şekilde devam etmek istedim.

Mutluydum.

Gerçekten

mutluydum.

Bacaklarımı yataktan sarkıtarak kaydım ve ayaklarımı pembe, kürklü *Ugg*'larımın içine soktum. Terlik.

Kaleb ve Keaton dün gece geç saatlerde grup konserlerinden birini verirken gidip Tryst'in dairesinden eşyalarımı aldılar. Her şeyin yanımda olması güzeldi. Yatak odamın kapısına doğru yürürken ipek kimonomu aldım ve üzerime geçirdim. Vücuduma sardım ve bağladım. Aşağıya ipek pijamalarımla inmek istemedim. Neden bilmiyorum ama bu sabah kendimi biraz daha bilinçli hissediyordum.

Kapımı açıp sessizce aşağı indim. Kaleb'in kapısı hâlâ kapalıydı. Kaşlarım çatıldı, belki de bugün işe gitmemişti. Omuz silktim ve aşağı indiğimde Doris'in yeni bir kahve demliği hazırladığını gördüm.

"Günaydın canım," diyerek bana gülümsüyor ve beyaz bir çini kupaya uzanıp makinenin altına

yerleştiriyor. "Kahve?"

"Lütfen," diyerek ona gülümsüyorum ve Kaleb'in gazetesine uzanıp ön yüzündeki karmakarışık jargona bakıyorum. Burnumu kıvırarak aldığım yere geri koyuyorum.

Doris bana kahveyi uzatıyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Kahvaltı için bir şey ister misin?" Doris ellerini tezgahın üzerine bastırarak soruyor.

"Ben rahatım, Kaleb ne severse," Omuzlarımı silkiyorum ve fincanımı dudaklarıma götürüyorum.

"Kaleb bugünlük gitti bile," diye dudaklarını büküyor, gözlerim onu geçip duvardaki saate bakıyor, saat sekizi geçmiş bile.

"Ah," diye fısıldıyorum, fincanı yavaşça tezgâha geri koyuyorum, sonra üzerime çöken yeni duyguyu silkeliyorum. "Biraz mısır gevreği yapacağım, henüz çok aç değilim," diyerek yüzüme kocaman bir gülümseme yerleştiriyorum.

"Tamam canım, bana ihtiyacın olursa seslen yeter." Doris dönüp mutfağa doğru ilerliyor.

"Doris," diye sesleniyorum hemen, adı dilimden dökülüveriyor. "Sence yürüyüşe çıkabilir miyiz... ya da başka bir şey?"

Gülümsemesi hızla soldu ve başını hafifçe iki yana salladı, "Korkarım Kaleb burada kalmanı istiyor... bilirsin..."

"Biliyorum," diye fısıldadım, başımı sallayarak.

Odadan koşarak çıkmadan önce yüzünü buruşturduğunu görüyorum. İçimi çekerek sessizlikle baş başa oturuyor ve kahvemin tadını çıkarıyorum.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

KALEB

NEDEN BILMIYORUM AMA EVDEN ÇIKMA DÜŞÜNCESI IÇIMI BURKUYOR VE
Connie'ye güle güle. Onu uyandırmak istemedim ama belki de biraz daha oyalanmalıydım. Ellerimi yüzümde aşağı yukarı ovuşturdum. Beni çarpıttı ve nedenini bilmiyorum. Karanlık üzerimde asılı duruyor ama bunun onun ışığını söndürmesine asla izin vermem. O benim hayatımda, herhangi birinin hayatında saf bir ışık ve eğer onun ışığını söndüren ben olursam kendimden nefret ederim.

Ofis kapısının çalınmasıyla düşüncelerimden sıyrılıyorum ve Keaton'ın eşikten içeri adım attığını görüyorum. "İyi misin?" diye soruyor masamın önündeki deri koltuğun koluna otururken ve ben başımı sallıyorum. "Sadece meşgulüm," diye mırıldanıyorum, e-postalarım arasında amaçsızca geziniyorum. Nasıl bu kadar çok e-postam var?

"Evet? Herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın var mı?" Keaton hafifçe öne doğru eğilerek bastırıyor. Başımı sallıyorum, "Hayır teşekkürler, ben hallederim."

"Bu ayın bir noktasında bu çeyreğin hesaplarını gözden geçirmemiz gerekiyor, diğerlerinden daha iyi günler var mı?" Keaton sandalyeden kalkarak soruyor.

"Önümüzdeki hafta herhangi bir gün işe yarayabilir; işler benim açımdan yoluna girmeye başladı. Titus sonbahar aylarında hep dolu oluyor ve nedenini hiç bilmiyorum..." Duraklıyorum, gözlerim ekrandan Keaton'a kayıyor.

"Nedenini biliyorsun," diye gözlerini deviriyor, dudakları bir sırıtışa dönüşüyor.

"Öyle mi?" Koltuğumda arkama yaslanıyorum, parmaklarımı birbirine bastırıp itiyorum, böylece hepsi birbirine geçiyor. "Onu hiç gördün mü? Eminim on kişiden dokuzu ona randevuları olması için para ödüyordur.

Keaton alay ediyor. Ama haklıdır. Hepimizin içinde Titus grubun tanrısı. Kadınlar ve genç kızlar onu *seviyor* ve eminim o da onları *seviyor*. Sadece sözleşmeyi bozacak ve *fazla* yakınlaşacak kadar değil. Düşünmesi gereken bir kızı var ve para, ellerini kendine saklayamadığı için hızlı bir sevişme uğruna harcanamayacak kadar iyi.

"Onun şeker babası olmasını isteyen kadını duydun mu?" Keaton yeni manikürlenmiş ellerine bakarak umursamaz bir tavırla konuşuyor.

"Hayır!" Gözlerim yuvalarından fırlıyor ve gülüyorum.

"Evet, onu rahat bırakmıyor, o da tabii ki hayır dedi."

"Kes şunu," diye kıs kıs gülüyorum, başımı iki yana sallayarak. Saati görebilmek için tişörtümü hafifçe yukarı itiyorum. "Siktir et, yemeğe gidelim mi?"

"Evet, gitmeden önce sana bir şey sorabilir miyim?" Keaton sesini alçaltarak soruyor. "Evet, elbette," diye başımı sallıyorum ve bilgisayarımı kilitliyorum.

"Dün gece Connie'nin eski sevgilisine gitmemiz neden bu kadar acildi?" Kaşları gevşeyip yerine oturmadan önce kalktı.

"Nerede olduğunu öğrenmesini istemiyorum, ona geri dönmesi için bir sebep vermek istemiyorum.

onu..."

Keaton'ın gözleri benimkilere takılıyor, bu bakışı biliyorum.

Saçmalıyor. "O zaman neden onu eve, *babasının* yanına

göndermiyorsun?"

"Çünkü güvenli değil, onu güvende tutacağıma dair ona söz verdim. Tryst'in doğruca oraya gidip onu arayacağını düşünmüyor musun? Onu tehlikeye atmıyorum, Tryst'in nasıl biri olduğunu biliyorum. Parmaklarını kızın omuzlarına geçirdi mi, gitmesine izin vermez. Asla dışarı çıkamayacak ve ben bunu yapamam. Benim işim onu araştırıp bulmaktı. Onu korumak. Ve ben de bunu yapıyorum." Oflayıp pufluyorum, ayağa kalkarken takım elbisemin ceketini çekip düğmelerini ilikliyorum. "Onu koruyorum," diye kaşlarımı çatarak ofisimin kapısına doğru yürüyorum ve ana ofise çıkıyorum.

"Hadi öğle yemeğine gidelim, Keaton'ın ikramı," diyerek ellerimi birbirine vuruyorum ve omzumun üzerinden gürleyen Keaton'a bakıyorum. Göz kırpıyorum ve ona gülümsüyorum. Titus ve Nate hepimiz asansöre yönelmeden önce ayağa kalkıp bize doğru yürüyorlar.

Bu üç adam olmadan hayat denen şeyi yapamazdım.

Hepsi benim ailemdi.

Kardeşlerim.

OFISTEKI IŞIMI BITIRDIKTEN SONRA OTURUMU KAPATTIM VE EN SON BEN ÇIKTIM. IŞIKLARI KAPATIP

Kapıyı kilitleyip bodrum kattaki otoparka yöneldim. Kırmızı *Mercedes-Maybach GLS*'imin kilidini açtım, bip sesi boşluğun içinde yankılandı. Yerime yerleştim, motoru çalıştırdım ve otoparktan çıktım. Bu saatte burada olmak istemezdim, niyetim bu değildi ama işime girdiğimde kendimi kaptırıyorum ve bir türlü kendimi ondan alamıyorum. Çatı katımın altındaki otoparka girip yerime geçtiğimde saat dokuzu geçiyordu. Yarın Cuma olduğu için mutluydum ve evde kalmaya karar verdim. Connie'yi evde çürümeye terk ettiğim için kendimi çok kötü hissediyordum, canı çok sıkılmış olmalıydı, en azından ona eşlik edebilirdim. Tryst ve grubu New York'tan siktir olup gittikten sonra istediği yere gitmekte özgür olacak, ama ben Tryst'in temelli gittiğini öğrenene kadar değil. Panik içimi sarıyor, kalbim sıkışıyor. Beni korkutan şey onun asla gitmeyecek olması, gerçekten değil. Bir süreliğine uzaklaşabilir ama sonra onun için geri dönecektir. Narsistlerin olayı budur. Asla gerçekten gitmezler; elleri her zaman üzerinizdedir. Sizi kontrol ederler. Asla gerçekten özgür değilsinizdir.

Motoru durdurdum ve telefonuma uzandım.

Arayabileceğim bir kişi var. Tüm bunları onun için ortadan kaldırabilecek bir kişi.

Ona umutsuzca ihtiyaç duyduğu şeyi verecek.

Onun için.

Telefon rehberimdeki kişiler arasında gezinirken birden durdum, başparmağım onun adının üzerinde geziniyordu.

Xavier Archibald.

Fikrimi değiştiremeden başparmağımla ismine dokunuyorum ve ikinci çalışta cevap veriyor.

"Ne?" sert İngiliz aksanı telefonu dolduruyor ve aniden onun benden önde olduğunu fark ediyorum.

Ben... şüphesiz onu uyandırdım. "Merhaba,

seni uyandırdım mı?"

"Evet, ama artık bir önemi yok, değil mi?" diye tersliyor ve çarşafların hışırtısını duyabiliyorum. "Uyumaya devam et bebeğim, telefonda bir embesil var, bir dakika bile sürmez Red."

Kapının kapanma sesini duyduğumda bir anlığına sessizlik çöküyor hatta. "Ne istiyorsun?"

"Birinin gitmesi lazım... Yardım edebilir misin?" İç çekiyor.

"Sadece emekli olmak istiyorum; bu saçmalıktan bıktım." Homurdanıyor ve sahip olduğum küçük umut yavaş yavaş azalıyor. "Cevap vermen için sana detayları e-posta ile göndereceğim, sonra da her şeyi sileceğim. Ben senin için hiç kimseyim." Homurdanıyor ve sonra hattı kesiyor.

Telefonumun kulağımdan düşmesine izin veriyorum ve önüme bakıyorum.

Onun için.

Kendime bunu hatırlatmaya devam etmeliyim. Her şey *onun için.*

YİRMİNCİ BÖLÜM

CONNIE

YATAĞIMDA UZANMIŞ, GÖZLERIMI TAVANA DIKMIŞTIM. YAN DÖNÜP SAATIN KAÇ OLDUĞUNA BAKTIM.
küçük, altın rengi çalar saat. Saat henüz dokuz buçuğu gösteriyordu. İçimi bir endişe kapladı, umarım Kaleb iyidir. Reese'in bana Elijah'ın bir araba kazasında öldüğünü söylediği anı hatırlıyorum, bana aşkını kaybettiğini anlatırken sesindeki acıyı. Onun hissettiği acıyı asla anlayamam, Kaleb'i tanımıyorum bile, ama bir şey olacağı düşüncesiyle kalbim şimdiden saatte bin mil hızla atmaya başladı. Bir kez daha sırtüstü düşerek hızlı nefes alıp verişimi düzene sokmaya çalışıyorum. Kaleb'e karşı bu endişeyi hissederken Tryst'e karşı hiç hissetmemem yanlış mı? Tryst'i seviyordum... Sanırım? Ama uygun biriydi, isterseniz bir tesellici de diyebilirsiniz. Ama onu özlemiyorum. Hem de hiç.

Kalbime bir ağrı doluyor ve onu ağırlaştırıyor ama nedenini bilmiyorum. Ağrıyı hafifletmek için göğsümü ovuyorum ama işe yaramıyor. Kaleb'e mesaj atmak için telefonumu açmak istiyorum. İçten içe kendimle tartışıyorum ve sonunda pes ediyorum. Yan dönerek çekmeceye uzanıyorum, çekiştirirken birden gözlerimin üzerimde olduğunu hissediyorum. Başımı hafifçe çevirip kapıya doğru baktığımda Kaleb'in kapı çerçevesine yaslanmış, geniş ve kaslı kollarını göğsünde kavuşturmuş olduğunu görüyorum. Kalbim hoplayıp zıplıyor, nefesim düzene girerken göğsüm yavaşça inip kalkıyor.

"Evdesin," diye fısıldadım, ayağa kalkıp yatağın ucuna oturdum, bacak bacak üstüne atmıştım.
Be
n. "Evet," diye nefes alıyor, yüzüne küçük bir gülümseme yayılıyor, "öyleyim."

İçimi bir rahatlama kaplıyor ve ona doğru koşup beni sarmalamasına izin vermemek için kendimi zor tutuyorum
geniş kollarında. İç çekerek, gözlerim ona doğru çekilirken parmaklarımla oynuyorum. Gözlerimin düşmesine izin vermek için kendimle savaşmak zorundayım. Aramızdaki gerilim artıyor, çatırdıyor.

"İyi misin?" derin sesi havaya karışıyor, tüylerim diken diken oluyor. "Evet, iyiyim." Dolgun alt dudağımı dişliyorum, parlak gri gözleri benimkilerle dans ediyor. "Sen iyi misin?"

Başını sallıyor, kapının çerçevesini iterek dik duruyor, ellerini takım elbisesinin ceplerine sokuyor.

"Yarın evde kalacağım, günü birlikte geçirebiliriz diye düşünmüştüm..." diye devam ediyor, kelimeler dudaklarından dökülürken aklından bir düşünce geçmiş gibi gözleri açılıyor. Çenesini ovuşturuyor. "Tabii sen de istersen."

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, yüzümde bir gülümseme beliriyor. Her gün evde tek başıma ve Doris'ten başka kimsem yokken, Kaleb'le geçireceğim bir gün kulağa harika geliyor.

"Bu harika olur."

"Güzel," dilini dışarı çıkarırken alt dudağını yalıyor. Aramıza sessizlik çöküyor, pencere camına vuran yağmurun sesi. Dönüp bakıyorum, hava birden fırtınaya dönüyor. "Bir içki alacağım; bana katılmak ister misin?"

Başımı sallıyorum, "Üzerime bir kazak alayım," diye fısıldıyorum, aniden tenimin üzerinde bir ürperti dans ediyor. Üzerimde sadece bir tişört ve pamuklu şort vardı; daha önce sıcak hissediyordum ama şimdi üşüyorum ve tek istediğim rahat ve sıcak olmak.

Kaleb hiçbir şey söylemiyor, sadece geri adım atıp odasına giriyor ve kapıyı kapatıyor. Bir süre ayakta duruyorum, ayaklarımın üzerinde sallanıyorum. Dönüp dolabıma giriyorum, bir çift yoga pantolonu, büyük boy bir *Blink 182* kazağı alıyorum ve ayaklarımı tekrar kabarık astarlı *Ugg* terliklerimin içine sokuyorum.

Yanaklarımı çimdikleyerek biraz renklenmelerini sağladım, makyaj yapmak istemedim. Parmak uçlarımı saçlarımın uçlarında gezdirip birkaç düğümü çözüyorum. Dağınık bir at kuyruğu şeklinde topladım, sonra yanaklarımı şişirerek tekrar aşağı indirdim.

Neden bu kadar uğraştığımı ve beceremediğimi bilmiyorum. Tanrım, kendimi toparlamam lazım.

Fikrimi değiştirmeden önce saçlarımı toplayıp bir saç bağıyla bağlıyorum ve kapıya yöneliyorum.

Merdivenlerden hızla inerken parmaklarım kendimi sabitlemek için tırabzana dolandı.

İçimin derinliklerinde sinirlerim kabarıyor; elimi karnıma bastırıp derin derin nefes alıyorum. Ona yakın olduğum için neden bu kadar gergin ve endişeli hissettiğime dair hiçbir fikrim yok. Yoksa heyecan mı?

Boynumu döndürüyorum, sonra ellerimin önümde sallanmasına izin veriyorum. Salona geçip Kaleb'in bana katılmasını beklerken barın etrafında dolanıyorum. Şehre bakan tavandan tabana pencerenin önünde duruyorum, ışıklar altımda parıldıyor. Burada kendimi çok yüksekte ve dünyanın geri kalanından uzakta hissediyorum. Bu hoşuma gidiyor. Aşağı inmek istemiyorum; günlük hayatın eziyetine geri dönmek istemiyorum. Öne doğru eğiliyorum, parmak uçlarım cama değiyor. Serinlik tenimi karıncalandırıyor. Bazen keşke uçabilsem diyorum. Bir süreliğine uzaklaşmak, *özgür* hissetmek için.

"Hey," sesi beni zıplatıyor.

Hızla dönüyorum, gözlerim vücudunda bir aşağı bir yukarı geziniyor. Bir tişört ve eşofman altı giyiyor. Dar, her yeri doğru. Karnımın derinliklerinde duygular kıpırdanıyor, yakıcı bir sızı kendini belli ediyor. Bu adama karşı böyle bir şey hissetmemeliydim.

Elimi kaldırıp nazikçe sallıyorum.

"Ne düşünüyordun, umarım kaçmayı düşünmüyordun," diye sırıtarak bana doğru uzun, yavaş adımlarla ilerliyor.

Başımı iki yana sallıyorum, aramıza biraz mesafe koymak için kenara çekiliyorum. "Güzel," diye gülümsüyor ve benden uzaklaşıp barın arkasındaki dolaplara doğru ilerliyor. "Özellikle hoşuna giden bir şey var mı?"

"Sen ne yiyorsan ondan alacağım, seçici değilim." Tırnağımı çevreleyen deriden bir parça koparak yumuşak bir şekilde cevap veriyorum.

"Eski moda bir kadeh alacaktım, hâlâ istiyor musun?" Gülümsüyor ve iki kısa kristal bardak alıyor.

"Kulağa lezzetli geliyor," diye dudaklarımı yalıyorum.

"Kanepeye otur, ben getiririm." Elini uzatarak oturmamı işaret ediyor. Söyleneni yapıyorum ve onu bekliyorum.

Gözlerimi ellerime sabitledim, ona bakmak istiyordum ama buna direndim. Neyim vardı bilmiyorum, sadece birkaç gündür buradaydım ve nedenini bilmediğim bir şekilde Kaleb'in yanında kendimi utangaç hissediyordum. O benim tipim değildi; yaş meselesi bile değildi. Babam yaşındaki erkeklerle, hatta onun bazı arkadaşlarıyla bile yatmıştım ama Kaleb'de ne olduğunu tam olarak

anlayamıyordum. Yakışıklıydı; hatta güzeldi. Güçlü bir çene hattı, mutlu olduğunda göz kamaştıran parlak, gri gözler. Burnu hafif çengel şeklinde ve biraz da eğriydi; hiç kırıp kırmadığını ya da sadece böyle mi olduğunu merak ediyordum. Dişlerimi batırmanın nasıl bir his olacağını düşündüğüm dolgun, pembe, kırmızı bir alt dudağı vardı, üst dudağı eğik ama inceydi. Elmacık kemikleri yüksekti, onları bir erkekte hiç bu kadar yüksek görmemiştim.

ama yüz hatlarını çok daha çarpıcı hale getirdiler, yüz hatlarıyla ilgili her şey çarpıcı ve tanımlanmıştı, gerçekten mükemmelin tanımıydı.

Eğer sözlükte mükemmellik, yakışıklılık, çarpıcılık ve *çirkinlik* kelimelerini aratırsanız, orada kalın harflerle **Kaleb Mills** yazacaktır.

Fark etmemiştim ama yanımdaydı ve bana bakıyordu. Gri gözleri parlıyordu, dudakları ayrıktı ve muhteşem kahverengi saçları dağınık ve bakımsızdı. Duş almaya vakti olmamıştı, bu yüzden büyük ellerini saçlarında gezdirerek dağıttığını varsayıyorum. Elini uzatarak bana kristal bardağı uzattı. Aldım ve teşekkür ettim. Bardağı burnuma götürüp kokladım ve güçlü aromalar boğazımın arkasına çarpınca öksürmeye başladım.

"Etkileyici," diye göz kırptı, kanepenin yanındaki sandalyeye oturup şehre bakmayı tercih etti.

"Kesinlikle öyle," diye boğazımı temizledim ve bir yudum aldım, gözlerim yuvalarından fırlayacak gibiydi. Ama sevmediğim için değil, hayır, tatlara bayıldım ve şaşırdım. Viskiyi pek sevmem ama

Bu, bunu *gerçekten* sevdim.

"Güzel, değil mi?" diyor Kaleb kollarını sandalyesinin kol dayanaklarına dayarken, uzun parmakları kristal bardağın kenarına vuruyor, fırtınalı gri gözleri içimi yakıyor.

"Öyle, çok lezzetli," diye itiraf ediyorum, dilim dışarı fırlıyor ve dudaklarımı yalayarak lezzetin tadını bir an daha çıkarıyorum.

Aramıza sessizlik çöktü ama bu garip değildi. Rahattı. Oturup içkilerimizi yudumlarken Kaleb'in geniş odayı doldurmak için açtığı hafif caz müziğini dinliyorduk. Ortam rahatlatıcı ve konforluydu, mumlar yanıyordu ve ışıklar odaya sıcak, turuncu bir parlaklık verecek şekilde kısılmıştı.

Kendimi rahatlamış hissettim, sürekli sınırda yaşamanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştum.

"Kaleb'in yumuşak sesi beni zihnimden uzaklaştırıyor: "Düşüncelere dalmış görünüyorsun. Küçük bir kahkaha atıyorum, "Öyleydim," diye mırıldanıyorum, gülümsemem soluyor.

"Her şey yolunda mı?" Sandalyesinde öne doğru eğildi, koltuğun kenarına oturmak için ayaklarını sürüyerek ilerledi.

"Evet, sadece hayatımın bu kadar huzurlu olmadığı zamanları düşünüyorum." Hiçbir şeyi kabul etmesem de usulca başımı sallıyorum.

"Seni anlıyorum; işte bu yüzden bazen burada sadece sessizlik içinde oturmayı seviyorum, elimde bir içki ve hoparlörlerden gelen yumuşak Motown ya da Jazz şarkıları. Beni rahatlatıyor, bir şekilde huzurlu hissettiriyor." İtiraf ediyor.

"Bunu anlayabiliyorum, hiçbir zaman sadece oturup dinlenmedim. Her zaman hareket halindeyim, her zaman zihnimi meşgul edecek bir şeyler yapıyorum. Şimdiye kadar kanepede uzanır, telefonumu kaydırır ve hesaplarımın yeterince hızlı büyüyüp büyümediğinden endişe ederek sürekli sosyal medyayı güncellerdim. Bu bir bağımlılık ve şimdiye kadar arzuladığım bir şeydi, ama şimdi? Hiç özlemiyorum. Kendimi sıfırlanmış gibi hissediyorum."

Bardağını dudaklarına götürüp bir yudum alırken hiçbir şey söylemiyor, sadece dinliyor.

"Sosyal medya kullanmak istemiyordum, eskiden eğlence olsun diye kullanırdım, bilirsiniz işte, hafta sonlarımın fotoğraflarını yüklerdim ama sonra Chord büyüdükçe takipçi sayım da arttı. Grupla birlikte olan bir kızdım ve insanlar her şey 'rock 'n' roll' olmadığında neler olduğunu görmeye bayılıyordu..." Bir an duraksadım, içkimden kendi yudumumu aldım ve dilimi ıslattım. Boğazım aniden kurudu.

"Başlarda eğlenceliydi, yeni bir maceraydı ve damarlarımda adrenalin yükseliyordu. Sürekli

yüksekleri kovalıyordum ama bu yükseklerle birlikte muazzam alçaklar da geliyordu. Ve Chord'un büyüme hızı arttıkça, alçalışlar yükselişlerden çok daha fazla oldu..." Gözlerimin arkasında binlerce gözyaşının iğnelerinin battığını hissettiğimde konuşmayı bıraktım. Onları temizlemek için birkaç kez göz kırptım. Boğazıma büyük bir yumru oturdu ve bunu eski moda içkimin kalanıyla gidermeye çalıştım. Kaşlarımı çattım

boş bardağa, portakal kabuğuna ve dibinde duran kahverengi bir küp şekerin kalıntısına bakıyor.

Kaleb'in parmaklarının elimin arkasına dokunduğunu hissediyorum ve gözlerim onunkilerle buluşuyor. Karşılıklı hiçbir şey konuşulmadı. Olmasına da gerek yok. Tam olarak ne dediğimi anlıyor.

Durumdan uzaklaşmadan önce gülümsüyorum. Kanepeden kalktım ve bir kez daha pencereye doğru yürüdüm, çatı katının sıcaklığından kaynaklanan buğulanma görünüyordu. Sonbahar ayları köşeyi dönerken hava da değişmeye başlamıştı ama ben mutluydum, sonbahar yılın en sevdiğim zamanıydı.

Nefesini ensemde hissettiğimde tenim karıncalandı. Nefesim boğazımda düğümlendi, gözlerimi kapattım ama parmak uçlarımı soğuk camın bölmelerine bastırdım, tüylerim diken diken oldu.

"İyi misin?" sesi tenimin üzerinde dans ederken bir fısıltı gibiydi. Başımı salladım çünkü ağzımı açtığımda kelimeler çıkmıyordu. "Ben bir içki daha alacağım, sen de ister misin?"

Tekrar başımı salladım.

Bardağı gevşek tutuşumdan çekip alıyor, parmak uçları ısınmış tenime değiyor ve içimi bir ürperti kaplıyor, buna karşı ürpermemek için kendimi zor tutuyorum.

Geldiği gibi hızla gitti ve ben çaresizce ciğerlerimi doldurmaya çalışarak nefes nefese kaldım.

"Ben tuvalete gidiyorum," diye aceleyle çıkıyorum, dönüyorum ve yürürken başımı eğiyorum lobiden geçip koridora iniyorum. Kapıyı iterek açtım, hızla kapattım ve kilidi kaydırdım. Dönüyorum, aşağı kaymadan önce avuç içlerimi panelli ahşap kapıya bastırıyorum. Soğuk zemine oturup bir an duruyorum. Neyim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, içimde derin duygular kıpırdanıyor, bilmediğim duygular ve göğsümde bir türlü dinmek bilmeyen bir sızı.

Boğuluyormuşum gibi hissediyorum; Kaleb'in yanında nefes almaya çalışmak zor oluyor ama ondan uzak kalmak da istemiyorum.

Başımı öne eğiyorum, ellerim yüzümü kavrıyor, parmak uçlarım saç çizgimin yanından kafa derime doğru ilerliyor.

"Kendine gel," diye kendi kendime yüksek sesle kaşlarımı çatıyorum. Derin bir nefes alarak yerden kalkıyorum ve sifona basıyorum. Dönüp kapıyı açmadan önce bir dakika bekledim. Göğsümü dışarı çıkarıp omuzlarımı geriye iterek başımı dik tutuyorum ve odaya geri dönüp bir kez daha yerime oturuyorum, içkime uzanıp o rahatlatıcı sessizliğe geri dönüyorum.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

KALEB

ESMER ŞEKER KÜPÜNÜ BARDAKLARIMIZIN DIBINDE EZIYORUM VE ARDINDAN BIR TOP BUZ EKLIYORUM. SÜSLEME
Karışımı bir fıs portakal suyu ile tamamlıyorum ve kabuğunu içeceğin üzerine seriyorum.

Kendiminkinden bir yudum alıyorum ve takdirle mırıldanıyorum. Dönüp boş odaya bakıyorum ve Connie'nin hâlâ gelmediğini görünce kaşlarımı çatıyorum. Onu üzdüm mü? Hayır, hayır. Aptalca düşüncelerime karşı başımı sallıyorum ve oturduğumuz yere doğru yürüyorum, içkisini sehpanın üzerine bırakıyor ve yerime oturuyorum.

Elimi ters çevirip yumuşak parmak uçlarıma bakıyorum ve bir tür iz ya da yara görmeyi bekleyerek kaşlarımı çatıyorum ama hiçbir şey yok. Connie'ye dokunduğumda içimde oluşan şok ve his beklenmedikti. Statik şok dışında hiç böyle bir şey hissetmemiştim ama bu öyle hissettirmedi. Bu çok daha derin, çok daha güçlü hissettirdi. Gözlerim önce halıya, sonra pamuk lifli çoraplarıma kaydı ve kaşlarım kalktı, dudaklarım aşağıya doğru döndü.

Belki de sadece statik bir şoktu, bu daha mantıklı.

Terliklerinin fayanslara çarpma sesini duyduğumda kendi kendime başımı sallıyorum. Dönüp ona bakmıyorum, sadece ileriye bakmaya devam ediyorum çünkü biliyorum ki gözlerim onun güzel yüzüne takıldığında ondan başka bir şeye bakamayacağım.

Odaya geri döndüğünde boğazını temizliyor, bardağına uzanıyor ve biz tekrar rahat bir sessizliğe gömülüyoruz. Ona daha önce hayatının nasıl olduğunu ve kaçmasına neden olan şeyin ne olduğunu sormak istiyorum ama yapamıyorum. Babası bana olayları çok hafif bir şekilde özetledi ama ben Connie'nin ağzından duymak istiyorum.

Ama şimdilik, paylaştıklarını takdir etmeliyim ve umarım önümüzdeki birkaç gün içinde, babasının onu almaya gelmesine izin vermeden hemen önce, bana anlatır.

Ve umarım beni affedersin.

NE KADAR IÇTIĞIMIZE DAIR HIÇBIR FIKRIM YOK AMA ÇIZGILER BULANIKLAŞMAYA BAŞLADI VE HISSETTIĞIM HER ŞEY
güçlü bir şekilde solmaya başladı. Artık *müşteri protokolü* umurumda değildi. Connie'de beni içine çeken bir şey vardı, tıpkı bir pervane gibi. Yanacağımı biliyordum ama yine de devam ettim.

Ayağa kalkıp gerinmesini izledim. Başını yavaşça bana doğru çevirdi ve dudaklarındaki yavaş sırıtışı, gözlerindeki şehvet ve istek dolu ağır ifadeyi izledim. O da bunu hissetmişti. Tişörtünün eteklerini tuttu, başının üzerinden kaldırdı ve yere bıraktı. Gözlerim onun mükemmel vücudunun

üzerinde kayarken genişledi. Kalçalarında bir kıvrım vardı, dolgun göğüsleri bir avuçtan daha fazlaydı.

ve pembe sertleşmiş meme uçları beni sıcak ve ıslak ağzımı onların etrafına kilitlemeye davet ediyordu. Parmağını kıvırarak beni kendisine doğru çağırdı. Alt dudağımı dişlerimin arasında sürükleyerek yaladım. Sikim doluydu ve ağrıyordu, sertti ve serbest bırakılmak için umutsuzca ihtiyaç duyuyordu. Ayağa kalktım, boş bardağımı onunkinin yanına masaya koydum ve ona doğru yürüdüm. Yukarı uzanıp saç bandını çekiştirdim ve uzun, kahverengi saçlarının dökülmesine izin verdim. Sırtından aşağıya dökülüyor ve ben de yüzündeki gevşek, dağınık parçaları tarıyorum.

"Çok güzelsin, bunu biliyor musun?" Fısıldıyorum, dudaklarım onunkilere yaklaşıyor. Koyu yeşil gözleri benimkilerde sabitleniyor, ama ben teması kesiyorum ve onu öperken gözlerimin dudaklarına düşmesine izin veriyorum, öpüşmemiz derinleşirken dilim onunkilerin üzerinde geziniyor ve işte o zaman sahip olduğum küçük öz kontrolü kaybediyorum. Ellerim yanlarından aşağı kayıyor ve kıçının altına giriyor. Onu zahmetsizce kaldırmadan önce küçük yanaklarını sıkıyorum, uzun bacakları belime dolanıyor. Onu yerden tavana kadar uzanan pencerelere doğru taşıyıp kalçalarımla oraya sabitliyorum.

"Bunu ne kadar uzun zamandır istediğimi biliyor musun?" Çenesini ısırıyorum, dudaklarım tembelce kulağına doğru ilerliyor ve "Biliyor musun?" diye fısıldıyorum.

Başını sallıyor, elleri yüzümün yan tarafını kavrıyor ve dudaklarını tekrar yüzüme değdiriyor. Bacaklarını benden ayırıyorum, o soyunurken ben de eşofman altımı aşağı çekiyorum. Onu tekrar yukarı kaldırıyorum, dudaklarım boynundan aşağı iniyor, göğsünü geçtikten sonra dudaklarımı sert meme ucunun etrafına kilitliyorum. Göğüslerini emerken, dudaklarımı tekrar ağzına götürüp onu almadan önce yalayıp öperken bir inilti çıkarıyor.

Bir elim altından tutuyor, diğer elim göbeğine doğru hareket ediyor, parmaklarım ıslak kıvrımlarında geziniyor, sonra açıklığında alay ediyor.

"Çok hazırım," diye inliyorum, sert horozum bacaklarımın arasında sallanıyor ve ağrıyor.

"Becer beni, Kaleb, lütfen," diye boğuluyor, sikimi onun açıklığına hizalayıp içine doğru iterken. Buraya nasıl geldiğimize dair hiçbir fikrim yok ama geldiğimize çok memnunum. Çünkü o hayal ettiğim her şey ve daha fazlası. Ucuma kadar çekiyorum, o inlerken tekrar içine itmeden önce ayarlamasına izin veriyorum.

"Siktir," diye homurdanıyorum, yüzümü boynunun kıvrımına gömüyorum, içine doğru sallanırken vanilya ve kiraz kokusunu içime çekiyorum.

"Çok iyi," diye fısıldıyor, parmakları omuzlarıma gömülüyor, kalçaları üzerimde dönüyor, tenlerimizin birbirine çarpma sesi geliyor, başımı kaldırıyorum ve dudaklarımın onunkileri bulmasına izin veriyorum. Öpüşmemiz dağınık, hararetli anımızda kendimizi kaybederken dişlerimiz çarpışıyor.

Kıçını kavradım, sert ve hızlı bir şekilde içine girdim.

"Beni sertçe becermeye devam et, çok yaklaştım," diyerek öpüşmemizi kesiyor, dudakları tekrar dudaklarıma değmeden önce gözlerini kapatıyor.

"Çok iyi hissediyorsun, benim için yaratılmışsın," diye nefes alıyorum, benim yüzümden çözülmesini izlerken çenem gevşiyor. Tüm vücudu sertleşiyor, amı sikimin etrafında sıkılaşırken titriyor. Gözleri başının arkasında yuvarlanıyor, inlemeleri duygulu Motown müziği üzerinden odayı dolduruyor ve kulağa cennet gibi geliyor. Başımı geriye atıyorum, çenemi sıkıyorum, gerildikçe boynumdaki damarlar şişiyor, onu döllerimle dolduruyorum.

Ter tenimizi kaplıyor; onu yavaşça titreyen bacaklarının üzerine indiriyorum. Eşofmanımın içine giriyorum ve arkamdan buruşuk tişörtünü almak için yere uzanıyorum. Ona uzatıyorum ve o da utangaç bir şekilde vücudunu örtüyor, hızla giyinirken bana sırtını dönüyor.

Dönüyor, yüzünde yavaş bir gülümseme, yanakları orgazmından dolayı kırmızı bir parıltıyla kızarıyor.

"İyi misin?" diye soruyor, yaptığım şeyin farkına yavaş yavaş varırken, görüşümü saran bir karanlık.

Paniğe kapılıyorum, arkamı dönüp odama doğru koşarken boğazım düğümleniyor ve kapıyı arkamdan çarpıyorum.

BÖLÜM YIRMI İKİ

KALEB

GÜRÜLTÜLÜ BIR PATLAMA SESIYLE SIÇRAYARAK UYANDIM, TERDEN SIRILSIKLAM OLMUŞTUM. DOĞRULDUM, GÖZLERIM

Kendime baktığımda gözlerim açıldı. Tamamen giyiniktim. Kalbim sanki içeride bir davulcu çocuk varmış gibi atıyor, ritim tutuyordu. Bu bir rüyaydı... değil mi? Yorganı arkaya attım, yataktan fırladım ve odasının önünde durdum, kapısı kapalıydı. Nefesimi içime çektim, merdivenlerden aşağı indiğimde Doris ve Connie'nin kahvaltı barında oturduğunu gördüm.

"Günaydın efendim," Doris ayağa kalkıp başını öne eğiyor.

"Doris, kımıldamana gerek yoktu," diye homurdanıyorum, başımı ovuşturuyorum ve Connie'nin yanındaki bar taburelerinden birini çekip yanına yığılıyorum.

"Akşamdan kalma mısın?" diye soruyor tatlı tatlı, sade kahvesini yudumlarken.

"Yanında krema yok mu?" Burnumu yukarı kaldırdım, kahvenin kokusu burnumu sardı, çok baskındı.

"Hayır," diye omuz silkiyor ve kahvesinden bir yudum daha alıyor.

"Biraz Advil alabilir miyim?" Doris mutfağın çıkışına doğru yaklaşırken ona soruyorum.

"Elbette," diye dönüyor ve gözden kaybolmadan önce gülümsüyor. Connie ile yalnız kalma düşüncesi kalbimi göğsümde güm güm attırıyor. Aramızda yoğun bir gerilim hissediyorum ve boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

"İyi misin?" diye fısıldadı, başını bana çevirdi, gözleri bir şey arıyordu ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Sanırım... öyle misin?" Kekeliyorum, panik hala boğazımı tırmalıyor ve ses tonumun

o.

"Öyleyim," diye gülümsüyor, "dün gece çok iyi uyudum, sanırım viski beni bayılttı," diye alay ediyor. "Evet, evet," diye öksürüp boğazımı temizliyorum, "ben de."

Ne düşüneceğimi bilemiyorum, başımı eğip ona doğru eğiliyorum. "Biz, erm..." Elimi ovuşturuyorum.

boynumun arkasına dolandı. Duraklıyorum, Connie'nin gözleri yuvalarından fırlıyor, ne istediğimi anladığında dudakları aralanıyor.

"Hayır, hayır, hayır," diye bağırıyor, yanakları dün geceki rüyamdaki gibi kıpkırmızı kesilmiş.

"Oh, şükürler olsun," elimi göğsümün üzerine koyuyorum, hızlanan, düzensiz kalbimin üzerine, rahatlama

Ben. Kaşları çatılıyor, sözlerim karşısında burnu kırışıyor ve verdiğim tepkinin içinde bir öfke uyandırdığını görebiliyorum. "Hayır, Connie, ben..." Sözüm onun sesiyle kesildi.

"Ben de seninle yatmak istemezdim, *büyükbaba*," diye ısırıyor, sesine hırçınlık karışıyor ve

tenim karıncalanıyor.

"Öyle demek istemedim," diyorum ama duymazdan geliyor çünkü çoktan gitmiş, ergen bir velet gibi odasına doğru tepiniyor ve yatak odasının kapısının çarparak kapandığını duyuyorum. Başımı eğerek inledim.

nemli ellerimde dinlenmesine izin verdiğimde. Sorun da bu zaten, o bir çocuk.

Doris kapı aralığında beliriyor, dudakları bükülmüş, kaşları alnında ve her şeyi duyduğunu anlayabiliyorum.

"Yapma," diye tersliyorum onu, başımı ellerimin arasına almadan önce yukarı bakıyorum. Küçük bir kutu Advil'in çalışma masasının üzerine konulduğunu duyuyorum.

"Tek kelime etmiyorum," diyor usulca, dudaklarını kilitlemiş gibi yapıp çamaşır odasına doğru yürüyor.

Ellerimi yüzümde aşağı yukarı gezdiriyorum.

"Kahretsin," diyerek elimi çalışma masasına vuruyorum ve kendi kapımı çarparak yukarı fırlıyorum.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

CONNIE

KIZGINIM. GERÇEKTEN ÇOK KIZGINIM. BU NE CÜRET.

"Oh, şükürler olsun," diye yüksek sesle çocukça taklit ediyorum. "Aptal yaşlı adam," diye inliyorum, "benimle seks yaptığı için şanslı olurdu," diye devam ediyorum.

Kıyafetlerimi çıkarıp yere düşmelerine izin verdim ve duşa doğru yöneldim. Serinlemem lazım.

Saçımı köpürtüp duruladıktan sonra tıraş oluyorum ve saç kremi sihrini gösterirken yıkıyorum. Buradan defolup gitmek için sabırsızlanıyorum, neden hala burada olduğumu bile bilmiyorum. Burada olmama gerek yok. Kendimi duruladıktan sonra dışarı çıkıyorum ve banyo çarşafına sarınarak odama gidiyorum. Yatağa oturup çekmeceden telefonuma uzanıyorum ve onu açıyorum. Beklerken içimi bir endişe kaplıyor, midem düğüm düğüm oluyor. Ekran koruyucum açılıyor, ben ve Reese dışarıdaki ilk gecemizde şampanya barındayız. Telefonum harekete geçmeden önce fotoğrafa sevgiyle gülümsüyorum. Cevapsız çağrılar, mesajlar ve sosyal medya bildirimleri telefonumda listeleniyor ve sonra medya pingleri geliyor ve o zil sesini biliyorum, benden, Tryst'ten veya Chord'dan bahsedildiği anlamına geliyor.

Tryst'ten bahseden en üstteki haberi gördüğümde gözlerim açılıyor ve uyuşuyorum. Hepsi benzer başlıklara sahip makale üstüne makale.

CHORD'UN SOLISTI, 24 YAŞINDA, EVINDE ÖLÜ BULUNDU.

AŞAĞILANMIŞ SOSYAL MEDYA KRALIÇESI ESKI SEVGILIDEN

INTIKAM MI?

ESKİ KIZ ARKADAŞI NEREDE ŞİMDİ CHORD'UN SOLİSTİ ÖLÜ BULUNDU?

TRYST, CHORD'UN YETENEKLI SOLISTI ÖLÜ BULUNDU.

SOLISTIN KIZ ARKADAŞI VE SOSYETIK SOSYETIK ONU ALDATIRKEN BULDU, INTIKAM MI?

YÜKSELEN VE GELECEK VAAT EDEN ROCK YILDIZI, 24 YAŞINDA ÖLDÜ.

Kalbim göğsümde güm güm atıyor, mide bulantısı beni sarsıyor ve çığlık atıyorum. Kaleb kapıdan içeri girdi.

Kapıya yaklaşıp aradaki mesafeyi kapatırken gözleri benden telefonuma kayıyor ve telefonu

elimden alıp ekranı tararken gözleri açılıyor.

"Siktir!" diye bağırıyor, telefonumu kapıp kapatıyor. "Bu haber yaklaşık yirmi dakika önce yayınlandı." Benden uzaklaşıyor ve gözlerim onu takip ediyor. "Hemen dışarı çıkmalıyız. Etrafımız sarılacak. Adresimi nereden bulduklarına dair hiçbir fikrim yok." Kaleb'in sesi

koştu ve ses tonundaki öfkeyi duyabiliyorum. Pencereye koşuyor, perdeyi hafifçe aralıyor ve birkaç paparazzinin çoktan dışarıda kamp kurduğunu görüyoruz. "Kahretsin," diye homurdanıyor.

Orada uyuşmuş bir şekilde oturuyorum. Hiçbir şey hissetmiyorum.

"Tryst öldü..." Fısıldıyorum, içimde derin bir korku yükseliyor.

"Connie, her şey yoluna girecek," Kaleb önümde diz çökmüş, gri gözleri bana bakıyor. "O öldü..."

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülürken kekeliyorum. Başladığımı bile fark etmemiştim. Ağlıyor. Öfkeyle silip attım.

"Onu benim öldürdüğümü mü düşünüyorlar?" Boğuluyorum, dönüp tekrar kapalı telefonuma bakıyorum, sonra tekrar Kaleb'e, "Ama ben öldürmedim, biliyorsun değil mi?"

"Connie," Kaleb'in ses tonu öfkeliydi, "elbette biliyorum, daireden ayrılmadın. Dün gece Tryst oynadı, fotoğraflar var." İç geçiriyor, "Bir tanığımız var ve Doris de şahidimiz, sana söz veriyorum, hiçbir şey sana geri dönmeyecek." Sol elini uzatıp gözyaşlarımdan birini başparmağıyla siliyor ve elimde olmadan eline doğru eğiliyorum.

"Her şey yoluna girecek, ama şimdi, daha fazla medya gelmeden buradan gitmemiz gerçekten çok önemli," diye fısıldıyor usulca ve ben uyuşmuş bir şekilde başımı sallıyorum. "Sadece bir spor çantasına sığacak kadar gerekli eşyaları topla. On dakika içinde lobide buluşalım." Ve sonra gitti.

Sözleri kafamın içinde dönüp duruyor ama hareket edemiyorum, bacaklarım kurşun gibi. Sadece dolabıma bakıyorum ve olanların zihnimde tekrar tekrar canlanmasına izin veriyorum.

"Connie!" Kaleb beni hipnotik halimden çekip çıkararak bağırıyor ama ben kıpırdamıyorum. "Tanrı aşkına," diye homurdanıyor, aceleyle dolabıma giriyor ve birkaç kıyafet alıp spor çantasına dolduruyor. Sonra çekmecelerime gidip iç çamaşırı ve pijama alıyor. Tekrar dolabıma koşup botlarımı ve spor ayakkabılarımı aldı.

Çantanın ağzını kapatıyor, telefonumu yorganın üzerinden alıyor ve beni öne doğru çekmeden önce arka cebine koyuyor.

"Hey!" diye sesleniyorum, kendime gelerek. "Çekil üstümden," kolumu tuttuğu yerden çekiyorum.

"O zaman çekil." Çenesi gergin ve onu sıkılı tuttuğunu görüyorum. Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve yerimde duruyorum. "Senin bu şımarık tavırlarından bıktım artık." Kaleb bana doğru bir adım atıyor ve kolumun üstünden tutarak beni odamdan dışarı sürüklüyor.

"Bırakın beni!" Merdivenlerin dibine geldiğimizde çığlık atıyorum. Doris koşarak dışarı çıkıyor, gözleri benimle Kaleb arasında gidip geliyor.

"Neler oluyor?"

"Gidiyoruz Doris, burada kal. Kapıya cevap verme, Derek'i hemen buraya getir ve ben sana güvenli olduğunu söyleyene kadar buradan ayrılma." Kaleb benimkini ve ceketini kaptığı gibi dışarı fırladı. "Anladın mı?"

Doris hemen başını sallar.

"Güvende misin? Her şey yolunda mı Kaleb?" Doris'in sesindeki endişeyi duyabiliyorum ve bu kalbimi kırıyor.

"Güvendeyim, güvende olacağım. Sadece Connie'yi biraz şehir dışına çıkarmam gerekiyor." Kaleb merdivenleri ikişer ikişer çıkarak koşarken sesleniyor.

Doris'in gözleri bana takılıyor ve ben gözyaşlarımı yutmak için elimden geleni yapıyorum, boğazım yanıyor ve gözlerim acıyor.

"Tatlım," diyerek beni yatıştırıyor ve sarılmak için kendine çekiyor, "Kaleb'in yanında güvende olacaksın, söz veriyorum. Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyecek."

Gözyaşları üst kısmına sızarken hıçkırıklara boğuluyorum.

"Connie, gitmeliyiz." Kaleb beni Doris'ten uzaklaştırırken ellerini belime koydu. Doris'e dönüp

masanın üzerine eski bir kullan-at telefon atmadan önce beni öne doğru yönlendiriyor.

"Sabit hatları kullanmayın, oraya kullan-at telefon numaramı koydum. Ben şurada olacağım..." Kaleb duraksıyor, telefonunu çıkarıp e-postalarına bakıyor, kaşları kalkıyor ve sonra gözlerini sertçe deviriyor. "Aşk locası" ve Doris alay ediyor.

Dudaklarımı yuvarlıyorum, gözlerim Kaleb'e geri dönmeden önce Doris'e kayıyor.

O spor çantalarını toplarken ve ben de lobideki masadan paltoları alırken, "Gerçekten gitmemiz gerekiyor," diye seslendi. Elimi Doris'e uzatıyorum ve sadece birkaç gündür burada olmama rağmen ondan hoşlanmaya başladım.

Doris bana küçük bir el salladıktan sonra dönüp uzaklaşıyor. Kaleb çatı katında asansörün yanında bekliyor ve ben de onun yanında duruyorum. Kahretsin, çok güzel kokuyor.

Asansör kapıları açıldı ve ben içeri girdim, Kaleb bodrum kat düğmesine basmadan önce onu takip etti ve kapılar kapandı.

Asansör yolculuğu kısa sürüyor ve bir dakika içinde en alt kattayız. Kaleb'i kalabalık otoparka kadar takip ediyorum, uzun adımlarına ayak uydurmak için hızla yürüyorum. Kırmızı bir Mercedes SUV'un kilidini açıyor. Bagaj açılıyor ve düğmeye basıp kapatmadan önce spor çantalarını içeri atıyor. Yolcu tarafına doğru koşuyor ama ben çoktan kapı kolunu çekiştirmiştim. İçeri kaydım ve kapıyı sertçe çarptım. Kendimi çileden çıkmış hissettim, öfke beni tüketti. Kaleb'in yanımdan geçip kapısını nazikçe kapattığını duydum.

"Lütfen kapımı çarpmaz mısın?" Bana bakmıyor, sadece motorunun çalıştırma düğmesine basıyor.

Gözlerimi
deviriyorum.

"Tanrım, özür
dilerim..."

"Sesi kes," diye tersliyor Kaleb, gaza basıp otoparktan çıkarken yüzünü bana dönüyor. Onu görmezden geliyorum, yüzümü camdan dışarı çeviriyorum, böylece ona bakmak zorunda kalmıyorum.

Dairelerin dışında kamp kurmaya başlayan paparazzi sürüsünü gördüğümde gözlerim açılıyor. "Beni nasıl buldular?" Onlar gözden kaybolana kadar gözlerimi onlardan ayırmadan fısıldıyorum. "Hiçbir fikrim yok," diye homurdanıyor Kaleb.

Aramıza sessizlik çöküyor ve göğsüm ağırlaşıyor. Olanlara inanamıyorum. Bunu benim üzerime yıktıklarına inanamıyorum. Gözlerimden yaşlar akıyor ama düşmelerine izin vermiyorum. Keder henüz ortaya çıkmamıştı bile, içime dolan tek şey endişe ve öfkeydi.

Tryst gitmişti.

Ve benim bununla bir ilgim olduğunu düşünüyorlar.

Kaleb kasvetli havayı hissediyor, uzanıp radyoyu açıyor, *Labyrinth - Taylor Swift* arabayı dolduruyor. Gözlerimi kapatıyorum ve işte o zaman gözyaşlarım dökülüyor.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

KALEB

PITORESK KULÜBENIN GARAJ YOLUNA GIRDIĞIMDE RAHAT BIR NEFES ALDIM. ŞÖYLE BIR BAKTIM.
Connie'nin yolcu koltuğunda kıvrılmış uyuduğunu gördüm. Motoru durdurup başımı araba koltuğumun başlığına yaslıyorum ve bir an için gözlerimi kapatıyorum.

Beynimin son birkaç saat içinde olan her şeyi kaydetmesine izin vermem gerekiyor. Başımı bir kez daha çevirip ona bakıyorum. Ve ilk defa, gerçekten ona bakıyorum.

Çikolata kahvesi saçlarının arasında karamel sarısı çizgiler var. Teni altın sarısı; doğal bir güzelliği var. Çıplak kollarında tek tük benler var ve birden onları noktadan noktaya izler gibi takip etmek istiyorum, sırf teninin üzerinde bir çizgi izleyip hatırlayabilmek için. Gözlerini açmasını istiyorum, sırf o güzel yeşil gözleri benimkileri bulabilsin diye. Kendimi onların içinde, yeşilin derin havuzlarında kaybedebilirim ve tek yapmak istediğim onların içine dalmak, kendimi onun ruhunda kaybetmek.

"Sevgilim," sesim alçak ve hırıltılı, onu usulca uyandırmaya çalışıyorum. Dilimden kolaylıkla dökülen bu lakap beni huzursuz ya da tuhaf hissettirmiyor. Doğru hissettiriyor. Hareket etmiyor, yumuşak horultuları arabayı dolduruyor ve uyumasına izin vermek için burada biraz daha oturmayı tartışıyorum. Saate bakıyorum, öğleden sonra bir olmuş. Gecenin geç saatleri, alkol ve bu sabahki dramın yoğunluğu ikimizi de mahvetmiş. Esniyorum, başımı arkaya atıyorum ve koltuk başlığıma yaslanmasına izin veriyorum.

Dakikalar geçiyor ve kıpırdadığını duyduğumda ona bir kez daha bakmak için dönüyorum. Başını hızla yukarı kaldırıyor, sonra da başını çevirerek boynundaki kıvrımı geriyor. Gözleri yavaşça benimkilerle buluşuyor ve esniyor.

"Buradayız," diye sırıtarak bariz olanı belirtiyorum. Başını salladı ve pencereden dışarı, geniş bir ön çimenlikte yer alan şirin kulübeye baktı. Dış cephesi beyaz ahşap çıtalarla kaplıydı, ön kapısı açık adaçayı yeşiliydi ve panjurlu pencereleri de ona uygundu. Gerçekten çok güzel bir ortamdı. Sahil koyu, çimlerin önünde uzanan sessiz yoldan bir taş atımı uzaklıkta. Ana yoldan ayrılan dar araba yolu kıvrıla kıvrıla eve doğru ilerliyor ve çift garajın önünde duruyor.

"Burası çok güzel," diye fısıldıyor sesi, parmak uçlarıyla arabanın camına bastırıyor ve nefesinin sıcaklığından cam buğulanıyor.

Vücudunu öne doğru çeviriyor ve gözlerini önüne dikiyor. "Bu tam bir

bok gösterisi," diye derin bir nefes veriyor.

"Öyle, ama bugünün haberi yarının çöpüdür," diyorum sesimde hafif bir mizahla ama bu onun için boşa gitti. Düşüncelere dalmıştı.

Kapımı açıyorum ve bagajdan çantaları alarak arabanın etrafında dönüyorum. Yolcu kapısının açıldığını duyuyorum ve Connie'nin çantalardan birini benden alırken yanımda olduğunu

görüyorum. Geniş yeşil gözlerini benimkilere dikiyor ve dudaklarında bir gülümsemenin belirdiğini görüyorum.

"Hadi içeri girelim," diye mırıldanıyorum, bacağımı bagaj kapağının altından geçiriyorum, arabanın kapağı yavaşça

aşağı iniyor ve kapanıyor.

Connie'yi ön kapıya kadar takip ediyorum, anahtarları bulmak için kot pantolonumu karıştırırken onun önünde ilerliyorum. Anahtar halkasıyla oynayarak anahtarı kilide sokup çeviriyorum, kapı gıcırdayarak açılıyor ve rahat, rustik bir ev görüyorum.

Koyu meşe desenli bir yan sehpanın bulunduğu küçük kare bir lobi vardır. Koyu meşe ahşap zemin üzerinde fildişi bir yolluk uzanmakta ve salon ile mutfak arasındaki dar bir koridora açılmaktadır. Her iki odaya açılan çift kapılı büyük kemerler, ışığın her iki taraftan da salona girmesini sağlayarak mekânı daha açık hissettiriyor. Sol tarafta rahat bir salon, iki beyaz kanepenin karşılıklı oturduğu, üzerinde ince bir cam tabakası bulunan büyük, koyu meşe, kare bir sehpa yer alıyor. Yuvarlak, altın rengi, aynalı bir tepsi ortada duruyor ve üzerinde sahte çiçekler ve kalın tasarım kitaplar yığılı.

Sıcak ve davetkâr.

Çantaları yanıma bırakıyorum ve evin içinde yürümeye başlıyorum. Mutfak salonun sağında, beyaz meşe üniteleri ve masif, koyu meşe çalışma yüzeyi olan küçük bir kare. Oda aydınlık ve aydınlık, geniş, dikdörtgen bir pencereden yemyeşil bir manzaraya bakıyor. İhtiyacımız olan her şey burada. Dönüyorum ve Connie'nin merdivenlerin dibinde gezindiğini görüyorum, gözleri omzunun üzerinden beni buluyor. Ona yumuşak bir baş selamı veriyorum ve o da merdivenleri çıkmaya devam ediyor, gözden kaybolurken parmakları tırabzana dolanıyor.

Merdivenlerin dibinde görünmeden önce çok uzun süre yukarıda kalmadı.

"Her şey yolunda mı?" Filtrelerin temiz olup olmadığını kontrol ettikten sonra kahve makinesini çalıştırırken kaşlarım çatılıyor.

"Evet," diye başını sallıyor, "sadece bir yatak var ama..." güneşin öptüğü teninin altında yanakları kıpkırmızı oluyor.

"Siktiğimin Titus'u," diye alçak sesle homurdanıyorum.

"Titus kim?" diye sorarken burnu kırışıyor, kaşlarını düzeltmeden önce çatıyor.

"Sadece bir arkadaş," diye homurdanıyorum, çenem gergin ve sıkılmış, "daha uzun süre arkadaş kalmayabilir." Küçük bir kahkaha atıyor, sonra ellerini birbirine sürtüyor.

"Ben kanepede yatarım, sen üst katta uyu," diye gülümsüyorum iki fincana uzanırken.

"Dürüst olmak gerekirse, kanepeyi alacağım. Benim için o kadar çok şey yaptın ki... en azından bunu yapabilirim..." diye devam ediyor ve sanki söylemek istediği daha fazla şey varmış gibi hissediyorum. "Ayrıca, sen yaşlısın. Belini incitmeni istemeyiz, değil mi büyükbaba?"

Gözlerim açılıyor ve öksürürken kendi nefesimde boğuluyorum.

Bana bir göz kırpıyor, dönüp merdivenleri tırmanmadan önce çantasını almak için yavaşça yürüyor. "Siktiğimin dedesi," diye alay ediyorum, paket kahvemi dudaklarıma götürüp bir yudum alıyorum, "Göstereceğim
büyükbabası."

KANEPEDE OTURUYORUZ, ELIMIZDE SICAK ÇIKOLATA, CONNIE KÜRKÜNÜN ALTINA SOKULUYOR.

battaniye kutusunda bulundu. *The Vampire Diaries'i* izlerken gözlerini televizyona dikmiş. Bu diziye takmış durumda, o etraftayken izlediğim tek şey bu gibi hissediyorum, ama bu gece değil, gözlerim ondan ayrılmıyor. Herhangi bir televizyon programından çok onu izlemeyi tercih ederim. Bu programı izlerken onu tüketen duyguları ve yüz ifadelerini izlemeyi seviyorum. Huzursuzluk midemin derinliklerinde kıvrılıyor. Arabadan beri hiç ağlamamıştı ve endişelenmeden

edemiyordum.

Tryst için yas tutmayacağını söyledi. Artık duygu yok ve bu beni rahatsız ediyor çünkü nedenini anlamıyorum.

Ama hepsi bu. Onu anlamıyorum. Onu anlayacak kadar tanımıyorum. Ona iyi olup olmadığını sordum ve aldığım tek cevap körü körüne bir evet oldu.

Boyumdan büyük işlere kalkışmıştım; ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ve şimdi her şeyi ikinci kez tahmin ediyordum. Onunla ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Belki de onu doğruca babasına bırakmalı ve bu işi bitirmeliydim. Ama bunu yapmak istemedim.

Onu geri vermek istemedim.

Kremalı, yoğun sıcak çikolatayı yudumlarken gözlerimi önümdeki güzellikten isteksizce ayırıyorum ve televizyon programını izlerken ekrana dönüyorum. İzleyeceğimi sanmıyordum ama bölüm hoşuma gitti ve kafamı çevirdiğimde Connie'nin top gibi kıvrılmış uyuduğunu görüyorum.

Uzaktan kumandaya uzanıp televizyonu kapatıyorum ve bardaklarımızı lavaboya götürüyorum. Onları yıkamayı düşünüyorum ama yapmıyorum, sabaha kadar lavaboda bırakmaya karar veriyorum. Oturma odasına geri döndüğümde, onun hareket etmediğini fark ediyorum. Onu kanepede bırakabilirdim ama yatağı almasını istiyorum. Fikrimi değiştiremeden onu kollarıma alıyorum, kiraz ve vanilya kokusu burnuma doluyor ve hızla en sevdiğim kokulardan biri haline geliyor. Üst kata çıktıktan sonra dar koridoru döndüm ve yatak odasının kapısını omzumla iterek açtım. Oda aydınlıktı, duvarlar beyaza boyanmıştı. Odaya biraz karakter katmak için çok az renk vardı, ama bir şekilde tüm beyaz görünüm işe yarıyordu. Onu yorganın üstüne yatırdım, kürklü örtüyü yeniden ayarladım ve hareketsiz bedeninin üzerine serdim. Rahatça uyuduğu için nefesleri sığdı. Onu izlerken kalbim acıyordu, ona karşı neden bu kadar korumacı hissettiğimi bilmiyorum ama hissediyorum. Bunu açıklayamıyorum. Sanki ben onun üzerine basmışım ya da o benim üzerime basmış. Her şeyi bulanıklaştırıyor ama aynı zamanda çok da netleştiriyor. Kimyasal bir şey. Bir reaksiyon. Olmayı bekleyen bir felaket.

Eğilip karamel kahverengi saçlarından bir tutamı yüzünden itiyorum ve bir süre onu izliyorum. Kirpikleri uzun, yanaklarına hafif çiller serpilmiş, mükemmel kırmızı, dolgun dudakları nefes alırken aralanıyor. Derin bir nefes alarak geri çekiliyor ve uzaklaşıyorum. Hala odasının önündeyim, kapıyı çekmeden önce son bir kez omzumun üzerinden ona bakıyorum. Dar koridora bakmak için başımı çevirdiğimde en sonda bir banyo ve solda bir çalışma odası görüyorum. Dudağımı kemirerek ellerimi ceplerime sokuyorum ve aşağıya doğru yürüyorum.

Dolapları karıştırıyorum ama içecek bir şey bulamıyorum. Uyumak için bir gece şapkasına ihtiyacım var.

Oturma odasına girdiğimde telefonumun sehpanın üzerinde durduğunu görüyorum. Uzanıp telefonu alıyorum ve Titus'un numarasını tuşluyorum.

Yüzük. Yüzük. Yüzük.

"Merhaba, aşk kulübesi nasıl?" Titus'un kendini beğenmiş sesi beni anında yere seriyor.

"Bana sadece *bir* yatak olduğunu söylemek istemedin mi?" Kapıyı tekrar çarparak kapatmadan önce dolaplara göz atıyorum.

"Bu *küçük* ayrıntı aklımdan çıkmış olmalı," diye kahkaha attığını duyuyorum.

"Tam bir pisliksin," diye inliyorum, elimi başımın arkasında ovuşturduktan sonra bir o yana bir bu yana vuruyorum.

"Rica ederim," diye homurdanıyor kısık bir kahkaha atarak, "neyse, bu zevki neye borçluyum?" "İçki. İçki yok."

"Oraya gittiklerinde Arizona ve arkadaşlarından saklamak zorundayım," sesi şimdi alçak.

"O yirmi bir yaşında değil mi?" Kaşlarım çatılıyor.

"Sadece, ama yine de, hayır." İç çektiğini duyuyorum, "Dışarıda yalnızken içki içmesini istemiyorum."

"Ama burada tek başıma içebilirim, değil mi?" Mutfaktan oturma alanına doğru bir ileri bir geri adım atarken dudaklarımı yalayarak alay ediyorum.

"Belli ki seni koca pislik."

"Buna hiç gerek yoktu," diye sırıtıyorum. "Arka tarafta,

kulübenin içinde. Üzerinde bir kilit var. 1234."

"Vay canına, çünkü bunu tahmin edemezdi," diye alay ediyorum. O gülüyor.

"Şimdi siktir git," diye tersleyerek telefonu kapatıyor ve ben kendi kendime gülüyorum.

Mutfaktaki arka kapıya yöneliyorum, kilidi açıyorum ve arka taraftaki kulübeye koşuyorum. Şifreyi tuşlayınca kapı açılıyor ve düşüncelerimi biraz olsun uyuşturacak bir şeyler arıyorum. "Bingo."

Gülümseyerek viskiye uzanıyorum ve eve geri dönüyorum.

Ürperiyorum, hava serin. Arka kapıyı kilitleyerek kanepeye uzanmadan önce bir bardak alıyorum, ayaklarımı sehpaya vurarak kendime büyük bir bardak dolduruyorum. Bir yudum aldıktan sonra yanma hissi içime işlerken hafifçe irkiliyorum ve anında rahatladığımı hissediyorum. Bazı geceler alkole bel bağlamak zorunda kalmaktan nefret ediyorum ama buna ihtiyacım var. Bazen düşüncelerim çok gürültülü oluyor ve onları kapatmam gerekiyor ve alkol bana yardımcı oluyor.

Bir sorunum mu var? Evet.

Bu konuda bir şey yapacak mıyım? Muhtemelen yapmayacaksın.

Telefonuma baktığımda Tryst'e övgüler yağdığını görüyorum. Çoğu insan başlıklara katılmıyor ama Connie'nin adını karalayan tek tük klavye savaşçıları da var. Umurumda değil; onun kazanması için yüzüm morarana kadar mücadele edeceğim. Her zaman onun yanında olacağım.

Okudukça daha da tedirgin oluyorum. Web sekmesinden çıktığımda, Killian'dan gelen on beş cevapsız arama ve iki katı mesaj olduğunu görüyorum.

"Siktir," diye inledim, isminin üzerine geldim ve fikrimi değiştirmeden önce hızlıca bastım. Yemin ederim, sesi kulaklıktan gürlemeden önce çalmadı bile.

"Kaleb," sesi sert ve patavatsızdı ve bana kızmakta sonuna kadar haklıydı.

"Killian," diye doğruldum, bardağımı masaya bırakıp boğazımı temizlerken yerimde kıpırdandım.

Arkasından kapanan kapının sesini duyduğumda sesi biraz daha yükselmişti: "Ne halt ediyorsun?"

"Hiçbir şeyle oynamıyorum," diye alay ediyorum, koltuktan kalkıp ileri geri volta atıyorum ve ondan alçak sesle homurdanmasını duyuyorum. "Connie benim önceliğim. O *her zaman* benim önceliğim *olacak*. Onun için güvenli değildi; Tryst'in bir sorun olacağını biliyordun, bu yüzden ona göz kulak olmak zorundaydım. Bunun dünyayı görüp kaçmasıyla bir ilgisi yoktu, her şeyin Tryst'le ilgisi vardı, değil mi? Tryst'in yanında ona güvenmiyordun."

Hat sessizliğe gömülür.

"Çocuğum yok; çocuğum olacağını da hiç sanmıyorum ama neden endişeli olduğunuzu anlayabiliyorum. O senin bebeğin. Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Ama beni işe aldınız, kızınızı eve götürmem için bana güvendiniz ve götüreceğim. Ama henüz riske atamam. Tryst için ağlamadı. Ağlamayabilir ama medya ve söyledikleri konusunda endişeliyim. Onu eve getirirsem peşine düşerler ve ikimiz de bunu istemeyiz, değil mi? Onu bir süre daha güvende tutmama izin verin, burada olduğunu kimse bilmiyor..." Sözümü kesiyorum ve onun derin bir iç çektiğini duyuyorum.

"Onu eve getirmen için sana para ödedim," derken sesi bir an için kesildi. "Bunu neden yaptığını anlıyorum; gerçekten. Ama senden onu saklamanı istemedim, onu eve getirmeni istedim."

Ses tonu kısa süre içinde değişiyor ve bu beni anında ayağa kaldırıyor.

"Şey, ihtiyar, o henüz eve gelmiyor ve hafızam beni yanıltmıyorsa, hiçbir şey istemiyor.

Bu yüzden benimle kalmaktan mutlu olacağını düşünüyorum."

"Beni zorlama Kaleb."

"Hiçbir şeyi zorlamıyorum, Killian. Kızın benimle, işimi yapmama izin ver ve beni sorgulamayı kes." Telefonu kestim ve kapattım. "Güveçte seni pislik."

Bardağımı kucaklayarak kanepeye uzandım. Düşüncelerim zihnimde yankılanıyor, Killian'la yaptığım konuşma tekrarlanıyor. Tepki vermemeliydim. Beni yükseltmesine izin vermemeliydim. Ama verdim.

Başımı arkaya eğip bir sonraki hamlemi düşünürken gözlerimin bir anlığına tavana odaklanmasına izin verdim. Onu güvende tutmam gerekiyordu. Sadece birkaç haftalığına. Tryst'in ölümü Xavier'in elinden mi oldu? Eğer öyleyse, Connie neden lekeleniyor? Onunla konuşmam gerek.

Onun için diğer ayakkabının düşmesini bekliyorum, devasa duygu dalgasının onu bir tsunami gibi vurmasını bekliyorum. Hazır olmam gerekiyordu.

Ama onu tanımadan nasıl hazır olabilirim ki? Yarın onunla oturur, hafif bir sohbet başlatır ve bana ne anlatmak istediğini görürdüm. Bana güvenmesine ihtiyacım var. Kim olduğum ve beni kimin işe aldığı hakkında hiçbir fikri yok ve ben de böyle kalmasını istiyorum. Bilmesi gerekmiyor. Asla bilmesine gerek yok.

Sadece birkaç hafta sonra hayatımdan çıkmış olacak. Ait olduğu yere, evine dönecek.

Ama o zamana kadar. O benimle birlikte.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

KILLIAN

KORIDORDA BIR ILERI BIR GERI YÜRÜYORUM, BURUN DELIKLERIMDEN SERT NEFESLER ALIYORUM. Önünde kırmızı bayrak sallanan öfkeli bir boğa gibi. Kanım damarlarıma pompalanırken kaynıyor.

Onu görmeden önce ayak seslerini duyuyorum.

"Bebeğim," diye fısıldıyor, elimi tutuyor ve beni yerimde durduruyor. Ona bakmak için dönüyorum ve yemin ederim gözlerimdeki kargaşayı görebiliyor.

"Kahrolası telefonu yüzüme kapattı," diye homurdanıyorum, çenem sıkılmış, arka dişlerim gıcırdıyor. O zıpçıktı herifi işe aldığımdan beri azı dişimin kalmasına şaşırıyorum.

"Biliyorum, bu çok aptalca bir hareketti ama büyük resmi kaçırıyorsun..." diye devam ediyor, kollarını belime doluyor, başı geriye doğru eğiliyor, böylece odaklanabildiğim tek şey opal gözleri oluyor. Ona bakarken küçük bir gülümseme dudaklarımı süslüyor, içimde dolaşan öfkeyi bir anlığına unutuyorum. Kirli sarı saçları dağınık bir topuz yapılmış, birkaç altın tel düşmüş ve güzel yüzünü çerçeveliyor. O gerçekten çok güzel ve tamamen bana ait.

"O güvende. Basın ona ulaşsaydı ne olurdu? Adını lekelediler; bu söylentiyle hayatını ve itibarını mahvedebilirler. Kaleb doğru olduğunu düşündüğü şeyi yaptı, ki bu doğru bir şeydi ve bu konuda kızgın olduğunu biliyorum..." diye devam etti ve beni sıkıca kavradı, "ama yapılacak doğru şeyin bu olduğunu biliyorsun. Onu bulması için ona para verdin, o da buldu... ve şimdi tüm bunlar sona erene kadar onu güvende tutuyor. Onun iyi niyetleri var Killian..." duraklıyor ve ben başımı eğerek gözlerimi kapatıyorum.

"Hiçbir şey yapmasaydı ona daha çok kızardınız. Onu orada bıraksaydı nasıl hissederdin bir düşünsene? Connie'yi tüm bunlarla baş etmek zorunda bırakırsa? Bu seni de onu da yıkar, sadece onu ikimizden daha da uzaklaştırır, eve dönmesini daha da zorlaştırır. Nihai hedefi düşünmelisin. Connie'nin eve dönmesi." Sesi yumuşak, gözlerimin açılmasına izin veriyorum ve hemen gözlerinin benimkiler arasında gidip geldiğini görüyorum.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum, yenilgiyi kabul ederek. O haklı. Öfkem hâlâ içimde fokurduyor ama yatışacak. Ayak parmaklarının üzerine basıyor ve beni dudaklarımdan usulca öpüyor.

"Biz farkına varmadan eve dönmüş olacak," diye fısıldıyor Reese

dudaklarıma. "Umarım öyle olur," diye fısıldıyorum.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

CONNIE

UYANDIM VE NEREDE OLDUĞUMU ANLAMAM BIR ANIMI ALDI. YAVAŞÇA DOĞRULDUM VE TITREK BIR SES ÇIKARDIM.

Nefes al. Midem düğümleniyor, kalbim ahırından kaçan bir yarış atı gibi göğsümde hızla çarpıyor. Telefonuma uzanmamak için kendimi zor tutuyorum. Bugün ne söylediklerini okumak istemiyorum. Duymak istemiyorum.

Endişe içimde dalgalanıyor, nefes alışım hızlanıyor. Bir parçam yerel polis karakoluna gidip ifade vermek istiyor ama bunun bir faydası olur mu? Bunu benim yapmadığımı biliyorum; Tryst sorunluydu. Son bir yıldır öyleydi ve bağımlılığı kontrolden çıkmıştı ama kendini öldüreceğini hiç düşünmemiştim. Onun için çok şey vardı ama görünüşe göre yeterli değildi. Onun bencilliği karşısında gözlerim yaşarıyor ve suçluluk duygusu beni tüketiyor.

Ya hiç gitmeseydim?

Bunu ondan ayrıldığım için mi yaptı?

Neden?

Sorular dönüp duruyordu; düşüncelerim gürültülüydü. Yanağımdan aşağı yuvarlanan bir damla gözyaşını avuçlarımla uzaklaştırdım, nedeni ne olursa olsun ve her ne olduysa, yine de yıkıcı bir şekilde kalp kırıcıydı. Annesine ulaşmak istedim, Tryst ile inişli çıkışlı bir ilişkisi vardı ama onun iyi olduğunu bilmek istedim. Alay ettim; benden haber almak istemeyecektir. Aklınca gazetelere inanıyor, tabii ki inanıyor. Bulunup sorgulanmam uzun sürmeyecek. Mazeretim var; tanık ifadelerim var. İyi olacağımı biliyorum ama bu ürkütücü. Influencer kariyerim sona erdi, takipçilerimin her saniye azaldığını ya da arttığını görmek için telefonumu kontrol etmeme gerek yok çünkü dünya hasta ve berbat durumda. İnsanlar başkalarının hayatlarını bir ekranın arkasından izlemeyi seviyor. Hayatlarımızda gerçekte neler olup bittiğini bilmiyorlar, ancak birinin düşüşünü izlemeyi seviyorlar, spekülasyonların başlaması ve söylentilerin büyümesi uzun sürmeyecek. Dedektif olurlar, bir şekilde onları doğru olmayan bir sonuca yönlendirecek işaretler ararlar.

Bunu istemiyorum.

Sosyal medyaya *kendim* için, eğlenmek ve seyahatlerimi belgelemek için başladım ama artık işin eğlencesi kaçtı.

Yorganı arkaya atarak bacaklarımı döndürüyorum ve ayak parmaklarımın halıya yayılmasına izin veriyorum. Gerinerek ayaklarımı terliklerimin içine sokuyorum ve bornozumu alıyorum. Merdivenlerden inerken içimi bir tereddüt kaplıyor. En alt basamakta durup başımı Kaleb'in uyuduğu yöne çeviriyorum. Bacağı kanepenin arkasına sarkmış, kollarından biri başının arkasına sıkışmış, diğeri kenardan sarkıyor, diğer bacağı ise düz bir şekilde yatıyor. Bir süre öylece bakıyorum, sırf ona biraz daha bakabilmek için parmak uçlarımda ona yaklaşıyorum. Üzerini örtmüş

olması gereken kürk şimdi yerde bir yığın halinde duruyor ve acaba tekrar üzerini örtsem mi diye düşünüyorum ama vazgeçiyorum. Başım

sağa doğru eğiliyor ve ben olduğum yerde duruyorum. Gözlerim yüzünde geziniyor, siyah saçları yumuşak ve dağınık, ürün artık yok. Koyu renk kirli sakalı çenesinde ve çenesinde tozlanmış, favorilerinde düzgünce duruyor. Gözlerim aşağı doğru iniyor ve koyu renk göğüs kıllarının hafif bir tozunu görüyorum ve aniden ellerimi oraya koyma isteği duyuyorum, sadece parmak uçlarımın altında tenini hissedebilmek için, parmaklarımın altında atan kalbinin yumuşak davulunu. Başımı iki yana sallıyorum, sonra boxer'ının içinde büyüyen bir şişkinlik görünce geri çekiliyorum. Gözlerim açılıyor ve yanaklarımı bir kızıllık kaplıyor. Hızla dönüyorum, ayaklarıma odaklanırken başımın düşmesine izin veriyorum ve kahve makinesini açmak için mutfağa doğru ilerliyorum.

Karnımda bir sıcaklık hissediyorum, derinlerde bir nabız rahatlatılmak için yalvarıyor ama rahatlatılmamalı.

Onun tarafından değil.

Dolabın kapağını açıp sessizce kapattım ve Kaleb'le bana kahve yapmak için fincan aramaya başladım. İki büyük fincana uzanırken, Kaleb'in kapı çerçevesine yaslandığını görmek için döndüm. Gözleri bana sabitlenmişti. Keskin bir nefes aldım, gözlerinin rengi yeşilden griye dönmüştü.

"Günaydın," diye homurdandı sesi, esnerken gözlerindeki uykuyu silerken.

"Günaydın," sesimi alçak ve yumuşak tuttum, sonunda sabitlenmiş ayaklarımı yerden kaldırdım ve bize bir fincan kahve doldurdum. "Krema yok... o yüzden umarım sade iyidir," fincanı alması için ona uzattım, o da aldı.

"Bugün dükkânlara gideceğiz." Kupayı dudaklarına götürüp bir yudum aldığında sesi hâlâ uyku doluydu ve yüzünü buruşturuyordu.

"Evet, burada pek bir şey yok," diyerek omuzlarımı usulca silkiyorum ve kendi lokmamı alıyorum.

"Titus'un artık burayı pek kullandığını sanmıyorum, daha çok kızı ve arkadaşları için yaz tatillerinde kullanıyor."

"Evet, Titus. Onu nereden tanıyorsun?" Onu geçip kanepeye otururken soruyorum, Kaleb de peşinden geliyor.

"Şey, o benim önce arkadaşım ama birlikte çalışıyoruz. O bir..." Kaleb bir an duraksıyor, "sigorta komisyoncusu." Kahvesinden bir yudum daha alarak mırıldanıyor.

"Yaptığın şey bu mu?" Kanepedeki yastıklara yaslanarak soruyorum.

"Onun gibi bir şey," diye sırıtıyor, o da arkasına yaslanıyor. Gözlerimin aşağıya kaymasına izin veriyorum ve üzerinde kıyafetleri olduğu için minnettarım. Hâlâ yarı çıplak olsaydı odaklanabileceğimi sanmıyorum. Onunla ilgili bir şey beni cezbediyor, belki de benim iki katım yaşında olduğu içindir; bu yasak. Ya da belki de çok ateşli olduğu ve vücudumu nasıl çalıştıracağını bildiği içindir.

Düşüncelerim karşısında gözlerim açılıyor. Kaleb'in dudaklarının hareket ettiğini görebiliyorum ama söylediği hiçbir şeyi duyamıyorum.

"İyi misin?" diyerek öne doğru eğilir ve kanepenin kenarına oturur.

"Evet, özür dilerim, dalmışım..." Kızarıyorum ve fark etmemesini umarak başımı öne eğiyorum.

"Her şey yoluna girecek, biliyorsun, tüm bunlar..." bir an için duraksadı, "Kimsenin sana yaklaşmasına izin vermeyeceğim, tamam mı?"

Alt dudağımın içini kemirerek başımı sallıyorum.

"Söz veriyorum Connie. Seni güvende tutacağım ve tüm bunlar sona erdiğinde gitmekte özgürsün." Kanepeye geri oturur ve sağ bacağını sol uyluğunun üzerine çaprazlar.

Bir cümleyi bir araya getirme yeteneğimi kaybederken odayı sessizlik dolduruyor. Ne hissetmem gerektiğini ya da nasıl davranmam gerektiğini bilmiyorum.

"Yas komik şekillerde işler, bazı insanlar ağlamaz... bazı insanlar haftalarca, hatta aylarca ağlar.

Ama kendi kederinle ilgili kendi yorumun yüzünden kendini hırpalama." Kaleb'in sözleri içime işledi. "Sanırım şok yüzünden..." Gözlerimi kupama sabitleyerek fısıldıyorum.

"Biliyorum, şok geçecek ve sonra her şeyi anlatmaya hazır olduğunda ben burada olacağım." Kaleb

Ayağa kalkıp oturduğum kanepeye doğru ilerliyor ve yanıma çöküyor, iri eli kalçama iniyor ve beni nazikçe sıkıyor.

"Suçluluk duygusu beni yiyip bitiriyor," diye itiraf ediyorum, hâlâ başımı kaldırmadan.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece dinliyor. "Tüm bunlar benim suçummuş, onu buna ben itmişim gibi hissediyorum ve ağlamadığım için de kendimi suçlu hissediyorum."

"Suçluluk duymanı gerektirecek bir şey yok." Kaleb'in sesi yumuşak ve rahatlatıcı. Bir damla gözyaşı yanağımdan süzülüp kucağımda erirken burnumu çekiyorum.

"Şeytanları vardı, bunu biliyordum ama belki de bencilce davranıp gitmemeliydim... eğer kalsaydım..."

"Yine de ölecekti. Onu kurtaramazdın Connie; onun kahramanı olamazdın. Kendi düşüşüydü, her şey çok hızlı gelişti ve uyuşturucu yardımı olmadan çılgın programına ayak uyduramadı. Şüphesiz uyuşturucular menajerinin eliydi, biraz kokain, sadece yorgunluğa yardımcı olmak için... Sonunda, kokain sorunların en küçüğüdür. Engelleyemediği bir bağımlılığı vardı." Kaleb bir an duraksıyor, beni kendine çekerken kolu omuzlarıma uzanıyor. Başımı kaldırıyorum, gözyaşlarımı tutarken gözlerim doluyor. "Onun kurtarıcısı asla sen olmayacaktın Connie," diye fısıldıyor ve gözlerimden yaşlar süzülüyor.

BÖLÜM YIRMI YEDI

CONNIE

BIRKAÇ GÜNDÜR BURADAYDIK, IKIMIZ DE BIRLIKTE YAŞAMAYA ALIŞMAYA ÇALIŞIYORDUK. KALEB MESAFESINI KORUDU.

Beni kontrol etmediği sürece. Çoğu zaman dizüstü bilgisayarının başında kendini işine kaptırıyordu. Canım sıkılıyordu, etrafta dolanıyor ve küçük kulübeyi düzenli tutuyordum ama bu uzun sürmüyordu.

Bıkkın bir şekilde iç çekerek kanepeye uzandım ve sevimsiz aşk filmlerini izledim. İlk tercihim onlar olmazdı ama seçebileceğim başka bir şey de yoktu. Akşamlar serinliyor, günler daha erken kararıyor ve sonbahar gerçekten başlamış gibi hissediyordum. Şükran Günü ve Noel her zaman yılın en sevdiğim zamanlarıydı, ama şimdi, şimdi hepsi lekelenmiş gibi görünüyor. Birlikte geçireceğim bir ailem ya da arkadaşım yoktu, yalnız olacaktım.

Kaleb'in karşımdaki kanepeye oturduğunu görüyorum, elinde bira, yüksek sesli

bir iç çekiş onu da terk ediyor. "Kötü bir gün müydü?"

"Fena değil, ama iyi de değil." Omuz silkiyor ve bira şişesini dudaklarına götürüyor.

Neden bahsettiğini biliyormuş gibi başımı sallıyorum, ama bilmiyorum. İş hakkında pek konuşmuyor, sadece ara sıra arkadaşları Nate, Titus ve kardeşi Keaton'dan bahsediyor.

"Aç mısın?" Film reklam arası için durduğunda soruyorum.

"Evet, ama yemek yapacaktım, dün gece sen yaptın, bu gece ben yapayım," bana dönüp gülümsüyor, "İyi olacağına söz veremem ama yemek yapmak isterim," birasından bir yudum daha alıyor ve ben de gülümsüyorum.

"Dört gözle bekliyorum."

Kaleb'i sevmiştim. Evet, göze kolay görünüyordu ama ben içindekini çok daha fazla sevdim. Nazik, sevecen ve çok verici biriydi. Biraz huysuz olabiliyordu ama bence bu daha çok kontrolden çıktığını hissetmesinden kaynaklanıyordu. Onunla kafede tanıştığım ilk an hariç, ama orada kendi kafamın içindeydim. Mutlu değildim ve her şey beni uçurumun kenarına itiyordu. Tryst'in eskiden nasıl olduğu da yardımcı olmadı.

Tryst.

Hiçbir hareket olmamıştı, insanlar bu konu hakkında konuşuyordu ama ortalık biraz sakinleşmişti. Hâlâ telefonumu açacak kadar cesur değildim. Bağlamı dışında bir şey okursam hiçbir şeyle baş edemeyeceğimi düşünüyordum.

Kaleb iyi olduğundan emin olmak için Doris'i kontrol ediyordu. Basının onun evinde olduğumu nasıl bildiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama her şeyi bir araya getirmek için tek bir fotoğrafı yeterliydi. İyi haber, polisin henüz beni görmek istememiş olmasıydı. İfade vermek zorunda kalacağımı biliyordum ama ifade verdikten sonra her şeyin sona ereceğini umuyordum.

Film yeniden başladığında Kaleb koltuktan kalkıp mutfağa yöneliyor. Uzanıp halı sepetinden kürklü örtüyü alıyorum ve üzerimi örtüyorum. Çeneme kadar çekiyorum ve içime çekiyorum,

Her yerinde Kaleb'in kokusu var. Neden bilmiyorum ama kokusu bana tütün ve süet ile vanilya kokusunu anımsatıyor. Daha derin nefes alıp ciğerlerimi onun kokusuyla doldururken gülümsüyorum.

Ben normal değilim.

Sanki bağımlıyım ama neye bağımlı olduğumu bilmiyorum. Filme odaklanmak için elimden geleni yapıyorum ama yapamıyorum. Zihnim etrafımda olup biten diğer her şeyle çok meşgul. Tryst'i düşündüğümde kalbim acıyor, bir zamanlar onu sevdiğim ve artık aramızda olmadığı için değil, ölüm şekli yüzünden. Kendi canına kıyacağını asla düşünmezdim. Kendini kötü hissettiği hiç görülmemişti ama ben gitmeden önce bana hiçbir şey söylememişti. Sürekli yükseklerde yaşıyordu. Sorun da buydu. Her zaman kafası iyiydi. Şüphe duymaya başladım, midem bulanıyordu. İlişkimizin sonuna yaklaşırken onu tanımıyormuşum gibi hissettim. Tanıdığım ve sevdiğim Tryst bana asla onun gibi davranmazdı, yaptığı şeyleri asla yapmazdı.

Böyle zamanlarda keşke telefonu açıp Reese'i arayabilseydim diyorum. Sadece içimi dökmek, başka bir kadının bakış açısını öğrenmek için. Neler yaşadığımı *anlayabilecek* birine sahip olmak için. Ama ben o köprüleri yaktım. Hiçbir şey onları eski haline getiremezdi. Onlar gerçekten kırılmıştı, kül ve külden başka bir şey değillerdi.

Tabakların birbirine çarpma sesini duyduğumda düşüncelerimden sıyrılıyorum. Kanepeden fırlayıp mutfağa doğru yürüdüğümde Kaleb'in etrafını saran yemek tabaklarıyla telaşlı bir şekilde durduğunu görüyorum.

Dudağımın içini kemiriyorum, ağzımın köşeleri bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Mutfağa giriyorum ve onun içinde bulunduğu dağınıklığı görünce usulca soruyorum.

"Hayır, hayır," diye başını sallarken tencerenin sapını tutuyor ve tabağa kaşıkla topak topak patates püresi, ardından biraz sebze ve tavuk koyuyor. Mutfak çekmecesini sertçe çekiştirip elini çatal bıçak takımının içine sokmasını ve iki takım çatal ve bıçağı yumruklayarak çıkarmasını izliyorum.

Onları tabağa bırakıyor ve bana bir tane vermek için dönüyor. Ona teşekkür ediyorum ve yemek masasına doğru yürürken tabağı alıyorum. Tabağı yere koyup yemek masasına bir sandalye çekerek oturuyorum ve Kaleb'in de benimle oturup yemeğimizi yemesini bekliyorum.

Çok beklemeden Kaleb bana katılıyor, karşıma oturuyor ve gözlerimin bir an için ona kaymasına izin veriyorum. Bıçağını ve çatalını alıp dirseklerimi masaya koyuyorum ve ellerimi birbirine kenetliyorum. Kaleb çatalını az pişmiş bir havuca saplıyor ve dudaklarının önünde gezdiriyor, gözleri benimkiler arasında gidip geliyor.

"Dua etmemizin bir sakıncası var mı?" diye sorduğumda sesim kısık çıkıyor.

Elini yavaşça indiriyor, bıçağını ve çatalını tabağına geri koyuyor ve açık gri gözlerini benimkilerden ayırmıyor.

"Sadece düşünüyorum..." Kekeliyorum, "olan biten her şeyle birlikte, şey..." Omuzlarımı silkiyorum ve boğazımda büyüyen yumruyu yutuyorum.

"Elbette," diye mırıldanıyor, ellerini birbirine kenetleyerek başını eğiyor.

İşim bittiğinde tavuğumu kesiyorum ve Kaleb sebzelerini yerken aynı anda gözlerim açılıyor. Kahkahamı bastırıp çatalımı tavuk göğsüne batırıyorum ve ona göstermek için yukarı kaldırıyorum.

"Pembe," diye dudaklarımı yuvarlıyorum ve yüzündeki farkındalığı görüyorum, bıçağını ve çatalını tabağa bırakıyor.

"Yeme onu," diye başını sallıyor, masaya doğru eğilip tabağımı elimden alıyor, sonra da çiğ tavuğun hâlâ saplı olduğu çatalımı alıyor. Masadan kalkıyor, tabakları lavaboya bırakırken çenesi

yukarı kalkmış, kuru bir şekilde kabarıyor.

Kahkahamı bastırmaya çalışıyorum ama yapamıyorum, burnumdan soluyorum ve kahkahamı maskelemek için elimle dudaklarımı kapatıyorum ama işe yaramıyor.

"Neredeyse ölüyor olmanın komik olduğunu mu düşünüyorsun!" lavabodan dönüp bana doğru geliyor, elleri kalçalarında, ağzı gevşemiş bir şekilde cevabımı bekliyor ama manik gözleri benimkiler arasında gidip geliyor.

Abartılı bir şekilde gözlerimi deviriyorum. *Çok* dramatik davranıyordu.

"Neredeyse ölmüyordum, Kaleb. Abartmana gerek yok," diye sırıtıyorum, gözlerimin onun fırtınalı bakışlarından ayrılmasına izin vermiyorum.

"Neredeyse çiğ tavuk yiyordun Connie; ölecektin."

"Neredeyse yemiyordum; kestim ve çiğ olduğunu gördüm." Gözlerim bir an için ona odaklanıyor ve yüzündeki paniği görebiliyorum, gülümsemem hızla kayboluyor. Masadan kalkıp ona doğru yürüyorum, ta ki vücutlarımız ona bu kadar yakın olduğum için neredeyse birbirine değene kadar.

"Ben iyiyim," diye fısıldıyorum ve o da bir anlığına gözlerini kapatıp derin bir nefes alıyor.

Güzel gri gözlerini açtığında, gözlerindeki parıltıyı görebiliyorum. Taş kesilmiş gibi görünüyor. "Hadi pizza yiyelim ve saçma sapan dandik aşk hikâyeleri izleyelim," diyerek ona usulca çarpıyorum ve gülümsüyorum.

"Kulağa iyi bir plan gibi geliyor," diyerek başını sallıyor ve bir adım geri çekilip parmağıyla başparmağını üst dudağındaki kirli sakalda gezdirdikten sonra elinin geri kalanını çenesinde gezdiriyor. "Yemeği berbat ettiğim için özür dilerim, güzel bir şey yapmak istedim," diyerek ayak parmağıyla yere vuruyor, ellerini yumruk yapıp ceplerine sokuyor.

"Kaleb, seninle tanıştığımdan beri güzel şeylerden başka bir şey yapmadın," diyerek ona doğru koşuyorum ve kollarımı gövdesine dolayıp ona sarılıyorum. O da bana sarılmıyor; tüm vücudu kaskatı kesiliyor ama ben bırakmıyorum. Ona ne kadar minnettar olduğumu bilmesini istiyorum.

KALEB

Dokunuşu tuhaf hissettiriyor. Çenemi sıkıyorum, arka azı dişlerim alt azı dişlerimi sertçe eziyor. Onları kütükten başka bir şey olmayacak şekilde öğüteceğimden korkuyorum. Çenem sanki telle sıkılmış gibi gergin ve sargılı ve onu serbest bırakmanın tek yolu kesilmesi. Gövdemi saran kolları beni boğuluyormuşum gibi hissettiriyor ama bunu ona belli etmiyorum. Ondan gelen rahatlığı hissetmek istiyorum, dehşet verici korkudan başka bir şey hissetmek istiyorum.

Parmakları arkamda birleşmeden önce belimde daireler çiziyor. Tenim tüylerim diken diken oluyor, dokunuşu beni yakıyor. Geri çekilmek istiyorum ama yapmıyorum. Olduğum yerde kalıyorum ve onu üzerimden itmek için tüm uyarı işaretlerini görmezden geliyorum.

Buna ihtiyacı var ve dürüst olmak gerekirse benim de var.

YIRMI SEKIZINCI BÖLÜM

KALEB

KEATON'IN HARPINI DINLEYEREK KÜÇÜK OTURMA ALANINDA BIR AŞAĞI BIR YUKARI YÜRÜYORUM AMA DURUP DIŞARI BAKIYORUM

Pencereden. Connie dışarıda oturmuş, temiz sonbahar havasında kitap okuyor. Bir battaniyeye sarınmış, kucağında sıcak çikolatası, bir yandan da kendini kitabına kaptırmış... Pencereden uzaklaşmadan önce gülümsüyorum.

"Biliyorum ama orada olamam. Onlarla kendi başına başa çıkabilecek kadar büyük ve çirkinsin." İçimi çektim ama hayal kırıklığını anlıyorum. İkimiz de bu işi birlikte büyüttük ve büyük toplantılarla hep birlikte başa çıktık, ama bugün yapamam.

"Onu bırakamaz mısın?" diye soruyor ofis kapısının kapandığını duyduğumda ve burun deliklerimi genişlettiğimde.

"Hayır, onu öylece *bırakamam*, çok fazla şey oluyor. Sadece birkaç hafta sürecek ve işler her zamanki gibi devam edecek."

"Anlamıyorum." İç çekiyor ama sesi alçak çıkıyor.

"Yapmazsın," diye homurdanıyorum, siyah beyaz kareli flanel gömleğimin eteklerini çekiştirerek. "Ben de asla istemem," diye karşılık veriyor.

"Görüntülü bir toplantı ayarlayın, size katılabilirim."

"Bir anlamı yok," diyor ve ben cevap veremeden telefonu kapatıyor. Telefonumu elimde sıkıca tutuyorum ve bir an için gözlerimi kapatıyorum.

"Her şey yolunda mı?" Connie, omuzlarına sardığı büyük, dokuma battaniyeyle elinde kitabını tutarak kapının girişinde dururken soruyor.

"Evet, tamam," çenemi sıkıyorum ve telefonumu kanepeye fırlatıyorum. Öfkemin kabardığını hissediyorum ama kaynayıp içimden taşmasına izin vermiyorum.

"Gidip birkaç bira alayım mı?" Yürürken soruyor ve kitabını oturma odasındaki sehpanın üzerine koyuyor.

"Ben gidip kanepeye oturayım ve kitabına devam edeyim," diye gülümsüyorum ve o da başını sallıyor.

"Burası çok güzel ve çok sessiz. Kendinizi düşünürken duyabiliyorsunuz, şehrin koşuşturmacası içinde olmamanın nasıl bir şey olduğunu unutmuşum. Gökyüzünde dans eden yıldızları gerçekten görebiliyorum. Buraya gözümü kırpmadan taşınırdım." Kanepeye çöküp kitabına uzanırken mutlulukla iç geçiriyor.

"Evet, ben de yapabilirim. Sadece taşın ve baştan başla." "Sonsuza kadar burada kalalım," diye

sokuluyor.
"Kulağa en iyi plan gibi geliyor," diyorum arka kapıdan çıkıp sonbaharın serin havasına girerken.

kitabı. Kapağını tararken gözlerim doluyor, ihtiyatlı ve bana ne hakkında olabileceğine dair hiçbir şey söylemiyor. Meraklandım.

"Kitabın ne hakkında?" Kanepede doğrulup soruyorum. Gözlerini sayfalardan ayırmıyor.

"Romantik şeyler," diye şarkı söylüyor, dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Gibi..." Merak ettim.

"Mesela... romantik şeyler," diye sırıtıyor bana ve bu sefer gözlerini kitabından kaldırıp bana dikiyor. "Peki, pikniğe giderken nergis çayırlarında tandem bisiklete mi biniyorlar? Paris'in içinden geçerken el ele tutuşmak mı? Yağmur altında dans edip öpüşmek?" Soruları ona yöneltiyorum ve o da gülüp başını iki yana sallamadan önce bana göz kırpıyor.

"Hayır," diye kızarıyor ve kitabına odaklanırken başını öne eğiyor. "O zaman ne?"

Ayağa kalkıyor ve kitabını kapatarak bana doğru dönüyor. Gözlerim ayağa kalkarken ince ama kıvrımlı vücudunda bir aşağı bir yukarı geziniyor. Üzerinde kareli bol bir pijama şortu ve yakası taraklı beyaz bir yelek var. Yavaşça bana doğru yürürken gözleri bana yapışmış durumda. Boğazıma düğümlenmiş gibi hissettiğim kuru yumruyu yutuyorum.

"Şey, adam az önce onu boğazının altından yakaladı ve duvara doğru itti. Onu istemiyormuş gibi davranmaya devam ediyor ve tam tersi..." küçük kıçını sehpanın kenarına oturtup bacaklarını birbirine geçirirken duraksıyor. Aletim pantolonumun içinde kıpırdanıyor ve fark etmemesi için dua ediyorum. Onun yüzünden tahrik olmamalıydım. O yirmi iki yaşında. Ben kırk yedi yaşındayım. Üst dişlerini alt dudağına gömüyor ve yavaşça çekiyor.

"Sonra dizini bacaklarının arasına itiyor, bacaklarını açıyor ve böylece ona biraz daha yaklaşabiliyor..."

Öne doğru kayıyorum, böylece kanepenin kenarına oturuyorum, gözlerim tamamen onun hikayesine takılmış, "Ve sonra ne?" sesim zar zor duyuluyor, boğazım kalınlaşıyor ve kan oraya akarken horozumun zonkladığını hissedebiliyorum.

"Sonra ona sırıtıyor, onun harekete geçmesini beklerken gözleri karanlık ve kapüşonlu..." duraklıyor, kahverengi saçlarını yüksek bir at kuyruğu yapmadan önce küçük elleri ensesinde dolaşıyor, sonra avuç içlerini kalçalarındaki çıplak tene sürüyor.

Nefesimi tutmuş bekliyorum.

"O zaman," üst dudağını yalıyor, ellerini arkasına bastırarak sehpanın camına dayıyor, göğsünü dışarı itiyor, böylece tek odaklanabildiğim küçük göğüsleri oluyor.

"Sonra...?" Fısıldıyorum.

Gülümsüyor, öne doğru eğiliyor, böylece dudaklarımız birbirine birkaç santim yaklaşıyor, safir yeşili gözleri ruhuma nüfuz etmeden önce gözleri benimkilere düşüyor.

"Öğrenmek üzereyim."

Masadan kalkıp kalçalarını sallayarak uzandığı kanepeye doğru ilerlerken ve merdivenlerden yukarı kaybolmadan önce kitabını kaparken beni soktuğu trans halinden kurtulduğumda gözlerim açılıyor.

"Kahretsin," diye homurdanıyorum, kanepeye geri oturuyorum, ereksiyonum belli oluyor, "kahretsin," diye tekrar alay ediyorum, biramdan bir yudum alırken başımı sallıyorum.

KANEPEDE YATARKEN UYUYAMIYORUM. TEK DÜŞÜNEBILDIĞIM ONUN NE KADAR GÜZEL GÖRÜNDÜĞÜ. Sehpanın kenarında otururken, küçük kirli kitabından hafif bir senaryo anlatırken bir zamanlar gördüğüm tüm masumiyet gözeneklerinden sızıyordu. Bu onu tahrik ediyor mu? Porno gibi ama sayfalarda mı? Sikim zonklarken inliyorum. Gerginliğin bir kısmını hafifletmeye çalışmak için pantolonumun içinden kendimi avuçluyorum ama hiçbir işe yaramıyor.

Üzerimdeki kürkü fırlatarak üst kattaki banyoya doğru fırlıyorum ama kapıyı çarpmamaya dikkat ediyorum. Cinsel hayal kırıklığı damarlarımda dolaşıyor ve beni çabuk sinirlenen biri haline getiriyor. Connie'yle asla o noktaya gelemem. Ne kadar istediğim, onun ne kadar isteyebileceği umurumda değil - teslim olmayacağım.

Onun travması var, benim de kendi
travmam var. Çalışamayız.
İkimiz de çalışamayacak kadar
kırıldık. Felaket.
Felaket.
Kırılmış.

Duş musluğunu çevirerek pantolonumu çıkarıyorum ve düşmesine izin veriyorum. Duşun altına girdiğimde soğuk su sıcak tenimi kaplıyor ve tüylerim diken diken oluyor. Ereksiyonum bacaklarımın arasında ağırlaşıyor ve parmaklarımı olabildiğince çabuk kalınlığımın etrafına sarıyorum. Kavrayışımı sıkılaştırıyorum, her zaman onun minyon ellerinin etrafıma sarıldığını hayal ediyorum. Bir nefes çekiyorum ve zevk içimin derinliklerinde patlarken başımı arkaya yatırıyorum. Ilık su üzerime damlıyor ama umurumda değil. Başka hiçbir şeyi umursamayacak kadar zevkime dalmış durumdayım. Onun geniş, yeşil gözlerinin tüm zaman boyunca beni izlediğini hayal ediyorum. Ayak parmaklarım duş teknesinin üzerinde kıvrılırken, sikimi yukarı ve aşağı vuruşlarımı yavaşlatıyorum.

Bu kadar çabuk bitmesini istemiyorum ama kendimi tutamıyorum. Zihnim sadece ve sadece onunla dolu. Umutsuzca arzuladığım sürtünmeyi elde etmek için elimi biraz daha sıkıyor ve daha hızlı hareket ettiriyorum; izlerken başım öne düşüyor. Nefeslerim düzensiz ve sert, orgazmımın içimde derinlerde oluşmaya başladığını hissettiğimde yedek elim serin fayansa doğru yayılıyor, saf coşku beni tüketirken vücudumu ele geçirmek üzere olan ecstasy'nin tatlı karıncalanması.

"Siktir, Connie," diye inliyorum, çenemi sıkıca kenetliyorum, sonra sertçe boşalırken bir kükreme çıkarıyorum. Durmuyorum, verecek başka bir şeyim kalmayana kadar kendimi tatmin etmeye devam ediyorum.

Elimi bırakıyorum, nefes alırken sikim sallanıyor ve zonkluyor. Bu muazzam yükseklikten inmem biraz zaman alıyor, ama indiğimde Connie'nin gözlerini dikmiş bana baktığını görüyorum.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

CONNIE

HAREKET EDEMIYORDUM. DEMIR ATMIŞTIM. BACAKLARIMIN YÜRÜMESINI ISTEDIM AMA YÜRÜMEDILER.

"Connie," Kaleb nefes nefese havlu askısındaki beyaz havluyu kapıp beline doladı. Havlunun üst kısmına tutunurken gözleri kocaman ve şişkin, ağzı açıktı. "Öyle değil, şey, öyle değil," diye kekeliyor ve benim gözlerim havlunun altındaki şişkinliğe takılıyor.

Vücudu muhteşem, tonlanmış ve mükemmel Apollo kemeriyle şekillendirilmiş. Onu her yerinden öpmek, sonra da dilimi her santiminde gezdirmek istiyordum. Ve *her* santimini kastediyorum.

Neyim vardı benim?

"Göründüğü gibi değil," diye sonunda başardı, yanakları kıpkırmızı olmuştu, yoksa bu sadece kaynar sudan mı kaynaklanıyordu? Muhtemelen orgazm sonrası parıltısından mı?

"Tamam," diye başardım, omuzlarımı silktim, bunun beni ne kadar etkilediğini görmesine izin vermemeye çalıştım. Banyodan çıkmak için döndüm. Bir ya da üç dakikaya ihtiyacım vardı.

Az önce bakıcımı yakalamıştım - yaşımın iki katı bir adam - boşalırken dudaklarından *benim* adım dökülerek kendini tatmin ediyordu. Çok sıcaktı. Çok, çok sıcaktı. Biraz süt almak için aşağı inmeye devam ettim, tamamen uyanıktım ve en ufak bir yorgunluğum yoktu. Sadece tuvaleti kullanmak için uyanıyordum.

Buzdolabını açıp bir kutu süt alıyorum ve bir bardağa biraz döküyorum. Isıtmam gerekiyor ama ısıtmıyorum. Soğuk sütten bir yudum alıyorum, yanan içim anında soğuyor. Arkamdan yaklaşan ayak sesleri duyuyorum ama etrafıma bakmıyorum. Utanç aniden içime doluyor, endişe beni felç ediyor.

"Connie," diye alçak sesle konuşuyor ama ben öne doğru eğilip pencereden dışarı bakıyorum. Allığımın yanaklarımı terk etmesini istiyorum. Tek düşünebildiğim kendini nasıl okşadığı, eğik başıyla nasıl devam ettiğini izlemek. Daha önce hiç bu kadar tahrik olmuş hissettiğimi sanmıyorum. "Sadece üzgün olduğumu söylemek istiyorum," diye kekeliyor, arkamdan yaklaşırken sesi daha da yükseliyor.

Hızla dönüp yüzüne bakıyorum, iki elimle kupamı kavrarken ona yumuşak bir gülümseme veriyorum. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok, kapıyı çalmalıydım..." Omuzlarımı usulca silkiyorum, eğiyorum

"Bir banyoyu paylaşma riskimiz var," diye gülüyorum, sütümü yudumlarken dudaklarımın kenarları kıvrılıyor.

Kaleb başını sallar.

"Ben yatmaya gidiyorum," diye fısıldıyorum, yanından geçerken öne doğru bir adım atıyorum, omuzlarımız zar zor birbirine değiyor. Kaleb kolumun üstünden tutup beni geri çekiyor, tüylerim

diken diken oluyor ve elini tenimden çektiğinde dokunuşunu anında özlüyorum.

"İyi miyiz?" Gözleri benimkileri arıyor.

"Elbette," diye başımı sallıyorum, küçük elimi göğsüne koyuyorum, teninin sıcaklığı parmak uçlarımı kavuruyor. Parmaklarımı hızla çekiyorum; beni yakmış olmasından korkuyorum. "İyi geceler," diye fısıldıyorum, aniden

Göğsüm ağrıyor ve ona bu kadar yakın olduğum için nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum.

Ondan uzaklaşmam gerekiyordu.

Merdivenleri hızla çıkıyorum ve yatak odamın kapısını kapatıyorum. Kupamı tutarak sırtımı kapıya yaslıyorum ve başımı geriye doğru eğerek ahşaba hafifçe çarpmasına izin veriyorum.

Mahvoldum.

BAŞIM AĞIR VE PERIŞAN BIR HALDE UYANDIM. UYUYAMADIM VE NEDEN OLDUĞU HAKKINDA HIÇBIR FIKRIM YOK. OLAMAZ,

Bekle. Biliyorum, Kaleb ve siki yüzünden. Tek düşünebildiğim buydu. Ne kadar iyi olabilirdi, ne kadar kötü olabilirdi, ne kadar pervasız olabilirdi. Endişe beni sarıyor, acı vücuduma yayılırken karnım dönüyor. Duygularım zirve yapıyor ve bir damla gözyaşı siliyorum. Tryst'ten beri başka biriyle yakınlaşabilir miyim, onu bile bilmiyorum. Beni mahvetti. Zihinsel, fiziksel ve duygusal olarak. Biri parçaları toplayıp beni tekrar bütünleştirebilir miydi? Birisi beni rahatsız eden travmayla başa çıkabilecek miydi? Tryst'in bu kadar çabuk değişmesi, beni manipüle etmesi, kendini bana *zorla* kabul ettirmesi. Geriye dönüşler midemi bulandırıyor. Beni seviyordu. Ya da öyle söyledi. Ama bu üç kelime o kadar kolay söyleniyor ki. Beni sevmesi, yaptığı şeyleri yapamayacağı anlamına mı geliyor? Hayır, elbette yapabilirdi. Bana ulaşmak ve beni manipüle etmek onun için çok daha kolaydı. O bir narsistti. Bana gaz verdi. Bunu nasıl fark edemedim? Onu gençliğimizden tanırdım, hiç böyle değildi ama sonra...

Kapının çalındığını duyduğumda sıçradım ve yemin ederim geri gelmeden önce ruhumun bedenimi terk ettiğini hissettim. Yanağımdan aşağı yuvarlanan öfkeli bir gözyaşını sildim.

Tak tak.

Kalbim göğsümde hızla çarpıyordu.

"İçeri gel," diye sesleniyorum usulca, sesim titriyor ve ne kadar sakinleştirmeye çalışsam da olmuyor.

Kapı yavaşça açılır ve Kaleb kafasını kapı çerçevesinden dışarı çıkarır.

"İçeri girebilir miyim?" Siyah saçları yüzünden çekilmiş ama dağınık ve karışık.

Tutulmamış. Gri gözleri benimkileri arıyor ve yemin ederim onların içine düşebilirim. O sadece yıkıcı derecede yakışıklı.

"Evet," diye mırıldanıyorum, gerilim çok fazla artmadan gözlerimin düşmesine izin veriyorum. Etrafında mıknatıs gibi bir güç var ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım, istesem de istemesem de ona doğru çekiliyorum.

Kapıyı biraz daha araladı ve içeri girdi. Kafamı kaldırıp bakmadım.

"Doris az önce aradı," sesi hırçın, arka dişlerini gıcırdattığını anlamak için ona bakmama bile gerek yok. Otomatik olarak başımı sallamaya başlıyorum, cümlesini bitirmesine bile gerek kalmıyor.

"Tamam," diye fısıldıyorum, yüzümü kaldırıp ona bakıyorum, "Ben giyineyim."

Yataktan kalkıp banyoya giriyorum ve kapıyı çarparak kapatıyorum. Ellerimi lavabonun kenarına dolayarak başım öne düşüyor ve ağlıyorum. Bu günün geleceğini biliyordum, ifade vermem gerektiğini biliyordum ama şimdi nihayet geldi, çok korkmuştum. Gözlerimi sıkarak yaşlarımı durdurmaya çalışıyorum ama faydası yok. Duygularımı içime attığım günler çok fazla geldi; istesem de onları bastıramıyorum. Eskiden duygular tehdit ettiğinde kendimi kapatmakta çok iyiydim ama her şey olduğundan beri onları kontrol edemiyorum.

Boğuluyorum, yüzümü banyonun tavanına çeviriyorum ve derin bir nefes alıyorum. Göğsüm

inip kalkıyor, kalbim hızla çarpıyor ve bu da sadece nefesimi tutmama neden oluyor. Bu bir kısır döngü. Bu, sıkı bir bant göğsümü sarmadan önce de devam ediyor. Parmaklarım dönüyor

Tutuşumun sıkılığından bembeyaz kesiliyor ve ciğerlerime hava dolması için soluk soluğa kalıyorum, bir nefesin daha içimden çıkmaması için dua ediyorum. Ciğerlerim, içlerine daha fazla hava doldurmaya çalıştıkça yanıyor ama faydası yok. Nefes alamıyorum. Pijama üstümün ince kumaşını tutarak tökezliyorum ve yere düşüyorum, başımı ellerimin arasına alıyorum, gözlerimi kapatıp hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Kapı hafifçe vurulunca başımı çeviriyorum ve Kaleb'in kocaman gözlerini görüyorum. Koşarak içeri giriyor, beni kucağına çekiyor ve titrememem hafiflemeye başlarken bana sıkıca sarılıyor, Kaleb'in büyük eli sırtımı yumuşak daireler çizerek ovuyor ve göğsümdeki gerginliğin yatışmasına neden oluyor.

"Yanındayım; her şey yoluna girecek," diye fısıldıyor, dudaklarını başımın tepesine bastırarak, "Sana söz veriyorum."

SORGU ODASINDA OTURURKEN, KALEB YANIMDA, PARMAKLARIMI AHŞAP MASAYA VURUYORUM.

Gerginim. Endişeliyim. Midem bulanıyor. Endişeli zihnimi bu andan başka bir şeye odaklamaya çalışırken sağ bacağım hızla aşağı yukarı sallanıyor. Ama bu beni rahatsız ederken nasıl yapabilirim ki? Kapı açılıyor ve genç bir bayan içeri giriyor, Kaleb'in eli masanın altından geçip hareket eden bacağımın üzerine uzanıyor, parmaklarını uyluğumun etrafında kıvırıyor ve yatıştırıcı bir şekilde sıkıyor.

"Connie," Genç kadın memur karşıma oturuyor, elinde bir kâğıt ve kalem tutuyor. "Merhaba," Kalınlığı yutuyorum ve mideme hücum eden mide bulandırıcı hissi görmezden geliyorum.

"Sadece ifade vermek için buradasınız, sizi şüpheli olarak görmüyoruz ama ifadenizi almamız gerekiyor.

Tryst'e yakın olan insanlardan gelen ifadeler ve yakın zamanda ayrılana kadar bir çift olduğunuzu biliyoruz." Sıcak bal rengi gözleri benimkilere takılıyor, içlerindeki nezaketi görebiliyorum ama gardımı düşürmüyorum.

"Sadece olayları bildiğiniz şekliyle ve Tryst'in öldüğü geceden beri nerede olduğunuzu yazmanızı istiyoruz."

"Bacağım yeniden titremeye başlarken Kaleb'in sesi alçak çıkıyor, elini çekmiyor.

"Sadece bunu açıklamasına ihtiyacımız var," diyerek yüzünü Kaleb'e çeviriyor ve gözlerini ona dikiyor. Kaleb pes edip bakışlarını kırana kadar ona bakıyor. "Dediğim gibi, sadece kendi versiyonunu yazıp imzalamana ihtiyacımız var." Gülümsüyor, "Bir dakikalığına dışarı çıkacağım, acele etme."

Sandalyeden kalkıp elindeki çizgili kâğıdı bana uzatıyor ve bir kalem alıp odadan çıkıyor, kapıyı arkasından biraz daha kuvvetle kapatıyor.

"Benden hoşlandığını sanmıyorum," diyerek Kaleb beni dürtüyor ve sırıtıyor.

"Onun da senden hoşlandığını sanmıyorum..." Gözlerimi önümdeki kâğıttan ayırmadan mırıldanıyorum. "Acele etme," diyerek bacağımı sıkıca kavrıyor, parmakları hafifçe içeri giriyor ve yüzümü

ona bak, "sende bu var, sadece gerçeği yaz..." bir an duraksadı ve alt dudağını yaladı, "her, tek, gerçeği, Connie."

Büyük yumruyu yutuyorum, midem düğümleniyor ve kıvrılıyor.

"Artık saklanmana gerek yok aşkım, sana zarar veremez."

OTUZUNCU BÖLÜM

KALEB

CONNIE ARABAYA BINDIĞIMIZDEN BERI IKI KELIME ETMEDI. OTOYOLDA ILERLERKEN

Kiralık evimize doğru ilerlerken sessizlik sağır edici. Ağzımı açacak gibi oluyorum ama sonra kendimi durduruyorum. Memur daha fazla bilgiye ihtiyaç duyarsa bizimle temasa geçeceğini söyledi, ancak Connie'nin ifadesi ve tanıklar göz önüne alındığında, onu davadan uzak tutmak için yeterli bilgiye sahip olduklarını düşünüyorlar. Bu şekilde kalması için dua ediyorum. Connie'nin yerleştiğini öğrendiğimde Xavier'i aramalıyım. Bu durumu ele alış şekline çok kızgınım, beni hiç aramadı ve bunu yapma şekli çok kalitesizdi. Bana söylendiği gibi ilgilenmediği için bir katliama sebep oldu.

İçimde derin bir hayal kırıklığı oluşurken direksiyonu daha sıkı kavrıyorum.

"Yemek için durabilir miyiz? Acıktım," Connie'nin yumuşak sesi beni öfkemden geri çekiyor, yüzümü ona dönüyorum, çatık kaşlarım düzeliyor.

"Elbette, ne istiyorsun?"

"Fast food, patates kızartması ve hamburger istiyorum," diye iç geçirdikten sonra pencereden dışarı bakıyor. "Tamamdır hayatım, arabaya servis yapan bir yer görür görmez duracağım."

Gürültüye ihtiyacım vardı, düşüncelerimle yalnız kalmaktan nefret ediyordum. Connie'ye kadar zihnim karanlık bir yerdi. Şimdi o, karanlık bir tünelin ucundaki küçük bir aydınlık. Öne doğru uzanarak ön paneldeki düğmeye basıyorum ve telefonumdaki çalma listesi arabaya bağlanıyor ve *This - Megan McKenna* çalmaya başlıyor. Göğsüm sıkışıyor, kalbim şarkının ritmine göre atıyor. Duygular beni sarıyor ve boğazımı temizlemek için hafifçe öksürüyorum. Bana neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama uyuşukluktan başka bir şey hissetmeye başlıyorum. Kendimi bildim bileli bu böyleydi. Hiç kimse için bir şey hissetmedim.

Şimdiye kadar.

Sinyal lambamı yakarak fast-food otoparkına giriyorum ve arabalı geçiş için sıraya giriyorum.

"Belirli bir burger var mı?" Müziğin sesini biraz kısarak soruyorum.

"Peynir, soğan yok ama ekstra turşu var," diye gülümsüyor ve başını eğerek araba koltuğuna daha fazla yaslanmasını sağlıyor.

"Turşularımı alabilirsin," diye homurdanıyorum, hoparlöre yaklaşırken camı aşağı itiyorum. Gözleri irileşiyor, ağzı saf bir şokla açılıyor.

"*Turşu* sevmiyor *musun?!*" diye soluk soluğa bağırıyor, "en iyi kısmı onlar!" Başımı sallıyorum, burnumu yukarı çeviriyorum.

Siparişimizi veriyorum ve sevgilim için ekstra turşu istiyorum ve arabayı park yerine çekiyorum. Ben frene basana kadar büyük kolalarımızı tutuyor. Bardak tutucuyu gösterge paneline

yerleştiriyor, fişini çekiyor, bacak bacak üstüne atıyor ve ellerini uzatarak bana doğru dönüyor.

"Sabır," diye sırıtıyorum, elimi kahverengi kâğıt torbaya sokuyorum ve onun patates kızartması kartonunu alıyorum,

barbekü ve ranch soslarıyla birlikte veriyor. Bir avuç alıp yedikten sonra birkaç tane daha alıp soslara batırıyor.

Gülümsüyor, kalbim onu görünce çarpıyor. O gerçekten çok güzel. Dürüst olmak gerekirse, güzel onun ne kadar *güzel* olduğunu anlatmak için yeterince güçlü bir kelime değil. Güzel hala bir adaletsizlik gibi görünüyor.

Hamburgerine uzanıyorum ve ona uzatıyorum. Hamburgerini açıp ekstra turşuları görmek için ekmeği kaldırırken karton cips kutusunu bacaklarının arasındaki küçük boşluğa yerleştiriyor.

Takdirle mırıldanıyor ve bir ısırık alıyor.

"İyi mi?" Turşuları çıkarması için hamburgerimin ekmeğini kaldırırken soruyorum. Gözleri sevinçle parlıyor ve eğilip turşuları alıp dudaklarının arasından geçirirken gözleri ışıldıyor.

"Şimdiye kadar kimse turşusunu benimle paylaşmadı," diyerek alt dudağını ısırıyor, büyüleyici yeşil gözleri sonunda benimkilerle birleşiyor ve vücudumun her bir lifinin titreştiğini, içimde bir dalgalanmaya neden olduğunu hissediyorum.

"Pekala, bilinmesine izin verin..." Bir çift patates kızartmasına uzanırken dudağımın içini çiğniyorum, arabanın ortasına doğru eğiliyorum ve o da bana yaklaşıyor, "Turşularımı *öyle* herkesle paylaşmam."

"Buna sevindim." Koltuğuna geri dönüp yemeğine devam ediyor ve bizi rahat bir sessizlik kaplıyor. Ve uzun zamandır ilk kez kendimi mutlu hissediyorum.

CONNIE EVE DÖNDÜĞÜMÜZDE KENDINI YATAĞA ATTI, RUH HALI

Haberler bölümünde telefonuma bir göz attım, Tryst hala sütunları dolduruyordu ve o da öyleydi. Onu takip etmek, bildiğim en iyi şekilde teselli etmek istedim ama biraz dinlenmesinin en iyisi olacağına karar verdim. Onun için uzun bir gün olmuştu ve konuşmaktan rahatsız olabileceği bir konuyu kurcalayarak daha da kötüleştirmek istemedim.

Ayakkabılarımı çıkarıp viskimle birlikte kanepeye uzandım ve telefonuma uzandım. Xavier'in numarasını bulup çaldırıyorum.

"Ne?" diye tersliyor.

"Merhaba Xavier, ben Kaleb."

"Kim?" ilgisiz sesi beni ısırıyor.

"Kaleb..." Sözümü kesiyorum ve etrafın temiz olduğundan emin olmak için arkama bakıyorum,

"Seninle

Buluşma mı?" Adını fısıldıyorum ve hücremdeki hoparlöre konuşurken ağzımı

kapatıyorum. "Oh, evet, *sen*." Tersliyor, tavrı berbat kokuyor.

"Aramızda küçük bir iletişimsizlik mi oldu? Bunu açıkça belirttiğimi sanıyordum..." O benim üzerimden konuşmaya başlayınca kelimelerimi tutuyorum.

"Ben yapmadım. Görünüşe bakılırsa biri benden önce davranmış."

Kanepeden hızla kalktım, elimi ağzımda ve kirli sakallarımın üzerinde gezdirirken gözlerim yuvalarından fırladı.

"Ne?" Tıslıyorum, kanepeler arasında bir ileri bir geri volta atıyorum.

"Beni duydun, adamımı gönderdim ama senin adamın çoktan

esmerleşmişti." "Kahverengi ekmek mi?" Şaşkınlıkla sordum, "Ne..."

"Öldü." Sesi sertti, "Adamın ölmüştü." "Ve

bunu sen yapmadın."

"Kalın kafalı mısın?" diye gülüyor.

Hayır, kalın değil. Sadece kafam çok karışık!

"Her neyse, bunun bir zevk olduğunu söyleyebilirim ama değil. Ve ben yalan söylemem. Adamını ben öldürmedim ve sana numaramı kaybetmeni söylediğime de eminim."

"Şey..." ama artık çok geç. Sözümü kesti. "Kaba, küstah herif," diye öfkelendim ve parmaklarımı kullan-at telefonuma sıkıca sarıp kanepenin üzerine fırlattım.

"Burada biri mi vardı?" yumuşak sesi sert ruh halimi kırıyor ve tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

"Hayır, aşkım." Başımı usulca iki yana sallıyorum, "Keaton'la konuşuyordum," dudaklarımı yuvarlıyorum. "Oh."

"İyi misin?" Kaşlarım çatılıyor ve ona doğru yürüyorum ama sonra duraklıyorum. Elimi başımın arkasında gezdiriyorum, böylece ellerimle ona uzanmak ve onu kendime çekmek dışında bir şey yapmış oluyorum.

"Sadece biraz süt istemiştim." Gergin parmakları kalçalarının üstüne oturan büyük boy tişörtünün eteğiyle oynarken alt basamakta kaldı. Krem rengi bir *Nirvana* tişörtüydü, kahverengi saçları uyuduğu yerden dökülmüş ve dağılmıştı. Cildi nemli ama gözleri ağır ve hâlâ rüyalarla doluydu. Umarım mutlu rüyalardır, üzüntü ya da acı dolu değillerdir.

Burada geçirdiğimiz birkaç gün içinde Connie'nin uyuyamadığında süt içmek için aşağı indiğini fark etmiştim. Zihnim, beni banyoda yakaladıktan sonra onu buraya kadar takip ettiğim sabahın erken saatlerine geri dönüyor. Beni öyle gören masum gözlerini hatırlayınca çenemi sıkıyorum.

"Git kanepeye otur, sana sıcak bir fincan süt yapayım." Connie çekmeceden tencereyi almak için karşıya geçerken buzdolabından sütü alıyor. "Kışt," diye parmaklarımı dışarı doğru sallayarak gidip oturmasını işaret ediyorum ama dudaklarını birbirine sürterek mutfağın diğer tarafındaki çalışma yüzeyine doğru eğiliyor. Gezinen gözlerim bir an için tencereden ayrılıp onun uzun, biçimli bacaklarına kayıyor, sonra başımı çevirip dikkatimi sütü eklemeye veriyorum.

"Annem benimkini nasıl yapıyorsa öyle yapacağım," diye usulca öksürüp boğazımı temizliyorum, "Umarım sorun olmaz," pes etmeden önce bir an duruyorum ve dönüp ona bakıyorum, gözlerini kaçırıyor ama küçük bir baş sallama hareketi yapıyor.

Suçluluk duygusu içime çöküyor, annemden bahsetmemeliydim. Muhtemelen şu anda annelerini her şeyden çok özlüyordur ve ben az önce benimkinden bahsettim. Sütü hafifçe çırparken derin bir nefes alıyorum. Ocağın altını kısarak, toz tarçın bulana kadar dolapları karıştırıyorum. Son kullanma tarihine bakıyorum ama yok. Toz tarçın bozulabilir mi?

Kapağı açıp parmağıma küçük bir miktar dokunuyorum ve tadına bakıyorum. Bir an düşündükten ve içten içe kendimle savaştıktan sonra iyi olduğuna karar veriyorum. Buhar gibi tüten sütünün üzerine tarçın serpiştirdikten sonra olduğum yerde dönüp sütü çalışma yüzeyinin üzerinden ona doğru kaydırıyorum. Mesafemi korumak zorundayım, çünkü kapüşonlu, karanlık gözleriyle bana bakma şekli beni baştan çıkarıyor. Beni ona doğru çekiyorlar ve ben onunla oraya gidemem. Beni çoktan uzlaşmacı bir pozisyonda yakaladı ve bu çoktan bir adım öteye gitti. Geri çekiliyorum, ocağı kapatıyorum ve kullanılmış tencereyi lavaboya koyuyorum.

"Umarım bu uykunu getirir," diyerek yumuşak bir gülümsemeyle oturma odasına doğru ilerleyip telefonumu alıyorum. Ona doğru geri yürürken ön kapıda durup kilitli olduğundan emin oluyorum. Uyumam ve kendime çeki düzen vermem gerekiyor. Kendimi havasız ve kirli hissediyorum. Dar koridordan mutfağa doğru ilerlerken Connie'nin ayakta durduğunu görüyorum, tişörtü hafifçe kalkmış, kıçının kıvrımı görünüyor. Gözlerim açılıyor, sikim anında sertleşiyor ve pantolonumun kumaşına yapışıyor.

Bana ne yapıyor?

Başımı eğip merdivenlere koşuyorum, soğuk bir duşa ve otuz bire ihtiyacım var. Bu hızla gidersem, hiç sikim kalmayacak.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

CONNIE

KÜVETE UZANDIM, AYAK BAŞPARMAĞIM MUSLUĞUN AĞZINA DOĞRU BASTIRIRKEN BIRKAÇ ILIK SU DAMLASI ayak bileğimden aşağı su akıyor. Dışarıda rüzgar uğulduyor, acı yağmur cam bölmeye çarpıyor. Dışarıda hava soğuk ve perişanken, sıcak ve rahat bir şekilde tam bir sessizlik içinde oturmanın rahatlatıcı bir yanı var. Buraya ilk geldiğimizde şehri özleyeceğimi düşünmüştüm ama burası bana şehirden çok evim gibi geliyor. Burada mutluyum. Şarap kadehime uzanıp bir yudum alıyorum ve onu banyo tahtasına geri koyup kitabımı elime alıyorum. Kaleb dışarıda alışveriş yapıyor ve umarım yakında eve döner; bu korkunç havada dışarıda olmasından endişeleniyorum. Bir kez daha düşüncelerim Reese'e ve Elijah'ın bir araba kazasında öldüğünü öğrendiğinde neler hissetmiş olabileceğine gidiyor. Kalbim ağrıyor ve göğsüm ağırlaşıyor. Ağrıyı elimden geldiğince dindirmeye çalışıyorum, aniden sertleşen ve düzensizleşen nefesimi düzene sokuyorum. Kapının hafifçe vurulduğunu duyuyorum ama kapı açılmıyor.

"Eve geldim, acelem yok, sadece haber vermek istedim." Nefes alışımla birlikte kalbim de yavaşlıyor. Midemde kelebekler uçuşuyor ve o adama karşı uzaktan da olsa bir şeyler hissetmeme izin verdiğim için içimden kendimi azarlıyorum. Bütün bu durum yanlış. Çok yanlış. Ama bir geceliğine de olsa onunla birlikte olmanın nasıl bir şey olacağını merak etmekten kendimi alamıyorum.

"Tamam!" Diye sesleniyorum, yanaklarımın ısındığını hissediyorum. Okullu kız davranışımla başımı iki yana sallayarak kitabımı açıyorum ve kaldığım yerden devam ediyorum. Sıcaklığın içimi yaktığını hissediyorum, bacaklarımın arasındaki tepe dokunulmak için yalvarıyor. Gözlerim ana erkek karakterin dişiyi yediği sayfalarda geziniyor. Kadın yatağın kenarında oturmuş, bacaklarını açmış, uzun boylu, esmer ve yakışıklı adam dilini kadının kıvrımlarında aşağı yukarı gezdirirken, bir yandan da iki parmağını kadının derinliklerine pompalıyor.

Soğutulmuş şaraptan bir yudum daha yutarken yanaklarımın ısındığını hissediyorum. Başımı hafifçe çevirip kapıya yan gözle bakıyorum ve kesinlikle kapalı olduğundan emin oluyorum. Öne doğru eğilip şarabımı tekrar banyo tahtasının üzerine koyarken parmak uçlarımın hassas tenimin üzerinde hafifçe gezinmesine izin veriyorum, şişmiş klitorisimin üzerinde gezdirmeden önce ılık suyun altına daldırıyorum.

Gözlerim dokunuşumla başımın arkasında yuvarlanıyor, zihnim Kaleb'le doluyken zevk içimde yoğun ve hızlı bir şekilde yuvarlanıyor. Kitaptan senaryoyu alıyorum ve ben ve o olarak hayal ediyorum. O beni parmaklarıyla sikerken ben ona bakıyorum, midemin kasıldığını ve kıvrıldığını hissederken dili klitorisimin üzerinde sürtünüyor ve dönüyor, orgazmımın içime çökmekle tehdit ettiğini hissederken ıslak amım parmaklarının üzerinde kenetleniyor. Normalde bunu durdurmaya çalışırdım, kendimi geliştirirken yavaşlardım ama bu rahatlamaya ihtiyacım vardı. Kendimi bu

gerginlikten kurtarmam gerekiyordu. Başımın öne düşmesine izin vererek, parmaklarımın klitorisimin üzerinde ovuşturmasını izlerken gözlerimi açıyorum, beni istediğim şekilde çalıştırıyorum. Gözlerimi kapattığımda, Kaleb'in başı bacaklarımın arasındayken gri gözlerini benimkilerin üzerinde görüyorum ve boşalıyorum. Orgazmım içimde öyle bir güçle yuvarlanıyor ki, öne doğru sarsılıyorum, yüksekliğimden aşağı inerken tüm vücudum titriyor.

AKŞAM YAKLAŞIYOR VE HAVA DAHA DA KÖTÜLEŞIYOR. KALEB BIR ILERI BIR GERI ADIMLARLA parmaklarını saçlarında gezdirerek evin küçük zemin boşluğuna baktı.

"O kafanın içinde neler oluyor?" Pofuduk battaniyemin altına sarılmış, gözlerim sayfalarımdaki kelimeler arasında gezinmeye devam ederken soruyorum, kendimi tatmin ettiğim anılar karşısında yüzüm kızarıyor.

"Sadece pencereleri falan kapatmam gerekip gerekmediğini merak ediyorum, rüzgar gittikçe kötüleşiyor..." bana doğru döndü ve omuz silkti, "belki de sadece göz kulak olurum."

"Bütün gece pencerede öylece oturacak mısın?" Dilimi ağzımın tepesinde tıkırdatıyorum ve dudaklarımı büküyorum.

"Ben burada uyuyorum, o yüzden zor olmayacak, değil mi?" Ses tonundan alaycılık damlıyor, sesinin sertliği mevcut ve i ş t e o zaman onun huysuz olduğunu anlıyorum. Ama huysuz Kaleb'i seviyorum.

"Bu gece yatağı ister misin? Benim için sakıncası yok..." Utangaç bir şekilde söylüyorum, bana dönmesini izlerken gözlerim kalkıyor, dudaklarının köşeleri çekiliyor.

"Hayır, kanepe iyi." Homurdanarak arkasını döndü ve mutfağa yöneldi, buzdolabını açtı ve iki şişe bira aldı.

"Bu gece çok huysuzsun," diyorum bana doğru yürüyüp başımda durarak bana bir şişe uzatırken ve dudaklarımı süsleyen küçük gülümsemeye engel olamıyorum.

"Yorgunum," diye esniyor ve bir avucunu yüzüne sürüyor.

"Uyumuyor musun?" Kitap sayfamı göğsüme koyarak soruyorum ve yüzümün yana düşerek ona bakmasına izin veriyorum.

"Pek sayılmaz, ama bu yeni bir şey

değil." "Nasıl yani?"

"Aklım hep böyle..." Bir an duraksıyor, tekrar pencereden dışarı bakarken sözleri kesiliyor.

"Yoğun mu?"

"Evet, onun gibi bir şey," diye omuzlarını silkiyor ve işte o zaman yüz ifadesinin değiştiğini görüyorum, gözlerinde bir soğukluk parlıyor, çenesi geriliyor. Bunu ayıyı dürtmeyi bırakıp kitabımı tekrar elime almam için bir işaret olarak kabul ediyorum ama o konuştuğunda daha okumaya başlamamıştım.

"Senin geçmişin ne?" sorusuyla beni şaşırtıyor. Yan dönüyorum, dirseğime dayanıyorum ve gözlerim ona kayarken başımı elime yaslıyorum.

"Bilinecek pek bir şey yok," diye iç geçirirken ses tonum düz, "bir masalın içinde büyüdüm ama geçen yıl hiçbirinin gerçek olmadığını öğrendim," Kaleb koltuğunda kıpırdanıyor, ilgisi artmış.

"Ne şekilde?" Şimdi beni dürtme zamanı.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," diye tersliyorum, sırt üstü dönüyorum ve kitabımı yüzüme doğru kaldırıyorum. "Neden kitabı bırakıp benimle bir yetişkin gibi konuşmuyorsun?"

"Çünkü hayatım hakkında konuşmak istemiyorum, şu anda yaşadığım hayattan çok daha mutlu bir hikaye okumayı tercih ederim." Sert cevabımdan irkiliyorum ve bunun ona ne kadar kötü geldiğini fark ediyorum.

"Gerçekten o kadar kötü mü?" Ona dönüp bakamadan yanıma çömeldi, iri eli yüzüme doğru hareket etti ve kahverengi saçlarımdan bir tutamı yüzümden iterken her şeyin ağır çekimde hareket

ettiğini hissediyorum, gözleri benimkiler arasında gidip geliyor.

Kaleb'in yakınlığından nefes almakta zorlanırken "Evet," diye fısıldıyorum. Daha önce hiç kimse tarafından ciğerlerimden hava çekilmemişti. "Henüz keder beni vurmuş gibi hissetmiyorum," diye fısıldıyorum çünkü

Tüm yapabildiğim bu.

Kaleb hafifçe geriye çekiliyor, kaşları çatılırken yüzünde şaşkın bir ifade beliriyor.

"O her şeyi tüketen kederi hissetmeliyim... değil mi?" Boğazımda bir yumru oluşmadan önce küçük bir kahkaha beni terk ediyor.

"Hissettiğin ya da hissetmediğin her şey normal Connie. Herkes ağlamaz, herkes acı verici bir keder hissetmez..." Kaleb bir an duraksadı ve parmaklarını kirli sakalına sürterek, "her günü geldiği gibi kabul etmelisin, sevgilim" dedi.

Aniden sızlayan gözlerimi ovuşturarak başımı sallıyorum.

"Çay?" Kaleb boğazını temizleyerek ayağa kalkıyor.

"Kitabımı elime alıp kendimi bir kez daha sayfalar arasında kaybetmeye çalışırken dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor.

"Yapmayacak olsaydım sormazdım..." Mutfağa doğru kaybolurken sesi kesiliyor. Doğrulup omzumun üzerinden ona bakıyorum, gözlerim sırtında aşağı yukarı geziniyor ve itiraf etmeliyim ki *çok güzel*. Üzerinde, her hareketinde derisinin altındaki kasların dalgalanışını görmemi sağlayan siyah bir tişört var, bu da tenimin alev almasına neden oluyor, içimde uzun zamandır hissetmediğim bir ateş yanıyor. Midemin düğümlenmesine ve burkulmasına neden oluyor. Gözlerim dolaşmaya devam ediyor ve haki bir eşofman altı tarafından sarılan tonlanmış kıçına ve bacaklarına sabitleniyorum. Bakmamam gerektiğini biliyorum ve bu adam hakkında hissettiklerimi hissetmemem gerektiğini de kesinlikle biliyorum... ama bunu tehlikeli kılan da bu... çünkü o bana yasak, tıpkı benim ona olduğum gibi.

Asla çalışmayacağız.

Suçluluk duygusu beni tüketiyor. Bir anda kendime kızıyor ve kendimden iğreniyorum. Eski erkek arkadaşım bir haftadan biraz fazla bir süre önce öldü ve ben burada sahip olamayacağım biri için günaha karşı savaşıyorum.

Kırıldım mı? Hıçkırıklara boğuluyorum, Kaleb görmeden öfkeyle gözyaşımı silerken yanağımdan bir damla yaş süzülüyor. Burnumu çekiyorum ve sırtımı kanepenin koluna yaslayarak kitabıma kaldığım yerden devam ediyorum, her şey normalmiş gibi davranıyorum.

"Buyurun," diyerek önümde duruyor ve sıcak çay dolu beyaz bardağı uzatıyor, ben de gülümseyerek bardağı ondan alıyorum.

"Umarım limon ve bal iyidir." Kendi koltuğuna oturup taze bir şişe birasını yudumlarken yarı gülümsüyor.

"Çay yapıyorsun sanıyordum," kaşlarımı birbirine kenetliyorum.

"Hayır, sadece senin için bir tane yapıyorum, kendini daha iyi hissetmeni sağlar diye düşündüm... ve eğer yapmayacağımı söyleseydim o zaman bir tane alamazdın."

Yanağımın içini çiğniyorum ve gülümsüyorum. "Peki, teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

İFADEMI VERMEMIN ÜZERINDEN BIR HAFTA GEÇMIŞTI VE HALA BIR HABER ALAMAMIŞTIK.

Polisi. Ben endişelenmeye başlamıştım ve Kaleb de bilgi edinmek için telefonunu daha fazla açıyordu. Günler geçtikçe daha da sinirleniyordu. İfade verdiğim memurdan bile bir yanıt alamıyordu ve bu beni daha da sinirlendiriyordu.

Mutfak penceresinden sakin denize, gittikçe ağırlaşan gri bulutlara bakıyorum. Fırtına öncesi sessizliğin gerçek hayattaki görseliydi bu. Son birkaç günü tekrar ederken kendimi düşüncelerimin içinde kaybediyorum.

Kafamda haftalar ve ne kadar çok şey oldu, tanık olacağımı hiç düşünmediğim şeyler ama işte buradayım.

Eski erkek arkadaşım öldü.

Hâlâ ailemden ve en iyi arkadaşımdan kaçıyorum.

Ve ben Hamptons'da, birine ihtiyacım olduğunda doğru zamanda karşıma çıkan bir yabancıyla yaşıyorum.

Burnuma gelen yanık kokusuyla düşüncelerimden sıyrılıyorum. Tencereyi ocaktan alıp kapatırken gözlerim açılıyor.

"Siktir et," diye homurdanıyorum, spatulamı alıp ızgara peyniri çeviriyorum ve yanık tarafına bakıyorum. "Yanan ne?" Kaleb kapıda belirdiğinde elini başının üstüne götürüyor. Her şey inanılmaz yakışıklı görünüyor ve ben iç çekiyorum.

"Yemeğin," diyerek tavayı çalışma yüzeyine fırlattım ve dönüp ona baktım. Kollarımı göğsümün önünde kavuşturup suratımı asarken sırtımı çalışma yüzeyinin kenarına yaslıyorum.

Kaleb sırıtıyor, bana doğru yürürken gri gözleri üzerimde. Nefesim boğazımda düğümlenirken küçük bir soluk alıyorum. Önümde duruyor, sıcak, naneli ve biraz kahve kokan nefesi beni sarıyor ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Kollarımı indiriyorum ve kendimi dengelemeye çalışırken ellerimin çalışma yüzeyinin kenarına dolanmasına izin veriyorum. Başını yana eğiyor, dudaklarının bir köşesi sırıtarak kalkıyor ve tavadaki ızgara peynirli sandviçi alıp tabağa bırakıyor. Çin tabağına çarptığında çıkan sesle utanç içinde irkiliyorum, yanaklarım pembe bir kırmızıya bürünüyor.

Yanmış kömür parçasını ağzına götürür, dudaklarını ayırır ve bir ısırık alır, çıtırtı odada yankılanır.

"Lütfen onu yeme..." Gözlerimi kapatıyorum ama hâlâ çıtırtılarını duyabiliyorum.

"Şimdiye kadar yediğim en iyi ızgara peynir," diye göz kırpıyor ona baktığımda, dönüp oturma odasına doğru yürümeden önce gözlerinde şakacı bir parıltı yanıp sönüyor.

Derin bir nefes alıp mutfak musluğunu açıyorum ve su ısınana kadar biraz akmasına izin veriyorum. Lavaboyu bulaşık deterjanıyla doldurup tavayı köpüklerin içine batırıyorum ve ıslanmasına izin veriyorum.

Buzdolabını açıp bir şişe su alıyorum ve oturma odasına doğru ilerliyorum. Günler kısalıyor, kış yaklaştıkça karanlık daha da erken çöküyor. Kaleb telefonunun başında oturmuş, kaşları çatık bir şekilde yenmeyen yemeğini çiğnemeye devam ediyor. Sadece nazik davrandığından eminim; sanırım tek bir yanlış hareketimde yerde bir su birikintisine dönüşeceğimden endişeleniyor.

"Her şey yolunda mı?" Odanın içinde titreşen gerginliği fark ederek soruyorum. Kanepeye oturuyorum, tırnak yatağımın etrafındaki deriyi toplarken bacaklarımı altımda çaprazlıyorum.

"Ugh," diye nefes veriyor, telefonunu kilitleyip yanındaki koltuğa atıyor, "evet, sadece iş, çocuklar uğraşıyor..." diye iç geçiriyor, ellerini yüzüne sürüyor.

"Neden bir süreliğine geri dönmüyorsun..." Kekeliyorum, parmaklarımı birbirine düğümlüyorum.

"Sizi burada bırakmayacağım. Bir şeyler ayarlayabilirim, hayatta kalırlar." Başını sallıyor, yemeğinin son parçasını ağzına atıyor ve aniden yanmış bir ızgara peyniri kıskanıyorum.

"Öyle mi olacak? Omuzlarında dünyanın yükü varmış gibi görünüyorsun ve bunun benim yüzümden olduğunu düşünmeden edemiyorum." Alt dudağımı çiğniyorum, sinirlerim tepeme çıkıyor.

"Connie," diyor bıkkınlıkla, ağzı gevşiyor, gözleri yumuşuyor, ayağa kalkıp yavaşça bana doğru yürüyor, iri eli yanağımı kavrıyor, "kilolarımın hiçbiri senin yüzünden değil."

Dokunuşu yanan kırmızı yanaklarıma yumuşak ve soğuk geliyor ve otomatik olarak eline doğru eğiliyorum, yeşil gözlerim onunkilere dikiliyor.

"Kilolarım asla senin yüzünden olmayacak," diye fısıldıyor, başparmağı yanağımı okşarken

ve yemin ederim aramızda bir şeylerin değiştiğini hissediyorum, ama içimde kıpırdanan bu yeni duyguya alışamadan Kaleb'in telefonu çalıyor. Sanki tenim onu yakmış gibi elini yüzümden hızla çekiyor.

"Evet," tabağını alıp mutfağa doğru yürürken sesi düzdü, "konuşuyorum."

Ayağa kalkıyorum, arkasından yavaşça yürürken merakım beni ele geçiriyor. "Bu iyi haber, yani Connie ile ilgili her şey kapandı mı?" Başını sallıyor, yağmur cama vurmaya başladığında gözleri pencereden dışarı sabitleniyor, bir an için bu sesten başka hiçbir şey evi doldurmuyor. "Tamam..." diye duraksıyor, bir zamanlar dudaklarında olan gülümsemesi bir an için kayboluyor, "Mükemmel, ona haber veririm. Teşekkür ederim, Dedektif."

Telefonu kapatıyor ve bana doğru bir adım atarak küçük bir gülümseme veriyor.

"İfaden ve tanıkların ardından, Tryst davasında seni daha fazla ileriye götürmüyorlar, şüpheli değilsin..." diye devam ediyor ve içimi bir rahatlama dalgası kaplamadan önce, *ama'*yı bekliyorum.

"Ama?" Soruyorum, koyu yeşil gözlerim açılıyor, kalbim göğsümde hızla çarpıyor.

"Ama Tryst'in otopsi sonuçlarını aldılar..." dudaklarını yalıyor ve elini başının arkasında gezdiriyor. Kaleb bunu yaptığında gergin olduğunu fark ettim.

"Ve..."

"Kendi canına kıydı Connie, aşırı doz almış. Bir not buldular..."

Boğazımı yakan safrayı yutuyorum, gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyor.

"Bir not," diye fısıldıyorum, ciğerlerimden hava çekilirken geri adım atıyorum. Birden nefes nefese kaldığımı hissediyorum ve neler olduğunu fark ediyorum. Bir panik atak daha geçiriyorum. Bacaklarım altımda bükülüyor ve Kaleb beni yakalıyor, daha önce yaptığı gibi beni sıkıca tutarken kanepeye götürüyor. Karşılıklı hiçbir şey konuşulmuyor ve bu sefer ben içimdekileri döküyorum.

DUŞUN TEPSISINDE OTURUYORUM, TAMAMEN UYUŞMUŞ BIR HALDE. SUYUN BENI UYUŞTURDUĞUNU BILE FARK ETMEDIM.

ama umurumda değil. Beni vurdu. Tryst'in öldüğünü gerçekten anladım. O artık yok. Elbette, sonunda bana çok iyi davranmadı *ama* çöküşünün bir noktasında beni sevdi. Tryst'in kendi canına kıyacağını hiç düşünmemiştim. Onun için çok şey vardı ve bağımlılığının dibe vurduğu zamanlarda bile hala neşeliydi. Bu hiç mantıklı gelmedi.

"Connie," Kaleb'in sesini duyuyorum ama başımı kaldırmıyorum. Kendimi her zamanki pozisyonumda tutuyorum. Dizlerimi göğsüme çekmişim, kollarımı bacaklarıma dolamışım ve çenemi dizlerime dayamışım. Islak, koyu kahverengi saçlarım tenime yapışmış halde yüzümü çerçeveliyor. Gözlerim çukur ve donuk.

"Connie," diye tekrar sesleniyor ama cevap verecek enerjim bile yok. Bütün enerjim tükenmişti. Son bir saattir düşüncelerim Tryst'ten başka bir şey tarafından tüketilmedi. Gitmemeliydim.

Kaleb'le hiç gelmemeliydim.

Eğer yapmasaydım, Tryst kendini öldürmezdi.

Gazeteler beni suçlamakta haklı.

Çünkü bu benim

hatamdı. Tryst'i ben

öldürdüm.

BÖLÜM OTUZ İKİ

KALEB

NE YAPACAĞIMA DAIR HIÇBIR FIKRIM YOKTU. KENDIMI ÇARESIZ HISSETTIM. ONU BU DELIKTEN ÇIKARAMAZDIM. O

Elimden kayıp gidiyordu ve ona yardım etmek için ne yapabileceğimi bilmiyordum. Banyonun dışında bir ileri bir geri adım atıyorum; koridor dar ve kısa olduğu için diğer tarafa ulaşmam fazla zaman almıyor ama duramıyorum. Ona nottan bahsederken ne düşünüyordum? Bununla başa çıkabilecek kadar güçlü olduğunu bilene kadar bunu kendime saklamalıydım. Elimi saçlarımın arasında gezdirirken, hayal kırıklığı içinde köklerini çekiştiriyorum. Zihnim saatte yüz mil hızla vızıldıyor. Banyonun kapısını kırabilirim; onun orada ne yaptığını bile bilmiyorum. Duşun çalıştığını biliyorum, hepsi bu. Ya kendine zarar vermeye çalışırsa? İçeride jilet var mı? Kahretsin, duş hortumu ne olacak? Gözlerim açılıyor, kapının önünde durup sertçe vuruyorum.

"Connie!" İçimde panik başlarken bağırıyorum. Cevap vermiyor. "Lanet olsun!" Homurdanıyorum, kapıya tekrar vuruyorum.

Bacağımı kaldırıp kapıyı tekmelemeden önce birkaç adım geri atıyorum, menteşelerinden kurtulup arkasındaki duvara çarpıyor.

"Connie," diye soluk soluğa duş teknesinde oturduğu yere koşuyorum, su onun üzerinden aşağı akıyor ve önünde dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Kaleb!" diye bağırıyor, odada olduğumu fark edince gözleri büyüyor. Çılgın gözlerim onunkileri ararken, küçük güzel yüzünü ellerimle kavrıyorum.

"Sen iyi misin? Lanet olsun Connie, ödümü kopardın."

Cevap vermiyor, elimde titrerken gözleri sadece benimkilere odaklanıyor.

"Sorun değil," diyerek onu kendime doğru çekiyorum, duş suyu ikimizin de üzerinden akarken ıslak vücudu benimkine yaslanıyor. Çıplak olmadığı için minnettarım; burada durup ereksiyon halindeyken onu rahatlatmaya çalışmak garip olurdu. Benim olduğuna emin olduğum beyaz bir tişört ve sudan şeffaflaşmış küçük bir şort giymiş olması yeterince kötü.

"Onu ben öldürdüm," diye mırıldanıyor, kendinden geçip benden uzaklaşıyor.

"Kimi öldürdün?" Onu dinlerken yüzüm allak bullak olmuş bir halde soruyorum.

Sırtını fayanslı duşa dayayarak "Tryst," diye boğuluyor.

"Sen..." Başımı iki yana sallıyorum, su damlacıkları başımdan akıp burnumdan aşağı iniyor ve sonunda duş teknesine çarpıyor.

"Ben yaptım! Ve bu senin suçun!" diye bağırıyor bana, gözleri içimi yakıyor, sesindeki zehirli ton beni şaşırtıyor. "Beni ondan asla ayırmamalıydın." Duvardan aşağı kaymadan önce tekrar titremeye başladı. Dizleri göğsüne kadar çekilmiş, ağlarken başı öne eğilmişti.

Kalmak istiyorum ama gitmem gerek. Kızgın ve bana saldırıyor. Sorun değil. Yas tutuyor. I

Anladım. Ama beni incitmediğini söylersem yalan söylemiş olurum.

Dönüyorum ve kalp kıran hıçkırıklarını arkamda bırakarak ondan uzaklaşıyorum. Bir havlu bile almıyorum; artık yürüyemeyecek hale gelene kadar yürümeye devam ediyorum. Hâlâ ön kapıda durmuş, pencereden dışarı, tüm hızıyla devam eden kasvetli havaya bakıyorum. Dalgalı denizin üzerinde uğuldayan rüzgârı duyabiliyorum. Sadece bir iki dakikalığına dışarı çıkmayı düşünüyorum ama onu burada bırakma düşüncesi beni korkutuyor.

Başımı iki yana sallayarak sehpanın üzerinde yanıp sönen telefon ekranımı görüyorum. Doris arıyor.

İç çekerek cevap veriyorum.

"Her şey yolunda mı Doris?" Sesimdeki ihaneti gizlemeye çalışarak sessizce soruyorum.

"Öyleydi," diye durakladığını duyuyorum, "son birkaç gündür buraya hiç gazeteci gelmedi, her neyse, Derek postaları kontrol etmeye gitti ve yine kamp kurmuşlar..." diye devam ediyor ve ben kelimenin tam anlamıyla yüzümü avuçluyorum, ama elimi çekmiyorum. İşaret parmağımı ve başparmağımı göz kapaklarıma sürtüyorum ve amaçladığımdan biraz daha sert bastırıyorum.

"Sorun değil, çünkü Connie'nin davadan çekildiğini duymuşlar..." Bir an duraksıyorum, elimi bırakıp başımı kaldırarak merdivenlerden yukarı bakıyorum ve iç çekiyorum. "Tryst kendini öldürdü, Connie..." Duraksadım.

"İyi karşılamıyor musun?" Doris benim yerime cümlemi tamamladı.

"Hayır, hiç de iyi karşılamadım." Yanaklarımı şişirdim ve yavaş, bıkkın bir nefes verdim. "Sanırım bu sefer çiğneyebileceğimden daha fazlasını ısırdım."

"Saçmalık." Doris alay eder, "Sadece senin işini kolaylaştırmıyor. Ona biraz zaman ver. Birkaç hafta daha Hamptons'da kal... Geri dönmek için acele etmene gerek yok..." Bana söylüyor mu yoksa soruyor mu bilmiyorum.

"Şirketimin ayaklarımın altında parçalanması dışında, çünkü işin sahibi olan beceriksiz aptallar bensiz onu yönetemiyor gibi görünüyor." Doris'e çıkışıyorum ve işte o zaman ne kadar sinirli olduğumu fark ediyorum.

"İyi misin, Kaleb?" sesi yumuşak ve aniden evimi özlüyorum. Kanepeye çöküyorum ve gözlerimi kapatıp burnumdan derin derin nefes alıp ağzımdan çıkarıyorum.

"Olacağım," diye inat ediyorum, "sadece bir dakika telefonda kal, kalp atışlarımı sakinleştirmeye çalışıyorum." Dudaklarımın kenarları çekiliyor ve panikleyeceğini biliyorum.

"Öyle söyleme!" diye azarlıyor ve ben küçük bir kahkaha
atıyorum. "Şaka yapıyorum Doris, çok yorgunum," diye
esniyorum ve geriniyorum. "Uyumuyor musun?"

"Her zamankinden daha az değil."

Mırıldanıyor. "Boktan bir koltuktayım,
bu da yardımcı olmuyor."

"Eh, bu kesinlikle kötü ruh halinizde bir rol oynayacak," sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum, "Eminim Connie birkaç gece seninle yer değiştirecektir, ya da bilirsin..."

"Yapma. Bitirme. Bitirme. Cümleyi." Ses tonumu yumuşatarak uyarıyorum ve o da telefonun ucundan kahkahalarla gülüyor, bu da beni güldürüyor.

"Biraz dinlen, Kaleb... Bu bir emirdir."

"Tamam," diye fısıldadım, "çatı katında kal... bu bir emirdir." Ve telefonu kapattım.

Bir dakikalığına koltukta oturuyorum. Burada tamamen derinliksizim. Ona yardım etmek için ne yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok. Onu tanımıyorum. En sevdiği filmi öneremem, çünkü ne olduğunu bilmiyorum. En sevdiği rengi, en sevdiği yemeği, en sevdiği hayvanı bilmiyorum. Babasının onu bulmam için bana verdiği küçük bilgi kırıntıları dışında onun hakkında

hiçbir şey bilmiyorum. Ama bir insan olarak onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

Başımı kaldırarak, uyandırmak için telefonumun ekranına bastım. Yardıma ihtiyacım vardı. Ve arayabileceğim tek bir kişi vardı.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KALEB

ÇALIYOR, ÇALIYOR VE ÇALIYOR. SONUNDA DURANA KADAR.

"Alo?" Sesindeki tereddütü duyabiliyorum.

"Merhaba, Reese?" Kekeliyorum ama Connie'nin beni duymaması için sesimi alçaltıyorum.

"Evet, benim. Kimsiniz?" diye soruyor, arkasından kapanan bir kapı sesi duyduğumda kendi sesi alçalıyor.

"Kaleb."

Hat sessizliğe gömülür.

"Yardımına ihtiyacım var ama Killian bunu bilmemeli. Connie benden şu anda olduğundan daha fazla nefret edecek ama sana *ihtiyacım* var." Yalvarıyorum, zihnim meşgul ve endişeden çılgına dönmüş durumdayım. Başka kimi arayacağımı bilmiyordum.

"Ne oldu, o iyi mi?" Sesindeki panik belli oluyordu; niyetim bu değildi. "Evet, evet, şey, hayır... hayır değil. Ama güvende, eğer kastettiğin buysa." Saçmalıyorum. Ben daha önce hiç bu kadar heyecanlanmamıştı. "Buraya ne kadar çabuk gelebilirsin?"

"Öylece kalkıp gidemem, ne diyebilirim ki..." Ayak seslerini duyuyorum, "Killian," diye fısıldıyor.

"Bilmiyorum, tek bildiğim Connie'nin sana ihtiyacı olduğu. Benim sana ihtiyacım var. Denedim ama dinlemiyor. Birden kötü adam oldum." Mutfağa girerken sesim kısıktı.

Sessizlik hattan aşağıya doğru çatırdıyor, ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp yalvarmaya hazırım.

"En kısa zamanda orada olacağım, bana adresi mesaj at," diye fısıldıyor ve telefonu kapatıyor.

İçimi bir rahatlama kaplıyor. Telefonumu cebime atıp ona bir içki dolduruyorum ve yukarı çıkıyorum. Benden zaten nefret ediyordu, şimdi daha da nefret edecek.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

CONNIE

GÖZLERIM ARDINA KADAR AÇIK BANYO KAPISINA TAKILI KALDI. KALEB O KADAR SERT VURMUŞTU KI MENTEŞESI bükülmüş. Geri gelmedi ama neden gelsin ki? Ona bağırdım ve onun hatası olmayan bir şey için onu suçladım. Utandım ve incindim. Hissetmemem gerektiğini bildiğim karışık duygularım var, ayrıca bu duygular suçluluk, öfke, kederle birleşti... tam bir karmaşa. Başımı ellerimin arasında tutarken parmak uçlarımı şakaklarımın üzerinde gezdiriyorum. Bugün duyduğum haber karşısında şoktayım, tam anlamıyla şoktayım. Aklımın bir köşesinde hep Tryst'in aşırı dozdan ölebileceği düşüncesi vardı ve bu da midemi bulandırıyordu.

Yaklaşan ayak seslerini duyduğumda ne kadar zamandır burada oturduğumu bilmiyorum. Bir çift yüksek topuklu converse gördüğümde gözlerim açık kapıdan ayrılmıyor. Gözlerim açılıyor ve kalbim göğsümde hızla çarpıyor. Bu ayakkabıları tanıyorum.

"Reese?!" Çığlık atıyorum ve sonra kalbim sıkışıyor.

Onları aradı.

Bana doğru temkinli adımlarla yürürken gözleri yaşlarla çevrili. Önümde çömelip elini uzatıp benimkinin üzerine koyarken gözlerim ondan ayrılmıyor.

"Merhaba," diye fısıldıyor ama yanaklarımdan süzülen yaşları görmesini istemediğim için yüzümü ondan çeviriyorum. "Baban burada değil... Kaleb'in beni aradığını bilmiyor..." parmaklarının saçlarımı yüzümden çektiğini hissettiğimde sesi yumuşaktı. Ona bakmak için dönüyorum ve boğuluyorum.

"Kaleb seni nasıl aradı?" Sürekli yuvarlanan gözyaşlarını görmezden gelerek soruyorum.

"Telefonunu karıştırmış olmalı," diyor başını yana eğerek. Bir nefes çekiyorum ve kendimi ona doğru atıyorum, hayatım buna bağlıymış gibi ona tutunurken kolları beni sıkıca sarıyor. "Ben de öyle kalacağıma söz veriyorum," diye fısıldıyor sarılışının sıkılaştığını hissettiğimde. "Seni çok özledim."

Gözlerimi kaldırıyorum ve Kaleb'in kapıda durduğunu görüyorum ve gözlerimiz buluşur buluşmaz dönüp uzaklaşıyor ve kalbim biraz kırılıyor. Onu incitmiştim.

YATAK ODAMDA TEMIZ KIYAFETLERIM VE REESE'IN İNGILIZ KAHVALTI ÇAYLARINDAN BIRIYLE OTURURKEN ŞÖYLE HISSEDIYORUM

Biraz daha iyiyim. Ağladım, *hem de çok.* Hıçkıra hıçkıra ağlayana kadar ağlayacak bu kadar çok gözyaşım olduğunu fark etmemiştim.

"Konuş benimle Connie," Reese çayını yudumluyor ama gözleri benimkilerden ayrılmıyor.
"Hakkında..." Aptalca davranıyorum ve sergilediğim bu aptalca maskaralık yüzünden kendimi anında kızdırıyorum.

Yatağımda ayaklarını sürüyerek yürürken kaşları çatılıyor, bir bacağını uzatıyor ve sırtını geriyor. "Hava durumu," diye gözlerini deviriyor ve gülüyor.

"Babamın yanından nasıl sıvıştın?" Alt dudağım titreyerek soruyorum.

"Ona sadece kız kardeşinden ayrı birkaç saate ihtiyacım olduğunu söyledim..." diye iç geçirdi, "beni sorgulamadı, anne olmak biraz bunaltıcı olduğunda arada sırada biraz dinleniyorum."

Başımı sallıyorum ama neyi salladığımdan emin değilim.

"Anlayacaktır, biliyorsun..." diye devam ediyor, elini benimkine dokunmak için uzatıyor ama hemen geri çekiyor, "seni özlüyor..."

Hâlâ başımı sallıyorum, boğazımdaki yanma belli oluyor ve saniyeler geçtikçe daha da yoğunlaşıp acı veriyor.

"Ben de onu gerçekten özlüyorum..." Zar zor, "ama henüz hazır değilim..." diyebildim. Başımı iki yana sallıyorum.

"Anlıyorum... Anlıyorum," diye zayıfça gülümsüyor ve anlamadığını görebiliyorum, yani neden anlasın ki? "Sadece, küçük kız kardeşinle hiç tanışmadın," Reese'in gözleri bulutlanıyor ve gözyaşlarını kırpmaya çalışmasını izliyorum ve suçluluk duygusu beni tüketiyor, acı midemi yakıyor.

Sanki bir bıçak derine saplanmış ve ben daha fazla dayanamayana kadar sarmaya devam ediyor. Reese çantasını karıştırıyor ve telefonunu çıkarıp bana bakacak şekilde çeviriyor. Ekran kahverengi saçlı güzel bir kızla aydınlanıyor, tıpkı Reese'inki gibi iri opal gözleri, babamınki gibi parlayan bir teni var ve ben onda kendimden çok şey görebiliyorum.

"O çok güzel," diye fısıldıyorum, yanağımdan süzülen bir damla gözyaşını siliyorum, "özür dilerim." "Özür dileme," diyerek kendi gözyaşlarını siliyor, "sadece eve dönmeni istiyoruz."

Başımı salladım, "Bir gün olacağım, ama bugün değil."

Telefonu geri çevirip kilitliyor ve tekrar çantasına yerleştiriyor. "Bir çay daha?"

"Lütfen, en iyi çayı sen yaparsın," diye karşılık veriyorum ona, içimden ölüyormuşum gibi hissetsem de.

Reese göz kırpıyor, elimden fincanımı alıyor ve aşağıya iniyor.

O gittikten sonra gülümsemem kayboluyor ve tekrar yastıklara gömülüyorum ve gözlerim üzerimdeki boş, beyaz tavana sabitleniyor. Kaleb'e çok kızgınım ama aynı zamanda Reese'i aradığı için de son derece minnettarım, numarasını nereden bulduğunu ve söylediklerinin doğru olup olmadığını ona sormayı unutmamalıyım. Ona karşı tam bir sürtük gibiydim, düpedüz kabaydım... Tryst için onu asla suçlamamalıydım. O beni kurtardı.

Ve henüz ona söylememiş olsam da. Ona çok minnettarım. O akşam orada olduğu için çok minnettarım.

Reese yeniden ortaya çıktığında bana taze bir fincan çay uzatıyor. Önümdeki yatağa tekrar oturduğunda odayı bir an için sessizlik kaplıyor.

"Konuş benimle, neler oluyor?"

Derin bir nefes alıyorum ve nereden başlayacağımı düşünmek için tırnaklarımı bardağa geçiriyorum.

"Gerçekten bilmiyorum... İyiydim ve sonra bana artık davada ihtiyaç duyulmadığı söylendiğinde, Kaleb bana Tryst ile birlikte bir not bulunduğunu söyledi... bu beni bir yük treni gibi çarptı."

Reese hiçbir şey söylemiyor, sadece dinliyor ve gözlerini bana odaklıyor.

"Keder her an vurabilir..." Reese'in sesi bir fısıltıya dönüşüyor ve kederini *yaşamış*, hayır,

yaşayan bir kızla konuştuğumu fark ediyorum.

"Reese... Ben..."

"Kes şunu," diye öne eğilip bana vuruyor ama gözlerinin dolduğunu görebiliyorum. "Sadece hissediyorum..."

"Boş." Reese benim yerime cümlemi tamamladı. Başımı salladım.

"Ama birlikte değildik, beni incitti. Beni bir kızın *asla* kırılmaması gereken şekillerde kırdı..." Yutkunuyorum, o tanıdık yumru bir kez daha boğazımın derinliklerine yerleşiyor.

"Connie..." Reese sözünü keserek bana yaklaştı ve elimi kendi eliyle kavradı, "Sana ne yaptı?"

Sessizlik üzerimizi örtüyor, gözlerim kucağıma düşüyor, kendimi aşağılanmış hissediyorum ve gözlerim kalkıp onun gözlerinin içine girmeden önce çay bardağıma odaklanıyorum.

"Ona izin vermediğim halde beni kullandı."

Henüz ne olduğunu söylemeye hazır değildim. *O* kelimeyi söyleyemezdim. Söyleyemezdim.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

KALEB

KANEPEDE OTURMUŞ, GÖZLERIMI MERDIVENLERE DIKMIŞTIM. SANKI UZUN ZAMANDIR ORADAYMIŞLAR GIBI GELIYORDU.

Saatlerce. Birçok kez oraya çıkmamak için kendimi zor tuttum ama bu benim haddime değildi. Onun arkadaşı vardı. Bana *ihtiyacı* yoktu.

Telefonum çalıyor ve Keaton'ın adını görüyorum.

"Evet," diye derin bir nefes veriyorum, ruh halim ağırlaşıyor ve kasvetli tonum içimden damlıyor. "Woah... iyi misin?" Keaton soruyor.

"Evet, sadece yorgunum." Sanki beni görebiliyormuş gibi başımı sallayarak ona son zamanlarda verdiğim yanıtı veriyorum. "Hiç dinlenmiyor musun?"

"Evet, öyleyim. Sadece zor birkaç saat geçirdim." Elimi saçlarımın tepesinde gezdiriyorum, gözlerim merdivenlerin dibinden ayrılmıyor.

"Connie ile mi?" Başımı sallıyorum, elbette hiçbir fikri yok ama cevap vermiyorum ve bu yeterli görünüyor. "Manşetleri gördüm," sesi donuk ve düz.

"Evet, bu onu korkuttu ve şimdi tüm bunlar için beni suçluyor."

"Ne?!" Keaton hoparlörden bağırıyor ve ben gözlerimi deviriyorum, ağzımı açtığım için kendime kızıyorum.

"Boş ver, halloldu," diye homurdanıyorum, hiç de hallolmamış olsa bile. "Neyse, daha önemli konulara geçelim," diye öksürüyorum usulca, koltuktan kalkarken boğazımı temizliyorum, "sen ve çocuklar yarın buraya gelebilir misiniz? Bu lanet zoom toplantılarında çalışamam."

Keaton telefonda kıkırdıyor ve sürahisinin kapağının patladığını duyuyorum ve kehribar zehrini onunla birlikte içme arzusuyla boğazım yanıyor.

"*Yaşlılığını* belli ediyorsun," diye alaycı bir ses tonuyla konuşuyor.

Üst dolaptan burbon şişeme uzanıp kendime bir bardak doldururken "Aynı yaştayız," diye sinirleniyorum.

"Sabah 10'da iş mi?"

"Sabah on mükemmel, Nate'in olağanüstü olan her şeyi getirdiğinden emin ol, Titus'tan müşteri listesine de ihtiyacım var. Günü burada geçirelim, daha üretken oluruz."

"Katılıyorum," diye mırıldandı Keaton.

Kanepeye geri dönüyorum ve artık kıçımla damgalanmış olan koltuğuma oturuyorum. "Yarın görüşürüz," ses tonum kısık, gözlerim alt basamakta yanıyor.

"Hoşça kal," Keaton ben telefonumu kapatıp yüzüstü kanepeye çevirmeden önce çıkıyor ve ben

burada kalıyorum.

CONNIE

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor, ama bunlar üzüntü gözyaşları değil, hayır, sevinç ve mutluluk gözyaşları.

"Elijah'tan sonraki ilk tek gecelik ilişkim ve elime boktan ve sadece kendini düşünen bir şampiyon geçti." Reese elini karnına bastırarak yanağından bir damla gözyaşı siliyor.

"Kes şunu," diye feryat ediyorum, başım geriye düşüyor.

"Daha önce hiç Colt'la yaptığım gibi orgazm taklidi yapmamıştım," diye haykırıyor.

"Sonra sen onu kovdun ve tekrar görüşmeniz gerekiyorsa kaderin buna izin vereceğini söyledin," diye boğuluyorum, "zavallı Colt."

"Zavallı Colt!? Peki ya zavallı Reese?! İlk kez eyere geri dönüyorum ve adım adım talimatları olsa bile klitorisimi ya da g noktamı bulamayan tek pompalı bir ahmağım var!" düşmekle tehdit eden gözyaşı akışını durdurmak için yüzük parmağını gözlerinin altına kaydırıyor. Gözlerim onun güzel nişan yüzüğüne odaklanıyor ve midem bulanıyor, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Oh," diye nefes alıyorum, kahkahalarımı yatıştırmaya çalışıyorum, birdenbire dudaklarımdan o geniş, ışıltılı gülümseme kayıp gidiyor. Farkındalık bana sertçe çarptı.

"Con?" Reese'in gülümsemesi de benimki gibi yavaşça kayboluyor; eğilip elini benimkinin içine sokuyor, "Sorun ne?"

"Seni çok özledim," diye fısıldıyorum, şimdi tamamen farklı bir nedenden dolayı gözlerim yaşarıyor, "ve çok şey kaçırdım." İç çekerek Reese'i kendime doğru çekiyorum ve kollarımı onun ince bedenine dolayarak kendimi ona atıyorum. Bırakmıyorum. Henüz onu bırakmaya hazır değilim, buna onun bilebileceğinden çok daha fazla ihtiyacım vardı.

"Yani, birlikte kaldığın yakışıklı adam..." kaşlarını aşağı yukarı oynatıyor.

"Söyleyecek bir şey yok" ve ben hemen kızararak kendimi ele veriyorum.

"Evet, öyle!" Reese gülüyor ve yerinde kıpırdanıyor, "Söyle bana, çünkü o çok iyi, dürüst olmak gerekirse, o yürüyen, konuşan bir tanrı."

Sıcaklığın yanaklarımı daha da sıkıştırdığını ve içime bir yanık yayılmasına neden olduğunu hissediyorum.

"Tamam," diye titrek bir nefes verdim, "birkaç küçük an yaşadık..." İtiraf ediyorum ve Reese'in gözlerinin kocaman açıldığını izliyorum.

"Öyle bir şey değil..." Dudaklarımı yuvarlıyorum ve gözlerimin bir an için düşmesine izin veriyorum. "Bana okuduğum kitapların ne olduğunu sordu... ben de biraz açıkladım ve onunla biraz dalga geçtim." Alevler tekrar yanaklarıma vuruyor ve ellerimin arkasına saklanıyorum.

"Hey!" diye bağırıyor, ellerini gözlerimden çekerek, "Yok öyle bir şey, süper müstehcen mi demiştin?" Cheshire kedisi gibi sırıtıyor, gözleri kocaman ve neşe dolu.

"Sayılır," diye sırıtıyorum, "ve ayrıca onu içeri aldım... şey..."

"Yapmadın!" diye kahkaha atıyor ve derin bir kahkaha atarken ağzını kapatıyor. "Mmhmm,"

ben de onunla birlikte gülmeden önce neredeyse başarıyordum.

"Ne yaptın sen?" diye bana yaklaşıyor.

"Orada *öylece* durup bir süre baktım... sonra döndüm ve banyodan çıktım." "Demek iyice

baktın." Reese'in gülümsemesi hiç değişmiyor.

"Yaptım," diye

fısıldadım. "Ve?"

Yastıklara gömülüp karnım ve yanaklarım ağrıyana kadar gülmeden önce "Kocaman," diyorum.

SAATLER BIZDEN UZAKLAŞTI VE REESE'IN GITMESINI NE KADAR ISTEMESEM DE, BILIYORUM KI O zorunda. Bencil olamam.

"Benimle gelmek istemediğine emin misin?" Merdivenlerin dibine vardığımızda soruyor, adımlarım beni Kaleb'le yüzleşmeye yaklaştırırken kalbim göğsümde güm güm atıyor.

Başımı sallıyorum, konuşmaya çalışırken nefesim kesiliyor.

"Tamam," diye gülümsüyor ve beni kucaklamak için kendine çekiyor. Gözlerim yaşlarla doluyor ve düşmelerine izin veriyorum. Boğazımdaki yanık fokurduyor ama gözyaşları onu söndürmeye yardımcı oluyor.

"Babama onu özlediğimi söyle," diye burnumu çekiyorum ve ondan uzaklaşırken gülümseyerek burnumu kazağımın koluna siliyorum. İğrenç, biliyorum.

"I..." Kekeleyerek konuşurken Reese'in gözleri büyüdü.

"İkimiz de biliyoruz ki babam nereye gittiğinizi söylemeden sizi bırakmazdı..." Yeşil gözlerim cam gibi, sırıtıyorum ve Reese usulca gülümsüyor. "Dikkatli sür, seni seviyorum."

"Seni daha çok seviyorum." Reese kapıdan çıkmadan önce bana son bir kez sarılıyor ve çıkarken Kaleb'e küçük bir baş selamı verip gülümsüyor.

Gözlerim ayaklarıma düşüyor. Kaleb'in bakışlarının içimi yaktığını hissedebiliyorum ama ona bakmayı reddediyorum çünkü davranışımdan ve özellikle de geçen hafta benim için yaptığı onca şeyden sonra utanıyorum. Parmaklarımı önümde düğümlüyorum, gözyaşlarım bir kez daha akmaya başlıyor. Bunları istesem de durduramam.

Kokusu etrafımı sarıyor, ayak sesleri bana doğru yaklaşıyor. "Connie," önümde dururken derin sesi yumuşak.

"Kaleb," diye fısıldıyorum, başımı kaldırıp ruhumu ona açıyorum, yeşil gözlerim kızarmış ve çerçevelenmiş, yanaklarım yaşlarla lekelenmiş ama düşmeye devam ediyorlar. Eli yanağımı kavrıyor, başparmağının yumuşak pedi gözyaşlarımı yakalıyor ve siliyor. "Özür dilerim," diye boğuluyorum, yakaladığım nefesi içime çekiyorum.

"Connie, üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok..." diye devam ediyor, boynunu bükerek bana bakıyor, aramızdaki havanın çatırdadığını hissettiğimde dudaklarım aralanıyor. Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıyor ama gözlerini benden ayırmıyor.

"Özür dileyecek çok şeyim var," diye fısıldıyorum, yanağımdaki tutuşu hafifçe sıkılaşıyor. Sıcak eline doğru eğiliyorum, dudaklarım kalkıyor ve beni öpmesi için sessizce yalvarıyorum.

Telefonu ötünce sıçradım ve geri çekildim. Eli yüzümden düşüyor ve gözleri kapanıyor, derin bir iç çekiş onu terk ediyor. Dönüyor ve telefonunun yandığı kanepeye doğru yürüyor. Bunu gitmem için bir işaret olarak kabul ediyorum. Dönüyorum ve yatak odamın kapısını kapatmadan önce merdivenlerden yukarı kayboluyorum.

Bu çok yakındı. Tek bir zayıflık anımda gardım düştü. Göğsüm hızla kabarıyor, nefesimi kontrol etmeye çalışırken nefeslerim sertleşiyor. İstesem bile onunla birlikte olamazdım, Tryst'in bana yaptıklarından sonra, kırıldığım konusunda kararlıyım. *Kirli*. Tryst bana *tecavüz etti*, beni *sevmesi* gereken biri beni hiç hayal etmediğim bir şekilde incitti.

Parmak uçlarım yanağıma değiyor ve sonunda bana ne yaptığını kendime itiraf etmenin, sonunda o kelimeyi düşünmenin neden olduğu ıslaklığı hissediyorum. *Tecavüz*.

İçimde öfke dolaşıyor. Ağlamaktan bıktım. Narsist ve tacizci erkek arkadaşım için gözyaşlarımı boşa harcamaktan bıktım.

Tekrar yastığıma gömülüyorum, yorganımı başımın üzerine çekiyorum ve ağlayarak uyuyorum.

DUŞTAN ÇIKTIKTAN SONRA KENDIMI SICAK BIR HAVLUYA SARIYORUM VE BUĞUYU SILIYORUM.
ve yansımama bakıp iç geçiriyorum. Berbat görünüyorum ve kendimi berbat hissediyorum; bunu görmezden gelerek dişlerimi fırçalıyorum ve yatak odasına gidip külot çekmecemi karıştırıyorum. Siyah bir tanga ve ona uygun bir sütyen seçiyorum. Onları giydikten sonra siyah yoga pantolonumu ve büyük boy bir tişörtü üzerime geçiriyorum. Saçlarımı yüksek bir at kuyruğu şeklinde tarayıp pembe terliklerimle görünümümü tamamlıyorum.

Aynada kendime tekrar bakıyorum, yan dönüyorum ve iç çekiyorum. Şişmişim ve halsiz hissediyorum. Egzersiz yapmam gerekiyor. Bastırılmış durumdayım; bu duygularıma yardımcı olmuyor. Kendimi her an patlamaya hazır bir saatli bomba gibi hissediyorum. Silkelenerek başucumda duran telefonumun yansımasını yakaladım. Dün gece Reese'in eve geldiğinden emin olmak için açmıştım ama şimdi yine kapalı. Belki de sorun budur. Belki de bu yüzden kendimi geri çekiyorum. Bir teknoloji parçası tarafından hapsedilmişken nasıl gerçekten özgür hissedebilirim? Hayatım ve işim o telefonun içinde, ama artık parçası olmak istemediğim bir hayat ve iş bu, o parçam Tryst ile birlikte öldü. Dönüp masanın üzerinden telefonu kaptığım gibi aşağıya iniyorum.

"Günaydın," diye sesleniyor Kaleb rahat salondaki derme çatma ofisinden, dizüstü bilgisayarı sehpanın üzerinde açık, parmakları hızla tıklıyor. "Hey, hey!" Onu duymazdan gelip ön kapıyı zorlayarak açtığımda, soğuk ve sert hava derin nefes alırken ciğerlerimi yakıyor. Başımı arkaya eğip yağmurun üzerime yağmasına izin veriyorum.

Kaleb de peşimden geliyor ama sadece durup beni izliyor. Başımın düşmesine izin veriyorum ve gözlerim ona odaklanıyor. "Ne yapıyorsun?" diye soruyor sessizce.

"Geçen hafta yapmam gereken bir şey," diye törpüledim, döndüm ve suyun kenarına doğru yürüdüm. "Connie!" diye bağırıyor arkamdan koşarken. Kolumun üstünden tutup beni kendisine doğru çekiyor. "Bırak beni, bunu yapmam *gerek*," diye tıslıyorum, kolumu onun sıkı tutuşundan çekiyorum ve elini bırakıyor.

Islak kuma geldiğimde olduğum yerde durup ayaklarıma bakıyorum. Kaşlarımı çatıyorum. Terliklerimi çıkarıp kumların üzerine bırakarak denize doğru ilerliyorum. Buz gibi yağmur üzerime yağıyor, sert rüzgâr şiddetini artırıyor ve dalgaların arasında uğulduyor.

Bir an için gözlerimi kapatıyorum, temiz deniz havasını içime çekiyorum, ciğerlerimi doldurmasına ve yakmasına izin veriyorum. Gözlerimi açtığımda, elimde tuttuğum telefonumla kolumu arkama çekiyorum ve sahip olduğum her şeyle onu ileri doğru fırlatıyorum. Telefonumun elimden çıkıp havada savrulmasını, sonunda derin, karanlık denize düşmesini, batarken dalgaların üzerine çarpmasını izlerken sesim kısık bir şekilde çığlık atıyorum.

Tekrar çığlık atarken gözlerimden yaşlar akıyor. Geriye düşüyorum, ıslak zemine oturuyorum ve sırtüstü yatacak şekilde geriye düşüyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve yağmurun üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum. Nefesime odaklanıyorum ve okyanusla dans eden rüzgârı dinliyorum, dalgaları bir ritimle çarpıyor.

Huzurlu.

Sakin.

Bu mükemmel.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

KALEB

ÖYLECE DURUP IZLIYORUM. GIDIP ONU DURDURMAK ISTEDIM, AMA BUNU YAPMASI GEREKTIĞINI SÖYLEDI VE EĞER

Travmasına yardımcı olacaksa, ben kimim ki onu durdurayım? Telefonunu denize atarken çığlık atmasını izliyorum. Yere düşüp ıslak zemine uzanırken, yağmurun acısını ve geçmişini yıkamasına izin verirken birkaç adım öne çıkıyorum. *Umarım*.

Connie mutluluğu fazlasıyla hak ediyor ve umarım bu onun kendini iyileştirme yolunda attığı ilk adım olur.

Telefonum çalıyor, Keaton otuz dakika uzaklıkta olduklarını söylüyor. İç çektim. Gidip onu almalıyım. Telefonumu cebime geri iterek yavaşça ona doğru ilerliyorum. Hareket etmiyor, gözleri kapalı, sırılsıklam ama bakmadan duramıyorum. O çok güzel, berbat göründüğünü düşünse bile, o *benim* güzel *berbatlığım*.

Konuşmuyorum, sadece eğilip onu kollarımın arasına alıyorum ve sıkıca sarılıyorum. Kolları boynuma dolanıyor, ben onu eve taşırken yüzü göğsüme dönük.

Hem sıcak hem de kuru Connie'nin elleri sıcak bir fincan kahveye sarılmış. Kürk battaniyesini omuzlarına sarmış. Orada otururken çok küçük görünüyor. O zamandan beri konuşmadık ama ben memnunum, o da öyle görünüyor.

Saate bakıyorum, her an burada olabilirler.

"Kardeşim ve arkadaşlarım birazdan burada olurlar; bir toplantımız var... Umarım sorun olmaz," diyerek dizüstü bilgisayarımın üstünden ona bakıyorum. Gözlerimiz birleşirken başını yavaşça kaldırıyor.

"Tabii ki, kendimi yukarı çıkarıp yoldan çekileceğim," diyerek kanepeden itiyor, battaniyenin yere düşmesine izin veriyor ve ben ona buna gerek olmadığını söyleyemeden çok geç oluyor, o gidiyor ve onlar kapıdalar. Nefes alıyorum, ayağa kalkıp onları içeri almak için kapıya doğru yürümeden önce elimi yüzüme sürüyorum.

Keaton gözlerini odada gezdirerek içeri dalıyor ve ben gözlerimi deviriyorum, şimdiden ona kızmaya başladığımı hissediyorum. Titus sırıtarak yanımdan geçerken sırtımı sıvazlıyor ve Nate gözlüklerini burnuna doğru itip oturma odasına doğru yürümeden önce bana omuz silkmekle yetiniyor.

Yanaklarımı şişirip uzun ve ağır bir nefes vererek kapıyı kapatıyorum. Nate çoktan sehpanın üzerine yerleşmiş, Keaton yüzünde ukala bir sırıtışla oturuyor, bir bacağı bükülmüş, ayağı diğer dizinin üzerinde duruyor ve Titus kahve makinesini düzenliyor.

"Peki, nerede o?" Keaton sonunda sorar.

"Üst katta," diye cevap veriyorum ama onun etrafını koklamasını istemiyorum.

Başını salladı, boynunu bükerken dudakları aşağı doğru kıvrıldı, merdivenlerden yukarı bakabilmek için başını eğdi, "Peki banyo nerede?"

"Keaton," diye homurdandım.

"Ne?" diye gülerek ellerini uzatır, "İşemem lazım."

Titus elinde dört fincan kahveyle içeri girip önce benimkini uzatırken, "Onu gaza getirmeyi bırak," diye tersledi, "Connie için bir tane yapmadım, biz buradayken aşağı ineceğinden emin değildim."

Başımı sallayıp sessizce teşekkür ediyorum, o da başını sallıyor.

Nate oturur, kahvesini alır ve gülümser: "Ben hazırım, siz hazır olduğunuzda ben de hazırım." Kahvesinden bir yudum alırken sesi yumuşaktır.

"Ben tuvalete gidiyorum," diyor Keaton ve ben hızla ayağa kalkıyorum, Titus başını iki yana sallıyor, geniş omuzları kalkıyor ve elini omuzlarıma koyarak beni yerinde tutuyor.

"Bunu seni kızdırmak için yapıyor, bunu ne zaman anlayacaksın?" diye gözlerini deviriyor ve hafifçe kıkırdıyor.

Çenem gergin, midem düğüm düğüm. Ayakkabılarının merdivenlerde belirdiğini görene kadar rahatlamıyorum. Gözleri doğrudan benimkilere kayıyor, kaşlarını aşağı yukarı oynatıyor ve sonra parmaklarıyla alt dudağını siliyor.

Görmezden gel onu. Görmezden gel. Görmezden gel. Kendime sürekli hatırlatıyorum.

"Artık hepimiz buradayız, başlayalım mı?" Hepimiz oturup kendimizi işimize kaptırmadan önce ben zili çalıyorum.

ÖĞLE YEMEĞI IÇIN DURDUK; TITUS KOŞUP DIŞARIDAN YEMEK ALDI. ALIŞVERIŞ YAPMADIM VE KOŞUYORUZ

Erzakları azalmıştı. Connie çocuklar gelmeden önce kendine bir sandviç yaptı, sonra da üst katta kayboldu. Connie'nin odasında kalmasına minnettarım ama orada sıkıldığını düşündükçe içim burkuluyor. Hepimiz mutfakta durmuş, yemeklerimizi yiyorduk ve ben ne kadar aç olduğumu fark etmemiştim. Connie'nin iyi olduğundan emin olmaya o kadar odaklanmıştım ki kendime bakmayı unutmuştum.

"Şehre ne zaman dönüyorsun?" Nate köfteli sandviçini ısırıp peçeteyle ağzını silerken soruyor.

Omuz silkiyorum, "Yakında, sanırım..." Devam etmeden önce ağzımdaki lokmayı çiğniyorum, "sadece bu konuda hala baskı yapan moronların siktir olup gitmesini beklememiz gerekiyor, dürüst olmak gerekirse Connie'nin daha fazla dayanabileceğini sanmıyorum, bu onun için çok fazla oldu..." Yutkunuyorum, gözlerim en iyi üç arkadaşıma kayıyor, "Cenaze bittiğinde, sanırım biraz daha iyi hissedecek. Bu adamla çok şey yaşadı, normal bir ölüm gibi değil..." Sözümü kesiyorum ve Titus sırıtıyor.

"Neye sırıtıyorsun?" Tersledim.

"Yok bir şey dostum," diye alay ediyor büyük bir ısırık almadan önce ve ben onu görmezden gelmeyi seçiyorum. İstemediğim bir konuşma için kendimi açmak istemiyorum.

Merdivenlerden inen ayak seslerini duyuyorum ve kalbim göğsümde sertçe çarpıyor. Mutfağın köşesini dönüp bana bakarken gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Sertçe yutkunuyorum. O kadar güzel görünüyor ki. Yanımda duran üç yüzü incelerken gözleri benimkilerden ayrılıyor.

"İşte burada," diye dilini yanağına bastırıyor Keaton ve yemin ederim onunla dövüşmek istiyorum.

"Özür dilerim," diye kızarıyor, gözleri tekrar bana dikilmeden önce kahverengi saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyor, "Bitirdiğini sanıyordum, sadece biraz yoga yapmak istedim," sesi kadife gibiydi, tenimin üzerinde dans ediyor, tüylerimi diken diken ediyordu. Başparmağını arkasına götürdü, yanakları pembenin güzel bir tonuna bürünmüştü. "Ben gideyim..." Kendi kendine başını salladı ve döndü.

"Sorun değil, burada çalışabiliriz," diye araya giriyor Keaton ve o da hareketsiz kalıyor, iri, geyik gözleri benimkilere dikilmiş, benden onay bekliyor.

"Evet, tamam," diye başımı sallıyorum, gözeneklerimden öfke sızarken parmaklarım çalışma yüzeyinin kenarına dolanıyor.

"Sadece eminsen," diye gülümsüyor bana.

"Eminim," diyebildim, kelimeleri zorla çıkarırken sesim daraldı ve kısıldı. Gözlerimin vücudunda aşağı yukarı dolaşmasına izin veriyorum, kıyafetleri bu sabahkinden farklı ama yine de cehennem kadar ateşli. Biçimli bacakları ve şeftali gibi kıçı, kıvrımlı kalçalarının üzerine oturan ve piercingli göbeğinin hemen altına oturan açık gri yoga pantolonuyla sarılıyor. Sikim seğiriyor ve kendimi mutfak ünitelerine doğru itiyorum. Siyah, uzun kollu, bisiklet yakalı bir tişört giyiyor ve göğsünün kapalı olmasından hiç bu kadar memnun olmamıştım. Artık soğumuş olan denizaltımdan bir ısırık almadan önce başımı hızla iki yana sallayarak kendime geliyorum.

Diğerlerine de yan gözle bakıyor, görünüşe göre onları da etkisi altına almış.

Titus'u istediğimden biraz daha sert itiyorum ve bu da diğer iki salakta domino etkisi yaratıyor.

"Tamam, ben kurarım," diyerek bana ışınlanıyor ve hızla dönerek salona doğru ilerliyor.

O gözden kaybolduğunda, üç çift gözün başımın yan tarafını yaktığını hissediyorum. Yavaşça dönüp onlara bakıyorum, sorunun ne olduğunu söylemelerini beklerken kaşlarım havaya kalkıyor.

"Bize işkence etmeye mi çalışıyorsun?" Keaton inliyor, gözleri salona ve tekrar bana kayıyor.

"*Ondan* başka bir şeye nasıl odaklanabiliriz ki?" Nate dışarı fırlıyor ve Titus sadece
Derin, yavaş bir kıkırdama.

"Sakin ol, bakma lan!" diye çıkışıyorum, birden iştahım kaçıyor. Dönüp tabağımdakileri lavaboya atıyorum.

Mutfak penceresinden denize bakarken, Keaton ve Titus kendi aralarında sessizce konuşurken, "Git ve salondaki eşyaları getir," diye emrediyorum.

"Çalışma yüzeyinin bu tarafını temizleyeceğim ve hepimiz burada çalışabiliriz, böylece hiçbirimiz onun esnemesini ve... kahretsin," çenemi sıkıyorum, azı dişlerim gıcırdıyor.

Keaton gülerek, "Küçük evcil hayvanına bakmamızı istemediğin için duvara dönük durmuyorum."

Dönüyorum, gözlerim büyürken burun
deliklerim açılıyor. "Benim küçük *evcil*
hayvanım mı?"

Titus geri çekilir ve derin bir nefes alır.

"Evet, sanki o sana aitmiş gibi davranıyorsun," Keaton bir adım öne çıkarak aramızdaki mesafeyi kapatıyor. "O *kimseye* ait değil, bu odadaki *hiç kimseye* de ait olmayacak." Bir adım öne çıktım. Kafaları birbirine bastırarak, "O lanet olası sınırların dışında."

"Bunu göreceğiz," diye alay ediyor Keaton ve ben kardeşimi bayıltmadan önce geri çekilmek zorunda kalıyorum.

Dönüp ön kapıdan hışımla çıkıyorum ve kapıyı arkamdan çarpıyorum. Şimdiye kadar beni etkilemesine izin vermemem gerektiğini daha iyi biliyor olmalıydım ama o beni etkilemek ve tepki vermek için hangi düğmelere basması gerektiğini biliyor. İkiz güç ve tüm bu saçmalıklar. Başımı arkaya yaslayıp kıyıya vuran dalgaları dinliyorum. Öfkemin geçmesi ve nefes alışımın yavaşlaması için sadece bir ya da iki dakikaya ihtiyacım var.

Başımı öne eğerek kasvetli, gri ufka bakıyorum ve içeri girmeden önce derin bir nefes alıyorum. Kapıyı arkamdan usulca kapatırken ellerimi birbirine sürtüyorum ve Connie'yi izlerken hareketsiz kalıyorum. Geriniyor, ayak parmaklarına dokunmak için uzanmadan önce başını eğiyor, sonra elleriyle dışarı çıkıyor ve aşağı doğru köpek pozisyonuna geçtiğini varsayıyorum. *Hay sikeyim*.

Mutfağa doğru koşuyorum, çocukların hepsi duvara

bakıyor. "Bu işkence olacak." Sesim kısık.

"Bunu sana söylemiştim," diye
fısıldar Keaton. "Siktir git."

"Siz ikiniz biraz sessiz olur musunuz?" Titus inleyerek elektronik tablosunu açar. "Kafalar oyuna geri döndü," ve Nate başını aşağı yukarı sallayarak eşlik ediyor.

Omzumun üzerinden ona bakıyorum, rahat ve gevşemiş görünüyor ve bu beni mutlu ediyor. Yüzümü geri çevirdiğimde üçünü de ona bakarken yakalıyorum.

Titus'un sözlerini tekrarlayarak "Oyuna geri dönün," diye bağırıyorum ve hepsi gülüyor.

NE KADAR ZAMANDIR DUVARLA KARŞI KARŞIYA OLDUĞUMUZU BILMIYORUM AMA ONU GÖRMEDEN ÖNCE HISSEDIYORUM,

Omzumun üzerinden bakarken dudaklarım geniş, dişlek bir sırıtışa dönüşüyor. Cildi terden parlıyor, kahverengi saçlarının önü hafif ıslak ve yanakları kızarmış.

"Yoganın seni böyle yapabileceğini hiç bilmezdim..."

Nate kelimelerin arasında bocalayarak "Ateşli," diye mırıldanıyor ve o da gülüyor.

"Bu gerçekten iyi bir egzersiz, özellikle de zihinsel sağlığınız için ve buna ihtiyacım olduğunu hissediyorum." Hiçbirimiz bir şey söylemiyoruz ve o başını sallıyor. Buzdolabını açıp bir şişe su alırken odadakilere "Bir içki alayım ve yolunuzdan çekileyim, duşa gireceğim" diyor. Ona sadece başımı sallıyorum ve sonra dönüp odadan çıkıyor ve sonunda nefes alabildiğimi hissediyorum.

"Oturma odasına geçelim mi? Sırtım beni öldürüyor," diye inleyen Titus, evraklarını ve dizüstü bilgisayarını alırken belini ovuşturuyor.

"Belki de biraz yoga esnemesi yapmalısın ihtiyar," diye takılıyorum, kendi dizüstü bilgisayarımla onu takip ederken. Nate ve Keaton da kısa bir süre sonra taze kahveleriyle bize katılıyor ve öğleden sonrasının geri kalanında işlerine dalıyorlar.

İşimiz bittiğinde soğuk biralarımızı yudumlarken kendimizi sohbetin içinde kaybediyoruz ve oturup konuşmayalı uzun zaman olmuş gibi hissediyoruz.

"Buradan hiç ayrılmak istemiyorum," diye itiraf ediyorum, başımı kanepenin arkasına yaslayarak, "Kendimi çok rahatlamış hissediyorum ve farklı koşullar altında buranın yaşamak için mükemmel bir yer olduğunu görebiliyorum, sonunda geri döndüğümüzde şehir çok gürültülü görünecek."

"Buraya taşınır mıydın? Ya da böyle bir yere? Şehirden uzağa?" Nate kendi birasını yudumlarken soruyor.

"Evet, yüzde yüz, özellikle de yerleştikten sonra. Şehri seviyorum ama orada yaşlanmak istemiyorum."

Hepsi aynı fikirde mırıldanıyor, dördümüz de aynı anda biralarımızdan birer yudum alıyoruz.

Kıkırdadığını duyuyorum, arkama dönüp merdivenlerin dibinde duran kıza bakıyorum.

"Size katılabilir miyim?" diye soruyor yavaş adımlarla bize doğru gelirken. Üzerinde pazen pijama altları ve uzun kollu, pamuklu bir tişört var.

"Elbette," diye gülümsüyorum ona, başımı çevirip çocuklara bakarken. Benimle Titus'un arasına giriyor, ayaklarını sürüyerek bacak bacak üstüne atıyor. Yüzük parmağını ovuştururken sessizlik üzerimizi örtüyor.

"Ne hakkında konuşuyordunuz?" diye sorarak sessizliği bozmaya çalışıyor ve gözleri odanın içinde hepimizin üzerinde geziniyor.

"Sadece şehir yerine burası gibi bir yere taşınmakla ilgili..." Nate konuşuyor.

"Burayı seviyorum, kendimi rahatlamış hissediyorum..." alt dudağını ısırıyor ve içinden bir kahkaha yükseliyor, "çoğu zaman," bana doğru eğiliyor ve kaburgalarımı hafifçe dürtüyor.

"Başından çok şey geçti," derken sesim kısılıyor ve birden odada sadece onun ve benim olmamızı diliyorum.

Yüzünü çevirip bana bakıyor, birkaç kez göz kırpıyor ve ben de gözyaşlarını akıtmaya çalışmasını izliyorum.

"Peki, burada Kaleb ile birlikteyken ne yapıyordunuz?" Keaton, onun aklını her neredeyse oradan uzaklaştırmaya çalışarak araya giriyor.

Yüzündeki o güzel gülümsemeyle Keaton'ın yüzüne döner.

"Çok değil, Bay Huysuz bu dört duvarın dışına çıkmama izin vermiyor, o yüzden biraz egzersiz ve kitabımı okumak," diyerek omuzlarını silkiyor.

"Bu hiç iyi değil, değil mi?" diye soruyor Keaton, bana bakarken başını iki yana sallayarak, "Şimdi anlıyorum, Connie Stockholm sendromu yüzünden sana aşık oluyor; onu burada esir tutuyorsun..."

"Sik kafalı." Dudaklarımı yuvarlıyorum, "*Aşk* kitapları okuyor," tavşan kulaklı romantizmden alıntı yapıyorum ve sırıtıyorum, omuzlarıma ağır gelen konuyu değiştirmeye çalışıyorum ve yemin ederim bakışlar öldürebilseydi, altı ayak altında olurdum. Yanakları kıpkırmızı yanıyor ve gözleri açılıyor. Elinin tersiyle koluma sertçe vuruyor. "Ah," diye gülüyorum ama sanırım daha çok şoktan. "Bu ne içindi?"

"Onlara *'porno'* kitaplar okuduğumu söylüyorsun," diye beni tekrar dövüyor, bu sefer biraz daha sert.

"Hey! Ben porno demedim... sen dedin," diye irkiliyorum ve bana tekrar vurmadan önce ellerimi kaldırıyorum, "Kes şunu," diye kahkaham büyüyor.

"Porno kitaplar mı?" Titus kafasını kaşıyıp, yüzünde onunki kadar şaşkın bir ifade beliren Nate ve Keaton'a bakıyor.

"Kirli kitaplar," diye kaşlarımı oynatıyorum ve Titus'un arkasındaki minderi kapıp arkasına saklanıyor.

"*Kirli* kitaplar gibi," Keaton kanepenin kenarında, bacakları açık, dirsekleri dizlerinin üzerinde olacak şekilde öne doğru kayıyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Hiç okudun mu?" Nate bana soruyor, kendi ilgisi de artıyor.

"Hayır, ama okuyacağım."

"Değilsin!" diye bağırıyor, yastığı yüzünden çekip beni bir kez daha tokatlıyor.

"Bana vurmayı kes," diye gülüyorum, yastığı elinden çekip alıyor ve fırlatıyorum, "sadece o boku sahiplen, porno okuyorsun."

Gözlerini deviriyor, "Ne olmuş yani?" Ayağa kalkıp oturma odasının köşesindeki küçük dolaba doğru yürürken birden küstahlaşıyor. Bütün gözler onun üzerinde. Kapağı açıyor ve kitabını çıkarıp uzatıyor.

"Sana küçük bir parça vermemi ister misin?" kitabı açmaya devam ederek sayfaları karıştırıyor.

"Evet," diye sırıtıyor Keaton, ellerini birbirine sürterek.

Connie'nin kaşları kalkıyor, dudağının kenarı kalkıyor.

"Hayır," diye homurdanıyorum, ayağa kalkıp biramı sehpanın
üzerine koyuyorum. "Kapa çeneni," diye inliyor Keaton ve ben de
ona hançer gibi bir bakış fırlatıyorum.

"*Onu duvara doğru itiyor, parmakları narin boğazına dolanıyor...*" Connie gözlerini sayfalardan kaldırıp benimkilere dikerek başlıyor. Çenemi sıkıyorum.

İçimde kıpırdanmaya başlayan derin yanmayı görmezden gelerek hiçbir şey söylemiyorum.

"*Dudakları dudaklarına* değdiğinde *hırıltılı bir inilti onu terk ediyor, bunun yanlış olduğunu*

biliyor ama yine de..." gözleri *bir* kez daha benimkilere kalkıyor*,* "*onun durmasını istemiyor*."

Kitabı önünden indirirken nefesi kesiliyor, boşta kalan elini saçlarının kökünden geçirmeden önce dudaklarını yuvarlıyor.

"Üzgünüm çocuklar... Bunu kaldırabileceğinizi sanmıyorum," diyerek omuz silkiyor ve eğilip kitabını dolaba geri koyuyor. Hızla ayağa kalkıyor ve dönüyor. "Ben bir bira alacağım, isteyen var mı?" diye nefes vererek parmaklarını birleştiriyor, dışarı itiyor ve kırıyor.

"Lütfen," diye başımı sallıyorum, kanepeye uzanıyorum ve kot pantolonumun ağını çekiştiriyorum. Zihnim mi bana oyun oynuyor bilmiyorum ama okuduğu satır sanki beni hedef alıyordu.

"Bir tane daha alayım lütfen," diye sesleniyor Titus.

"Gel, yardım edeyim," diyor Keaton, koltuktan kalkıp Connie'yi mutfağa kadar takip ederek. İçimde bir öfke kaynıyor ama görmezden geliyorum, ona karşı koyamıyorum. "Nate," diye sesleniyor Keaton, "bir tane daha mı içiyorsun?"

Nate dönüp mutfağa doğru bakıyor, "Bakmasam iyi olur, araba kullanmam lazım."

"İsterseniz hepiniz kalabilirsiniz," Connie'nin kafası kapının çerçevesinden içeri giriyor ve gözlerim açılıyor. "Gerçekten fazla yer yok," diye öksürüyorum, çenemi ovuşturarak.

"Teklif için teşekkürler," diye sesleniyor Titus, "burası her ne kadar *benim* evim olsa da, sanırım bu içkiden sonra gitsek daha iyi olacak," diye gülümsüyor.

Connie tekrar gözden kaybolmadan önce "Elbette," diye kızarıyor. Gözlerim kapı aralığına sabitlenmiş, geri dönmelerini bekliyorum. Keaton'a onunla ilgili güvenmiyorum. Onunla bir şey yapacağını düşündüğümden değil; hayır, daha çok dilini tutmuyor ve onun tekrar düşmesine neden olacak bir şey sormasını ya da söylemesini istemiyorum.

"İyi misin?" Titus dizimi okşayarak sessizce soruyor.

"Evet," diye başımı sallıyorum ama gözlerimi kapı aralığından ayırmıyorum.

"Tamam," Titus beni bir kez daha okşuyor. Bana karşı asla aşırıya kaçmaz, konuşmak istersem konuşacağımı bilir.

Connie odaya geri dönüyor ve Titus'la benim aramda oturuyor, ama bana biraz daha yaklaşıyor ve ben de bundan memnun oluyorum. Çocuklar gidene kadar rahat bir sohbete dalıyoruz.

Onlar gittikten sonra Connie etrafı toparlıyor. Onu mutfaktan çıkarken takip ediyorum, arkasına geçip elimi kalçasına koyuyorum ve yumuşak bir nefes aldığını duyuyorum.

"Bunu yapacağım, yatağa git," sesim alçak, nefesim ensesinde dans ediyor. Hızla bana dönüyor, gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, dudakları aralanıyor.

Boynumu eğiyorum, gözlerim dudaklarına kayıyor. Yavaşça öne doğru eğilebilseydim, dudaklarım onunkilere değecekti. Yakıcı arzu içimde orman yangını gibi dolaşıyor. Parmaklarım hafifçe hareket ediyor, elim yavaşça onunkine uzanıyor, parmaklarımın uçları elinin arkasındaki sıcak tenine değiyor ama dokunuşum onu yakacakmış gibi anında geri çekiliyorum.

Eğilerek yanımdan geçip merdivenlere doğru koşuyor.

"İyi geceler Kaleb," diye sesleniyor ama cevap vermiyorum.

O çoktan gitti.

BÖLÜM OTUZ YEDI

CONNIE

TAMAMEN UYANIK YATIYORDUM. TENIM HALA ONUN DOKUNUŞUYLA KARINCALANIYOR, IÇIM YANIYOR VE KENDIMI BIRAKIYORUM.

onun tarafından sevilmenin nasıl bir şey olduğunu hissetmek istiyorum. Ama yapamam. Yapamayız. Asla ateşle oynamazsın. Düşüncelerim telaşlı ve kendimi sakinleştirmek için ne yaptığımın bir önemi yok, yapamıyorum.

İç çekerek yan döndüm. Hayatım ne zaman bu kadar karmaşık hale geldi? Eski Connie'yi özlüyorum, onu mutlu ettiği sürece ne yaptığını umursamayan kaygısız Connie'yi. Reese buradayken kendimi çok bütün hissediyordum, maskaralıklarımız hakkında gülüp şakalaşırken eski günlerdeki gibi hissediyordum ama ben uzaklaşmayı, daha doğrusu kaçmayı seçtim. Her şey çok çabuk oldu. Reese ve babamın bir bebek sahibi olmasını daha yeni kabulleniyordum ki New York'un kötü cadısının annem olduğunu öğrendim... Boğazımda safra yoğunlaşırken düşüncelerim bir anlığına sessizleşti. Yutkunuyorum, beni tehdit eden tadı görmezden gelmeye çalışıyorum. Adele'e duyduğum nefret doğal görünmüyordu ama aynı zamanda doğaldı da. Babamın hayatında her zaman bir sabitti. Noktaları birleştirmeliydim, her doğum gününde, her Noel'de babamın yanında olurdu. Annemler onun bize katılmasına izin verecek kadar kibardı ama nedenini hep merak etmişimdir. Dürüst olmak gerekirse, hiç öyle görünmese de babamla takıldıklarını düşünürdüm.

Pençelerini babamın sırtına öyle bir geçirmişti ki, hiç bırakmadığı yerdeki izleri ve kanı görebiliyordunuz. Babam biriyle çıkmaya başladığında daha da kötüleşti. Annemlere sürekli ondan yakınırdı ama ben o kadar genç ve saftım ki hiç anlamazdım. O her zaman berbattı. Benimle aşağılarcasına konuşur, bana hiç gülümsemezdi ve gözlerinin arkasındaki boşluğu görebilirdim. Bir ruhu ya da kalbi yoktu ve babamın aramızdaki bağın ne olduğunu söylemesi beni değiştirdi. O ve babam birlikte yattılar, bir kez mi yoksa daha fazla mı olduğunu hiç sormadım çünkü bana onun annem olduğunu söyler söylemez, cehennemden çıkmış bir yarasa gibi oradan çıktım. Hamileliği sonlandırmak istedi ama babam bunu istemedi. Annemin bir bebek istediğini biliyordu ve Adele ile bebek doğar doğmaz Katie ve Lara'nın -annelerimin- beni evlat edinmesi konusunda anlaşmışlardı. Ama bana bunların hiçbirini söylemediler.

Hep merak etmişimdir, neden hiç birinin bebekli ya da tarama fotoğrafı yok diye. Ellerindeki tek fotoğraf annemin beni yeni doğmuş halimle kucağına aldığı andı ve annemin üzerinde beklediğiniz gibi bir hastane önlüğü yoktu, üzerinde bir tişört ya da kazak vardı ve annem Lara kameraya gülümserken o ve Katie çok mutluydu, Katie bana hayranlıkla bakıyordu. Adele, kravatın ben olduğumun bilinmesini isteyene kadar kapalı bir evlat edinme imzaladı. Mutlu ve sevgi dolu bir evde büyüdüm, ama şimdi tüm bunlar içimde bir boşluk gibi hissediyordum çünkü hepsi bir

yalandı, kaçmak zorunda olduğum bir yalan. Gerçek olan acı hapı yutmak istemedim, çünkü gerçek olmadan önceki hayatım, sonraki hayatımdan, şu anda yaşadığım hayattan çok daha iyiydi.

Babam bana onun o olduğunu, onunla fahişe arasındaki bağın ben olduğumu söylediğinde neler hissettiğimi hala hatırlıyorum. Öylece çekip gidememesinin sebebi. Kalbim göğsümden sökülmüştü.

Kelimeler dudaklarından çıkar çıkmaz, o andan itibaren başka hiçbir şeyin önemi kalmadı. Bir zamanlar bildiğim her şey bir yalandı, onun ve annemin uydurduğu bir yalan. Bir yere ait değilmişsin gibi hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorlar ve ben hep böyle hissettim. Tryst'e kadar ait değilmişim gibi.

Midem düğümleniyor, kalp atışlarım hızlanıyor.

Babamın ofisinden çıkar çıkmaz gitmek istediğim tek kişi oydu. Kapısının önüne geldiğimde ağlamaktan perişan olmuştum. Gözlerim kan çanağına dönmüş, gözyaşlarım aktıkça akan rimelim yanaklarımı lekelemişti. Annesi kapıyı açtı, gözleri endişeyle irileşmiş, ağzı şaşkınlıktan hafifçe açıktı. Beni sorgulamadı, sadece içeri aldı ve ben kazağına sarılıp ağlarken bana sarıldı, sanki hissettiğim acıya yardımcı olacakmış gibi gözyaşlarımın kumaşın içine işlemesine izin verdi. Sırtıma bir bıçak saplamış olabilirlerdi, ciğerlerime ulaşana kadar onu büküp yukarı ittiler. Nefes nefese kaldığımda yanma normal bir his haline geldi.

Annesi paniğe kapılmıştı; Tryst diye bağırdı. Beni yavaşça kollarından onun kollarına taşıdı ve ben hareket etmeye hazır olana kadar, onun odasına giden merdivenleri çıkana kadar beni sıkıca tuttu.

Onun yanına taşındım ve zamanla duygularımı zihnimin gerisine ittim ve Tryst'in öldüğü geceye kadar orada kaldılar. Sanki duygularımın ve travmalarımın kasasıydı, anahtarı olan tek kişiydi. Ama şimdi o ölmüştü ve her şey sel gibi geri geldi. Aklımdan çıkmayan düşünceler karşısında hıçkırıklara boğuluyorum, şimdi ne kadar farklı olduğumuzu, onun iki yıl önce tanıştığım adamdan ne kadar farklı olduğunu düşündükçe kalbim parçalanıyor.

Bana anlaşma imzaladıklarını ve bir dünya turuna çıkacaklarını söylerken çok heyecanlıydı. Tabii ki onun adına çok sevindim. Her şey için onun yanında olmak istedim ve o elimden kaymaya başlayana kadar orada durdum. Bir zamanlar benim rahat battaniyem olan çocuk beni yan sahnede bıraktı ve her konserde beni daha da uzağa itti. Ona daha iyi bir kafa verecek yeni bir şey bulana kadar ben onun bağımlılığıydım. Artık bana ihtiyacı yoktu. Ben onun bir numarası değildim, bir yüktüm.

Onu kaybettiğimi kabul etmek istemiyordum, bu yüzden hala geri döneceği umuduna tutunuyordum.

Ama yapmadı.

Bir genç olarak birlikte büyüdüğüm ve derinden aşık olduğum Tryst artık yoktu. Onun yerini beni istismar eden narsist bir pislik almıştı. Belki bu benim hatamdı... belki onun alışkanlığını beslemek için daha fazlasını yapabilirdim, ama tek yaptığım beni kendisine bağımlı hale getirmesine izin vermekti. Turnenin ilk altı ayı bulanık geçti ama her şeyi unutmama yardımcı oldu. Ta ki uyuşturmayana kadar.

Bana tecavüz edene kadar, ağlamamı ve durması için çığlık atmamı umursamadı. Tırnaklarımı derisine o kadar derin batırmışım ki kanamasına neden olmuşum umurunda değildi.

Umurunda değildi.

Ama ona teşekkür etmem gereken bazı şeyler var. Sevgisi için.

Onun iyiliği.

Onun istismarı. Çünkü beni o şekilde incitmemiş olsaydı, kalırdım ve sonuç aynı olsa ve o ölse bile, yine de hayatım pahasına ona tutunurdum.

Çünkü o benim rahat battaniyemdi.

"CONNIE," DIYE FISILDIYOR VE BEN O SESI TANIYORUM, IRI ELLERI KALÇAMIN ÜZERINDE KAYIYOR VE DINLENIYOR
Cami yeleğimin ipeği karnıma değiyor ve bu da tenimi karıncalandırıyor.

Yanıt vermiyorum, parmaklarının karnımdan kalçama doğru ileri geri kayarak karnımın üzerinde gezinmesine izin veriyorum. Ağırlık yanımda kayıyor, dudakları kulağımın kabuğuna sürtünüyor, tenim tüylerim diken diken oluyor.

Bang.

Hala gözlerimi kapatmaya zorluyorum, gök gürültüsüyle birlikte gelen yağmur cam bölmeye çarpıyor.

"Sana tüm kötü anıları unutturmama izin ver sevgilim," sesindeki törpü midemi lezzetli bir yanıkla büküyor, "sadece bu gece için, bunu senin için yapmama izin ver." Parmakları kalçamın üzerinde kayarak kıçımın kıvrımını takip ederken hızla atan kalbim hafifçe yavaşlıyor. Parmak uçları şortumun ince, ipek kumaşında beni izlerken hareketsizim. Nefesim kesiliyor, parmakları klitorisimin üzerinde hareket ediyor ve daireler çiziyor.

Hareket etmiyorum, yan yatmaya devam ediyorum, Kaleb arkamdan bastırıyor, dudakları hâlâ kulağımın dibinde duruyor. Kaleb'in yumuşak darbeleri beni mümkün olan en iyi şekilde çözmeye devam ederken, içimdeki zevk dalgaları, uzaklarda gürleyen gök gürültüsü, odayı aydınlatan şimşek çakmasıyla gözlerim dalgalanarak kapanıyor. Şakağıma ve yanağıma kelebek öpücükleri yerleştirirken dudakları kulağımdan uzaklaşıyor. Arkama bakma isteğimle savaşıyorum, gözleriyle karşılaşmaktan çok korkuyorum.

"Senden uzak kalmanın, birlikte olduğumuz her günün her saatinde zihnimle savaşmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?" Öpücükler arasında konuşurken sesi yumuşak, parmak uçları şimdi biraz daha sert sürtünüyor. Bacaklarım hafifçe aralanıyor, bu da onun ihtiyacı olan yere, *benim* ihtiyacım olan yere ulaşmasını kolaylaştırıyor. Aynı şeyleri hissettiğimi haykırmak istiyorum ama yapmıyorum. Çünkü bu tekrar olamaz.

Nefeslerim pantolonuma dönüşüyor, kalçalarım onun vuruşlarına uymak için yumuşakça dönüyor.

"Kendini kaybet Connie, bırak gitsin," diye fısıldıyor kulağıma, başım ona doğru düşerken, lezzetli birikim sallanırken. Tırnaklarımı çıplak tenine geçirirken elim arkamda hareket ediyor, orgazmım içimde bir şimşek gibi çakarken kavrayacak bir şey arıyorum, oda aydınlanırken dudaklarımdan yumuşak bir inilti geçiyor ve bu sefer teslim olup ona bakıyorum. Dudaklarını dudaklarımın üzerine indirirken eli yüzümü kavrıyor. Vücudumu ona doğru döndürüyorum, dilim onunkiyle dans etmeden önce dilinin ağzımı keşfetmesine izin verirken öpüşmemiz derinleşiyor.

Gürültülü bir ses beni uyandırıyor; irkilerek doğruluyorum, saate bakarken kalbim göğsümde hızla çarpıyor.

Saat 2'de.

Ne kadar zamandır uyuduğuma dair hiçbir fikrim yok, yine ağlayarak uyudum. *Ne kadar üzgün ve zavallıyım?*

Bir başka çarpışma daha odada yankılanıyor ve bu kez bir şimşek çakması gökyüzünü ve odayı aynı anda aydınlatıyor. Bedenim titriyor, örtüyü çeneme doğru çekiyorum. Kaleb'e uzanıyorum ve burada olmaması kafamı karıştırıyor. *Hiç burada oldu mu ki? Yoksa sadece bir seks rüyası mı gördüm?*

Yanaklarım alev alev yanıyor ve kapı açıldığında aniden sıçrıyorum, Kaleb'in gözleri karanlıkta beni arıyor ama uzun süre aramadan bir şimşek sesi daha odamı aydınlatıyor. Gözlerim korkudan kocaman oldu; fırtınalardan nefret ederim.

"Connie," diye nefes alıyor, bana doğru koşuyor ama yatağa ulaştığında duruyor. "İyi misin?"

Gök gürlerken yarı başımı sallıyorum, yarı başımı sallıyorum, başım hızla bir o yana bir bu yana sallanıyor. "Kenara kay sevgilim," diye gürleyen sesi tenime çakıl taşları gibi batıyor. Üzerinde sadece boxer'ı var ve ben daha önce hiç

Sırf onu biraz daha görebilmek için, şimşeğin çakmasını şu anda istediğim kadar çok istedim. O yanıma uzanırken ben sırtüstü yatıyorum, çarşafları üzerimize çekiyorum. Hızla atan kalbim biraz yavaşlıyor, sadece yanımda olması bile beni sakinleştirmeye yetiyor.

"Gök gürültülü fırtınaları sevmez misin?" Sesi uyku dolu, boğuk ve hırıltılı.

"Hayır," diye fısıldıyorum tam ışık aydınlanırken, gök gürültüsü beni ürpertiyor. Dönüyor

Kolları beni sararken beni kendine doğru çekiyor. "Seni yakaladım," diye fısıldıyor, dudakları alnıma bastırıyor.

Birbirimize bakıyoruz, ben ona sokulurken onun başı benimkinden biraz daha yukarıda. Ona bu kadar yakın olduğum için kalbim küt küt atıyor. Onu olabildiğince ince bir şekilde içime çekiyorum, kokusu beni rahatlatıyor.

"Fırtınaların nesini sevmiyorsun?" diye soruyor bir anlık sessizlikten sonra.

"Küçük bir kızken bir gece fırtınayla uyandım ve bu bana daha önce hiç hissetmediğim bir korku aşıladı." Bir başka gümbürtü odayı doldururken yine sessizlik çöküyor. Gözlerimi sıkıca kapatıp Kaleb'in sabit nefesini duyana kadar bekliyorum.

"O gece evimize zorla girdiler. Her şeyi aldılar. Çok korkmuştum ama annelerim çok cesurdu..." *Annem* kelimesi dilime yabancı geliyor. "Annem Katie soyguncuyla yüzleşmek için aşağıya koştu, diğer annem Lara ise 911'i aradı..." Titriyorum, "Odamın köşesinde oturdum, çok fazla kargaşa vardı ve her iki annemin de merdivenlerden geri gelmesini bekledim. Küçük kalbimin düzine düzine attığını hala hatırlıyorum, alt kattaki her kimse onları benden alacak diye endişeleniyordum. İri gözlerim merdivenin başına sabitlenmişti, odam merdivenin karşısındaydı ve annem Lara'nın kollarını bana doğru uzatarak merdivenlerden çıktığını gördüğümde kendimi çok rahatlamış hissettiğimi hatırlıyorum. Katie daha aşağıya inmeden onları korkutup kaçırmıştı ama ne zaman bir fırtına çıksa o küçük travma yüzeye çıkıyor..." Dudaklarımı yalıyorum; fark etmemiştim ama tek bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor. Boğazımı temizlemek için ayağımı sürüyüp hafifçe öksürüyorum.

"Belki de bununla bir ilgisi vardır..." Hala uyanık olup olmadığından bile emin olmadan fısıldıyorum.

"Artık korkmana gerek yok, aşkım." Gözleri benimkilerle aynı hizadayken nefesi dudaklarımda ılık. Yuvarlanıyorum, aniden *bu* çok samimi hissettiriyor. Nefesimi tutuyorum, fırtına zümrüt gözlerime yansırken bakışlarımı pencereye çeviriyorum. Gitmeme izin vermiyor ve onun kollarında kendimi hiç şu anki kadar güvende hissetmemiştim. Gök gürültüsü kısa sürede etrafımızdan dağılıyor ve ben ağır bir uykuya dalıyorum.

GÖZLERIM YAVAŞÇA AÇILIYOR AMA AĞIR GELIYOR. BIRKAÇ KEZ GÖZ KIRPIYORUM, ALÇAK KIŞ GÜNEŞI pencereden parlıyor. Kaleb'in kolunun ağırlığını üzerimde hissettiğimde dudaklarımı bir gülümseme kaplıyor. O bana evim gibi geliyordu, burası da evim gibiydi ama ikimiz de sonumuzun böyle olmaması gerektiğini biliyorduk. Kaleb geri dönmemin güvenli olduğunu düşünene kadar burası sadece güvenli bir evdi.

Düşüncelerim aniden durdu, buradan ayrılıp nereye gitmek zorunda olduğumu düşününce göğsümde bir ağrı yayıldı. Benim bir evim yoktu. Başım derde girer girmez koşarak anne ve babasının yanına giden kızlardan olmayacaktım. Hayır, bununla başa çıkabilirdim.

Her zaman suyun üzerinde yürüyemezsiniz, bazen kayıp düşmeniz gerekir. Yüzeye ulaşmak için mücadele etmeye devam etmek ya da okyanusun derinliklerine gömülmeye izin vermek size kalmış.

"Günaydın," sesindeki törpü tenimi boğuyor ve birden onunla birlikte bu çarşafların içinde iki büklüm olmak istiyorum.

"Hey," yan dönerken sesim sessiz ve çekingen çıkıyor. Gözlerimin yüzünde gezinmesine izin veriyorum, güzel gözleri kapalı ve onları göremememenin hayal kırıklığı içimde dalgalanıyor.

Bütün gün onu inceleyebilir, her bir özelliğinin beynime kazınması için zaman ayırabilirdim.

"Bana bakmayı kes," huysuz sesi beni gülümsetiyor, yanaklarım kıpkırmızı oluyor. "Özür dilerim," dudağımın içini kemiriyorum ve sırt üstü dönüyorum.
Kolu vücudumu sarıyor, burnunu boynuma gömerken beni kendine doğru çekiyor. İşte bu

çok yakın. Nefes alamıyorum.

Ona su gibi ihtiyacım olması önemli değildi. Ona soluduğum hava gibi, atmaya devam eden ve beni hayatta tutan kalbim gibi ihtiyacım vardı. İşte ona bu *kadar* ihtiyacım vardı.

"Kahve?" Ondan uzaklaşıp yataktan kalkarak soruyorum.

"Evet...?" Ses tonundaki şaşkınlığı duyabiliyorum ama görmezden geliyorum. Ayaklarımı terliklerimin içine sokup sabahlığımı bedenime sararak aceleyle odadan çıkıyorum. Korkuyorum, Kaleb'e yakın olduğumda nefesim zorlaşıyor ve nedenini bilmiyorum. Sanki onun yanındayken panik atak geçirmeden önce nefesim kesiliyor ama onun yanındayken mutluyum. Bu hiç mantıklı değil ve aklımı toparlamaya çalışmak bile yeterince kafa karıştırıcı.

Kahve makinesini doldururken pencereden dışarı bakıyorum. Bulutlar dağılıyor, güneş ışınları ufka vuruyor ve bir gökkuşağı parıltısı beliriyor. Birkaç saat önce fırtına olduğunu düşünmek delilik, ama her zaman fırtınadan sonra gökkuşağı gelir derler.

Belki, *sadece belki,* Kaleb benim fırtınadan sonraki gökkuşağımdı.

Gece boyunca beni rahatlatması hakkında konuşmadık, nedense utandım, oysa utanmak için bir nedenim yoktu.

Kaleb sabahtan beri çalışıyor ve tek yapmak istediğim onun yanına sokulmak, ama benden bu şekilde hoşlanmadığını çok açık bir şekilde ifade etmiş gibi hissediyorum. Sadece aptalca küçük bir aşk yaşıyorum. Ondan uzaklaştığımda ve muhtaç bir çocuk gibi cebinde yaşamadığımda, bu kelebekler çökecek ve yanacak.

Telefonu çalıyor ve ben başımı kaldırıp ona doğru bakıyorum. Kaşları çatık, dinlerken elini çenesinin altına sürtüyor, neredeyse tek kelime etmiyor ama sonra gözleri benimkilerle buluşmak için kalkıyor; normalde çok belirgin olan sertlik yavaşça solmaya, yumuşamaya başlıyor.

"Tamam, bunun için teşekkürler Doris," diye usulca başını sallar ve telefonu kapatır. "Ne oldu?" Neredeyse başarıyordum; o bakışı biliyorum.

"Tryst'in cenaze hazırlıkları tamamlandı..." Telefonunu iki elinin arasında kavrıyor, bacaklarını ayırarak kollarını iki elinin arasına alıyor.

"Ve..."

"Yarın," sesi düz, yüzünün buruştuğunu görebiliyorum. Saklamaya bile çalışmıyor. "Ah," diye fısıldıyorum, kitabımı usulca kapatıyorum ve kanepenin kenarına oturuyorum.

"İyi misin?" Dizüstü bilgisayarını kapatıp koltuktan kalkıyor, cep telefonu hâlâ elinde. Başımı sallıyorum, "Sanırım."

"Tamam," dudaklarını yalıyor, elini kahverengi saçlarının arasından geçirerek yanıma oturuyor, "Gitmek mi istiyorsun?" Sesi sert ya da kötü niyetli değildi, yumuşak, nazik ve şefkatliydi.

Ona bakmak için yüzümü çevirdim, gözlerim doldu ve denesem bile onları durduramazdım. Tek kelime etmeden başımı salladım.

"Tamam, Doris'ten tüm detayları öğreneceğim." Kolunu omuzlarımın üst kısmına dolayarak beni kendine çekiyor ve kolları beni güvenli bir şekilde kavrıyor. Dudakları başımın tepesine bastırıyor, her seferinde daha çok sevmeye başladığım küçük, basit bir jest. "Sonra, eğer ortalık sakinleşirse, buradan ayrılabiliriz ve sen de hayatına geri dönebilirsin, artık acı ve incinmenin olmadığı bir hayata..."

Burnumu çekiyorum, gözyaşlarımı kazağımın koluyla siliyorum. "Ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok" diye yarı gülüyor, yarı ağlıyorum.

"Evlat..." bir an duraksadı, "Seni kovmuyorum, gel ve benimle yaşa." Ona bakarak geri

çekiliyorum. "Sadece tekrar ayaklarının üzerinde durana kadar."

Gülüyorum, burnumu kazağımın paçasına silmeden önce gözyaşlarımı siliyorum. Bunu yapmayı gerçekten bırakmalıyım.

"Dürüst olmak gerekirse, sevgilim, orada olmanı çok isterim."

Sevgiler.

"Tamam, sadece eminsen... ve sadece kendimi toparlayana kadar," diye alay ederek ona gülümsüyorum. "Tabii ki eminim." Bana gülümsedikten sonra ayağa kalktı ve Doris'i aradı.

Yarını düşündükçe içimi bir endişe kaplıyor. Gitmek istediğimi söylediğimi biliyorum, ama gittim mi? Akbabaların etrafımı sarması ve fırsat bulduklarında bana ziyafet çekmeleri için kendimi gerçekten ortaya koymak istiyor muydum?

Gitmezsem duyarsız olacağım, ama gidersem muhtemelen kendini kanıtlamaya çalışan suçlu eski kız arkadaş olarak görüleceğim.

Bunların hiçbirini istemedim. Gitmek istiyorum çünkü gitmek istiyorum. Mecbur olduğum için değil, kanıtlamam gereken bir şey olduğu için değil. Sevdiğim çocuğun yasını tutmak için gitmek istiyorum. Arkadaş olduğum çocuk, küçükken yanımda duran çocuk, garajında Callaghan ve Rox ile takılırken izlediğim çocuk. Babam ve annem için ona kızmak bana kızmaktan daha kolay olduğu için ergenlik dönemimdeki sarsıntılı dönemim için suçladığım çocuk.

Arkadaşımın yasını tutmak istiyorum.

Banyoda yatarken, bütün öğleden sonra kendimi uyuşmuş hissettim. Yarın kitabın bu bölümünün biteceği gündü.

Hayatımın o kısmı Tryst ile birlikte gömülecek.

Parmaklarımı küvetin kenarına dolayarak kendimi yukarı çekiyorum, su kenarlara sıçrıyor ama umurumda değil. Ayağa kalkıyorum, başımı geriye doğru yatırırken gözlerimi kapatıyorum. Soğuk bir ürperti beni sararken tenim tüylerim diken diken oluyor. Dikkatli adımlarla dışarı çıkıp banyo çarşafına uzanıyorum ve onu etrafıma sarıyorum. Kapıyı zorlayarak açarken bir bedene çarpıyorum ve donup kalıyorum. Kaleb'i görmek için yüzümü kaldırıyorum. Gri gözleri benimkileri yakıyordu.

"Sadece iyi olup olmadığına bakmaya gelmiştim... bir süredir oradaydın," gözleri bir kez daha bana düşmeden önce arkamda dolaşıyor.

"Evet," diye fısıldıyorum, elleri kollarımın üst kısmına doğru ilerliyor ve ben onu geçmeye çalışırken beni yerimde tutuyor. Kalbim hızla çarpıyor, göğsüm hızla yükselip alçalıyor.

"Tryst'in cenazesi saat on birde, giyecek bir şeye ihtiyacın var mı?" diye soruyor, sesi bir battaniye gibi yumuşak. Başımı iki yana sallıyorum.

"Tamam, sen git ısın, ben de yemeği hazırlayayım."

Beni bırakıyor ve parmaklarının tenimdeki yanığını anında özlüyorum. Dönüp uzaklaşmasını izliyorum ve görüş alanımdan çıkana kadar hareket etmiyorum.

Krem rengi bir salon kıyafeti giyip ayaklarımı terliklerimin içine sokuyorum. Saçlarım artık kuru ve dağınık bir topuz haline getirilmiş. Cilt bakımımı yapmak ve tırnaklarımı yeniden siyaha boyamak için zaman ayırdım. Odamdan akşam yemeğinin kokusu geliyordu ve karnım gurulduyordu. Kaleb'in ne pişirdiği hakkında hiçbir fikrim yok ama umarım yine çiğ tavuk yemeyiz.

Kapımı açıp aşağıya indiğimde yemek masasının hazır olduğunu, iki küçük mumun yandığını görüyorum ve gülümsüyorum. Mutfak kapısına yaklaşırken donup kalıyorum. Kaleb omzunda bir el havlusuyla ayakta duruyor, ocakta büyük bir tencerenin içindekileri karıştırıyor ama gözleri pişen şeye odaklanmış değil; hayır. Gözleri kitabımın sayfaları arasında geziniyor.

Porno kitabı.

Kahretsin.

Boğazımı temizleyerek öksürüyorum, "Ahem." Ellerimi kalçalarıma koyup, ayaklarımı yere vurarak geniş, böcek gözlerle ona bakıyorum.

"*Özür* dilerim, sadece biraz kitap okuyordum," diyerek bana gülümsüyor.

"Bırak onu," diye bağırıyorum, ileri atılıp elinden almaya çalışıyorum ama kolunu yukarı kaldırdığı için uzanamıyorum.

"Uh, uh, uh..." başını sallıyor, sırıtarak, "Bu ikisi arasında neler olduğunu görmem gerek," çenesini kaldırıyor, okumaya devam ederken başını hafifçe geriye eğiyor. "*Parmaklarım ıslak kıvrımlarında geziniyor, yavaşça klitorisini okşuyor. Dudaklarım boynundaki yumuşak tene bastırırken, parmaklarım sırılsıklam amının içinde kayarken, nefis inlemeleri odayı dolduruyor.*" Gözleri genişliyor, sesi yavaşça kesiliyor, bana bakarken ağzı açık kalıyor.

"Kaleb!" Bağırıyorum, zıplıyorum ve kitabı elinden almaya çalışıyorum.

"Connie..." sesi alçaktır; boşta kalan eliyle sobanın gazını kapatır.

Gözleri benden tekrar kitaba kayıyor ve yüksek sesle okumaya devam ediyor. "*Onu parmaklarımla becermeye devam ederken sırtı yataktan kalkıyor, uyarılmışlığı elimden aşağı akarken g noktasını kıvırıp ovuyor. 'Kahretsin bebeğim, sırılsıklam olmuşsun'. Amcığı parmaklarımın etrafında kenetleniyor, yaklaştığını biliyorum. Ondan çekiliyorum, iki parmağımı dudaklarımın arasına sokup yalayarak temizliyorum*." Kaşları havaya kalkıyor ama durmuyor.

Yanaklarım kıpkırmızı, ama bacaklarımın arasında yakıcı bir sızı var, amım onun seks sahnesi okuyan derin ve lezzetli sesiyle zonkluyor. Bu çok fazla.

"*Kendimi yumrukluyorum, ucumu onun girişine hizalıyorum, kalçalarımı yavaşça itiyorum, onun içine tamamen girip onu kabzasına kadar doldururken miyavlamaları beni hipnotize ediyor*." Öksürüyor, kitabı kapatıyor ve bana dönüyor. Gözleri alev alev yanıyor, ruhumun derinliklerine bakarken çenesi sıkılmış. "Connie," bu kez sesinde belli bir törpü var, sanki adımı bile söylemekte zorlanıyormuş gibi.

"Kaleb," ses tonum onunkine uyuyor ve birden nefesim kesiliyor. Havluyu omzundan atıp çalışma yüzeyine bırakarak bana doğru ilerliyor, yaklaştıkça gözleri daha da kararıyor. Bana doğru son bir adım atıyor, o sırada kalbim göğsümde güm güm atıyor ve attığı her adımda biraz daha sert atıyor. Öne doğru bir adım atıyorum, gözlerimiz ileri geri gidip geliyor, elleri yüzümde, dudakları dudaklarımın üzerinde gezinirken beni biraz daha sıkı tutuyor. Düşündüğüm gibi aceleye gelmiyor, acele etmiyor... *tereddüt* ediyor.

Ama daha dudaklarımız birbirine değmeden, telefonu oturma odasından çığlık atıyor.

"Bırak çalsın," diye fısıldıyorum dudaklarına, kelimelerin dudaklarımdan çıktığına bile inanamıyorum ama şu anda umurumda değil. İleriye doğru itebilirdim ve dudaklarım onun dudaklarına değebilirdi ama ellerini yüzümden çekmeden önce gözlerini kapatıyor. Oturma odasında kaybolurken başını öne eğerek uzaklaşıyor.

Reddedilmiş, aşağılanmış, hüsrana uğramış hissediyorum.

Birdenbire iştahım kaçtı. Çalışma masasından kitabımı kaptığım gibi dönüyorum ve öfkeyle yatak odamın kapısını çarparak merdivenleri çıkıyorum.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

KALEB

SIKEYIM.

Ellerim saçlarımı itiyor, hayal kırıklığı içinde köklerimi çekiştiriyor. Berbat durumdayım, içim karanlık ve büklüm büklüm ve içeri girmeye çalışan ilk ışık huzmesini anında söndürüyorum.

Bir ileri bir geri volta atarken, merdivenlerin dibinde durup yüzümü kaldırarak onları takip ettiğimde düşüncelerim dönüyor.

Bir yanım oraya gidip durumu düzeltmek istiyor... ama *o anlık* bir şeydi. Muhtemelen şu anda yaptığı seçimlerden pişmanlık duyuyordur. Onunla alay etmemeliydim, ne yaptığımı biliyordum, ateşle oynuyordum, ama yanan ben değildim. O yandı.

Yukarı çıkma isteğini görmezden geliyorum ve hiç yenmemiş yemeği temizlemek için mutfağa gidiyorum. "Sen lanet bir aptalsın," diye mırıldanıyorum kendi kendime, bir yandan da yemekleri çöpe atıyorum ve sonra devam ediyorum
yıkanıyorum. İşim bitince kanepeye uzanıyorum ve sonunda uykuya dalıyorum.

BAŞIM KANEPEYE ÇARPTIĞINDA UYANIYORUM VE ÜZERİNDE UYUDUĞUM DAĞITILMIŞ MINDER İÇERİ ATILMIŞ Yüzüm.

"Hey!" diye sesleniyorum, yastığı kaldırıp yere atıyorum. Karşımda sinirli bir Connie, elleri yüksek belli siyah kot pantolonunun kalçalarında. Uykulu gözlerimin vücudunda aşağı yukarı gezinmesine izin veriyorum, dar kotunu kalın Doc Martens'inin içine sokmuş ve siyah v yakalı bir kazak giymiş. Uzun kahverengi saçları gevşek, yanlarından aşağı dökülüyor. Başında siyah bir NY şapkası var, cildi nemli ve ışıl ışıl.

"Kalk," diyerek ayakkabısının tabanını kalçama bastırdı ve beni
yuvarladı. "Seni ısıran ne?" Hırladım, doğruldum ve boktan örtüyü
üzerimden attım. "Seni değil, belli ki." Saçlarını omzunun üzerinden
savurdu ve arkasını döndü.

Alay ediyorum, ellerimle yüzümü ovuşturduktan sonra ayağa kalkıp geriniyorum. Sehpadan telefonumu ve saatimi alıp saate bakıyorum, saat sekizi geçiyor. Esniyorum, merdivenlere ve banyoya doğru ilerliyorum. Duş almalıydım, uyanmalıydım. Kendimi bitkin hissediyordum. Bir gece önce yatakta uyuduktan sonra kanepe şok ediciydi. Bir haftadan biraz fazla süredir buradaydım ve artık bıkmıştım. Bu gece eve gidebileceğimizi ve tüm bunları geride bırakabileceğimizi ummak bencillik mi?

Evet, öyle, seni bencil piç.

Bilinçaltımı görmezden geliyorum ve kaynar suyun altına girerek tüm gerginliğimi alıp götürmesine izin veriyorum.

Kuruduktan sonra telefonumun ekranının aydınlandığını görüyorum, Killian.

KILLIAN

Bugün ona iyi bak, onun yanında olmamak için her şeyimi verdim ama onun isteklerine saygı duymalıyım. Onu en kısa zamanda bana geri getir, onsuz geçen her gün daha da zorlaşıyor. Onu güvende tut, Kaleb.

Bugünkü tek görevimin onu güvende tutmak olduğunu bildiren hızlı bir yanıt veriyorum. Telefonu yatağa geri atıp Doris'in bana gönderdiği takım elbisemi alıyorum.

Siyah bir takım elbise ceketi ve pantolon giyiyorum, altına sade beyaz bir gömlek giyiyorum ve siyah oxfordlarımla tamamlıyorum.

Saçıma ürün sürerek biraz karıştırıyorum. Şık giyinmiş olmak tuhaf hissettiriyor, ihtiyaçlarımı almak için çıktığım zamanlar dışında hiçbir yere gitmedik.

Yanaklarımı şişirerek aşağıya iniyorum ve onu tırnaklarının etrafındaki deriyi karıştırırken görüyorum. "Toplayacak çok şeyin var mı?" Doğruca mutfağa doğru yürürken soruyorum.

Kapı aralığında belirdiğinde sesi "Hayır," diye kısıldı.

"Tamam, cenazeye gittikten sonra bir karar verelim, ayrıca Sindirella'mı giyip burayı düzene sokmam gerekiyor," diyerek ona gülümserken bir yudum su alıyorum,

"Çok uzun sürmez," diye takılıyor, taş gibi soğuk ifadesi beni rahatsız ediyor, ama bugün olduğu için onun şımarık davranışlarını görmezden geliyorum. Bugün, hayatına devam edebilmesi için söylemesi gereken veda günü.

"Gidelim," diye mırıldanıyorum, yan masadan anahtarlarımı alıp ön kapıyı açıyorum. Beni geçip garaj yoluna dalıyor. Arkamdan kapıyı kilitleyip arabanın kilidini açıyorum ve o da ön tarafa geçiyor.

"İyi misin?"

"Mmhmm," diye mırıldanıyor, emniyet kemerini takıyor ve pencereden dışarı bakıyor.

"Harika," diye dudaklarımı yuvarlıyorum, içimdeki öfke büyüyor. Arabayı çalıştırıp garajdan çıkıyorum ve yolda ilerliyorum, telefonumdaki müzik otomatik olarak çalmaya başlıyor

She Hates Me - Puddle Of Mudd.

Gözlerimi deviriyorum, bir elimle direksiyonu tutarken diğer kolum arabanın cam kenarına dayanıyor, parmaklarım dudaklarımı kapatıyor. Bu saçmalığı istesen de uyduramazsın.

İki saatlik araba yolculuğu acı verici derecede garipti. Connie yol boyunca iki kelime bile etmedi. Brooklyn'deki kilisenin otoparkına girerken Connie'nin sandalyesinde kaskatı kesilmesini izledim. Elimi uzatıp kalçasının iç tarafına koydum, yarı yarıya hareket etmesini bekliyordum ama etmedi. Ona küçük, güven verici bir sıkma hareketi yapıyorum.

Bir boşluğa çekilerek büyük siyah gözlüklerini burnuna doğru itti. Gökyüzü masmavi, kış güneşi mezarlığın üzerinde alçaktan parlıyor. Hiçbir şey bugünü daha iyi hale getiremez ama en azından güneş Tryst'in üzerinde parlıyor.

Ona kötü davranma şeklini sevmedim, bunun bedelini ödemeyi hak ediyordu ama dürüst olmak gerekirse, bunu yapma şeklini değil. İblislerinin onu asla kurtulamayacağını düşündüğü bir yere sürüklediği şekilde değil. Burnunu çekiyor ve boğazını temizlemek için öksürüyor.

"Hazır mısın, sevgilim?" Motoru durdururken yumuşak bir sesle soruyorum. Yüzünü bana dönüyor ve güzel, yeşil gözlerinin yaşlarla dolduğunu anlamak için gözlerini görmeme gerek yok.

"Ben buradayım, yanında olacağım ve ihtiyacın olursa elini tutacağım."

Benden uzaklaşmadan önce başıyla onaylıyor, kapıyı açıyor ve soğuk kış havasını ciğerlerine çekişini izliyorum. Arabadan çıkarken dudaklarım düz bir çizgi halinde bastırıyor. Burada olmaktan dolayı içimde kendi duygularım mayalanıyor, bu beni tedirgin ediyor.

Kapıyı kapattıktan sonra bagajdan iki montu da alıp arabayı kilitliyorum. Üzerimdeki uzun, siyah yün paltoyu silkerek Connie'ye doğru yürüyorum ve onunkini omuzlarına yerleştiriyorum. O da önce kollarını içeri soktu.

Bana bakarken alt dudağının titrediğini görüyorum ve ona küçük bir baş selamı veriyorum. Yürümeye başladığımızda ona "Her şey yoluna girecek," diye fısıldıyorum.

Aniden durdu, önündeki kiliseye bakarken adımları duraksadı, dış cephesi beyaz çıtalarla kaplanmıştı, dört sütun kilisenin önünde aynı hizada duruyordu. Uzun, siyah kapıların her iki yanında iki büyük kanatlı pencere yer alıyor. Çan kulesi yükseklere uzanıyor, tepesinde bir pusula gururla duruyor. Paparazzilerin tünediklerini ve ön sayfaya en değerli görüntüyü çekmeye hazır olduklarını fark ediyorum. Bakışlarımı karşıya çevirdiğimde, kilisenin yanında duran siyah cenaze arabasını fark ediyorum ve ikimiz de diz boyu siyah bir elbise giymiş yaşlı bir kadının dışarı çıkışını izliyoruz. Siyah saçları toplanmış ve yüzü siyah bir duvakla örtülmüştü. Kalbim küt küt atıyor ve Connie'nin parmaklarının benimkilere değdiğini hissediyorum. Ona bakmak için yüzümü çeviriyorum ve elini tutmak üzereyken elini çekip yavaşça yürümeye başlıyor. Connie yaklaşırken yaşlı kadın dönüyor. İkisi de kıpırdamıyor, ikisi de tek kelime etmiyor, ta ki yaşlı kadın Connie'ye doğru koşup onu kollarıyla sarana kadar.

Tryst'in annesi.

Bu ana yaklaşmak ya da tecavüz etmek istemediğim için hareketsiz duruyorum.

Tryst'in annesi geri çekilir, Connie'nin yüzünü ellerinin arasında tutar, kırmızı çerçeveli gözleri yaşlarla dolar. Connie'yi alnından öpüyor, sonra dönüp kiliseye doğru yürüyor. Connie öne doğru adım atmıyor, öylece bakakalıyor. Arkasından yavaşça yürürken gözlerinin neye odaklandığını görüyorum. Tryst'in tabutu.

Hasır bir tabutu var, kenarlarından beyaz kalla zambakları dökülüyor. İnce ama güzel. *Saflık, kutsallık ve sadakat.* Yanağımın içini çiğniyorum, keşke *bilselerdi*. Tryst bunların hiçbiri değildi. Ölüler hakkında kötü konuşmamam gerektiğini biliyorum ama o adam *şeytanın* ta *kendisiydi.*

"Bebeğim," diye fısıldıyorum ve bu ismin neden dilimden döküldüğünden emin değilim, ona daha önce hiç böyle seslenmemiştim ama bir şekilde doğru hissettirdi. Kolumu sırtına dolayarak onu öne doğru itiyorum.

Yanımda yavaşça yürüyor ama gözleri tabutuna takılı kalıyor ve kalbim onun için göğsümde parçalanıyor. Ben de buradaydım. Bu tür bir acıyı hissettim. Sevdiğiniz ama aynı zamanda hor gördüğünüz birini gömmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Kiliseye yaklaştığımızda gazeteciler kameralarını tıklamaya başlıyor. Bakışlarımı onlara diktiğimde öfkem kabarıyor.

Gözlerim oldukları haşarattan uzaklaşıp ona odaklanıyor. *Sadece onu önemsiyorum.*

"Connie, buraya gel!" Gazetecilerden biri bağırıyor ve öfkemin büyümeye başladığını hissediyorum.

"Davetli miydin, yoksa Tryst'in cenazesine mi katıldın?" diye bağırıyor bir başkası ve kafamı çevirip ona bakıyorum. Kolumu Connie'nin bedeninden ayırarak yavaş adımlarla kameramana doğru yürüyorum. Dizlerimin üzerine çömelip başımı yana eğiyorum, ağzımın kenarından küçük bir gülümseme yükseliyor.

"Biraz saygılı ol, ya kendi isteğinle susarsın ya da ben seni sustururum." Dişlerimi sıkıyorum ve papaz gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor.

Omzuna niyetlendiğimden biraz daha sert vuruyorum. "İşte iyi bir çocuk," diye göz kırpıyorum ve ayağa kalkmadan önce yanağına hafifçe vuruyorum. Elini tutup onu kiliseye götürürken başını eğip arkasını dönüyor.

Fark edilmemek için arka taraftaki sıralardan birine geçer. Dönüp omuzlarının üzerinden baktıktan sonra gözlerinin odanın geri kalanını taramasına izin veriyor. Oda dolu, ama öyle olmasını bekliyordum ve içeriye hiçbir muhabir alınmadığı için sonsuza kadar minnettarım.

Yerimde kıpırdanırken aşağı bakıyorum ve onun yine tırnaklarıyla derisini karıştırdığını görüyorum. Küçük, soğuk ellerini avuçlarımın içine alıyorum ve daha fazla karıştırmaması için orada tutuyorum. Piyano *gökyüzünde dans eden* melodiyi çalmaya başlıyor ve Connie'nin ellerinin titremeye başladığını hissediyorum. Ellerini sıkıca tutuyorum, oysa tek istediğim onu kendime çekmek ve gömleğimin içinde hıçkırarak ağlamasına ve hissettiği tüm acıyı içine çekmesine izin vermek

ondan uzakta. Eğer *onun* için bir şey yapabilseydim, bu olurdu.

Herkes ayağa kalkıyor ve ben Connie'ye tutunuyorum çünkü tutunmazsam bacaklarının altından kayıp gideceğinden korkuyorum. Yavaşça dönüyor, omzunun üzerinden bakıyor ve ben onun parçalandığını görüyorum. Tryst tabut taşıyıcıları tarafından taşınırken güzel yüzü allak bullak oluyor. Sanki bir ömür boyu tutmuş gibi hissettiğim gözyaşları sonunda barajı yıkıyor. Elini benimkinden çekiyor ve sanki duygularından utanıyormuş, hatta suçluymuş gibi öfkeyle gözyaşlarını siliyor.

Tryst'in tabutu katafalka yerleştiriliyor, tabutu taşıyanlar geri çekilip ön sıraya oturuyor. Uzun boylu sarışın bir adam Connie'ye doğru bakıyor ve Connie elimi tutarak kendini bana doğru itiyor ve kim olduğunu anlıyorum. Bu, onu bulduğum gece ona asılmaya çalışan o sik kafalıydı. Kolumu kaldırıyorum, küçük bedenine sarıp onu kendime yakın tutarken içeri girmesine izin veriyorum.

Omuzlarının normalden biraz daha hızlı kalktığını hissettiğimde "Nefes al," diye fısıldıyorum.

Papaz ayağa kalktı, gözleri Tryst'in büyük fotoğrafına kaydı. Onu gördüğüm zamanki haline hiç benzemiyordu. Hayat doluydu, gözleri parlıyordu ve dolgun, yuvarlak bir yüzü vardı. Ben onu gördüğümde zayıflamıştı, gözleri kararmıştı ve dehşetle doluydu.

Bir dua edildi ve ardından ikinci şarkı çalmaya başladı. Ben bilmiyordum ama Connie ne olduğunu biliyor gibiydi. Onun şarkılarından biri olmalıydı. Oturdu, kendi kabuğuna çekilmişti, başı öne eğikti, ellerini kavuşturmuş ileri geri sallanıyordu.

Sorun değil sevgilim, daha iyi günler
gelecek, her zaman şeytanlarla
uğraşmayacağım,
Biliyorum tüm bunlar uyuşmuş hissettiriyor
Ama şimdilik, bir sebepten dolayı
buradalar. Sen benim ışığımsın,
hayatımsın, varlığımsın,
Sorun değil sevgilim, her zaman anlaşmazlık içinde
olduğumuzu biliyorum ama daha iyi günler geliyor.

Dönüp ona bakıyorum, gözyaşları durmuş, gözleri irileşmiş, mükemmel yay dudakları aralanmış. Başımı kaldırıp şarkının köprüsünü tekrar dinliyorum. *Onun hakkında*.

Kollarım yanımda ve onun kucağımda olmasını özlüyorum. Serçe parmağının benimkine değdiğini hissettiğimde parmaklarım hafifçe kıpırdıyor.

Tryst'in annesi kürsüye doğru yürürken gözleri hâlâ ileriye odaklanmış, dudaklarını küçük bir gülümseme süslüyor. O kadar kırılgan görünüyor ki, sanki her an kırılacakmış gibi.

"Oğlum, Tryst..." sesi çatlarken yutkunuyor, başını arkaya eğip tavana bakıyor ve gözyaşları düşme tehdidinde bulunurken gözlerinin arkasındaki sızıyı durdurmaya çalıştığını varsayıyorum.

"Nazikti, şefkatliydi, düşünceliydi..." gözleri Connie'ninkilerle birleşince sözünü kesiyor, "ama zaman geçtikçe ve *sonunda* hayalini yaşamaya başladığında, sürekli bir sonraki yüksekliğin peşindeydi... ama Tryst için hiçbir şey yeterli değildi, her zaman daha fazlasını istiyordu, o anda yaşadığı hayat asla yeterli değildi." Burnunu çekiyor ve yüzündeki bir damla gözyaşını siliyor. "Ama bu ona tapmadığım anlamına gelmiyordu. O benim oğlumdu, benim küçük oğlum..." sesi tekrar kırılıyor, "hiçbir ebeveyn, koşullar ya da yaşam tarzı ne olursa olsun, çocuğunu gömmek zorunda kalmamalı," gözleri ön sıraya kayıyor, "ama o seviliyordu, mutluydu ve hayatını dolu dolu

yaşadı. Onunla *gurur* duyuyordum. İnsanların bunun bir *intikam* olduğunu söylediğini biliyorum ama ben buna inanmıyorum. Tryst'in şeytanları vardı, çok karanlık ve kötü şeytanları ama ne yazık ki onlara karşı savaşı kazanamadı," diye boğuluyor, başını öne eğip iki yana sallıyor ve konserdeki sarı saçlı pislik yanında durup şov yapıyordu. Bilmiyordum

ama gördüğüm kadarıyla ondan hoşlanmadım ve ona *güvenmedim*.

Tryst'in annesinin mikrofona "Connie," dediğini duyuyorum, tüm gözler Connie'ye odaklanıyor. Büzüşüyor, gözleri kocaman ve şok dolu. "Gelip Tryst hakkında birkaç kelime söyleyebilir misin? Bu benim için ve Tryst için dünyalara bedel... Eğer cenazesini seçebilseydi, burada herkese aşk hikayenizi anlatmanızı isterdi."

Elimi sıkıca kavradı.

Bakışlarımı sahnedeki kırık dökük kadından kaçırıyorum ve kıpırdamayan Connie'ye bakıyorum. Sanki yere demir atmış gibi.

"İstemiyorsan bunu yapmak zorunda değilsin," diye fısıldıyorum, başparmağımı elinin arkasına sürterek, "hayır diyebilirsin, sadece kelimeleri söyle ve seni buradan çırparak çıkarayım."

Usulca başını sallıyor, sonra elinin benden kaydığını hissediyorum. Dikkatli bir şekilde yanımdan geçip koridorda duruyor. Her bir çift göz onun üzerinde ve aniden ona karşı korumacı hissediyorum, onun bu savunmasız pozisyonda olmasını istemiyorum ve yardım edemem ama burada bir art niyet olduğunu düşünüyorum. Bunu yapmak istiyor.

Bunu yapmalı ve ben de ona *izin* vermeliyim.

CONNIE

Avuçlarım terliyor. Kalbim göğsümde kendi telaşlı ritmiyle atıyor. Endişe mideme doluyor ve her an üzerime çökmeye hazır bir dalgayı harekete geçiriyor. Ne yapıyorum ben?

Bocalıyorum, omzumun üzerinden Kaleb'e bakıyorum. Gözleri benimkilere sabitlenmiş; endişeli görünüyor. Ona küçük, güven verici bir gülümseme veriyorum, sahte olsa da benim için endişelenmesini istemiyorum. Ben dönüp servisin önüne doğru yürümeden önce hafifçe başını sallıyor.

Tryst'in annesi Colette beni kendine çekiyor ve sıkıca sarılıyor. Cal içine düşmem için kollarını açarken bana hüzünlü bir gülümseme veriyor ama ben yapmıyorum. Onu görmezden geliyorum. Kürsüye çıktığımda gözlerim Rox'unkileri arıyor. Kırılmış görünüyor, tamamen ve tamamen *kırılmış*.

"Ben... um..." Kekeliyorum, bu insanların gözlerinde gördüğüm tek şey gözyaşı nehirleri, Tryst'in annesi yanımda duruyor ve Cal'ın kollarına sarılarak ağlıyor. "Ben..." Boğazımı temizleyerek öksürüyorum. Bir an için gözlerimi kapatıyorum, düzensiz kalbimi sakinleştirmeye çalışırken derin derin nefes alıyorum. Gözlerimi açtığımda tek gördüğüm *o* oluyor.

Kaleb.

Birden kalp atışlarım yavaşlıyor, endişem içimin derinliklerine yerleşiyor.

"Tryst..." Başlıyorum, tabutla yüzleşmek için dönüyorum ve kalbim sıkışıyor. Burnumu çekerek Kaleb'e odaklanıyorum. "Tryst'le okulda tanıştım... Arkadaştık, her zaman iyi şeyler yapardık," diye yarı gülüyorum, kaşlarım çatılıyor geçmişi hatırladıkça, "şey, daha çok ben iyi değildim..." Colette'e gülümsüyorum. "Özür dilerim," diyorum ve o da gülümseyerek gözlerini siliyor.

"Tryst benim için oradaydı..." Boğazım kalınlaşırken yutkunuyorum, bir yumru her saniye yavaş yavaş büyüyor, "başvuracak başka kimsem olmadığında." İç çekiyorum. "Ben sadece..." İçimin yandığını hissediyorum, beni ele geçiren duyguyu durdurmaya çalışıyorum. Mide bulantısı beni sarıyor, paniklemeye başladığımda gözlerim açılıyor. "Ben sadece..." ama bitiremiyorum, alt dudağım titriyor, gözlerim yaşlarla dolmaya başlarken burnum kıvrılıyor.

"Bunu yapamam," diyorum ama bacaklarım altımda bükülürken yere düşmeye fırsatım olmuyor çünkü Kaleb beni tutuyor.

"Seni tuttum," diye fısıldıyor, "Seni tuttum."

PAPAZ TABUTUN ÜZERINE TOPRAK ATARKEN "KÜLLER KÜLLERE, TOZLAR TOZLARA" DER VE ARDINDAN herkes onu takip ediyor. İnsanlar yavaş yavaş teker teker ayrılmaya başlarken Colette bana başıyla hüzünlü bir selam verdi ve Cal ve Rox'la birlikte dönüp uzaklaştı. Benimle konuşmamaları canımı acıtmıştı ama o zaman gerçekten de onları hayatımda görmek istiyor muydum? Bu benim yeni başlangıcımdı, yeniden başlamamdı, bu benim vedamdı.

Ne kadar zamandır burada durduğuma dair hiçbir fikrim yok. Hava berrak, güneş uzaktan batıyor ama ben yine de bacaklarımı hareket ettiremiyorum. Ağırlar ve sanki yerçekimi tarafından burada tutuluyormuşum gibi sabitlenmişler.

Kaleb'e dönüyorum, ellerini önünde kavuşturmuş öylece duruyor. Bana katlanmak için bir azizin sabrına sahipti. Dönüp eski sevgilimin içinde bulunduğu deliğe bakıyorum ve keder bir yük

treni gibi üzerime geliyor. Yaşadığımız aşkı hatırlıyorum, tatlı, naif ve umursamazdı. Onu sevmediğimi inkar edemem çünkü kendime yalan söylemiş olurum. Çok garip, bazen rüzgâr yanımdan geçerken onun sesini duyabildiğimi hissediyorum ama bunun sadece zihnimin bana oynadığı bir oyun olduğunu biliyorum. O benim hayat dersimdi, bana yapmam gereken daha çok şey olduğunu gösteren kişiydi. Bana kendimle ilgili nefret ettiğim şeyleri öğretti.

Burnumu çekiyorum, yanağımdan bir damla yaş süzülüyor. Her zaman onun hikayemdeki kahraman olacağını düşünmüştüm, beyaz atına binip beni uzaklara götüren prensim olacağını ama gün gibi ortada...

Kötü adam. Bir gözyaşı denizinde boğuluyormuşum gibi hissediyorum, artık ağlamak istemiyorum. Kırılmış hissetmek istemiyorum.

"Beni kırdın," diye fısıldıyorum öfkeyle, "içimdeki iyi olan her şeyi aldın ve her zerresini emdin," sesim daha da yükseliyor. Kaleb'in ayak seslerinin arkamdan yaklaştığını duyuyorum.

"*Senin* kahraman olman gerekiyordu, bana yaptıkların için, bana hissettirdiklerin için seni affedemem. Her parçamı mahvettin." Burnumu çekiyorum, yanaklarımdan acımasızca süzülen gözyaşlarımı silmiyorum. "Seni özleyeceğim ama *eski seni*. Artık senin için ağlamayacağım; artık beni kıramazsın Tryst... Seni *asla* affetmeyeceğim." Yattığı yerden bir adım geri çekiliyorum. Ama geri çekiliyorum ve bir kez daha ileri atılıyorum.

"Hayır, Tryst, seni affedeceğim ve umarım bu, sonsuza kadar cehennemde kalmaman için yeterlidir, Tanrı'nın tüm günahlarını temizlemesi ve cennette huzur içinde yaşamana izin vermesi için gerçekten dua ediyorum. Ben de senin için bunu diliyorum, Tryst." Boğuluyorum, hıçkırıklar beni terk ediyor. Ciğerlerim yanıyor, boğazım düğümleniyor ve dizlerimin üzerine çökerek yüksek sesle haykırıyorum: "Bunu bana sen yaptın, bir zamanlar sevdiğim her şeyden şimdi nefret ediyorum." "Beni de kendinle birlikte aşağı çekecektin, kaçamadığın o karanlığa düşmeme izin verecektin, bunu yapmaktan mutluydun..." diye haykırıyorum. Fısıldıyorum, burnum akıyor, nefesim her kelimede tıkanıyor. "Huzur içinde olduğuna inanmak istiyorum Tryst, istemediğim bir bağımlılıkta boğulmamı izledikten sonra, ama eylemlerin yüzünden beni temizlenmeye ittin. Ve biliyor musun, bana o şekilde saldırman benim için yapabileceğin en iyi şeydi, bu yüzden *teşekkür ederim* Tryst." Bir avuç toprak alıp tabutunun üzerine atıyorum, yüksek sesle bağırıyorum ama bunun öfke mi, keder mi yoksa rahatlama mı olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Büyük kolların beni sararak ayağa kaldırdığını hissediyorum ve Kaleb gerçekten ağlayacak gözyaşım kalmayana kadar beni tutuyor.

EVE DÖNERKEN YOL BOYUNCA UYUDUM, BUGÜN ZIHINSEL OLARAK TÜKENMIŞ HISSEDIYORDUM VE TEK YAPMAK ISTEDIĞIM

Yatağıma tırmandım ve gecenin geri kalanını yastığımı gözyaşlarıyla ıslatarak geçirdim. Kaleb hayatıma girdiği andan itibaren olduğu gibi inanılmazdı, beni kurtarılmaya ihtiyacım olup olmadığını bile bilmediğim bir şeyden kurtarmıştı. Ama Kaleb'in beni kendi ölümümden kurtardığını bilmiyordum. Çünkü bugünden sonra eminim ki Tryst ile birlikte ben de ölecektim. Romeo ve Juliet'in daha karanlık bir versiyonu gibi birlikte ölmeye mahkum iki berbat ruh.

Ama o beni kurtardı.

Ve hayatımı bunu hatırlayarak geçirecektim. Tryst'in bana hissettirdiği acıyı, utancı, suçluluğu ve kederi hatırlamak istemiyordum, Tryst'i toprağa gömmelerini izlediğimde bu duyguları bırakmıştım. Hislerim onunla birlikte ölmüş ve gömülmüştü.

Şimdi benim zamanımdı, bunu yeni bir başlangıç için bir işaret olarak kabul etmeliydim. Yeniden başlama şansına sahip olan şanslı kişilerden biriydim, bu yüzden bunu yaşadığımdan emin olacaktım.

Kendi mutluluğum için istediğim şeyin peşinden gidiyorum.

İlk olarak Kaleb ile başlıyorum. Ve böylece, beni rahatsız eden gözyaşları kayboldu.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

CONNIE

"BUNU ISTIYORSUN SENI KÜÇÜK FAHIŞE, NEDEN BENIMLE SAVAŞIYORSUN?" TRYST'IN ZEHIRLI SESI
benim aracılığımla.

"Lütfen Tryst, lütfen bunu yapma," diye soluk soluğa bağırıyorum, gözlerim yaşlarla doluyor. Ama beni dinlemiyor, elleri üzerimdeki geceliğimi tutuyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum ama o durmuyor. Elbisemi belimden itiyor, Callaghan ve Rox Tryst'in arkasında duruyorlardı ama yüzleri yoktu. Manken gibiydiler. Tryst yanaklarımı sıkıca kavrıyor, bayat alkolik nefesi yüzümü parlatıyor. Gözlerimi kapatıyorum, nefesimi tutuyorum ve ciğerlerime yayılan yanmayı görmezden geliyorum. Karanlık, kapüşonlu bir gölge bize doğru süzüldü. Kim olduğunu görebilmek için yüzümü çevirmeye çalıştım ama Tryst'in direnciyle karşılaştım.

Kukuletalı figür Rox ve Cal'ın arasından süzüldü, elleriyle kukuletasını çıkardı ve Kaleb'in gözleri benimkilerle buluştu.

İçimi bir rahatlama kapladı ama Tryst'i durdurmaya çalıştığı her seferinde bunu başaramadı. Callaghan'ın silahını çekip Kaleb'e doğru döndüğünü ve onu başının yan tarafından vurduğunu gördüğümde kalbim çıldırmıştı, gözlerim odanın içinde geziniyordu.

Kaleb'in cansız bedeninin yere düşüşünü izlerken çığlıklar boğazımı düğümledi. Callaghan silahını bana doğrultmadan önce Rox ve Tryst'i vurmadan önce bana mide bulandırıcı bir gülümseme verdi.

Ama konuşamıyordum. Yeteneğim gitmişti.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor, başım sessiz bir yalvarışla bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Ama hiçbir şey onu durduramadı. Tetiği çekti; ateşlenen kurşunun sesi yankılanarak bedenimin düşmesine neden oldu...

BIR SARSINTIYLA UYANIYORUM, KALBIM GÖĞSÜMDE HIZLA ÇARPIYOR, ATIYOR VE NEFESIM KESILIYOR.
Tişörtümü göğsümün üzerinde tutup çekiştiriyorum. Ter içinde kaldım. Etrafıma bakınıyorum, bunun sadece bir rüya olduğuna dair içimi bir rahatlama kaplıyor. Kötü bir kabus. Sıçradım, yatak odamın kapısı paniklemiş bir Kaleb'le birlikte uçarak açıldı.

"İyi misin?" diye koşarak yanıma geliyor, eliyle yüzüme yapışmış saçlarımı itiyor, gözleriyle yüzümü tarıyor. "Çığlık atıyordun."

"Evet," diye fısıldadım, "sadece bir rüyaydı..." Dudaklarımı yuvarlıyorum, gözlerim onunkilerin içine giriyor. Bana uzanıyor, beni sıkıca tutarken içine çekiyor.

"Pijamaların sırılsıklam olmuş," diye fısıldıyor, kaşları çatılırken gözlerini geri çekip yüzümü tarıyor. Yataktan kalkıp tişörtünün eteklerini tutuyor ve başının üzerine kaldırarak

tek, hızlı bir hareket.

Gözlerim onun kaslı vücudunda aşağı yukarı dolaşırken çenemin düşmesini engellemeye çalışıyorum. Tişörtünü bana fırlatıyor, yüzüme çarparken sırıtıyor.

"Çeneni topla sevgilim," sesi alçak ve hırıltılı, içim kıpır kıpır oluyor. Sürünerek yatağa geri dönüyor, sırt üstü yatıyor ve başını yastığıma yaslıyor. "Git şunu giy."

Hiçbir şey söylemiyorum, sadece yataktan fırlayıp banyoya giriyorum ve kapıyı amaçladığımdan biraz daha sert çarpıyorum.

Beyaz tişörtünü burnuma götürerek kokusunu içime çekiyorum, vücudum ısınıyor ve yere yığılıyorum. Nefis kokuyor. Misk gibi tütün ve süet kokusu burnumu dolduruyor ve vanilya tozuyla tamamlanıyor. Çok garip bir kombinasyon ama ben takıntılıyım. Hızlıca soyunuyorum, tişörtünün beni örtmesine izin verirken banyodaki soğuk hava tenimi ısırıyor. Kalçamın ortasına kadar iniyor, büyük ve bol. Saçlarımı at kuyruğu yapıp bir saç bağıyla bağlıyorum.

Banyodan gergin adımlarla çıkarak küçük, dar koridorda yatak odama doğru yürüyorum.

Beni göreceği için neden bu kadar gerginim?

Parmak ucunda yatak odasının kapısına yaklaşıp, onu yatağımda üzerinde sadece pamuklu pijamasıyla yatarken gördüğümde dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor.

"Bu daha iyi," gözleri üzerimde geziniyor ve onun ateşli bakışları altında kızardığımı hissediyorum.

Parmağını kıvırarak beni baştan çıkarıyor. Yavaşça ona doğru yürürken tişörtünün eteğiyle oynuyorum, eğilip bana uzandığında yatağın kenarına oturuyorum, beni içine çekiyor, böylece beni kaşıklıyor. Kolları beni sarmalıyor, kokusu beni en iyi şekilde boğuyor.

Yumuşak horultular etrafımı sarmadan önce sesi, "Şimdi uyu bebeğim," diyor. Kollarının güvenliğinde uyuklamam uzun sürmüyor.

"Hayır!" Çığlık atıyorum, "Tryst lütfen," hıçkırıklara boğuluyorum, uyanıyorum. "Sorun yok sevgilim, yanındayım, yanındayım."

Beni kucaklıyor ve ben de bunu memnuniyetle karşılıyorum. Parmakları saçlarımı okşuyor ve tenimde karıncalanmalar hissediyorum.

Yuvarlanıyorum, cam gibi gözlerim Kaleb'i arıyor. Gri gözleri dudaklarıma düşüyor, bakıyor. Onu öpmek, onun da beni öpmesini istemek için kendi içimde bir savaş verdiğimi hissediyorum ve onun da aynı şeyi yaptığını düşünmeden edemiyorum. Gözlerim dudaklarına kayıyor, diliyle alt dudağını okşayıp ıslatırken nefesi alçak ve yavaş. Saçlarımda gezinen parmakları şimdi yanağımdan aşağı kayıyor, başparmağı ve parmağı çenemi kavrayıp başımı geriye yatırıyor.

"Seni öpebilir miyim?" diye nefes alıyor ve ne sorduğunu anlamam bir anımı alıyor. Başımı sallıyorum, benimle yakınlaşacağı düşüncesiyle tüm bedenimin titrediğini hissediyorum, bunun çok hızlı olabileceğinden korkuyorum ama yine de buna ihtiyacım var. Felç edici korkudan başka bir şey hissetmeye ihtiyacım var.

"Evet," diye fısıldıyorum, dudakları hafifçe dudaklarıma değdiğinde gözlerimin yavaşça kapanmasına izin veriyorum. Hafifçe irkiliyorum, gözlerimi açtığımda gözlerindeki acı dolu bakışı görüyorum, dudakları anında dudaklarımdan kalkıyor. "Özür dilerim," diye itiraf ediyorum ama o hiçbir şey söylemiyor, sadece dudaklarını bir kez daha benimkilerin üzerine indiriyor ve bu sefer onları memnuniyetle karşılıyorum. Öpüşmemiz yavaş ve nazik, diller yok; sadece bir öpücük ama şimdiye kadar yaşadığım en iyi öpüşme gibi hissettiriyor.

Başparmağı yanağımın üzerinde gezinirken gözyaşlarımı siliyor, gri gözleri gözlerimin içine bakıyor. Yutkunuyorum, beni kendine doğru çekerken kalbim göğsümde sertçe çarpıyor, cennet

gibi kokusunu içime çekerken yüzüm boynuna gömülüyor. Ellerimi çıplak göğsüne doğru uzatıyorum, parmak uçlarımdan geçen kıvılcımı görmezden gelerek yüzümü ona doğru kaldırıyorum, kalınlığı yutarken gözlerim ileri geri sallanıyor.

"Unuttur beni," diye fısıldıyorum, "düzelt beni..." Kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum, "lütfen."

Derin bir nefes alıyor, eli yüzümü kavrarken başparmağı bir gözyaşını daha siliyor, "Bebeğim, eğer yapmam gereken buysa hayatımın geri kalanını senin her kırık parçanı bir araya getirerek geçireceğim."

Dişlerimi alt dudağıma geçirerek başımı sallıyorum. Yan dönüyorum, dirseğimle kendimi destekliyorum, elleri yüzümü çerçeveliyor. Gözleri dudaklarıma düşmeden önce benimkilere bakıyor, dili alt dudağında gezinirken dışarı fırlıyor. Hızla çarpan kalbimi durdurmaya çalışırken göğsüm hızla yükseliyor ama yavaşça düşüyor.

Öne doğru eğilerek dudakları tekrar benimkilerle buluşuyor. Öpüşmemiz yumuşaktan serte doğru ilerlerken yanağımı kavrayışı hafifçe sıkılaşıyor. Dişler çarpışıyor, diller sıcak, ağır ve dağınık bir öpüşmede dans ediyor. Onu gördüğüm andan beri tek istediğim buydu. Dudaklarının dudaklarımda olmasını istiyordum; sanki ihtiyacım olan oksijen oymuş gibi çaresizdim. Elini yüzümden vücudumun yan tarafına doğru götürürken boğazında nefis, hırıltılı bir inilti titreşiyor, parmakları külotumun içinden am dudaklarımın arasında usulca ilerlemeden önce eli kalçamı kavrıyor ve sıkıyor. Bir zamanlar üzerimi örten tişörtü şimdi belime dolanmış durumda. Parmakları klitorisime bastırırken, vücudum aylardır içimde hissetmediğim duygularla canlanırken yumuşakça ovuştururken açık ağzına bir inilti veriyorum.

"Kaleb," diye fısıldıyorum, hafifçe uzaklaşıyorum, dudaklarımı birbirine sürtüyorum, elim göğsüne bastırıyor.

"Dudaklarımız tekrar buluşmadan önce gülümsüyor, parmakları pamuklu külotumun önünü fırçalıyor, bir ritimle klitorisimin üzerinde biraz daha sert sürtünüyor. Sanki oraya gitmek için iznimi bekliyormuş gibi parmaklarını külotumun kenarına doladığında duraksıyor. Başımı sallıyorum, ona bakıyorum ve serin parmakları kıvrımlarımın arasından süzülürken gözlerimi kapatıp bir nefesin beni terk etmesine neden oluyorum.

"Çok fazla gelirse durmamı söyle," sesi yumuşak ve beni kendi zevk havuzuma iterken sadece başımı sallayabiliyorum.

"Daha fazlasına ihtiyacım var," tırnaklarımı tenine geçirmeden önce parmaklarım çıplak göğsüne doğru yayılıyor. Dili yastıklanmış dudaklarımın arasından kayıyor, parmağının ucu girdap gibi dönerek açıklığımla alay ediyor. İçime daha derine iterken başım öne düşüyor, vücudum içimden geçen bir elektrik akımıyla titriyor, lezzetli bir his beni boğarken midem düğümleniyor, sadece onun bana hissettirdiği bir akım damarlarımdan pompalanıyor. Yavaşça parmağını çekip bir diğerini yavaş ve işkenceli bir şekilde içime sokuyor. "Kaleb," diye fısıldıyorum, başparmağı hassas klitorisimin üzerinde geziniyor, boş odaya doğru inliyorum.

"İniltilerin..." boynum boyunca, köprücük kemiğimden aşağıya öpücükler gönderiyor, sonra tişörtümün boynunda duruyor. Parmaklarını benden çekerek beni onun yokluğunda inler halde bırakıyor. Tişörtümü boynumdan yukarı doğru iterken, gözleri dolgun göğüslerime düşerken gülümsüyor.

"Tişörtünü yukarıda tut," diye mırıldanıyor tenime karşı, parmakları bir kez daha bacaklarımın arasından kayarak içimi dolduruyor.

İstediğini yapıyorum, tişörtümü yukarı kaldırıyorum, böylece günah kadar sıcak ağzı göğüslerime erişebiliyor.

Pembe, dik meme uçlarımı yalayıp emmeden önce sırıtıyor. Karnım kasılıyor, vücudumu ele geçiren zevkten burkuluyorum.

Meme ucumu ağzıyla kapatıyor, emiyor ve geçici olarak yalıyor, parmakları içime girip çıkıyor, başparmağı beni çalıştırırken klitorisimi okşuyor.

"Dur," diye nefes alıyorum, tüylerim diken diken oluyor. O da anında durdu. Gözleri benimkilerle buluşuyor, bakışlarımız sabit. Beni sorgulamıyor, sadece bir sonraki emrimi bekliyor.

"Ben temizim..." "Tryst'i öğrendikten sonra test yaptırdım..." "Bebeğim," diye mırıldanarak sözümü kesti.

"Sadece bilmeni istedim..." Fısıldıyorum ve bana yavaş, tembel bir gülümseme veriyor. Sırt üstü yatması için onu nazikçe geriye itiyorum, doğruluyorum ve bacağımı gövdesinin üzerine atıyorum, böylece ona binmiş oluyorum. Nefesim titriyor, tişörtüm aşağı düşüyor ve beni örtüyor.

Bana sırıtıyor, parmakları kalçalarımın derisine girebilsin diye tişörtümü hafifçe yukarı iterken elleri kalçalarıma doğru hareket ediyor. Kendimi onun sert aletinin üzerinde sallıyorum, pantolonunun ince pamuğundan onu hissedebiliyorum, bir sonraki hamle için hazır olana kadar kendimi çalıştırıyorum.

Ellerim göğsüne bastırılmış durumda, tenlerimizin birbirine değme ihtiyacı çok fazla, aramızdaki bağı sürekli hissetmeye ihtiyacım var.

"Bebeğim, sana ihtiyacım var," diye fısıldıyor, ben kıyafetlerimizin arasından ona binmeye devam ederken kalçalarımdaki tutuşu sıkılaşıyor.

Ellerimi isteksizce teninden çekerek onu itiyorum ve ayağa kalkıyorum, parmaklarımı külotuma sokup bacaklarımdan aşağı indirirken ayaklarım onun iki yanında.

"Sıra sende," sesim boğucu ve baştan çıkarıcı. Göz kırpıyor, kalçalarını kaldırıyor ve pantolonunu indiriyor.

Gözlerim onun *her* bir *santimetresini* içine çekerken ağzım kuruyor.

İri eli kalın sikinin tabanını sarıyor, parmakları aşağı yukarı kayıyor ama gözlerini benimkilerden ayırmıyor. Samimi ve sıcak. Duruyor, parmakları hâlâ tabanın etrafında sarılı. Kendimi yavaşça aşağı indiriyorum, sırılsıklam amımın kıvrımlarına sürttüğü sikinin ucunda geziniyorum.

"Ah..." dudaklarımdan nefes nefese çıkan tek kelime.

Kalın başını açıklığıma bastırarak kendimi biraz daha aşağı indiriyorum, birazını alıyorum. Beni ne kadar dolu hissettirdiğini görünce başım geriye düşüyor. Büyüklüğünün neden olduğu acıyı görmezden geliyorum ve zevke odaklanıyorum. Yedek eli tişörtümü kalçalarımın üzerinden itiyor, parmakları kalça kemiğimin etrafını sarıyor, gözleri bedenlerimizin arasını izliyor. Klitorisimi yavaşça ovarken parmaklarımın vücudumda gezinmesine izin veriyorum.

"Bebeğim, bundan daha fazlasını *kaldırabilirsin*... Oturmanı istiyorum, *havada asılı* kalmanı değil."

İnliyorum, kalçalarımı onun üzerinde döndürüp kendimi biraz daha alçaltırken çenesi sıkılıyor.

"İşte iyi bir kız, hepsini alabilirsin... göster bana," diye beni övüyor, kalçalarını kaldırıyor, ben kendimi kabzasına kadar doldurarak ona doğru öğütürken içime doğru itiyor. "Siktir," diye homurdanıyor, kendimi yavaşça onun üzerinde sallarken kalçamdaki tutuşu sıkılaşıyor, parmaklarım klitorisime basıyor ve sürtüyor.

İçimde fokurdayan bu duyguyu takdir etmek için bir an durduğumda gözlerim fıldır fıldır kapanıyor. Bu *çok doğru* hissettiriyor.

Bacaklarını kaldırıp arkamda büküyor. Onu destek olarak kullanarak geriye yaslanıyorum, kalçalarımı kaldırıyorum ve sonra kendimi tekrar onun üzerine indiriyorum.

"Connie," diye inliyor, kalçaları kalçalarımla buluşuyor. "Yaklaştım," diye boğuluyorum, gözlerim yaşlarla doluyor.

"Seni yakaladım," diye fısıldıyor, kendimi vücudunun üzerine bırakıp onu öpüyorum ama siki içime girip çıkmayı bırakmıyor. Dili benimkinin üzerinde geziniyor, kendi ritmi özensizleşmeye başladıkça itişleri daha da sertleşiyor; öpücükleri dağınık.

"Siktir, bebeğim, boşalmama çok az kaldı," diye homurdanıyor, çenesi sıkılmış. "Bana güveniyor musun?" diye soruyor.

Sorduğu soru karşısında içimi bir endişe kaplıyor ama başımı sallıyorum. "Kelimeleri

söylemene ihtiyacım var bebeğim." "Evet, sana güveniyorum," diye nefes alıyorum, siki hâlâ içimi dolduruyor, kolaylıkla girip çıkıyor.

İri eli beni kaldırıp üzerinden itiyor, beni kaldırıp ters çeviriyor. Yatakta ayaklarını sürüyerek ilerliyor ve sırtını yatak başlığına yaslıyor. Gözlerinin kararmasını izliyorum ama benim gözlerim onun güzel aletine takılıyor, uyarılmışlığımla kaplı ve onu tekrar içime almak için yanıp tutuşuyorum. Uzun kolları öne uzanıyor, beni ona doğru çekiyor, sırtım onun önüne geliyor. Üzerinde dururken bacaklarımı açarak bekliyorum

ucunu içime iterken kendini hizalaması için. Aşağıya iniyorum, bu sefer onu tek hamlede alıyorum.

"Oh," diye inliyor, bir eli kalçamın etrafında kıvrılıyor, diğeri göğsümü okşamadan ve sertleşmiş meme ucumu parmaklarının arasında yuvarlamadan önce gövdemden yukarı, göğüs kafesime doğru hareket ediyor. Başımın yana düşmesine izin verdiğimde, dudakları bir anda boynumda, hassas tenimi öpüyor ve ısırıyor. Şimdi onun üzerinde biraz daha hızlı sallanıyorum, onun itişleri benimkilerle daha sert ve daha hızlı buluşuyor. Elinin bacaklarımın arasında hareket ettiğini hissediyorum ve bana dokunmasına ihtiyaç duyuyorum. Pelvisimi yukarı kaldırarak miyavlıyorum.

Parmakları klitorisime sürtünüyor, ellerim göğüslerimi sıkıyor, zevk beni tüketirken başım geriye eğiliyor.

"Bacaklarını bük ve dizlerini yukarı kaldır," diye pantolonunu indiriyor. Kendimi sabitleyerek bacaklarımı büküyorum, böylece ayaklarım yatağa düz basıyor, ellerimden biri arkaya uzanıyor ve kalçalarımı onun sikinin üzerinde yukarı ve aşağı kaldırırken göğsüne bastırıyor.

"Evet," diye pantolon giyiyor, parmakları hala klitorisimin üzerinde sürtünüyor, horozu beni daha derine vuruyor ve ucu g noktama sürtünüyor. İçime girip çıkarken etrafına kenetleniyorum.

"I..." Nefes nefese kalıyorum, kalın siki içimi doldururken parmaklarının beni çalıştırmasını izlemeden önce gözlerim kapanıyor.

"Bırak gitsin bebeğim," diye inliyor, parmaklarını klitorisimden çıkarıyor, bana yardım ederken iki eli de kalçalarımda, kendi zevki ve benimki için beni daha hızlı yukarı ve aşağı kaldırıyor. Parmaklarımı şişmiş klitorisime doğru hareket ettiriyorum ve orgazmımın hızla arttığını hissettiğimde ovuyorum.

"Kahretsin, oh, Kaleb," diye bağırıyorum, orgazmım içimde paramparça olurken başım ona doğru düşüyor, inliyorum, kalçalarım aletini kaldırıyor ve ucunun üzerinde sallanıyor.

"Daha fazlasına ihtiyacım var," diye inliyor, sikini içime derin ve sert bir şekilde pompalarken beni tekrar üzerine çarpıyor, orgazmına ulaşmak için vücudumu kullanırken beni sabitliyor.

Homurdanıyor, beni kaldırıyor ve boşalırken sikinin içimde zonkladığını ve nabzının attığını hissetmeden önce beni son bir kez yere çarpıyor, parmakları derime giriyor ve beni işaretliyor, ama şu anda umurumda değil, hala kendi yüksekliğimden aşağı iniyorum.

Bana daha önce hissetmediğim şeyleri hissettirdi. Ölmekte olduğumu bile fark etmediğim bir anda beni hayata döndürdü.

KIRKINCI BÖLÜM

KALEB

ONU UYURKEN IZLEMEK BUGÜNE KADAR IHTIYACIM OLDUĞUNU HIÇ BILMEDIĞIM BIR ŞEYDI. ONUN ÖNÜNDE YATMAK,

Yüzü bana dönük ve uzun, çikolata kahvesi saçları dağılmış ve sırtından aşağı dökülüyor. Yüzündeki tek bir ayrıntıyı bile kaçırmak istemeyerek her özelliğini inceliyorum. Burnunun üzerinde dallanan hafif çiller. Zar zor görünüyorlardı ama benim için her birini görüyordum. Dolgun yay dudakları aralandı, yumuşak horultular geçti ve bu beni gülümsetti.

Mutlulukla iç çekerek, zihnim dün geceye geri dönerken sırt üstü yuvarlandım. Çok küçük bir parçam, onun cazibesine boyun eğdiğim, onu gördüğüm andan beri tatmak istediğim yasak meyveye teslim olduğum için kendimde hayal kırıklığına uğradı. Connie'yle ilgili olan şey, onun üzerinde çok korumacı hissetmem. Normal hayatına geri dönmek için gitmesi düşüncesi beni korkutuyor, ama o benim değil. Sahiplenme duygusu besleyebileceğim biri değil. O bir iş. Bir müşteri. Gitmeye hazır olduğunda, bu iş bitecek. Artık hayatımda güneş ışığı olmayacak. Her zaman olduğum huysuz, sefil herif olmaya geri döneceğim. Alay ediyorum, başımı hafifçe iki yana sallıyorum.

Her zaman huysuz değildim. Aksine, kardeşim Keaton'a çok benziyordum, ta ki o Şeytan'ın dölü ile evlenene kadar. Çok kaygısızdım; hiçbir şey umurumda değildi. Ta ki her şey ters gidene kadar.

Beş yıl önce bir müşterim vardı, Connie'den biraz daha büyüktü, ama aynı durumdaydı, sadece onu takip eden ve gözetleyen zararlı paparazziler yoktu. Onu güvende tuttum, her gün onu taciz eden şeytandan uzak olmasını sağlarken yanıma taşıdım. Ücretli bir müşteri değildi, davası doğru zaman, doğru yerdi. Erkek arkadaşının ona yaklaştığını gördüm, gözlerindeki korkuyu ve kendini nasıl tuttuğunu gördüm. Zaten zehirlenmiş ve sarhoş kan dolaşımı için bir içki daha almaya gidene kadar gölgelerde durdum. O gözden kaybolur kaybolmaz harekete geçtim. Burada Connie'nin yanında yatarken düşüncelerim geçmişe kayıyor ve o günün anılarını anlatmaktan kendimi alamıyorum.

"İyi misin?" Sesim alçaktı ama arka planda hafifçe çalan müzikten duyabileceği kadar yüksekti.

Başını sallıyor ama odanın loş ışığında titrediğini görebiliyorum.

"Sana yardım edebilirim," diye mırıldandım, her an dönebileceğinden endişelendiğim için sesim biraz daha aceleye gelmişti. Omzumun üzerinden baktığımda, içkisinin parasını ödeyen sik kafalıyı gördüm, içimde aciliyet arttı.

"Hemen gitmeliyiz," sesimdeki panik belirgindi, "lütfen benimle gel, seni güvende tutabilirim," elim kolunun üst kısmını güven verici bir şekilde sıktı ve başını salladı. "Gel," diye fısıldıyorum, onu kendimden uzaklaştırıp yüzünü başka yöne çeviriyorum. "Odanın arka tarafına doğru git, arka çıkıştan çıkacağız."

Titriyordu ama yürümeye başladı ve her adımda adımları daha da hızlandı.

Ama çok erken gitmesine izin verdim... Ben onun çöküşüydüm.

KALBIM ONUN ANISINA ÇARPIYOR, KARANLIK YAVAŞ YAVAŞ AYDINLANIYORDU.

Connie şeklinde olan güneş ışığı içime geri dönmeye başlamıştı. Nefes nefese kaldım, gözlerim tavana sabitlenmişti. Nefesimi sakinleştirmeye çalışırken gözlerimin kapanmasına izin vermeden önce uçuruma bakıyorum. Çarşafın içinde dönüp durduğunu hissediyorum, kalbim aniden duracak gibi oluyor.

"Hey," diye fısıldıyor, gözleri hâlâ kapalı, nefesi yavaş, sesi kısık.

"Günaydın günışığı," dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme beliriyor, "nasıl uyudun?" sesim boğuk.

"Sırt üstü," kaşlarımı oynatıyorum ve gözlerini deviriyor, "hayır, kütük gibi, yıllardır geçirdiğim en iyi gece," kızarıyor. "Peki ya sen?"

"Lanet bir bebek gibi," diyerek yumuşak bir kıkırdama çıkarıyorum. Öne doğru uzanıyorum, kollarımı onun etrafına dolayarak onu kendime çekiyorum. Yuvarlanıyor, böylece küçük kıçı sikimin üzerinde duruyor. Kahretsin, dün gece o çizgiyi aştığımıza inanamıyorum ama buna değdi. O buna değdi. Hayal ettiğim gibiydi. Hayır, yalan söylüyorum; *çok daha fazlasıydı*.

Onu kollarımın arasına alıp saçlarına sokulup bağımlılık yapan kokusunu içime çekerken dudaklarından yumuşak bir inilti dökülüyor. Sertleşen sikimin üzerinde kıçını oynatıyor.

"Bebeğim, bana bunu yapma..." İnliyorum, eğilip şakağına bir öpücük konduruyorum, ardından çenesine kadar takip ediyorum. Elimi bacaklarının arasına sokarak, külotunun ince malzemesinden klitorisini ovuyorum, ne kadar ıslak olduğuna biraz şaşırıyorum. "Bebeğim, çok ıslaksın," diye fısıldıyorum, inlerken tenine karşı gülümsüyorum. Parmaklarımı ondan çekip yorganı tutuyorum ve geri atıyorum, parmak uçlarımın kanlı olduğunu görünce gözlerim açılıyor. "Erm, bebeğim..." Kekeliyorum, hareket etmiyorum.

Connie mırıldanıyor, yavaşça başını çevirip bana bakıyor ve gözleri açılıyor. "Buna ben mi sebep oldum?" Aptalca sorum karşısında kaşlarım çatılırken soruyorum.

"Tabii ki yapmadın, bu bir dönem *Kaleb*." Seslenerek yataktan fırlıyor, yanakları kıpkırmızı.

"Sorun değil, ne yapabilirim?"

"Git ve temizlen," diye homurdanıyor ve yorganı çekiştirerek çıkarmaya başlıyor. Başımı iki yana sallayarak ona doğru koşuyorum ve elimi uzatıp onu durduruyorum.

"Duşa gireyim, bunu halledeceğim." Alnına bir öpücük kondurdum. Başını salladı, titremesini durdurmaya çalışmak için alt dudağını dişledi. "Sorun yok," diyerek onu kucaklamak için kendime çektim, sonra elini tutup banyoya götürdüm. Ben duşu açarken elini bırakıp klozet kapağının üstüne oturuyor.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Tamponlar," diye iç geçiriyor, "ayrılma telaşıyla... Aklıma bile gelmedi," kendine kızmış gibi başını iki yana sallıyor.

"Sorun değil, dükkânlara uğrarım. Başka bir şey var mı?"

"Hayır," diye fısıldıyor. Ona doğru bir adım atıyorum ve onu yukarı çekiyorum. Üstünün eteklerinden tutup yavaşça ve dikkatlice başının üzerinden kaldırıyorum. Yarı yarıya beni durdurmasını bekliyordum ama yapmadı. Başparmağımı külotunun yan tarafına sokarak külotunu aşağı ittim ve dizlerimin üzerine çöktüm. Şortunu ayak bileklerinden sıyırırken elleri omuzlarımda

duruyordu. Uyluklarının her birine yumuşak öpücükler konduruyorum. Yavaşça ayağa kalkıp yanağını avuçluyorum ve dudaklarını dudaklarımla kapatıyorum.

"Sen duştan çıkmadan dönmüş olacağım," diye fısıldıyorum dudaklarına, "senin için sertleşmem yanlış mı? Tek düşünebildiğim şeyin seni çiğ çiğ sikmek olması yanlış mı?" Gözleri açılıyor. "Ama yapmayacağım. Gir içeri

"Onu buhar dolu odada bırakmadan önce tekrar öpüyorum.

HIJYENIK ÜRÜN REYONUNDA BIR AŞAĞI BIR YUKARI VOLTA ATARKEN NE ALACAĞIMA DAIR HIÇBIR FIKRIM YOK.

"Tamponlar," diye mırıldanıyorum kendi kendime, "neden bu kadar çok var?" Duruyorum ve farklı türlere bakıyorum. Beş dakika sonra "Siktir et," diye inleyerek tüm seçeneklerin bulunduğu rafları karıştırıyorum. Kendini beğenmiş bir şekilde gülümseyerek, biraz çikolata, şekerleme, sıcak su torbası, Advil ve yeni pijamalar almak için etrafta dolaşıyorum.

Arabaya geri dönüyorum, eve doğru sürüyorum, yola çıkana kadar biraz daha panikliyorum. Kapıdan aceleyle girip merdivenlerden çıkarken Connie'nin banyoda ince bedenine sarılı bir havluyla durduğunu görüyorum.

"Hey," diye sesleniyorum, beni takip etmesi için başımı yatak odasına doğru sallıyorum. Çantayı devirdikten sonra içindekiler örtüsüz yorganın üzerine düşüyor.

Gülmeden önce Connie'nin gözleri büyüdü. "Kaç tane aldın!?" diye koluma vurdu.

"Neye ihtiyacın olduğunu bilmiyordum." Gülümsedim, "Seni yalnız bırakayım." Geri çekilmeden önce sıcak su şişesine uzanarak yatak odasının kapısını arkamdan kapattım.

Sıcak su şişesini doldururken merdivenlerin dibinde duruyorum ve tekrar yukarı çıkmalı mıyım diye düşünüyorum. Şu anda aramızdaki şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ince çizgiyi geçtik ve şimdi kendimi bilinmeyen bir diyarda gibi hissediyorum. Ona karşı bir şeyler hissetmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum, çünkü hissediyorum. Ama yine de dün gece bana ihtiyacı olduğunda yanındaydım. Hepsi bu kadar. Sadece arkadaş olmaya çalışıyordum, tabii bize arkadaş diyebilirsen.

Düşüncelerime karşı çıkıp merdivenleri tırmanıyorum; kapısı hâlâ aralık. Yavaşça ittiğimde onu yatakta kıvrılmış halde görüyorum.

"Connie," diye sesleniyorum odaya girdiğimde. Cevap vermiyor. Ona doğru ilerlerken gülümsüyorum, uyuyor ve bir yastığa sarılmış. Yavaşça eğilip onu usulca çekiyorum ve yerine sıcak su şişesini koyuyorum. Yerde hala bir top halinde sarılı duran çarşafları görünce kaşlarım çatılıyor. Onları toplayıp dönüyorum ve onu dinlenmeye bırakıyorum.

Çamaşır makinesine bakarken başımı kaşıyorum. Bunu nasıl çalıştıracağım hakkında hiçbir fikrim yok. Bütün çamaşırları Connie yıkıyor ve bunun kulağa nasıl geldiğini biliyorum... sanki ben şovenist bir domuzmuşum gibi. Ki değilim. Arka cebimden telefonumu çıkarıp Doris'in numarasını aradım.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor selamlama amacıyla.

"Evet iyi," elimi başımın üzerinde ovuşturuyorum, "çamaşır makinesini nasıl çalıştıracağım?" Doris'in kahkahasını duyuyorum.

"Bana ayarları oku, ne yıkıyorsun?"

"Çarşaflar ve nevresim," diye mırıldanıyorum, makinenin kadranını döndürüp duruyorum.

"Tamam, yani sadece hafif bir yıkama gerekiyor."

"Connie onu yakaladı..." Öksürüyorum.

"Oh, başka bir şey söyleme. Sıcak yıkamaya koymak istiyorsan, o ayarı seç ve çalıştır düğmesine bas." "Tamam, teşekkürler."

"Sorun değil, ne zaman evdesin? Sadece dönüşünüz için buradaki işleri halledebileyim diye." "Dışarıda başka haşarat var mı?"

"Birkaç tane var ama burada uzun süre kalmıyorlar. Sanırım vazgeçtiler."

"Güzel," makine tıkırdayıp dolmaya başladığında gülümseyerek çenemi ovuşturuyorum. "Yarın evde olacağız."

"Biz mi?" Doris'in sesindeki değişikliği duyabiliyorum; heyecan.

"Evet, ben ve Connie."

"Çok güzel, bu harika. Dönüşünüz için her şeyi ayarlayacağım; öğle yemeğini de hazırlayacağım." "Teşekkür ederim Doris, yarın görüşürüz."

"Yarın görüşürüz, Kaleb."

Sözünü kesip mutfağa gidiyorum. Açlıktan ölüyorum. Buzdolabını açıyorum, pek bir şey kalmamış. Birkaç yumurta, süt, soğan, domates ve biraz peynir. Omlet için ihtiyacım olan her şey.

İki porsiyonu bir birayla birlikte salondaki sehpanın üzerine koyuyorum. İdeal değil ama onları kullanabilirim. Üst kata çıkıp odasına giriyorum ve yatağın kenarına oturuyorum. Saçlarını yüzünden uzaklaştırarak usulca adını söylüyorum. Güzel yeşil gözleri benimkilere dikildiğinde gülümsüyorum.

"Hey," kalbim göğsümde çırpınıyor. Bunu inkar etmenin bir anlamı yok, ona vurulmuş durumdayım.

"Hey," diye yuvarlanıp geriniyor, gözleri bir kez daha benimkilere kaymadan önce eli sıcak su şişesine gidiyor.

"Kramplara iyi gelir diye düşündüm." *Merhaba, siz kimsiniz ve Kaleb'e ne yaptınız?*

"Teşekkür ederim," diyerek gülümsüyor, doğruluyor ve beni yanağımdan öpüyor.

"Hazır olduğunuzda brunch aşağıda. Muhtemelen tadı berbattır ama denedim."

"Tadının lezzetli olacağına eminim." Gülümsüyor, gözleri parlıyor ve gözlerinde yeniden bir kıvılcım görmek güzel.

Son lokmasına kadar yedik; gerçekten güzeldi. Kendimi şaşırttım.

"Düşünüyordum da" diyorum, diğer koltukta ona dönerek, "yarın eve gideriz, senin için de uygunsa?"

Başını sallıyor, "Evet, öyleyim."

"Hala benimle kalmaya geliyor musun?" *Lütfen evet de, lütfen evet de.*

"Sadece sorun olmazsa mı?"

Bingo.

"Elbette öyle, öyle olmasaydı teklif etmezdim."

"Sadece ben yerleşene kadar tabii ki."

"Elbette," diye başımı sallıyorum ve içim daralıyor.

"Bu gece toplanmaya başlayacağım," diyerek kumandaya uzanıyor ve kanallar arasında gezinirken dikkatini *On Günde Bir Erkek Nasıl Kaybedilir* çekiyor.

"Bunu yapabilir misin?" diye soruyor, gözlerini ekrandan ayırmadan.

"Neyi yapabilir miyim?"

"Birini on gün içinde kendine aşık edip sonra da kalbini kırmak mı?"

Alay ederek burnumu kıvırıyorum.

"Yapabilir misin?" Yapabileceğini çok iyi bildiğim için soruyorum.

"Yüzde yüz." İnci gibi beyaz dişlerini gösterirken gülümsemesi geniş.

Biliyorum, çünkü beni oltaya getirdiniz.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

CONNIE

YALNIZ UYANDIM VE HAYAL KIRIKLIĞI IÇIME DOLDU, BIRLIKTE GEÇIRDIĞIMIZ GECEDEN SONRA

Kaleb benimle yatacaktı ama yatağa hiç gelmedi. O akşam her şey ve daha fazlası vardı ama şimdi kendimi onun için bir yabancı gibi hissediyordum. Kaleb'in evine dönerken sessizce oturduk ve tüm bu süre boyunca kafamda dönüp duran sorularla savaştım. Ama en gürültülüsü şuydu: *Yanlış bir şey mi yaptım?*

Apartmanın yeraltı otoparkına girdiğimde dışarı çıkacağım için rahatlamıştım. Aramızda boşluğa ihtiyacım vardı. Arabayı park ettikten sonra kapıyı açtım ve havayı ciğerlerime çekerken nefes nefese kaldım. Birden boğulduğumu hissettim.

"Connie?" Diye sesleniyor, sesi tenimi kapladığında tüylerim diken diken oluyor.

"Seninle orada buluşuruz," diye bağırıyorum, sesim geniş alanda yankılanıyor ama ona dönüp bakmıyorum. Sadece yürümeye devam ediyorum. Asansör için sürekli düğmeye basıp o bana ulaşmadan gelmesi için dua ediyorum ama gelmiyor.

"Her şey yolunda mı?" dudakları seğiriyor, gözleri yüzümde geziniyor.

"Evet, sadece kız..." elini kaldırıyor ve yavaşça başını sallıyor. Kapılar çınlıyor ve içeri süzülüyorum, başımı öne eğip parmaklarımı önümde düğümlüyorum.

İyi olup olmadığını sormak dilimin ucundaydı ama soramadım. Ne zaman istesem, kelimeler beni yarı yolda bırakıyordu.

Beni öpmesini, bana sadece onun hissettirdiği elektriği içimde hissetmeyi istiyorum.

Ama yerinden kımıldamadı. Telefonunda gezinip durdu, bu da beni rahatsız etti.

Kapı açıldığında minnettar oldum, omzumu gereğinden biraz daha fazla kuvvetle ona çarptım ve lobiye doğru kaydım, Doris'i gördüğümde gülümsedim. Birdenbire etrafımı saran kötü hava dağılmaya başladı.

"Connie," diye parlıyor bana, kollarını beni kucaklamaya hazır bir şekilde uzatıyor ve ben kendimi hiç bu kadar hızlı bir şekilde birine atmamıştım. "Nasılsın?"

"Ben iyiyim," diye başımı sallıyorum, gözlerim yaşarıyor.

"Emin misin?" diye soruyor ve sesindeki endişeyi duyabiliyorum.

Başımı sallıyorum, boğazım düğümleniyor. Kaleb'in ayaklarının fayanslara vurduğunu duyduğumda uzaklaşıyorum. Başımı eğiyorum ve arkama bakmadan merdivenlerden yukarı çıkıyorum.

Odama girdiğimde derin bir iç geçirdim. Kaleb'le arama bir kama sokmuşum gibi hissediyorum ama nasıl ve neden olduğunu bilmiyorum. Bunu biraz fazla mı abarttım? Belki de sadece yorgundu? Ya da basit bir iletişimsizlik olabilir mi?

Elimi yüzümde gezdiriyorum, kızgınlık midemin derinliklerinde yanıyor. Şımarıklık mı ediyordum?

Yavaşça yatağıma doğru yürüdüm, gözlerim kapalı yatak odası kapısına sabitlenmişken kenara oturdum. I

Boşluğa bakarak ne kadar oturduğumdan emin değildim ama kapı kolunun hafifçe sallandığını gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Doğrulduğumda, omuzlarım artık öne doğru yuvarlanmıyor ve kambur durmuyor, Kaleb'in kafasının kapıdan çıktığını görüyorum.

"İçeri girebilir miyim?"

Başımı sallıyorum, sinirlerim tepeme çıkıyor ve bu beni tedirgin ediyor.

"Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim..." temkinli bir şekilde bana doğru yürüyor, parmak uçları alt dudağına değiyor ve birden kıskanıyorum. Bir dudağı. *Benim neyim var böyle?*

"Uyandığımdan beri benimle kamburmuşsun gibi hissediyorum... yoksa yanlış mı anladım?" Yanıma oturdu, ellerini kalçalarına dayadı.

"Ben sadece..." Bir an için gözlerimi kaldırıp ona bakıyorum ama gözleri benimkilere kaymıyor ve kalbimin hafifçe kırıldığını hissediyorum. Ağır ağır nefes veriyorum, nefesim titriyor.

"Sadece hissettin..." diye tekrarlıyor

sözlerimi. "Unut gitsin," diye alt

dudağımı ısırıyorum.

"Hayır, Connie... söyle bana," bedenini bana doğru çeviriyor ve şimdi bana bakıyor. Gözleri vücudumda gezinirken tenimi kavuruyor.

"Dün gece yatağa gelmedin..." İtirafımın utancı yanaklarımı yakarken neredeyse başarıyordum.

"Benden istediğini düşünmedim, sadece normale döneceğini varsaydım..." diye itiraf ediyor, dudaklarını yuvarlıyor ve parmaklarını birbirine kenetliyor.

"Oh, *normal*," ses tonum biraz acıtıcıydı. "O

zaman istediğin bu değil miydi?"

"Yaşlı bir adama göre pek de akıllı değilsin." Boğazımdaki yanmaya aldırmadan üst

dudağımı yalıyorum. "Yaşlı adam mı?" diye kafasını çevirdi, "Ben *yaşlı* değilim."

Kıkırdıyorum. "Sanırım öylesin," diye ayağa kalkıyorum, ellerimi kalçalarıma koyarak ona bir kez daha bakıyorum, "benim için kesinlikle yaşlı bir adamsın," diye omuzlarımı silkiyorum.

"Kırk yedi yaşındayım, yaşlı bir adam sayılmam."

"Görüyorsun dede, sen yaşlısın. Benden yirmi yaş büyüksün."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece lezzetli dudaklarını büküyor.

Odaya yavaş yavaş sızmaya başlayan hafif mizah sessizlik tarafından kapatıldı. "Kanepede

uyumanı istemedim," dedim sonunda, oysa gerçek şu ki, sessizlik o kadar da kötü değildi. Uzun.

"Ben sadece doğru olanı yapmaya çalışıyordum..." diye ayağa kalkıyor ve muhteşem gri gözleri benimkilere kilitlenirken derin bir nefes alıyor.

"Ama bu doğru bir şey değildi..." Nefesim boğazımda düğümlenirken fısıldamayı başarıyorum.

"Hayır mı?" Bana bir adım daha yaklaşıyor, aramızdaki boşluk artık yok. Elini yavaşça kaldırıp çenemi kavrayarak gözlerimin ayaklarıma düşmesini engelliyor. "Ne yapmalıydım Connie?" diye homurdanıyor, sesi hızla en sevdiğim seslerden biri haline geldi.

"Beni *o* koca yatakta yalnız bırakmamalıydın."

Dudakları dudaklarıma yaklaşıyor, yanaklarım kıpkırmızı kızarıyor. Beni liseli bir kız gibi kızartmasının nedenini bilmiyorum. Bunun beni rahatsız ettiğini itiraf etmek istiyorum ama etmiyor. Üzerimdeki etkisi hoşuma gidiyor.

Üzerimdeki etkisini *seviyorum*.

Dolgun dudaklarının usulca dudaklarıma değdiğini hissediyorum, kelebek öpücükleriyle gözlerim kapanıyor.

karnım dönüyor.

"Bunu yapmamalıyız..." diye fısıldıyor öpüşürken.

"Biliyorum, ama kimsenin bilmesine gerek yok..." Nefes alıyorum.

"Benim sırrım olacaksın."

"Senin sırrın, Kaleb. *Senin sırrın.*"

Sonunda günaha teslim olup beni öptüğünde kalbim hızla çarpıyor. Dili yavaşça benimkini okşuyor, eli yanağımı kavrıyor ve beni uzun ve sert bir şekilde öperken sabit tutuyor. Kaleb'in bu tek öpücüğün bana hissettirdiklerini daha önce hiç hissetmemiştim. Sanki sonunda bu vasat dünyayı canlı renklerle görebiliyorum. Son iki yıldır umursamadığım hayatım nihayet yaşamaya değer bir hayatmış gibi geliyor. Rüyayı istiyorum. Peri masalını ve sonsuza dek mutlu yaşamayı.

Hepsini istiyorum. Ve alacağım da.

O GECE YATAĞIMDA YATARKEN GÖZLERIM AĞIRLAŞIYOR AMA GELECEĞINE SÖZ VERDI,

Ama daha ne kadar bekleyeceğim? Kanallar arasında geziniyorum, beni uyanık tutacak her şeyi yapıyorum ama mücadeleyi kaybedip uykuya teslim oluyorum.

Yatağın eğildiğini hissettiğimde uyanıyorum, kolu üzerime sarılıyor ve beni geri çekiyor, böylece önü vücudumun arkasına dayanıyor.

"Hey sevgilim," diye sesi beni uyandırıyor ve gülümsüyorum. "Geç kaldın."

"Biliyorum tatlım, ama halletmem gereken bazı şeyler vardı."

Vücudumun ağırlaştığını ve yatağa gömüldüğünü hissederken "Tamam," diyorum. Dudakları omzuma değiyor, dudakları yanağıma değene kadar yavaşça boynuma doğru ilerliyor.

"İyi geceler, bebeğim."

YUVARLANIP KALEB'IN HÂLÂ UYUDUĞUNU GÖRÜNCE GÜLÜMSÜYORUM. BU KÜÇÜK SESSIZ ANI

Ona bakıyorum, uzun kirpikleri yanaklarına değiyor, altın rengi teni ışıldıyor, yumuşak horultular odayı doldururken yay dudakları aralanıyor. Bana dokunuşunu, parmak uçlarını tenime değdirerek beni hayata döndürmesini anında özlüyorum.

Aramızdaki şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama her ne ise, onu istiyorum.

Kıpırdanıyor, göz bebekleri benimkilere sabitlenmeden önce büyüyor. Gözleri karanlık ve derin, ruhuna açılan güzel bir pencere.

"Günaydın."

Sırt üstü yatar ve telefonu çalmaya başladığında derin bir iç çeker.

"Gerçeğe dönelim," diyerek yuvarlanıp yatağın kenarına oturuyor ve cep telefonunu alıyor ama yataktan çıkmadan önce arkasına yaslanıp beni alnımdan öpüyor. Sonra sıçrayıp telefonu açarken gülümsüyor.

"Hey Titus," kapıya doğru yürürken sesi soğuktu, gizlice çıkmadan önce koridoru kontrol

ediyordu. Doğruluyorum, gözlerimin çıplak sırtında aşağı yukarı gezinmesine izin veriyorum, derisinin altında dalgalanan kaslar midemin düğümlenmesine neden oluyor.

Yastıklara gömülüp gülümsüyorum. Kendimi hem içten hem dıştan mutlu hissediyorum. Gözlerim tavana dikiliyor ve

ilk defa Reese'i aramak istiyorum.

Yorganı arkaya atıp Kaleb'in çıktığı taraftan çıkıyorum ve terliklerimi göremeyince kaşlarımı çatıyorum. Dağınık kahverengi saçlarımı yüksek bir at kuyruğu yaparak kapıya doğru ilerlerken aynadaki yansımamı yakalıyorum ve gülümsüyorum. Işıltımın geri geldiğini ve bunun Kaleb sayesinde olduğunu hissediyorum. Gözlerim doluyor ve kalbim küt küt atıyor. Kaleb'in en sevdiğim tişörtlerinden birini giyiyorum. Tişörtü burnuma götürüp keskin bir nefes alıyorum ve kokusunun eskisi kadar belirgin olmamasından dolayı hayal kırıklığına uğruyorum. İlerleyerek alt kata iniyorum ve Kaleb'in derin, güzel sesinin dairesinde yankılandığını duyuyorum. Kelebekler uçuşuyor, kalbim hızla çarpıyor ve gülümsüyorum. Bu adamın bana hissettirdiği duygular bunaltıcı ama isteniyor. Hem de çok istiyorum.

Köşeyi döndüğümde pijamaları ve ona çok küçük gelen pembe simli terliklerimden başka bir şey giymeden bir ileri bir geri volta attığını görüyorum. Sırıtıyorum, kollarımı göğsümde kavuşturup onu izlerken alaycı bir kahkaha atıyorum.

Başını kaldırıyor, gözleri benimkilerle dans ederken başı dönüyor. Bana göz kırpmadan önce dudaklarının köşesi kalkıyor.

"Evet, bir saat içinde ofiste olacağım." Suratımı astım ve gülümsemesi genişledi.

"İki olsun," diyerek telefonunu kapatıyor ve bana doğru yürüyor, telefonu elinden kanepeye düşerken gözleri kararıyor.

Vücudu benimkiyle aynı hizada, elleri vücudumun yanlarından aşağı kayarak tişörtümün etek ucuna ulaşıyor ve ellerini içeri sokuyor.

"Tişörtümün içinde çok iyi görünüyorsun," alnını *alnıma* bastırıyor ve nefesim kesiliyor, o nefesimi kesmenin tanımı.

"Tişörtünün içinde kendimi iyi hissediyorum," nefesim teninde dans ediyor.

"İyi misin?" İri elini karnımın alt kısmına koyuyor ve bu samimi temas karşısında hafifçe sıçramama neden oluyor.

"Biraz karnım ağrıyor ama iyiyim," diye başımı sallıyorum.

"Git ve yatağına geri dön, bir film seç ve ben işe gitmeden önce rahatlayalım." Alt dudağımı kemiriyorum, iri gözlerim ona odaklanmış, damarlarımda ateş yanıyor.

Doris köşeyi dönüyor ve Kaleb sıçrıyor, elini kalın, kahverengi saçlarında gezdirmeden önce beni itiyor, parmakları usulca dökülen saç tellerini ayırıyor.

"Günaydın Kaleb, Connie," diye sırıtıyor, yanımızdan geçerken çenesini yüksekte tutuyor. Hiç de aptal değil. "Biliyor," diye fısıldıyorum o yemek odasına doğru gözden kaybolurken.

Alay ediyor, "Hayır etmiyor," diye başını iki yana sallıyor. Topuklarımın üzerinde dönmeden önce gözlerimi hafifçe devirerek ayaklarımın üzerinde sallanıyorum.

"Her neyse büyükbaba," diyorum, Doris'in anlamasını istemediği için beni takip etmeyeceğini bilerek kendi kendime sırıtıyorum, ama Doris çoktan anlamış bile. Neler döndüğünü çok iyi biliyor.

Aptal, saf adam.

Merdivenlerden çıkarak doğruca ortak banyoya gidiyor ve dişlerimi fırçalıyorum. Lavaboya eğilip ağzımı çalkaladığım sırada alçak bir ıslık sesi duyuyorum. Aniden ayağa kalkıyorum ve Kaleb'in kapı çerçevesine yaslandığını görmek için dönüyorum. Gözleri bana sabitlenmişti ve gerginliğin arttığını hissediyordum.

"Beni korkuttun," diye itiraf ediyorum, bana doğru adım atıp arkamda durduğunda sesim kısılıyor, elleri kıç yanaklarımın kıvrımlarını okşuyor ve bu da dudaklarımdan yumuşak bir nefesin

çıkmasına neden oluyor.

"Seni korkutmak istememiştim bebeğim," dudakları boynuma bastırıyor ve ona daha iyi erişim sağlamak için başımı yana eğiyorum. Dudaklarını dudaklarımın üzerinde hissetmeyi seviyorum. Yumuşak elleri kalçalarımın önünde dolaşmaya devam ediyor, parmaklarını nazikçe tenimde yoğuruyor.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum, başım onun çıplak göğsüne düşüyor.

"Aynada bize bak sevgilim," diye mırıldanıyor, gözleri yansımamda sabitlenmiş. Yavaşça dönüp izliyorum, yanaklarım kızarmış ve bana cinsel olarak dokunmamış bile. Eskiden hiç bu kadar çekingen ve uysal değildim ama Tryst'ten beri... Bu düşünce beni tamamen tüketmeden önce onu engelliyorum. Ellerinin yukarıya doğru hareket etmesini, tişörtümün eteklerini belime doğru kaldırmasını izliyorum, böylece pamuklu külotumun içinden beni okşamasını izleyebiliyorum.

"Orgazmın kramplara iyi geldiğini duymuştum," sesi yavaş ve alçak.

Parmakları klitorisimi biraz daha sertçe okşarken, dişleri açıkta kalan boynumdaki hassas deriyi ısırırken sıcak bedenine karşı titriyorum.

"Kaleb," diye fısıldıyorum, ayaklarımı biraz daha

sürüyerek. "Evet bebeğim?"

Nefesimi veriyorum, düşünce izimi kaybederken nefesim titriyor. Derimin altında dalgalanan zevke fazlasıyla odaklanmış durumdayım.

Başımı omzuma doğru çevirerek dudaklarıyla buluşuyorum. Birbirlerine dolanmadan önce dilinin benimkini okşamasına izin verirken yedek eli kalçamı tutuyor.

Dönüyorum, klitorisimdeki ritmini kaybetmesini sağlıyorum, öpücüğümü derinleştirirken ellerim yüzünü kavrıyor, dişlerimiz çarpışıyor, dudaklarımız dağınık hale gelirken kayıyor.

"Al beni Kaleb," diye inliyorum öpüşmelerimiz arasında ağzına. İnleyerek, eli kıçımın altından geçiyor ve beni bir koluyla kaldırıyor ve banyoya doğru geri yürürken bacaklarımı beline kilitliyorum.

"Yapmam gerek..." Nefes nefese kaldım, aniden

farkına vardım. "Biliyorum bebeğim, biliyorum."

Arkasına uzanıp duşu açıyor, buhar odayı hızla dolduruyor. Beni ayağa kaldırarak tişörtümün eteğinden tutuyor ve hızlı bir hareketle başımın üzerinden çekiyor.

Elleri göğsüme gidiyor, başparmağı sertleşmiş meme ucumun üzerinde geziniyor, sonra dolgun göğsümü yoğuruyor. Eğilip sıcak ve ıslak ağzıyla meme ucumu emiyor ve yalıyor, bu da midemin derinliklerinde bir zevk sancısına neden oluyor. Diğer eli yanlarımdan aşağı kayıyor, külotumu bacaklarımdan aşağı iterken yan tarafına kayıyor. Ayak bileğime çarptığında tekmeleyerek çıkarıyorum. Dili sertleşmiş meme ucumu okşamaya devam ediyor, parmakları göğsümü okşarken deriyi sıkıştırıyor ve ovuyor.

Parmaklarını kalçalarımın iç kısmında gezdiriyor, parmağını tenime biraz daha bastırıyor ve ben de kenara çekilerek ona istediği yere erişim izni veriyorum. Islak ağzı tenimden uzaklaşıyor ve hassas meme ucumun üzerinde onu kaybedince inliyorum. Önümde dizlerinin üzerine çökerken gri gözleri benimkileri buluyor, sırıtırken kirpiklerini bana doğru kırpıştırıyor. İki parmağıyla klitorisime bastırarak nefesimi kesiyor, kendimi sabitlemek için parmaklarımı omuzlarına koyuyorum.

"Bu iyi hissettiriyor mu?" diye soruyor dudakları göğüs kafesime bastırırken; kelimeler kifayetsiz kalıyor, başım öne düşüyor.

Boşta kalan eli sırtımdan aşağı iniyor, kalçamın üzerinden geçtikten sonra elinin kıç yanağımda kaymasına izin veriyor. Kaleb'in parmakları beni yavaşça okşamaya devam ediyor. Altımda ilerlerken parmakları tampon ipimi buluyor ve çekerek yanımızdaki çöp kutusuna atıyor. Ona bu hareketinden dolayı seslenmek istesem de yapamıyorum çünkü tampon çıkar çıkmaz parmakları içime giriyor ve ben onun etrafında kenetlenirken içim sıkılaşıyor.

"Kaleb," diye nefes alıyorum, tırnaklarımı derisine daha da batırıyorum.

"Aramıza biraz kan girmesine engel olacağımı mı sandın, aşkım?" diye mırıldanıyor tenime

karşı, ayağa kalkıp üzerimde yükselirken, ama parmakları beni becermeye devam ediyor. "Hadi seni yıkayalım, olur mu?" diye sırıtıyor, kirpiklerimin arasından ona bakarken geyik gözlerim kocaman.

Başımı sallıyorum, parmakları içimden kayıyor ve kaybın acısı içime işliyor. Parmaklarını dudaklarının arasına sokup emerken göz temasını kesmiyor. Bakışları altında yanaklarım ısınıyor ve o da bunu fark edip sırıtıyor ve başparmağı yanağıma değiyor.

"Sana takıntılıyım," diye nefes alıyor, gözleri ayrılmış dudaklarıma düşüyor, "çok takıntılıyım." Kalbim göğsümde güm güm atıyor, damarlarımda elektrik kıvılcımları çakıyor, sesi tenimde kadife gibi.

Beni kaldırarak duşa götürüyor, sıcak su üzerimden akarken beni büyük duş başlığının altına yerleştiriyor. Önümde duruyor, pijamalarını aşağı itiyor, şişmiş, kalın siki bacaklarının arasında sallanıyor ve ağzım kuruyor, gözlerim açılıyor.

Su damlacıkları burnumun köprüsüne çarpıyor, aşağı akıyor ve ucundan düşüyor. Bana doğru adım atıyor, beni kaldırıyor ve duvara yaslıyor.

"Bütün günü burada geçirmek istesem de, gitmem gereken çok *önemli* bir toplantı var..." diye geveliyor, iki parmağını ayrılmış kedi dudaklarımdan geçiriyor, uçlarını açıklığımda döndürüyor.

Onları biraz daha içime iterken gözlerim başımın arkasında yuvarlanıyor, başparmağı klitorisime sürtünüyor.

"Sen benimsin Connie..." diye mırıldanıyor ve ben inleyerek başımı sallıyorum. Parmaklarını çekerken, ucunun yuvarlaklığını içimde hissediyorum.

"Evet," diye fısıldıyorum.

Yavaşça içime giriyor, beni dolduruyor ve en lezzetli yanmanın içime yayılmasına neden oluyor. "Söyle bana güzel kız, söyle bana benim olduğunu."

"Seninim, Kaleb," diye nefes alıyorum, içimi sonuna kadar doldururken, bir an durgunlaşıyor.

"Aferin kızıma," diyerek ucuna kadar çekiyor ve tekrar içime giriyor. "Bu sert ve hızlı olacak bebeğim," diye homurdanıyor, beni kenara çekiyor, durgunlaşıyor ve sonra içimin derinliklerine itiyor. İnliyorum, beni sert ve hızlı bir şekilde sikerken ellerim boynuna kilitleniyor.

Kasıldığımı hissediyorum, amım onun kalın sikinin etrafında kenetleniyor.

"Boşalacağım," diye inliyorum, zevk içimin derinliklerinde patlıyor, orgazmım sınırda sallanıyor, kendi zevk denizime serbest düşüşe hazır.

"Gel bebeğim, seni sahip olduğum her şeyle doldurmak istiyorum," dudakları bana çarpıyor, içime girip çıkarken, parmağını klitorisimin üzerine sürerken eli vücutlarımızın arasına uzanıyor ve çözülmeme neden oluyor, ikinci orgazmım hızla geliyor ve içimin derinliklerinden patlıyor, beni o kadar tamamen eziyor ki tüm vücudum kollarında titriyor.

O da onu takip ediyor, içime boşalırken siki seğiriyor, ikimiz de nefes nefese kalıp bu muazzam yükselişten inerken dudakları alnıma doğru kalkıyor.

İşte o an anladım. Kaleb Mills'e aşık oldum.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

KALEB

SÖZ VERDIĞIMDEN BIRAZ DAHA GEÇ BIR SAATTE ASANSÖRDEN OFISE KOCAMAN BIR dudaklarıma bir gülümseme yayıldı.

"Günaydın beyler," diye sesleniyorum ve üçünün de kafası yukarı kalkıyor.

"Yüzündeki o lanet şey de ne?" Keaton kaşlarını çatıyor, gözleri benimkileri yakıyor. Gülümsemem kayboluyor, durup elimi yüzüme sürüyorum, hiçbir şey bulamayınca Keaton'a bakarken içimi bir şaşkınlık kaplıyor.

"Neden bahsediyorsun sen?" Kolumu hayal kırıklığı içinde bıraktım, kaşlarım çatıldı.

"Dudaklarındaki o şey mi? Sanırım bazıları ona... gülümseme diyor." Arkasına yaslanıp ayaklarını masaya vuruyor ve son derece gururlu görünüyor.

"Sen bir sik kafalısın." Gözlerimi devirip ofisime giriyorum ve kapıyı öyle bir çarpıyorum ki çerçevesi takırdıyor.

"Hoş geldin kardeşim!" Keaton sesleniyor ve ben de kapımın arkasından onu tersliyorum. *Eve gidebilir miyim?*

Sabah su gibi akıp geçti ve ben hiç rahatsız edilmedim ki buna şaşırdım. Keaton normalde heyecanlı bir köpek yavrusu gibi etrafımda dolanırdı.

Ofisimin kapısının hafifçe vurulduğunu duyuyorum, gözlerim ekrandan kalkıyor. Sandalyeme geri oturup parmağımı alt dudağıma sürtüyorum.

"İçeri gel," diye sesleniyorum, kapı kolunun hareket etmesini izliyorum

ve Titus'u görüyorum. "Meşgul müsün?" diye soruyor ofisime girerken.

"Fazla değil." Ona göz kırparak sırıtıyorum.

"Döndüğüne memnun musun?" Titus masamın karşısındaki sandalyeyi çekip oturuyor, bacağını diğerinin üzerine geçirip parmaklarını dizinin etrafında birleştiriyor. Titus'un koyu teninde göze çarpan açık yeşil gözleri var. Bana yavaşça gülümsüyor, kaşları hafifçe kalkıyor.

"Evet..." Nefes veriyorum, "ve hayır..."

"Connie yüzünden mi?" Tek yapabildiğim başımı sallamak.

"İşlerin yoluna girdiğini gördüm, artık onunla işin bitti mi?" sorusu içime saplanan bir bıçak gibi geliyor ve ne kadar denersem deneyeyim onu çıkaramıyorum. Elimin karnımda gezindiğini hissettiğimde kaşlarım çatılıyor, hızla çekiyorum.

"Henüz değil," diye sandalyemde kıpırdanıyorum, ona karşı çıkma ve Connie'yi ne pahasına olursa olsun koruma dürtüsü çok güçlü, ama dilimi ısırıyorum.

"Nedenmiş o?" Titus, inci gibi beyazlarını kapalı, sıkı dudaklı bir gülümsemenin arkasına saklayarak sorusuyla alay ediyor. "Çünkü gidecek hiçbir yeri yok, babasıyla ya da annesiyle barışmaya hazır değil.

önemli..." "Ben kalpsiz bir piç değilim, onu sokağa atamam."

Titus hiçbir şey söylemiyor ama yüz ifadesi her şeyi anlatıyor. Parasını neden küçük bir daireye harcayamadığını, neden eskiden çalıştığı otelde kalamadığını ve daha fazlasını merak ettiğini biliyorum.

Daha da önemlisi, neden bir velet gibi davranmayı bırakıp ailesiyle barışamadığını. Bunu düşündüğünü biliyorum çünkü ben de öyle düşünmüştüm. Ama artık düşünmüyorum.

"Ama..." diye söze başladı ve ben elimi kaldırarak onu durdurdum.

"Ama hiçbir şey Titus, o benimle güvende, her zaman nerede olduğunu biliyorum. Ben hazır olana kadar ve o da hazır olana kadar benimle yaşayabilir." Sonunda gözlerimi indiriyorum ve daha da yoğunlaşan bakışmamızı kesiyorum. Titus ellerini teslimiyetle havaya kaldırıyor, ben bilgisayarıma bakarken yumuşak bir kıkırdama onu terk ediyor.

"Demek ondan hoşlanıyorsun, ha?"

Başımı çevirip bir kez daha ona bakıyorum ve koyu renk gözlerimi açık yeşil gözlerine dikiyorum.

"Sana bunu düşündüren ne?" Connie konusunda sırtımın neden bu kadar dik olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, bu beni daha da sinirlendiriyor.

"Ben aptal değilim. Üzerinde *'I heart Connie Marsden'* tişörtü de olabilirdi," diye kıs kıs gülüyor ve gülmeye devam ederken eliyle ağzını kapatıyor.

"Hıyarlık etme dostum, bu gibi konularda her zaman arkamı kollayan sensin," diye iç geçirdim ve bilgisayarımın faresini öfkeyle sallayarak uyandırdım.

"Dostum, ben sadece sana tepki veriyorum..." Bana şakacı bir göz kırpıyor ve ben biraz rahatlarken omuzlarımın rahatça sarktığını hissediyorum.

"Özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok, sadece kabul et, hepimiz görebiliyoruz... seni ziyarete geldiğimizde gördük." "Öyle mi?" Soruyorum, yorumu ilgimi çekiyor.

"Evet, senin için iyi görünüyor dostum... benim beğenim için biraz genç, özellikle de kızımın yaşında olduğu için..." kaşlarını çatıyor ve ben omuz silkiyorum.

"Onu yirmi iki yaşında biri olarak görmüyorum..." Bunu yüksek sesle söyleyince gerçek yüzüme çarptı ve beni sersemletti.

"Ama babası..." Titus öne doğru eğilir, parmaklarını masaya vurur.

"Babasının bilmesine gerek yok," diye başımı iki yana sallıyorum, savunma duvarım yavaş yavaş yeniden yükseliyor.

"Bilecek, seni eve götürmeye karar verdiğinde ne olacak?" Titus sandalyeye yaslanıyor ve yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi görüyorum. "Merhaba baba," Connie'nin sesini taklit ediyor, "bu benim erkek arkadaşım, Kaleb, Kaleb, bu da babam, Killian," Titus göbek atıyor ve öfkenin beni tükettiğini hissediyorum. "Oh, merhaba Kaleb, kızıma göz kulak olduğun için teşekkürler, bankadaki para nasıl? Güzel bir şey aldın mı?" diye devam ediyor ayağa kalkarken. Masanın üzerinden eğiliyor ve eliyle kafamın arkasına vuruyor.

"Uyan ve gülleri kokla, bu iş yürümeyecek. Ya itiraf etmeli ve her şeyi anlatmalısın... ya da onunla vedalaşmalısın." Titus ellerini açık gri takım elbise pantolonunun içine soktu, başı hafifçe eğikti. "Her iki durumda da ona zarar vereceksin."

"Veda edemem," diye boğuluyorum, korku boğazıma tırmanıyor, onu tırmalıyor.

"O zaman büyük adam pantolonunu giyip ona söylesen iyi olur," diyerek bana küçük bir omuz silkti, başını yana eğdi, "yakında öğrenecek," diye iç geçirdi ve dönüp ofisimden çıktı, kapıyı arkasından kapattı.

"Siktiğimin Titus'u," diye inliyorum, boktan uyarısını görmezden gelerek.

Connie'ye mesaj atmak için telefonumu çıkarıyorum ama fark ediyorum ki Connie'nin telefonu yok. İç çekerek masamdan uzaklaşıyorum. Bilgisayarımı kilitleyip cüzdanımı ve cep telefonumu alarak ana ofise gidiyorum.

Nate bilgisayar ekranına bakıyor ve bana gülümsüyor.

"Öğle yemeği ve telefon almak için dışarı çıkıyorum, bana katılmak ister misin?" Masasına yaklaşırken sordum.
Saatine bakar ve başını sallar. "Evet,
ceketimi alayım."
Portmantoya doğru bir adım atıyorum ve Nate'e kendi montunu vermeden önce kendi montumu alıyorum. Nate grubun en kısası ve kendisinden her zaman *küçük* adam olarak bahsediyor ama eski sevgilisinden duyduğum kadarıyla Nate *küçük* bir adam değil. Bu anıya bir kahkaha atıyorum ve Nate'in gözlerini kırpıştırarak bana bakmasına neden oluyorum.
"Ne?" diye sorar.
"Yok bir şey dostum, hadi gidelim, diğer ikisi de bize katılmak istemeden." Sırıtarak asansöre doğru yürüdük ve bekledik.
Nate yan gözle bana bakıyor, kaşları
çatılmış. "Garip davranıyorsun."
"Öyle miyim?"
"Kesinlikle öylesin."
Omuzlarımı silkip asansöre bindim, Nate de peşimden geldi.

APPLE'A GIRERKEN ÇALIŞANLARDAN BIRINE YAKLAŞTIM. YÜZÜNDE KOCAMAN BIR SIRITIŞ OLAN GENÇ BIR KADIN.
Yüzünü.
"Merhaba, Apple'a hoş geldiniz, bugün size nasıl yardımcı olabilirim?"
"Merhaba," diye gülümsüyorum, deri eldivenlerimi çıkarıp siyah ceketimin cebine sokuyorum, "Bir iPhone 14'e ihtiyacım var lütfen, varsa pembe altın rengi?"
Genç kız iPad'ine dokunuyor ve gözlerini benimkilerle buluşturmadan önce gülümsemesi büyüyor. "Evet, anladım, ne büyüklükte bir depo?"
"En büyük sen yaparsın."
"Mükemmel, bunu sizin için kasiyer masasının arkasına koyduracağım."
"Bir iPad ve MacBook Air de ekleyebilir misiniz lütfen? Eğer varsa hepsi aynı renkte olsun."
"Depolama alanı da aynı şekilde mi?" Gözleri dolar işaretleriyle parlıyor, Nate bana dönüp aval aval bakıyor. "Lütfen," diye gülümsüyorum.
"Çok güzel, efendim. Hepsi bu kadar, eşyalarınız masanın arkasında olacak ve eğer sorun olmazsa şimdi sizden ödeme alacağım?"
Başımı sallıyorum, ceketimin içine uzanıyorum ve iç cebimden cüzdanımı çıkarıyorum. Siyah Amex'imi çıkarınca gözleri açılıyor.
"American Express, tamam mı?"
Sırıtıyorum. "Amex tamamdan da
öte."
"Mükemmel," diye uzanıp kartımı yerleştiriyorum ve bekliyorum. Fiş yazdırıyor ve onu yırtıp siyah kartımı bana geri veriyor.
"Hepsi tamam efendim."
"Teşekkür ederim..." Gözlerim yaka kartına kaydı, "James."
"O zevk bana ait," diyerek dönüyor ve uzun kızıl saçları savrularak uzaklaşıyor. "Komisyonunun iyi olacağına bahse girerim," diyorum sesime mizah katarak, makbuzu iterek

Nate'le yüzleşmek için döndüm ama orada değildi. "Nate?" Dükkânın etrafına bakıyorum ama onu göremiyorum. Cık cık diyorum, çantamı almak için yürüyorum ve dükkândan çıkıyorum. Kaldırıma bakıyorum ve onu bir duvara yaslanmış, telefonunda gezinirken görüyorum.

"Her şey yolunda mı?" Nefesimi içime çekerek soruyorum, soğuk hava ciğerlerime doluyor.

Nate'in göz hizasına girmeye
çalışmak için başını kaldırıyor.
"Evet, iyi," ses tonu künt.
"Neden dışarı çıktın?" Ofise doğru yürümeye başladık, Nate her zamankinden daha sessizdi.
"Sadece biraz hava almaya ihtiyacım vardı."
"Tamam," diye başımı sallıyorum, onu daha fazla zorlamak istemiyorum. Nate'le öğrendiğim bir şey varsa o da onu konfor alanının dışına itmemem gerektiğidir. Çünkü bir kere patladı mı, conta gibi patlar.
Ofise kadar rahat bir sessizlik içinde yürüyoruz. Nate ceketini silkip asıyor, sonra masasına oturuyor, kulaklıklarını takıyor ve akşam beşe kadar öyle kalıyor. Onu bir şekilde üzdüğüm için içimi bir tedirginlik kaplıyor, ama içten içe bunun ben olmadığımı biliyorum. Belki de sadece biraz hava almaya ihtiyacı vardı.
Artık bunun beni tüketmesine izin vermiyorum, yetişmem gereken işler vardı ve eve gidip kızımı görmek için yanıp tutuşuyordum.

APARTMANIN LOBISINE GIRERKEN ETRAFIMA BAKINDIM AMA ONU GÖREMEDIM.
"Connie?" Sesleniyorum ve çok beklemeden merdivenlerden indiğini görüyorum, eli tırabzandan aşağı kayıyor, güzel yüzü tatlı gülümsemesiyle aydınlanıyor. "Selam bebeğim," en alt basamakta dururken sesim alçak çıkıyor, aradaki boşluğu kapatıyorum ve onu kucağıma alıyorum, cennet gibi kokusunu içime çekiyorum. "Sana bir hediye aldım."
"Öyle mi?" diye şaşkınlıkla soruyor, onu nazikçe yere bırakıyorum ve başımı sallayarak
alışveriş çantasını ona uzatıyorum. Güzel yeşil gözleri benimkileri bulmadan önce yere bakıyor,
cam gibi.
"Kaleb," diye fısıldıyor, çantayı açıyor ve nefesi kesiliyor.
"Bir telefonun eksik olabileceğini düşündüm... Bu yeni bir numara."
"Teşekkür ederim," diyerek kollarını boynuma doluyor, hala çantaya tutunuyor ve kollarım narin belini sarıyor.
"Rica ederim."
Benden uzaklaşıyor ve bedenim onu kaybetmenin acısını yaşıyor.
"Günün nasıl geçti?" diye soruyor, elindeki şekerleme çantasını en alt basamağa bırakıp iniyor ve mutfağa doğru ilerlerken bana yaklaşıyor.
"Uzun," diye inliyorum, gerginliği azaltmak için ensemi ovuyorum.
"Seni özledim," diye fısıldadı, tam o sırada Doris köşeyi dönüyordu.
"Benim kadar değil, evlat." Sadece onun duyabileceği kadar yüksek sesle mırıldanıyorum ve mükemmel dolgun dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor.
"Aç mısın?" Doris buzdolabının büyük, ağır çift kapısını açarken soruyor.
"Açlıktan ölüyorum," gözlerim güzel kızımı bir aşağı bir yukarı süzerken kararıyor. Yoga pantolonu ve benim tişörtlerimden birini giyiyor. Lanet olsun, her gün benim tişörtlerimi giymesi için para verirdim.
Taptığım kızarıklığın yanaklarını çimdiklemesini izliyorum. "Somon iyi
mi, Kaleb?" Doris bana dönüp kaşlarını kaldırarak soruyor.
"Evet," diye başımı sallıyorum, kahvaltı barının üzerinde dinlenirken parmaklarımı birbirine kenetliyorum, Connie'ye bakabilmek için bakışlarımı çekme dürtüsüyle savaşıyorum. O tehlikeli bir

alışkanlık, eziyet verici bir bağımlılık, durdurulamaz bir arzu. Kendime birbirimiz için kötü olduğumuzu ne kadar söylesem de, söz konusu o olduğunda çıplak bir aleve tutulmuş pervane gibiydim.

Boğazımda kalınlaşan yumruyu yutarken, itiraf etmek zorunda kalacağım düşüncesi içimde derin bir korku yaratıyordu ama bunu istemiyordum. Çünkü bu kelimeler dudaklarımdan çıkar çıkmaz, biliyordum ki

onu sonsuza dek kaybedecektim ve henüz bunu yapamayacak kadar bencildim. Onun hayatımdan çıkmasını istemiyordum, şimdi ona sahiptim ve gitmesine izin vermek istemiyordum. Bunun yanlış olduğunu biliyordum ama yine de bu konuda bir şey yapmak istemiyordum.

"Kaleb," Connie'nin melek gibi tatlı sesi beni kasvetli düşüncelerimden çekip aldı. "Evet," diye ayağa kalktım, sırtımı gerdim ve alt kısmını ovdum.

"Doris iş yerinde iyi bir gün geçirip geçirmediğini sordu." Gözlerimi tembelce Connie ve Doris arasında gezdiriyorum.

"İyiydi, tekrar alışmam biraz zaman aldı ama kafamı toparladığımda sanki hiç ayrılmamış gibiydim." Kahvaltı barının ortasındaki su bardağını alıp dudaklarımı ıslatmak için küçük bir yudum alıyorum, nedenini bilmiyorum ama birden boğazım kurudu.

"Bu iyi, kısa sürede eski haline döneceğinden hiç şüphem yok. Çocuklar nasıl?" Doris mutfakta yemek hazırlarken soruyor.

"Evet tamam, Keaton mesafesini korudu, bu biraz sinir bozucuydu ama gerekliydi. Nate ile öğle yemeğine çıktık ve Titus da uğradı, biraz..." Bir an durdum, kasıtlı olduğunu belli etmemek için boğazımı usulca temizledim... ve başarısız oldum.

Connie başını öne eğerek "Bir dakika izin verir misiniz?" dedi ve odadan çıktı, ama ben arkasından seslenmeye gittiğimde çoktan gitmişti.

"Kahretsin," diye içimden küfrediyorum ve Doris'in çatılmış kaşlarını görüyorum. "Konuşmamı dinlemesini istemediğimi düşünecek."

"Öyle mi?" diye sorarak görevine devam eder.

"Sorun etmedim ama dürüst olmak gerekirse onun önünde tartışmak istediğim bir konu değildi."

"Neden, bir şey mi söylendi?"

"Hayır," ses tonum kesik ve sert ama öyle demek istemiyorum.

"O zaman neden endişeleniyorsun?" diye sorduğumda olduğu yerde durdu ve bana baktı.

"Değilim," diye yerimde ayak ayak üstüne atıyorum. Derin bir nefes veriyorum ve başımı öne eğiyorum.

"Kaleb," Doris'in sesi yatıştırıcı. Gözlerim onunkilerle buluşuyor ve içlerini dolduran endişeyi görebiliyorum.

"İyiyim," diye başımı salladım, "sadece bir gün oldu."

Başını sallıyor ve somonu sosla kaplamaya geri dönüyor. "Arizona nasıl?"

"Titus söylemedi, ben de sormadım."

Tepsiyi sıcak fırına yerleştirip sebzeleri hazırlamaya başladığında tepsi gürültüyle tıkırdıyor.

"Git ve Connie'yi gör," diye ısrar ediyor ve topuklarımın üzerinde dönüp merdivenleri ikişer ikişer çıkmadan önce iki kez söylenmeme gerek kalmıyor.

Tereddüt ediyorum, yatak odasının kapısının önünde geri çekiliyorum. Kapıyı çalmak için elimi kaldırdığımda başımı iki yana sallayıp kapıyı iterek açıyorum ve onu yatağının ortasında oturmuş, bacak bacak üstüne atmış, dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazarken görüyorum.

"Her şey hazır o zaman?" Ona yaklaşarak ama temkinli bir şekilde sordum. Connie çok sinirliydi ve onunla ters düşmek istemiyordum.

"Evet," diye cıvıldıyor, bana bakmıyor bile, sadece bakışlarını ileriye doğru çeviriyor. "Connie."

"Açıklamaya gerek yok, istenmediğimi anlayabilirim Kaleb. Ben bir çocuk değilim, etrafımda parmak uçlarında dolaşıp hassas davranmak zorunda değilsin."

Öfke damarlarımda

dolaşıyor. "Öyle bir şey değil."

"Hayır mı?" Bu kez dönüp bana bakıyor, alnında kaş çatma çizgilerinden kaynaklanan küçük bir kırışıklık var. "Sadece işle ilgili bir şeydi, endişelenmeni gerektirecek bir şey değil ve seni de ilgilendirmiyor." "Ama yine de oldu Doris?"

"Doris iş hayatımın tüm ayrıntılarını biliyor Connie; seni her gün uğraşmak zorunda kaldığım şeylerin içine çekmek istemiyorum."

"Biliyorum, ama konuşmanın ortasında durup aptalca, küçük bir öksürük çıkarmak..."

"Evet, katılıyorum, bunu yapmamalıydım..." Başımı eğdim, kendimden utandım.

"Dinlememi istemeyeceğin zamanlar olduğunu anlıyorum... sadece bana haber ver." Yataktan kalkıp bana doğru ilerliyor, dili alt dudağında geziniyor. "Konuşmanız gereken *önemli* şeyler olduğunu anlıyorum... Kaptan."

"Kaptan?" boynum bükülürken kaşlarım havaya kalkıyor ve ona bakıyorum,

"Pardon, ister miydiniz efendim?" diye lanet gözlerini bana dikiyor ve küçük, sıkı bedenini benimkine doğru bastırıyor. Ellerim kıçının kıvrımlarına gidiyor, yoga pantolonunun içinden sıkıyor.

"Hayır, bebeğim, sanırım Kaptan'ı tercih ederim."

"Ben de öyle *Kaptan*," diye mırıldanıyor ve sikim dar takım elbisemin pantolonunu zorluyor.

"Siktir," diye törpülüyorum, ellerimi vücudunun yan tarafına doğru kaydırıyorum ve yüzünü kavrıyorum, dudaklarımı dudaklarına indiriyorum ama başını iki yana sallıyor, ellerini göğsüme bastırıyor ve beni itiyor.

"Wh..." ama parmağını dudaklarıma bastırıyor.

"Şşşt," dizlerinin üzerine çökmeden önce sırıtarak dudağının bir köşesini kaldırıyor.

Nabzım hızlanıyor, derimin altında dans ediyor. Açgözlü elleri pantolonumun düğmesini çekerek aşağı indiriyor. Parmakları uzunluğumun alt tarafını yukarı ve aşağı okşarken gözlerinin genişlemesini izlerken bir nefes emiyorum. Üzerimi bir soğukluk örtüsü kaplıyor ve hafif bir ürpertinin omurgamda aşağı yukarı dans etmesine neden oluyor. Öne doğru eğilerek dilini ucumda gezdiriyor, ön dölümü yalarken sikim sallanıyor.

Parmaklarım seğiriyor, nereye koyacağımı bilemiyorum. Yanaklarını çukurlaştırıyor, dolgun dudaklarını yavaşça şişmiş başıma bastırıp kalın uzunluğumdan aşağı kayarken gözleri benimkilerde.

İnliyorum, zevk içime işlerken başım geriye düşüyor, tüm vücudum titreyerek sinir uçlarımın kıvılcımlanmasına ve kaynaşmasına neden oluyor.

"Kahretsin," elim saçlarına gidiyor, başını geriye çekip onu sikimden daha aşağı iterken yumuşak kahverengi saçlarını bir avuç avuçluyorum, onu doldururken öğürmesini bekliyorum ama yapmıyor. "Ne kadar iyi bir kız," diye sırıtarak kalçalarımı onun sıcak, ıslak ağzına doğru sallıyorum.

Gözlerim başımın arkasında yuvarlanıyor, elini uzunluğumda yukarı ve aşağı kaydırırken parmakları horozumun tabanını kavrıyor, beni emmeye devam ederken dudakları eliyle buluşuyor.

"Kahretsin Connie," diye nefes alıyorum, saçlarını sıkıca kavrıyorum, onu üzerimden çekiyorum ama bana bakmaktan başka çaresi kalmasın diye başını geride tutuyorum. Parmaklarımı zonklayan sikimin etrafına sararak kendimi yavaşça okşuyorum, gözlerimi bir saniye bile onunkilerden ayırmıyorum. "Bana ne yaptığını görüyor musun, bebeğim?" Törpülüyorum, yaklaşan orgazmımı tutmaya çalışırken sesim gergin çıkıyor.

"Evet Kaptan," diye miyavlıyor, bana uzanırken dudakları aralanıyor, beni derin derin yutarken eli benimkiyle yer değiştiriyor.

"Siktir," çenem geriliyor, gözlerimi sıkarken arka dişlerim gıcırdıyor. "Boşalacağım."

Ağzını genişletiyor, ben patlarken dilini altımda düzleştiriyor, döllerimi boğazının arkasına fışkırtıyor, tatlı ağzının içine boşalırken sikim pompalanıyor ve seğiriyor.

Dizlerinin üzerine oturur, parmaklarıyla ağzının kenarlarını silerken yüzünde gururlu bir gülümseme vardır.

"Seni tatmak için daha ne kadar beklemem gerekiyor?" Ağrıyan sikimi avuçlayarak inliyorum.

"Sadece birkaç gün daha, Kaptan," diye göz kırpıyor, ayağa kalkıyor, sonra da

Ama ben öne atıldım, kollarımı beline doladım ve sırtı önümle aynı hizaya gelsin diye onu kendime doğru çektim.

"O kadar hızlı değil," diye saçlarına sırıtıyorum, "Seni henüz öpmedim bile."

Kollarımda kıvranmayı bırakıp yavaşça bana doğru dönüyor. Gözleri dudaklarıma kayarken başı yana eğiliyor.

"Ne bekliyorsun?" Yüzümdeki nefesi beni sarhoş ediyor.

Bir elimle yanağını kavrarken, diğer elimle sırtını sarıyor ve dudaklarımı usulca onunkilerin üzerine indiriyorum. Bunun sıcak ve ağır olmasına gerek yok; sadece bu öpücüğün her anını ruhumda hissetmek istiyorum.

AKŞAM YEMEĞİNDEN SONRA, YATAĞA UZANIP *TANGLED*'I IZLEDIK. ONUN ARKASINA UZANDIM, VÜCUDU BENIMKINE YAKINDI.

Elim karnında yumuşakça dururken. Connie'nin krampları geri geldi, ben de çikolata aldım ve filmi seçebileceğini söyledim, şimdi Rapunzel ve Flynn Ryder'ı izliyoruz. Kızmış gibi bile yapamıyorum, peri masallarına bayılıyorum.

Rapunzel kayıkta fenerleri izlerken iç çeker.

"Ne oldu?" Ayağa kalkıyorum ve gözlerini televizyona dikmiş olan ona bakıyorum.

"Hamptons'da sevdiğim bir şey de geceleri gökyüzünün açık olmasıydı..."

"Onlar bir şeydi, değil mi?"

"Yıldızlara bakmayı özlüyorum," başını geriye çevirip omzunun üzerinden bana bakıyor, "ya sen?"

Gözlerim yumuşadı ve başımı salladım, ama gerçek şu ki yapmadım. Çünkü ona her baktığımda gözlerindeki yıldız takımyıldızını görebiliyorsam kimin açık bir gökyüzüne ihtiyacı vardı ki?

"Geri dönebilir miyiz?" diye fısıldıyor.

"Tabii ki bebeğim," diye eğilip onu burnunun ucundan öpüyorum, "yakında."

Gülümsüyor, arkasını dönüp filmi tekrar izlemeden önce bir süre oyalanıyor. Ona sokuluyorum, yüzüm saçlarına gömülüyor ve gecenin geri kalanında böyle kalıyoruz.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CONNIE

SON BIRKAÇ HAFTA UÇUP GITMIŞTI, HALA KALEB ILE YAŞIYORDUM VE DOĞRUSU hiç ayrılmak istemedik. Hâlâ gençler gibi gizlice dolaşıyorduk, ne zaman bir arada olsak odanın öbür ucuna kaçamak bakışlar atıyorduk, birbirimizin yanından geçerken parmak uçlarımız birbirine değiyordu; aramızdaki hava çatırdıyordu, bizi çevreleyen manyetik bir güç alanı vardı. Doris'in bildiğini biliyordum ama yine de Kaleb'le birlikte oynamak eğlenceliydi. Damarlarımda yanan ateşi ve parmak uçlarımızın sürtünmesiyle kalçalarımın arasında filizlenen sıcaklığı hissetmeyi seviyordum. Başka kimse neler olduğunu bilmiyordu. O benim sırrımdı, ben de onun.

Kaleb'in bana aldığı telefonu hala kurmamıştım, eski benden bir parça gibi hissettiriyordu ve henüz oraya geri dönmeye hazır olup olmadığımı bilmiyordum. Kendimi yeniden bulmanın ve çok ihtiyacım olan yeni bir başlangıca sahip olmanın tadını çıkarıyordum, sadece buna ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum.

Yatak odamın kapısını kapatarak nefesimi tuttum. Kaleb geç saate kadar bir toplantıdaydı, bu yüzden kendimi yatağa hazırlayacak ve erken yatacaktım. Doris gittikten sonra Kaleb hâlâ gizlice odama giriyor ve ne kadar üzücü olsa da günümün en sevdiğim kısmı bu.

Duşumu alıp dişlerimi fırçaladıktan sonra yatağıma uzandım ve zihnimin dolaşmasına izin verdim. Kaleb'le bir tür ayrıcalık yaşamak için sabırsızlanıyordum ama onu kendime saklamaktan da keyif alıyordum. Dizüstü bilgisayarım pingledi, yavaşça doğrulup komodinin üzerinde duran bilgisayara bakmak için döndüğümde tanıdık olmayan ses kaşlarımın kırışmasına neden oldu. Yataktan iterek onu aldım ve yatağın başındaki büyük yastıkların üzerine çökerek yumuşak yatak başlığına yaslandım. Dizüstü bilgisayarın kapağını yavaşça kaldırdığımda, araç çubuğunun altındaki e-postalarımda bir bildirim görüyorum.

Tereddüt üzerime çöküyor, parmağım takip tuşunun üzerinde geziniyor.

Büyük ihtimalle bir hoş geldin e-postası. Bilinçaltım çığlık atıyor.

İz defterine dokunduğumda e-posta açılıyor ve kalbim göğsümde kabarıyor, adını gördüğümde dudaklarıma kocaman bir gülümseme yayılıyor.

Kaleb Mills.

Yemin ederim hiçbir e-postayı bu kadar hızlı açmamıştım.

***Kimden**: Kaleb Mills*
***Kime**: Connie*
Marsden Perşembe,
20:47 ***Konu**: Seni*
özledim xo.

Bebeğim, hala işte olduğum ve seninle olmadığım için nefret ediyorum. Seni görene kadar dakikaları sayıyorum.

Sen.
Bu e-postanın hala var olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok, ancak varsa, mümkünse bana

hızlı bir cevap verin. Sevgiler, Kaleb xx

Yanıtla tuşuna bastığımda gülümsemem daha da artıyor. Şirket e-postası olup olmadığını görmek için e-postasının üzerine geliyorum ama değil. Kişisel bir e-posta. Sigorta işinde çalıştığını biliyorum ama ne tür bir iş yaptığını hiç söylemedi. Kafamdaki rahatsız edici düşünceleri silkeliyorum.

***Kimden**: Connie*
*Marsden **Kime**: Kaleb*
Mills Perşembe, 20:55
***Konu**: RE: Seni özledim xo.*

Kahretsin, beni buldun. Bu e-posta adresinin hala yayında olduğunu bile bilmiyordum ama World Wide Web'in güzelliği de bu işte, bir kez gönderildikten sonra hiçbir şey kaybolmuyor.
Biraz konu dışına çıktım, özür dilerim.
Ben de seni özledim. Gizlice çıkamaz mısın? Gerçekten orada olman gerekiyor mu? Yani, sigorta hakkında nasıl bu kadar uzun konuşabiliyorsun?
Kapım aralık, yatağın senin tarafın boş ve senin için hazır olacak. Ama bir şey isteyebilir miyim?
Eve döndüğünde beni bir öpücükle uyandır.

Sevgiler,
Connie xx

Gönder tuşuna bastım, vınlama sesi e-postanın gönderildiğini gösteriyordu. Beklerken parmaklarımla dizüstü bilgisayarımda ritim tutuyorum ve saniyeler gibi gelen bir süre içinde cevap veriyor.

***Kimden**: Kaleb*
*Mills'**e**: Connie*
Marsden Perşembe,
20:56
***Konu**: RE: Seni özledim xo.*

Seni bir öpücükle uyandıracağıma söz veriyorum, sevgilerimle.

İç çekiyorum, dizüstü bilgisayarımın kapağını yavaşça kapatıyorum, sonra vazgeçip tekrar açmaya karar veriyorum. İnternet arama motoruna bakarken nefesimi tutuyorum. Adımı yazıyorum, önerilen tüm arama başlıklarını gördükçe kalbim güm güm atıyor, yalanları okudukça gözlerim

hızla bir o yana bir bu yana kayıyor. Bu çok fazlaydı. Kapağı kapatarak yatağın üzerine uzandım ve dizüstü bilgisayarı altına kaydırdım.

Bu gecelik bu kadar internet yeterdi. Yatağımdan sıçrayarak gömme dolaba yöneldim ve pamuklu pijamalarımı giydim. Tamam, çok seksi değillerdi ama rahatlardı.

Kaleb'i beklerken olduğu gibi, içimde derin bir endişe fokurduyor. Kaleb'i beklerken

İlk birkaç sefer yavaş geçti ve Kaleb'in bana hâlâ *nasıl* sevişebileceğini göstermediğini hissediyorum ama yine de minnettarım. Bazen kendime kızıyorum ve *kırıldığımdan* endişeleniyorum. Tryst'in bana yaptıkları yüzünden bende bir *sorun* olduğunu düşünüyorum. Bir parçam her zaman yaralı olacak, görünür olmasalar da derinlere işliyorlar, bu yüzden onları hissedebiliyorum. Nefes boruma saplanan ve beni boğan bir bıçak gibi.

Ama Kaleb her zaman anladı.

Beni *hiç* zorlamadı. Bana her şeyi unutturmasını istedim ama bazen bunu yapamadı. Kafamın içine çok fazla girdim, geçmişimden beni rahatsız eden şeytanlar tarafından çok fazla tüketildim ve her şeyin çok fazla olduğu ve beni kafamdan çıkaramadığı ve her şeyi unutamadığı günlerde, endişe dalgası beni terk edene kadar beni sıkıca tuttu. Gitmeme asla izin vermedi.

Kaleb olmasaydı, bu son birkaç ayı asla atlatamazdım. Kendimi Tryst ile aynı yolda bulurdum, çünkü Tryst olmadan hiçbir şeyim yoktu. O adama kalbimi ve ruhumu verdim ama o beni parça parça yok etti ve şimdi Kaleb beni yavaş yavaş bir araya getiriyor. O beni kurtardı. Duygularımı asla sorgulamadı, beni asla kendisine yükmüşüm gibi hissettirmedi.

Derin bir iç çekerek yorganı geri çekiyor ve altına giriyorum, vücudum birden ağırlaşıyor. Yumuşak şiltenin içine sokuluyorum ve gözlerim kapanıyor. Karşı koymaya çalıştım ama yapamadım. Uykunun tatlı yalnızlığına teslim oldum.

Yatağın eğildiğini, sıcak bir bedenin arkamdan kaydığını hissedince hafifçe uyandım ve gülümsedim. "Hey, sen," sesim boğuk ve uyku dolu. Gözlerimi açmak istiyorum ama çok ağırlar.

"Hey, bebeğim," yüzü saçlarıma sokuluyor, derin nefes alıp kokumu içine çekerken omuzlarının yükseldiğini hissediyorum.

"Saat kaç?" Nefes alıyorum, bedenine doğru geri çekiliyorum, kolları üzerime dolanıyor ve beni sıkı bir kucaklamayla kendine çekiyor.

"Gece yarısı oldu," sesinin tonu kalın, yorgun olduğunu anlayabiliyorum.

"Ah," demeyi başarıyorum, uyku beni bir kez daha ele geçirmekle tehdit ederken sesim yavaş çıkıyor. Başımı arkaya doğru çevirirken parmaklarının çenemi kavradığını hissediyorum, dirseğinin üzerine kayıyor ve yüzünü eğerek dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. Öpücüğü beni sarhoş ederken boğazımda yumuşak bir inilti titreşiyor. Dudakları üst dudağımda, burnumda ve köprünün üzerinde dolgun dudakları alnıma inene kadar hareket ediyor.

"Şimdi uyu, tatlı kızım," diye fısıldıyor.

"İyi geceler Kaleb," diye fısıldıyorum, ruhum ve kalbim o kadar dolu ki her an patlayacaklarından korkuyorum.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KALEB

CONNIE ILE GEÇIRECEĞIM HAFTA SONU IÇIN HAZIRDIM, IŞ BENI ÇOK YORUYORDU VE Tryst'e ne olduğunu öğrenmeye hala yaklaşamadık. Kendini öldürmediğini biliyoruz ama Connie farklı bir şey bilmiyor. Eski sevgilisini intihar ederek kaybetmenin yasını tutuyor. Bunu ondan olabildiğince uzun süre saklamak istedim ama tüm bu sırları yanımda taşımanın ağırlığı beni çökertiyordu. İtiraf etmek istiyorum ama beni terk edeceği korkusu çok fazla. Bilmediği şey ona zarar veremez, zaten hayatında çok fazla acı çekti ve ben buna neden olan bir başkası olmak istemiyorum.

"Beni duydun mu?" Keaton alnıma bir fiske vurarak soruyor. Kaşlarımı çatıyorum, dokunduğu yeri ovuşturuyorum ve koluna vuruyorum.

"Aptal."

"Son on dakikadır *LaLa diyarındasın*, sınıfın geri kalanıyla paylaşmak ister misin?" diye alaycı bir ses tonuyla konuşması beni anında ayağa kaldırıyor. Başını yana eğiyor, dudakları orantısız bir sırıtışa dönüşürken gözleri hafifçe çekik.

"Evet, seni duydum." Çenem sıkılaşıyor, kanım kaynıyor. Kahretsin, kardeşimi seviyorum ama aynı zamanda beni çileden çıkarıyor. Aramızda garip bir ikizlik var, sanki onun ne düşündüğünü ve hissettiğini tam olarak biliyormuşum gibi. Onun da benimle aynı şeyleri hissettiğini biliyorum ama bu bir sevgi ve nefret ilişkisi gibi. Aramızda çok ince bir çizgi var ve bu çizgi çok kolay aşılıyor. Benden çok onun tarafından. Düğmelerime en kötü şekilde basmayı seviyor, derimin altına giriyor ve günün yüzde doksanında beni kör bir öfke içinde bırakıyor.

Ama o piç için ölürdüm. Her seferinde. "Peki,

bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Ne üzerine?" Yalan söylemenin bir anlamı yok, yenilgiyi kabul edebilirim. Söyledikleri tek bir şeyi bile dinlemiyordum.

"Yani, dinlemiyordun," Keaton'ın dudakları bükülüyor ve ben de kendimi tutamayıp sırıtıyorum. "Hayır," diyerek başımı öne eğiyorum ve gülerek başımı iki yana sallıyorum.

"Pekâlâ, o zaman yola geri dönelim." Titus ayağa kalkarken alkışlar, derin sesi odanın içinde gürler.

"Hadi," diye öksürüyorum, yerimde kıpırdanıyorum ve dinlerken düşüncelerimi bir süreliğine susturuyorum.

"Birisi benimle temasa geçti, kızı Knight kardeşlerle biraz sorun yaşıyor..." Titus sözünü kesiyor, gözleri odayı tarıyor ama sonra benimkinde duruyor. "Sanırım onunla daha önce konuşmuşsun." Gözleri biraz açılıyor, ellerini kasıklarının önünde birleştirirken parmakları birbirine

kenetleniyor.

"Öyle mi?" Biraz şaşkın bir şekilde soruyorum, sandalyemde dik otururken kaşlarım çatılıyor. Hiçbir şeyden haberim yoktu.

"Gerçekten de öyle," Titus göz temasını keserek gözlerinin önündeki kağıt parçasına baktı

benimkini delip geçer.

Oda sessizliğe gömülüyor ve içimi bir şaşkınlık kaplıyor ama aynı zamanda korku da. Çünkü dudaklarından dökülen bir sonraki isim yardım isteyeceğini düşündüğüm biri değildi.

Duyduğuma göre, hiç yardıma ihtiyacı olmamış. *Yardım eden* oydu.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, nefesimi tutmuş beklerken avuçlarım hafifçe terliyor. "Xavier Archibald."

"Siktir," diye mırıldanıyorum, elimi yüzüme sürerek. Kolay kolay korkmam ama bu adamla ilgili bir şey içime buz gibi bir korku yerleştiriyor.

"Evet..." Titus iç çeker, "Siktir."

"Peki bizden ne istiyor?" Sandalyemde öne doğru eğilip bacağımı diğerinin üzerinden geçiriyorum. "Amora için koruma."

"Şövalye kardeşlerden mi?" Kahve fincanıma uzanıyorum ve artık soğuk olan kahveden bir yudum alıp yüzümü buruşturuyorum.

Titus başını salladı, sonra Nate'i işaret etti. Nate'le yüzleşmek için sandalyemde dönüyorum. Dizüstü bilgisayarını karıştırıyor, sonra gözlüklerini burnuna doğru iterek bazı tuşlara basıyor ve ekranını toplantı odasındaki büyük ekrana bağlıyor.

Gözlerim ekranımdaki üç genç adamın görüntüsüne takılıyor. Alay ediyorum.

Titus'a bakmak için dönüp kaşlarımı kaldırıyorum.

"Ve bu serseriler için endişeleniyoruz çünkü..."

"Çünkü ister inanın ister inanmayın, bu *serseriler* acımasız ve görünüşe göre Xavier babalarını öldürdüğünde yanlış insanlarla karşılaşmış."

"Şey... siktir," diye çenemi ovuyorum.

"Knight kardeşler Londra'daki küçük bir yeraltı çetesinden," diye cıvıldıyor Nate ve dikkatimiz tekrar ona dönüyor. Parmaklarını saçlarında gezdiriyor, "Babalarının adamlarının gücünü arkalarına almışlar; babaları Kral Pin olarak biliniyordu ve her ne sebeple olursa olsun, Xavier isimsiz bir iş geldikten sonra onu alaşağı etti."

Keaton ayağa kalkar, ellerini cebine sokarak odada volta atar ve dişlerinin arasından ıslık çalar.

"Bizim işimiz..." Titus başlıyor, "eğer bunu üstlenmeye karar verirsek..."

"Ne kadar?" Keaton sorar, karanlık bakışları Titus'a yöneldiğinde olduğu yerde durur. "$800,000."

Öksürüyorum. Titus'a bakmak için döndüğümde gözlerim açılıyor.

"Siktir," diye fısıldıyorum, Nate ve Keaton'a bakıyorum. Keaton'ın kaşları çatılıyor, sonra gözleri ayaklarına kayıyor.

Nate sandalyesinde arkasına yaslanıyor, parmaklarını birleştiriyor ve ellerini kucağına bırakıyor. Keaton, "Bir milyon iste," diye sesleniyor ve ben alay ediyorum.

"Hayal görüyorsun. Sekiz yüz bin senin için yeterli değil mi Keaton?" Titus omuzlarını öne doğru atarak ve ellerini konferans masasının üzerine koyarak homurdanıyor.

"Senin çocuğun yok değil mi Keaton?"

Gözlerim Keaton'dan Titus'a gidip geliyor. Arkama yaslanıyorum ve dudaklarıma yayılan gülümsemeyi durdurmaya çalışıyorum.

"Bu retorik bir soru mu?" Keaton başını geriye atıp hafifçe gülerek alay eder.

"Kızınızı koruması için birini tutacak paranız olmadığını düşünün, ne yapardınız?" Titus'un sesi alçak ve yavaş, ama Keaton'a bakarken gözlerindeki öfkeyi görebiliyorsunuz.

"Onları almak için dünyanın öbür ucuna gider, sonra da hepsini yakıp kül ederdim."

Titus sırıtıyor. "Evet, sen dünyayı yerle bir edersin," diye tekrarlıyor Titus, "ve ben de kızımın sağ salim dönmesi için ruhumu satarım, hayır ruhumu şeytana *veririm*. Xavier bize cömert bir ödeme yapabilecek durumda ve dürüst olmak gerekirse, parayı almak bile istemiyorum. Sadece Xavier'in kızının güvende olmasını istiyorum." Titus dik durur.

Ben ve Nate başımızı sallıyoruz ve Keaton Titus'a doğru bir adım atıyor, onun yanında durmadan önce sırtını sıvazlıyor.

"Bizden tam olarak ne yapmamızı istiyor?"

"Telefonunu, dizüstü bilgisayarını, sosyal medya hesaplarını takip etmemizi istiyor..." Gözleri Nate'e kaydı, "Nate, bu senin uzmanlık alanın, o yüzden bir an önce bu işe el atmanı istiyorum."

Nate başıyla onaylıyor, dizüstü bilgisayarının klavyesine vurmaya başlarken dudakları bükülüyor.

"Keaton," Titus onun tarafına bakar, Keaton ona bakar, "O şerefsizleri takip etmeni istiyorum, ne yapman gerekiyorsa yap. Sadece onu almadıklarından emin olmamız gerekiyor, çünkü onu alırlarsa bir daha asla geri alamayacağımızdan ölesiye korkuyorum." Keaton hiçbir şey söylemiyor, iç cebinden telefonunu çıkarıyor ve ekrana dokunmaya başlıyor.

"Bence bir uçuş ayarlayıp onu buraya getirmeliyiz. Onu özel bir jete bindirebiliriz, Titus, sen gidip onu alabilir misin? Gerekirse bir şey yapmak için çok uzaktayız..." Keaton saçmalıyor.

"Titus başını sallar, Keaton da başını sallayarak karşılık verir ve toplantı odasından çıkıp ofisinde kaybolur.

"Ve Kaleb," sandalyemde dönüyorum, arkama yaslanıyorum ve ona

gülümsüyorum. "Evet, tatlım."

"Hiçbir şey yapma, zaten bakman gereken bir kız var, bu benden." Ve Titus, Keaton'ın ayak izlerini takip ederek odadan çıkar.

"Ah doğru, sanki öyle mi?" Kaşlarım havaya kalkıyor, Nate'e dönüyorum ama o bana bakmıyor, işine odaklanmış durumda. "Artık konuyla alakam yok mu?" Nate bana baktığında odanın etrafına bakıyorum.

"Alakalısın, sadece bu davayla ilgili değilsin." Burnunu kıvırıyor ve gözlerini ekrana yeniden odaklamadan önce gözlüklerini burnuna geri itiyor.

"Mükemmel." Sesim odada yankılanıyor, ses tonuma alaycılık karışıyor, bir hışımla sandalyemden kalkıp ceketimi ve çantamı kaptığım gibi asansöre yöneliyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Asansörün düğmesine bastığım anda Titus sesleniyor. Dönüyorum ve onu

çeviriyorum

Kapalı.

"Evim," gözlerim üçünü de tararken ses tonum düz ve donuk, "*ilgili* olduğum yer."

EVE GELIR GELMEZ ÇANTAMI YERE BIRAKIYORUM, CEKETIMI MASANIN ÜZERINE ATIYORUM.

Lobi ve ben kızıma ulaşmak için merdivenleri ikişer ikişer çıkıyoruz. Kapıyı iterek açtığımda odasının boş olduğunu görüyorum, şarkı söylediğini duyuyorum ve sesinin ne kadar tatlı ve melek gibi olduğuna hoş bir şekilde şaşırıyorum. Yumuşak bir kıkırdama boğazımın arkasını gıdıklıyor. Dudaklarımı bükerken dudaklarımın köşeleri kalkıyor, ağzımın içinde oynamakla tehdit eden sırıtışla savaşıyorum. Aralık kapıyı iterek başımı çevirdiğimde onu banyoda görüyorum.

"Bebeğim," diye sesleniyorum ama cevap vermiyor ve savaştığım gülümseme dişlerini göstererek sırıtmaya başlıyor. Kablosuz kulaklıklarını takmış, *Another Love - Tom Odell* şarkısına

eşlik ediyor.

Kollarımı göğsümde kavuşturarak kapının pervazına yaslanıyorum ve içimden sayarak onu izliyorum

beni fark etmesinin ne kadar süreceğini görmek için.

Bir.

Gözleri kapalı, başı ritme göre bir o yana bir bu yana sallanıyor.

İki.

Kolları yukarı kalkıyor, küçük elleri açılıyor ve parmakları havaya dokunurken parmakları açılıyor.

Üç.

Güzel yüzü buruşuyor, dudakları aralanıyor ve kiremitli banyoda notalara eşlik etmeye hazırlanırken kaşları çatılıyor.

Dört.

Ayağa kalkıyor, parmaklarını mikrofon oluşturmak için dudağının önünde kıvırırken parmak uçlarımın altında görmek ve hissetmek için çaresiz olduğum her yerde ipeksi, ıslak tenini kaplayan kabarcıklar.

Beş.

Nakaratı çığlık çığlığa söylüyor. İşte o zaman fark ediyorum, sesi çığlık atan bir kedi ya da boğulan bir melek gibi çıkmıyor, olağanüstü çıkıyor.

Gülümsemem dudaklarımdan düşüyor, çenem gevşiyor ve gözlerim açılıyor.

Sayısını unuttum.

İşte o zaman bana baktı.

Kocaman gözleri, kıpkırmızı yanakları ve yüzünde şapşal bir gülümseme.

Kahretsin.

Ve işte o zaman ona tamamen, geri dönülmez bir şekilde aşık olduğumu anladım.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

CONNIE

KALEB'IN PARMAKLARI BENIMKILERIN ARASINDAN GEÇIYOR, BAŞPARMAĞI ELIMIN ARKASINA SÜRTÜNEREK yatıştırıcı bir şekilde. Bu adam bana her dokunduğunda, ruhum yanan bir korla alevleniyor. Kendimi hiç onunla olduğum kadar özgür hissetmemiştim. Kendimi her zaman büyümeyi ve kozasından kurtulup güzel mavi bir kelebek olmayı, sonra da kanatlarını açıp uçmayı bekleyen bir tırtıl gibi hissettim.

Önceki hayatım kozaydı. Kaleb benim sonraki hayatımdı.

"İyi misin sevgilim?" diye soruyor, sesindeki törpü bacaklarımın arasına sıcaklık dolmasına neden oluyor.

Bizi Hamptons'a götürürken yüzümü çevirip ona bakarak, "Evet, sadece hafta sonu için uzaklaşmayı ve sadece seninle biraz zaman geçirmeyi dört gözle bekliyorum," diye başımı salladım. Evimize geri dönmeyi dört gözle bekliyordum. Ona ihtiyacım olduğunu bilmediğim zamanlarda bile beni koruduğu ve rahatlattığı yere. Beni ona aşık olmaya başladığım yere geri götürüyordu. Orası bizim yerimizdi, *en sevdiğim* yerdi. New York'tan daha çok evim gibi hissettiğim yer.

"Ben de bebeğim." Gülümsüyor, dudaklarını hassas tenimde gezdirirken elimin arkasını dudaklarına götürüyor. Kalbim çırpınıyor.

"Sanırım yakında babamı aramalıyım," diyerek alt dudağımı ısırıyorum ve ön cama odaklanırken gözlerimi ondan ayırıyorum.

"Öyle mi?" Kaleb cevap vermeden önce boğazını temizliyor.

"Evet," diye iç geçirdim mutlu bir şekilde, "aramızdaki havayı dağıtmam lazım, onu yeterince dondurdum..." Bir an duraksıyorum, babamın bana Adele'in öz annem olduğunu söylediği anılar zihnimde canlanıyor. Midem bulantıyla çalkalanıyor, safra boğazımı tırmalıyor ama yutkunuyorum, asit yakıyor.

"Bu iyi," Kaleb'in sesi düz ve bir şeyi kaçırdığımı hissediyorum. "Sorun nedir?" Elimi onunkinden çekiyorum, onu sorgularken koltuğumda dönüyorum.

Uzun parmaklarını direksiyona vururken bir an sessiz kalıyor, sonra ağır, derin bir iç çekiş onu terk ediyor. Göğsünün çöküşünü ve omuzlarının çöküşünü izliyorum.

"Beni korkutuyorsun," diye fısıldıyorum, gözlerim yaşarıyor.

"Hayır, hayır bebeğim," diye sesleniyor, eli benimkine uzanıyor ve onu avucunun içine alıyor. "Korkacak bir şey yok," diye başını iki yana sallıyor.

"O zaman sorun ne Kaleb?" Düşmek üzere olan gözyaşlarımı tutmaya çalışırken sesim titriyor.

"Her şey normale dönüyor ve ben her şeyin eskisi gibi olmasına *hazır* değilim. Bencillik

yapıyorum..." Araba ışıklarda durduğunda duraklıyor. Dönüp bana bakıyor, "Biliyorum, aptallık ediyorum ama seninle birlikte olmaya o kadar alıştım ki, her şeyin eskisi gibi olmasını istemiyorum.

geri dön."

Başımı iki yana sallarken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

"Bay Mills, bana mahkumsunuz. Gerçek bu." Elini sıkıca kavradım, "Ama bunu kendim için, yolculuğum için yapmalıyım. Baştan yaşadım ve ailemin hayatıma geri dönmesine ihtiyacım var..." gözlerim doldu, "hepsinin."

"Biliyorum bebeğim ve biliyor musun, bunu daha önce söylediğimi bile sanmıyorum ve bu beni çok üzüyor ama..." arabanın ortasına doğru eğiliyor, beni kendine doğru çekerken yüzümü kavrıyor ve dudaklarımız birbirine yaklaşıyor. "Seninle gurur duyuyorum," diye nefes alıyor, nane kokulu nefesi beni usulca öperken duyularımı dolduruyor, ancak bir korna sesiyle bölünüyoruz. Kaleb dik oturuyor, elini dikiz aynasından kaldırarak ışıklar yeşile döndüğünde arabayı sürmediği için özür diliyor.

Kıkırdıyorum ve sandalyemde biraz rahatlıyorum ancak dönmemiz gereken yolu kaçırdığımızda kafam karışıyor.

"Kaleb?" Dönüşümüzün kayboluşunu izlerken

fısıldıyorum. "Evet sevgilim?"

"Nereye gidiyoruz?"

"Bu bir sürpriz."

İçim heyecanla kabarıyor ama aynı zamanda hafif bir endişe de var.

Bir başka trafik ışığında durduğumuzda Kaleb telefonuna dokunuyor ve tanıdık bir şarkı arabayı doldurmaya başlıyor ve kalbim göğsümde güm güm atıyor. *Hunger - Ross Copperman.*

"Bu şarkıya bayılıyorum," diye boğuluyorum, gözlerim Kaleb'in *Mercedes* SUV'undaki ekrana bakıyor.

"Biliyorum," eli bir kez daha benimkini buluyor, bileğimi dudaklarına götürürken parmakları parmaklarımın arasından geçiyor ve nabzımın derimin altında hızla attığı noktaya yumuşak ve narin bir öpücük konduruyor, bu da nabzımın daha da hızlanmasına neden oluyor.

Araba yolculuğunun geri kalanı rahat bir sessizlik içinde geçiyor ve Kaleb özel gibi görünen bir bariyerden geçtiğinde gözlerim doluyor.

"Ne yapıyorsun?" Etrafı incelerken soruyorum. Pistte duran özel jeti gördüğümde gözlerimi açıyorum. "Bu senin mi?" Kaleb arabayı pistin önünde durdurduğunda ve kusursuz giyimli bir adam arabasının kapısını açtığında kafamı çevirip ona bakıyorum.

"Bay Mills," yabancı anahtarları uzatırken Kaleb'e bilmiş bir gülümsemeyle bakıyor.

Kaleb bir anda yanıma geldi, kapımı açtı, elini tutmam için uzattı, ben de memnuniyetle tuttum.

"Burada ne işimiz var?" Henüz tek bir soruya bile cevap vermediği için bir soru daha soruyorum. "Hafta sonu tatiline gidiyoruz," kaşlarını oynatarak beni kendine doğru çekti ve eliyle sarıldı

sırtıma dolanıyor ve beni kendine yakın tutuyor. Beni öpmeden önce dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor. Bu andan uzaklaşmak istemiyorum, serin hava etrafımızı sararken, jet motorlarının sesi arka planda dönerken, diğer her şey bulanıklaşıp yok olurken burada kalmak istiyorum. Mükemmelliğin bu küçük cebinde sadece ben ve o varız.

Özel jette otururken genç bir hostes yanımıza geliyor ve ikimize de birer kadeh şampanya ikram ediyor.

Memnuniyetle bir tane alıyorum ve Kaleb onunkini alırken gülümsüyorum.

"Teşekkür ederim," derken gözleri benimkilerden ayrılmıyor ama ben baloncuğumdan bir yudum alırken başıyla onaylayan ve topuklarının üzerinde dönerek koridorda kaybolan hostese bakıyorum. Bütün aşk romanlarımda diğer kadınların başroldeki erkeğin ağzının suyunu akıttığını görürsünüz,

ama bu kız öyle değil, ona göz ucuyla bile bakmadı.

"Peki, nereye gidiyoruz?" Koltuğumda kıpırdanıyorum, emniyet kemerimi sıkmak için çekiyorum. Bu jet Tryst'inkinden çok daha büyük; koltuklar daha geniş aralıklı ve bunlar tek tek sandalyelerden çok kanepelere benziyor. Benim

Kalbim göğsümde daralıyor.

"Üç saatten kısa bir süre içinde öğreneceksin," diye göz kırpıyor, kendi şampanyasından bir yudum alarak. "Dalga geçiyorsun."

"Ah bebeğim, daha içimdeki alaycıyla tanışmadın bile." Öne doğru ilerliyor, lüks sandalyenin kenarına tünüyor.

Sırıtıyorum, gözlerimin vücudunda aşağı yukarı dolaşmasına izin verirken bacaklarımı açıyorum. Ne kadar lezzetli bir yakışıklı olduğunu asla unutamayacağım.

"Bayan Marsden, beni gözlerinizle mi soyuyorsunuz?" diye sırıtıyor, gözleri karanlığa gömülüyor ve içim burkuluyor.

"Belki, bu konuda ne yapacaksınız, Bay Mills?"

Boğazının derinliklerinde titreşen gırtlaktan gelen iniltiyi duyuyorum ve kalçalarımın arasına sıcaklık doluşurken yanaklarım kızarıyor. Kalçalarımı birbirine bastırarak artan gerginliği biraz olsun azaltmaya çalışıyorum. "Oh, bu konuda çok şey yapabilirim... benim uçağımdayız. *Benim* uçağım." Bana yaklaşıyor, iri eli dizime uzanıyor, parmakları tenime batıyor. Yanık parmak uçlarından yayılıyor, yavaşça ve alaycı bir şekilde tenime yayılıyor.

Pilotun konuşmasını duyduğumuzda anımız yarıda kesiliyor.

"Bay Mills, Bayan Marsden, gemiye hoş geldiniz. Uçuş süremiz aşağı yukarı iki saat otuz dakika. Hava açık, New York'un bu serin sonbahar sabahında güneş parlıyor. Arkanıza yaslanın, rahatlayın ve uçuşun keyfini çıkarın."

"Kaleb'in yumuşak sesi tenimde çakıl taşları yaratıyor, parmakları hâlâ içime giriyor.

Boşta kalan eliyle şampanya kadehine uzanıyor, küçük bir yudum alırken kadehi dudaklarına götürüyor ama gözlerini benden ayırmıyor. Uçak pistte hızlanıyor, biz bulutlara doğru tırmanıyoruz. Ben de onu taklit ediyorum, aniden kuruyan boğazımı nemlendirmek için bir yudum almadan önce kadehimdeki şampanyayı döndürüyorum.

Ding sesi etrafta dolaşmanın güvenli olduğunu gösteriyor, hostes yaklaşırken bize gülümsüyor, Kaleb sonunda gözlerini benimkilerden çekiyor ve tekrar rahat nefes alabileceğimi hissediyorum.

"Siz ya da kız arkadaşınız bir şey ister misiniz Bay Mills?"

"Hayır, teşekkür ederim, biz devlet odasında biraz dinleneceğiz," Kaleb koyu renk gözlerini tekrar benimkilere dikiyor ve ben sertçe yutkunuyorum, içimde heyecan kıvılcımları çakıyor.

"Elbette," diyerek başını eğiyor ve dönüp uzaklaşmadan önce başını sallıyor.

"Kaleb," diye nefes alıyorum, yanaklarım alev alev yanıyor.

"Hiç uçarken sikildin mi bebeğim?"

Başımı iki yana sallayıp şampanya kadehimi boşaltıyorum.

"Güzel," diye alçak sesle ayağa kalkıyor, bardağını küçük masanın üzerine koyuyor ve benimkini parmaklarımdan alıyor. Kalkmama yardım ediyor, parmaklarını parmaklarımın arasından geçiriyor ve kalbim derimin altında gümbür gümbür atarken beni nazikçe yatak odasına doğru çekiyor.

Küçük bir kapıyı iterek açıyor ve ortaya şirin bir yatak odası çıkıyor. Nötr ve aydınlık. Dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. Ama Kaleb kollarını belime dolayıp beni kaldırıyor ve yatağa bırakıyor, beni yatak başlığına doğru iterken eli bacaklarımın arasından kayıyor.

"Mile High Club'a hoş geldin, sevgilim."

KIRK ALTINCI BÖLÜM

KALEB

ÇIPLAK VÜCUDU TERDEN BIR PARILTIYLA KAPLANMIŞ, GÜNEŞ OVAL PENCEREDEN SÜZÜLÜRKEN PARILDIYOR.

uçağın pencereleri. Gözlerim aramızda gezinirken parmaklarım boğazının dibine, diğer elim kalçasının kıvrımına sarılmış. Beni kendi hızında, yavaş ve işkenceli bir şekilde sürerken kalçaları kalkıyor ve yuvarlanıyor.

"Siktir, sevgilim," diye törpülüyorum, zevk üzerime yağarken başım geriye düşüyor, kalçalarım onun her hareketini karşılamak için sallanıyor.

"Biliyorum," diye pantolonunu indiriyor, elini göğsümün sıcaklığına dayıyor.

Onu becermem gereken şey, onun bana binmesine ve ona daha da derin ve sert bir şekilde aşık olmama dönüştü. *Hay sikeyim*. Az önce ona aşık olduğumu mu söyledim?

Boğazımdaki yanmayı yutkunarak bastırıyorum, kelimeler dilimi kaplıyor ama henüz söyleyemiyorum. Henüz söyleyemem.

"Ne kadar iyi hissettirdiğini asla unutamayacağım," diye iç geçiriyorum ve başımı kaldırıp onun her şeyi almasını izliyorum.

Ben.

"Hepsi senin bebeğim," diye mırıldanıyor, dudakları dudaklarımın üzerinde gezinirken vücudunu benimkine yaslıyor. Ben yavaşça

Parmaklarımı boğazından çözüp vücudunun yan taraflarına doğru kaydırdım, dolgun, yuvarlak kıçını kavradım ve parmaklarımı tenine bastırıp yavaşça sert, zonklayan sikimi yukarı ve aşağı kaldırdım.

"Siktir," diye inliyorum, dillerimiz dağınık bir şekilde dans ederken dudaklarımı tekrar onunkilere yaklaştırıyorum.

Kollarını başımın iki yanına koyarak vücudunun üst kısmını yukarı kaldırıyor ve ben de ona gülümseyerek başımı kaldırıp dudaklarımı dolgun, dik meme ucunun etrafına kilitliyorum. Onu becerirken emiyor ve yalıyorum.

"Kaleb," diye nefes alıyor, amının etrafimda sıkılaştığını ve kenetlendiğini hissettiğimde kalçaları yavaşlıyor. "Biliyorum tatlım, biliyorum."

O kadar yakın ki, kalçalarımı yavaşlatıp onu kalın sikimin ucuna kaldırırken ve yavaşça aşağıya doğru kaydırırken vücudunun parmaklarımın altında titrediğini hissedebiliyorum.

"Oh," diye titriyor, ben tekrar yaparken gözleri başının arkasında yuvarlanıyor. "Seni becermeme izin ver," diye törpüledim, "nasıl istersem, nasıl *ihtiyacım* olursa."

İnliyor, beni derinlere çekerken doğruluyor ve kalçalarını yavaşça öne doğru sallıyor.

"Lütfen." Birine onu becermesi, yatak odasında dizginleri ele alması için yalvaracağımı hiç düşünmemiştim. Ama Connie ile? Eğer evet diyecekse sıcak kömürün üzerine diz çöker, kırık

camın üzerine diz çöker ve ona doğru sürünürdüm.

Başını sallıyor, elleriyle göğüslerini avuçlayıp yoğuruyor.

Ayağa kalkıyorum, kollarımı beline dolayarak onu kollarımın arasına alıyorum, köprücük kemiğine sıcak öpücükler konduruyorum, onları boynuna kadar takip ediyorum ve dudaklarına ulaşana kadar devam ediyorum ve sanki oksijensiz kalmışım ve onu öpmek nefes almanın tek yoluymuş gibi onu öpüyorum.

Onu nazikçe üzerimden kaldırdım ve yere yatırdım. Diz çökerek bacaklarını aralıyorum ve gözlerim onun güzel, dolgun amına kayıyor.

Eğildiğimde dudaklarımda şeytani bir gülümseme beliriyor, dilimi ıslak dudaklarının arasından geçirmeden önce sıcak ağzım amının üzerinde geziniyor, sonra şişmiş klitorisinin üzerinde gezdiriyorum.

Elleri saçlarımda, pelvisi eğiliyor ve kalçaları yüzümün üzerinde dönüyor. Açılışında bir parmağımla alay ederken, dilimi klitorisinin üzerinde yumuşakça ileri geri kaydırırken başımı iç uyluğuna yaslıyorum.

"Kaleb, oh," diye inliyor, ben devam ederken sırtı kamburlaşıyor. Islaklığı parmaklarımı kaplıyor, amı etrafımda kenetleniyor ve yakın olduğunu biliyorum. Dudaklarımı ondan kaldırıyorum, gözleri uyarılmışlığıyla kaplı parlayan dudaklarıma düşüyor. Beni saçlarımdan kendine doğru çekiyor, ağzını benimkiyle kapatırken parmaklarım hala onu yavaşça beceriyor.

"Seni tatmam gerekiyordu, amın görmezden gelinemeyecek kadar güzel görünüyordu," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı ve nefesi kesiliyor, göğsü hızla inip kalkıyor. "Henüz gelme bebeğim," diye sırıtıyorum, dizlerimin üzerine çöküp parmaklarımı içinden çıkarıyorum ve dudaklarımın arasından geçirip emerek temizliyorum. "Tadın çok güzel amına koyayım," diye inliyorum, kendimi yumruklarken elimin düşmesine izin veriyorum.

Kendime dokunuşumu izlerken gözleri açılıyor, bir inilti geçerken dudakları aralanıyor.

"Bebeğim, kendimi tatmin edişimi izlemek hoşuna gidiyor mu?" Törpüledim, diz çöktüm, böylece kendimi yukarı ve aşağı okşarken beni daha iyi görebiliyordu.

"Evet," diye fısıldıyor, kendi parmakları vücudunda aşağı doğru kayarken onları sıcak, ıslak amına daldırıyor ve aniden kıskanıyorum.

"Yapmaya devam etmemi ister misin?"

Hevesle başını sallıyor, parmaklarını sıkı açıklığından kaydırıyor ve yumuşakça ovarken uyarılmasını klitorisinin üzerinde döndürüyor.

"Kendini ovarken çok güzel görünüyorsun, sevgilim."

Pantolonunu indiriyor, sert meme ucunu parmaklarının arasında yuvarlamadan önce eli teninin üzerinde geziniyor.

"Kaleb," diye haykırıyor, kaplanmış parmaklarını klitorisine sürüklemeden önce parmağını tekrar içine daldırıyor.

"Seni yakaladım," diye inleyerek kalçalarına uzanıyorum ve onu yüzüstü

çeviriyorum. "Kaleb," diye panikle boğazını sıkıyor ve kalbim acıyor.

"Bana güveniyor musun?" İki parmağımı amına sokarak soruyorum, titriyor.

"Evet," diye nefes alıyor, omzunun üzerinden bana bakarken dudakları kolunun iç kısmına

bastırıyor.

Parmaklarımı çıkarıyorum, kendimi yavaşça içine iterken parmaklarımı kalçalarının etrafına sarıyorum, ona alışması için bir dakika veriyorum. Ucuna kadar çekiyorum, sonra tekrar içine sokuyorum, bu sefer biraz daha fazla güçle, ona ihtiyacı olan her şeyi veriyorum. Bunu tekrar yapıyorum, inlemesine neden oluyorum, amı sikimin etrafına kenetleniyor, beni içine çekiyor.

"Kahretsin," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdanıyorum, ellerimi kalçalarından çekiyorum ve parmaklarımı şeftali gibi kıç yanaklarına sokuyorum, onları itiyorum ve onu genişçe açıyorum. Sikimi daha derine ve daha hızlı sokarken kalçaları da benimle birlikte hareket ediyor, ben onu sikerken o da beni sikiyordu.

"Kaleb, boşalacağım," diye haykırıyor, öne doğru eğilip parmaklarımı boğazının dibine doluyorum ve onu yukarı çekiyorum, böylece sırtı önüme dayanıyor ve ona vurabiliyorum.

"İşte benim güzel kızım, benim için gel sevgilim" diye fısıldıyorum kulağına, vücudu titremeye başlıyor, amcığı etrafımda sıkılaşırken başı sert göğsüme doğru düşüyor, orgazmı yavaşça içinden dalgalanıyor. "İşte bu bebeğim, ihtiyacın olanı al," diye övüyorum, kendi orgazmımın içimin derinliklerinde demlendiğini hissedene kadar yavaşlamıyorum, sikim seğiriyor. Her ne kadar bu anın durmasını istemesem de, orgazmım içimde parçalanıyor; zevk içime işlerken cildim çakıllanıyor ve sırılsıklam amına sertçe vurmaya devam ederken başımı geriye atıyorum, kükrüyorum.

Kutsamamızdan indikten sonra sessizce birbirimizin kollarına uzandık, hassas teninde daireler çizerken parmaklarım ön kolunda aşağı yukarı geziniyordu.

"Sonsuza kadar burada kalabilirim," diye mırıldanıyor, bana dönerken gülümsüyor, gözleri dudaklarıma odaklanmış.

"Ben de bebeğim, ben de," diye gülümseyerek dudaklarımı dudaklarına indiriyorum. "Ama dört gözle beklememiz gereken bir hafta sonu var," diye yatıştırıyorum, yavaşça doğrulmadan önce şakağını öpüyorum, "ve görünüşe göre yakında ineceğiz, bu yüzden giyinsek iyi olur," diye göz kırpıyorum, yorganı geriye atıp kıyafetlerime uzanıyorum.

"Sabırsızlanıyorum," diyerek ışıldıyor ve yataktan kendisi çıkıyor. "Söz veriyorum, bayılacaksın."

"Planladığın her şeye bayılırım," diyerek bana dönüyor, güzel yeşil gözleri benimkileri ararken yanakları kızarıyor.

Gülümsemem büyüyor, dudaklarım uzun zamandır söylemek istediğim şeyi söylemek için aralanıyor ama tıkanıyorum. Kaptanın iniş için herkesin oturmasını istemesiyle o an mahvoluyor.

"Gel," diyerek yatağın ucunda duruyorum, elimi tutması için ona uzatıyorum, o da memnuniyetle tutuyor ve onu koltuklarımıza geri götürüyorum.

CONNIE

İndiğimizde pistte bizi bekleyen cipe binerken nerede olduğumuza dair hiçbir fikrim yoktu. Tanıdığım bir yer değildi. Kaleb ağzını sıkı tutuyor, bavullarımızı bekleyen arabanın bagajına yerleştirirken sırıtıyordu.

"Hafta sonumuz için hazır mısın?" diye soruyor arabanın arkasına tırmanırken ve elimi tutup iki eliyle kavrıyor.

"Öyleyim," diye gülümsedim, ona doğru eğildim ve başımı omzuna yasladım, şoför kapıyı kapattı, çekip gitmeden önce dikiz aynasından Kaleb'e başıyla bir selam verdi. "Yine de sürprizlerden hoşlanmıyorum," diye itiraf ettim, midem bulanıyordu, "endişeleniyorum."

"Bebeğim, endişelenmeni gerektirecek bir şey yok, söz veriyorum."

Dönüp başımın üstüne bir öpücük konduruyor ve düzensiz kalbim hafifçe sakinleşiyor, ama yine de arada bir Kaleb'den beri kendi ritmini bulduğunu hatırlatan bir şekilde atıyor ve sonunda uykuya dalıyorum.

"Bebeğim," Kaleb'in uzaktan gelen sesini duyuyorum ve gözlerim yavaşça açılıyor, "bebeğim, buradayız."

Ayağa kalktım, biraz şaşkın bir şekilde etrafıma bakındım. Arabada olduğumu fark etmem bir iki dakikamı aldı.

"İyi misin?" diye soruyor, bana bakmak için çenemi tutarken başını eğiyor.

"Evet, iyiyim," diye başımı sallıyorum ve bir anlığına ona sokuluyorum. Kapı açıldı, şoför valizlerimizle birlikte ayakta duruyordu.

Gözlerim yeniden ağırlaşmaya başladığında "Connie,"

diye fısıldıyor. "Mmmhm," diye mırıldanıyorum.

"O güzel yeşil gözlerini aç bebeğim," sesindeki yumuşaklık içimi kelebeklerle dolduruyor. Parmaklarını benimkilerin arasından geçirerek koltuğun üzerinden kayıyor ve beni de yanına alarak arabadan iniyor. Arabadan iniyorum, ayaklarım yere değerken başımı kaldırıyorum, gözlerim yuvalarından fırlıyor, ağzım açık kalıyor ve gözlerim yaşarıyor.

"Olamaz," diye boğuluyorum, hıçkırıklar arasında hıçkırıyorum. "Kaleb," gözlerimi *Mystic Falls* tabelasından ayırıp ona bakıyorum, "Kaleb," tam başarmak üzereydim ki yanağımdan aşağı sıcak bir gözyaşı yuvarlanıyor ve ben daha gözyaşımı silemeden başparmağı orada, gözyaşımı fırçalıyor.

"Her şey senin için bebeğim," diye yüzüme bakıyor, parmakları

hâlâ benimkilerde. "Mystic Falls'dayız," diye yutkunuyorum,

gülümsemem yayılıyor.

"Mystic Falls'tayız sevgilim, bu karakterlerin, ya da bu iki kardeşin mi demeliydim, nasıl bir tutumu olduğu hakkında hiçbir fikrim yok." Gözlerini abartılı bir şekilde deviriyor ve dudaklarından bir kahkaha yuvarlanmasına neden olan ona vuruyorum, göğsüm sevgiyle çiçek açıyor.

"Beni kurtardın," diye dönüp onu kaburgalarından dürtüyorum, "ama onlar da kurtardı," diye göz kırpıyorum. Bakışlarımı ondan ayırıp bizi o dünyaya götüren yola bakıyorum.

"Hadi gidip bir macera yaşayalım," diyerek kolunu belime doluyor ve beni kendine doğru çekerek şakacıktan öpüyor. Kollarımı boynuna dolayarak parmak uçlarımda dönüyorum ve dudaklarımı dudaklarına değdiriyorum.

"Hadi bir macera yaşayalım ve Kaleb," diye fısıldıyorum, nefesim boğazımda düğümleniyor, "bunun benim için ne kadar önemli olduğunu asla bilemezsin, teşekkür ederim." Dudaklarımı usulca

onunkilere bastırıyorum, dilim dudaklarının arasından kayıyor ve aniden yer altımdan kayıp gidiyormuş gibi hissediyorum. Ayrıldığımızda, birbirimizin ruhunun derinliklerine bakarken gözleri parlıyor.

"Seni seviyorum," sözleri üzerimde sekiyor, kalbim hızla çarpıyor ve gözlerim akmayan yaşlarla doluyor.

"Seni seviyorum," sesim acı dolu geliyor ama öyle olduğu için. Hiç kimseyi Kaleb'i sevdiğim kadar şiddetle sevmemiştim.

BÖLÜM KIRK YEDİ

CONNIE

SON YETMIŞ IKI SAAT TAM BIR KASIRGA GIBIYDI, AMA EN I Y I S I N D E N . BU HAFTA SONU her şeyi ve daha fazlasını. Kaleb'i şehrin her yerine sürükledim. Tek bir dakikasını bile kaçırmak istemedim. Küçük *Vampire Diaries* kalbim çok dolu. Çantamın fermuarını çekerken iç çektim.

"İyi misin hayatım?" Kaleb çantama uzanırken soruyor. Başımı sallıyorum, içinde bulunduğumuz güzel odaya bakıyorum. Kaleb neden *Salvatore Malikânesi*'ni bulamadığını anlayamadığı için yolun biraz aşağısında aynı hissi veren bir otelde yer ayırtmıştı.

"Ben mükemmelim," diye gülümsüyorum ona doğru adım atarken, iki elimi göğsüne koyup onu öperken. "Teşekkür ederim, Kaleb."

"Senin için her şeyi yaparım bebeğim," diyerek kolunu bırakıp bana doğru eğildi ve beni kucakladı, "Eğer istediğin buysa sana ayı ve yıldızları bile veririm."

"Tek istediğim sensin," diye gülümsüyorum dudaklarına karşı, beni dizlerimin arkasına vurana kadar yatağa doğru yürürken, "check-out ne zaman?" Alay ediyorum.

"Otuz dakikamız var."

"Bakalım yirmi dakika içinde bana ne verebileceksin, büyükbaba."

"Dede!?" diye geri çekiliyor, gülümsemesine karşı koyarken kaşları çatılıyor, "Sana dedeni göstereceğim, sevgilim," diye kükrüyor, ben çığlık atarken beni yatağa fırlatıyor. "Fikrimi değiştirdim," diye sırıtıyor, parmaklarını ayak bileklerime doluyor ve beni yataktan aşağı çekiyor.

"Kaleb," diye bağırıyorum, beni kucağına alıp kiraz meşesi masanın kenarına oturturken gürleyen kahkaham odayı dolduruyor.

"Bu güzel eteği giydiğin için çok mutluyum," diye inliyor, bacaklarımı aralayarak dizlerinin üzerine çöküyor, dudakları tenime baskı yapıyor, kalçalarımın tepesine kadar ilerliyor ve ince, dantel külotumun içinden klitorisime doğru yalıyor. Parmaklarımı masanın kenarına kıvırırken, malzemenin ve dilinin verdiği his tarif edilemez.

"Becer beni," diye fısıldıyorum, günah kadar sıcak ağzını benden çekmesini sağlamaya çalışıyorum, ama beni görmezden geliyor, parmağını beni örten malzemenin etrafına doluyor ve dili dudaklarımdan geçerken yana çekiyor, klitorisime odaklanmadan önce açıklığımla alay ediyor.

İnlemelerim kaçıyor, o beni yedikçe parmaklarım sıkılaşıyor, dili içimin derinliklerine gömülüyor, sonra klitorisime kayıyor, dilinin ucuyla üzerinde dönüyor ve emiyor.

"Kaleb," diye bağırıyorum, "Daha fazlasına ihtiyacım var." Pelvisimi kaldırıyorum, kalçalarım dönüyor. İnliyor, aceleyle ayağa kalkıyor ve pantolonunun düğmelerini açıyor, kalın, sert aletini yumruklarken kalçalarına doğru itiyor.

"Bütün gün senin amını yiyebilirim Connie, tadına *bağımlıyım*." Onun sözleriyle tüylerim diken diken oluyor ve yemin ederim uyarılmışlığımın içime damladığını hissediyorum, ama Kaleb'in

parmakları orada, beni döndürüyor ve dolduruyor.

"Kirli ağzımı seviyorsun, değil mi sevgilim?"

Başımı sallıyorum, orgazmım uçurumun kenarında sallanırken vücuduma karşı savaşmaya çalışırken miyavlıyorum.

"Seni sert ve hızlı bir şekilde becereceğim," diye söz veriyor, dudakları köprücük kemiğime bastırıyor, onu örten deriyi ısırıyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum.

"Bana bir daha yalvar bebeğim," diye sırıtarak benimle dalga geçiyor, sikinin başını kıvrımlarıma sürtüyor, dışarı çıkmadan önce hafifçe içime giriyor.

"Lütfen sik beni Kaleb, sana ihtiyacım var," diye boğuluyorum, boğazımda yayılan yanmayı görmezden gelirken sesim kalınlaşıyor ve sikini içimin derinliklerine sokarken nefesim kesiliyor. Elleri iç uyluklarıma bastırıyor, sikini sert ve hızlı bir şekilde içime sokup çıkarırken bacaklarımı geniş tutuyor, beni doldururken tenlerimiz birbirine çarpıyor.

"Kahretsin," diye hıçkırıyorum, beni becermesini izlerken gözlerim düşüyor, vücudum zevk baloncukları gibi titreşiyor. "Amın çok sıkı, benim için çok ıslak bebeğim," diye pantolonunu indiriyor, parmaklarını daha derine sokuyor.

deri. Kukumun onun etrafında gerilmesini hevesli gözlerle izliyorum, uyarılmamın horozunun ipeksi cildinde görünmeye başladığını gördüğümde onu kolaylıkla alıyorum. Beyaz parmaklı ellerimden birini açıyorum ve parmaklarımı klitorisimin üzerine yerleştiriyorum, sert ve hızlı bir şekilde ovuyorum, vücuduma hızlı orgazm olmam için ihtiyaç duyduğu küçük yardım elini veriyorum.

"İşte iyi bir kız, ne kadar yakın olduğunu hissedebiliyorum," diye nefes alıyor Kaleb, gözleri bir an için benimkilerin üzerinde, beni becerirken kendini izliyor, aniden ucuna kadar çekiyor ve geri çekilmeden önce yavaşça biraz içime itiyor.

"Siktir," diye haykırıyorum, duygular çok baskın, beni kızdırırken amım sıkılıyor. "Yapacağım..." ve içime girerken cümlemi bile bitiremiyorum, horozu hızla içime girip çıkıyor, dünyayı sarsan orgazmım boyunca beni becerirken masa sallanıyor ve gıcırdıyor.

"Evet, lanet olsun," diye haykırıyor, tenimi bırakıyor; ellerini kalçalarıma doladığında anında morarmış hissediyorum, içime girerken beni masanın kenarından daha da çekiyor, bir tsunami gibi üzerime çökmek üzere olan başka bir orgazmın tatlı birikimini hissederken ciğerlerimdeki havayı düşürüyor.

"Tekrar boşalacağım," diye haykırıyorum, sikinin ucu g noktama sürtünürken.

"Bırak gitsin," diye homurdanıyor, orgazmım içimde derinlerde patlarken, tenimi tüylerim diken diken olurken, Kaleb kendi orgazmı patlarken benimle birlikte inliyor ve beni onunla dolduruyor.

Üzerime yığıldı, alnı terlemişti, kalp atışları derisinin altında hızla atıyordu.

"Ne kadar vaktimiz kaldı?" diye sordu, koyu kahverengi saçları alnına dökülmüş halde bana bakarak.

Gülümsüyorum, elimi güzel yüzünden çekiyorum. "On dakika," diye utangaççça gülümsüyorum, o ayağa kalkıp pantolonunun içine girip düğmesini iliklerken.

Hareket etmeye çalışıyorum, başını iki yana sallıyor, dizlerinin üzerine çökerek parmaklarını karışık uyarılmamızın içinde döndürüyor ve tekrar içime itiyor.

"Bu bebekle dolu olmanı istiyorum, şimdi hiçbirini boşa harcamak istemeyiz, değil mi?" diye göz kırpıyor, iki parmağı beni doldururken gözlerimin başımın arkasında yuvarlanmasına neden oluyor.

"Kaleb," diye nefes alıyorum.

"Biliyorum bebeğim, sadece hiçbirinin kaçmadığından emin olmak istiyorum," parmaklarını

çekerken gülümsüyor, öne eğiliyor ve çıplak amıma bir öpücük konduruyor, sonra dantel külotumla örtüyor.

"Çok kirlisin," diye kıkırdıyorum, yanaklarım kıpkırmızı kesiliyor.

"Sadece senin için," diye fısıldıyor, parmaklarını emerek temizliyor, "her zaman, sadece senin için." Gülümsüyor, bana yardım ediyor

Beni her şeyiyle öperken ayakta durdu. Ve bu gerçekten de yeri yerinden oynatan, dünyayı sarsan, hayatta bir kez görülebilecek öpücüklerden biriydi.

Ruh eşinizi bulduğunuzu gösterenler. Sanki evrendeki bir şey sonunda yerine oturmuş gibi.

EVE DÖNMÜŞ VE HAYATIN AKIŞINA KAPILMIŞ OLMAK, HAFTA SONU KAÇAMAĞIMIZI ÇOK UZAKLARDA HISSETTIRIYOR.

Anı. Lezzetli, uzak bir anı ama yine de bir anı. Kaleb işine geri döndü ve ben de sonunda telefonumu açmaya karar verdim, yavaş yavaş dünyaya yeniden bağlanmaya alışıyorum. Bir iş ya da başka bir şey bulmam gerekiyor çünkü ben asla erkek çalışırken evde kalan bir kadın olmayacağım. Hayır, teşekkürler. Bana göre değil.

Pamuklu, V yakalı bir tişörtü başıma geçirip anne kotumun içine sokuyorum ve kahverengi saçlarımı dağınık bir at kuyruğu yapıyorum. Doris'i bulmak için aşağıya indiğimde lobideki orta masanın üzerine yığılmış mektupları görüyorum. Kaşlarım çatıldı, bu alışılmadık bir şey.

"Doris?" Masanın yanından geçip salona doğru yürürken sesleniyorum ama orada değil. Tekrar lobiye ve mutfağa doğru yürüyorum ama yine orada da yok. "Doris?" Tekrar sesleniyorum ama aldığım tek cevap sessizlik oluyor.

Lobiye doğru geri adım atarak mektuplara uzanıyorum ve el yazısıyla bana yazılmış bir mektup gördüğümde nefesim kesiliyor. Burada olduğumu babam ve Reese dışında kimse bilmiyor; öyle sanıyorum. Babamın yazısını biliyorum ve bu o değil.

Düz beyaz zarfı ters çevirip parmağımı katın altından geçirirken kalbim göğsümde hızla çarpıyor. Kâğıdı çekip açıyorum ve kalbim göğsümde sıkışıyor. Bu Tryst'in intihar notu ama el yazısı Tryst'e ait değil.

Gözlerimden yaşlar akarken elimle ağzımı kapatıyorum, beni boğacakmış gibi hissettiren ve giderek büyüyen yumruyu yutmaya çalışırken boğazım yanıyor.

"Siktir!" Çığlık atıyorum, tam asansörün sesi geliyor ve Doris'i görüyorum, narin yüzüne endişe ve kaygı kazınmış.

"Connie!?" Çantalarını yere bırakıp bana doğru koşuyor, tam da bacaklarım altımda bükülürken. Kolları beni sardığı anda hıçkırıklarım boğuluyor.

"Kaleb'i arayayım," diyerek telefonuna uzanıyor ve ben başımı sallıyorum.

"Hayır, hayır," diye titriyorum, "Ona gideceğim. Nefes alamıyorum. Havaya ihtiyacım var," diye nefes nefese kalıyorum, aniden klostrofobik hissediyorum ve dışarı çıkmaya ihtiyaç duyuyorum.

"Tamam tatlım."

"Bu mektupları kim bıraktı?" Gözyaşlarımı öfkeyle silerek, az önce düştüğüm dağınıklıktan ayağa kalkmayı başarıyorum.

"Postacı," kaşları şaşkınlıkla çatıldı, gözleri benden mektuplara kaydı.

"Pul yoktu, anlamıyorum," diye panikle boğulurken gözyaşlarımın arasından nefes almaya çalışıyorum.

"Connie."

"Ben iyiyim," diye tersliyorum. "Kaleb'e ihtiyacım var." Ceketimi ve atkımı almak için dönüyorum, boynuma sarıyorum ve ceketimi omuz silkerek giyiyorum. Hızla asansöre doğru ilerliyorum ve ayaklarımı siyah, platformlu *Ugg* botlarıma geçiriyorum. Birden Kaleb'in nerede çalıştığına dair hiçbir fikrim olmadığını fark ediyorum.

Doris'e dönüyorum ve o da usulca gülümsüyor.

"Otuz altıncı cadde, şehir merkezi," diye küçük bir baş selamı veriyor.

"Teşekkürler," diye aceleyle dışarı çıkıyorum, bir yandan asansörün düğmesine sürekli basarken bir yandan da mektubu parmaklarımın ucuyla kavrıyorum.

Bir ömür gibi gelen bekleyişin ardından kapılar çalıyor ve içeri adım atıyorum ve kapılar kapandığında bir kez daha parçalanıyorum.

NEW YORK'UN KALABALIK VE SOĞUK SOKAKLARINDA DURMAK BUGÜN IÇIN PLANLADIĞIM ŞEY DEĞILDI,

Ama burada Kaleb'e gitmek için taksi çağırmaya çalışıyorum. Işıkları yanan bir taksinin bana doğru geldiğini görüyorum ve dikkatini çekmek için elimi yola doğru tutuyorum. Kaldırıma çıkıp yavaşlıyor ve taksi tam olarak durmadan içine atlıyorum.

"Otuz altıncı cadde, Manhattan şehir merkezi lütfen." Taksi şoförü homurdanarak taksimetreye vuruyor ve taksiyi döndürerek gideceğim yere doğru ilerliyor.

Mektubu tekrar tekrar okudum, kalbim her seferinde biraz daha parçalanıyordu. Eğer mektubu Tryst yazmadıysa, kim yazmıştı? Düşünceler kafamda dönüp duruyor ve içimi yeni korkular kaplıyor, eğer mektubu o yazmadıysa, gerçekten intihar mıydı? Midem bulanıyor, ağzım sulanıyor ve midemin derinliklerinde dolaşan bulantı hissini görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

Başımı kaldırıp ön camdan dışarı bakıyorum ve otuz altıncı caddenin yaklaştığını görüyorum, çantamı karıştırıp birkaç banknot hazırlıyorum. Taksi yavaşlıyor ve ben kaldırıma çıkmak için kapıyı iterken parayı kontrol etmeden ona atıyorum. Kapıyı arkamdan çarpan taksi şoförü aceleyle uzaklaşıyor, büyük olasılıkla ona fazla para verdiğim için. Eğildim, nefes almaya çalışırken ellerim kalçalarımda. Mide bulantısı beni boğuyor, gözlerimi kapatmaya zorlayarak yavaşça ayağa kalkıyorum ve derin nefes alıyorum, umutsuzca ciğerlerimi havayla doldurmaya çalışıyorum.

Dakikalar geçiyor ve mide bulantısı da geçiyor. Gözlerimi açıyorum, ofis bloklarından birinin kapısında Kaleb'in adını gördüğümde titreyen ellerim kâğıda yapışıyor.

İleriye doğru adım atarak kapıyı itiyorum ve küçük kare bir lobiye giriyorum. Asansöre yöneliyorum ve şirketin adını görüyorum: Mills, Spencer, King. Panodaki tek isim bu.

Düğmeye bastığımda kalbim boğazımda, nabzım kulaklarımda güm güm atıyor. Yolculuk kısa sürüyor, kapılar pıt diye açılıyor ve ofisin gözlerini üzerime çekiyorum. Beni ilk Titus ve Nate görüyor, Titus yavaşça sandalyesinden kalkıp bana doğru yürüyor.

"Connie, kahretsin," diye mırıldanıyor yanıma geldiğinde, gözleri yüzümü tarıyor. Hiç şüphesiz rimelim yanaklarımdan aşağı akmış, burnum kızarmış ve gözlerim şişmişti.

"Kaleb," diye boğuluyorum, bir türlü dinmek bilmeyen gözyaşlarımı siliyorum.

"Bu taraftan bebeğim," Titus beni Kaleb'e doğru yürütmeye başlarken kolunu omuzlarıma doluyor ama önce Keaton ortaya çıkıyor.

"Connie?" diye koşarak yanıma geliyor, yüzümü kavrayıp beni kaldırarak ona bakmamı sağlarken olduğum yerde duruyorum. Gözleri benimkilere gidip geliyor, sonra Titus'a kayıyor, bakışlarını değiştiriyorlar ve ben onu görmeden önce duyuyorum.

"Bebeğim," diye sızan paniklemiş ses tonu düzensiz kalp atışlarımı hızlandırıyor. Koyu lacivert bir takım elbise ve bembeyaz bir gömlek giymiş, müthiş yakışıklı görünüyor. Elleri kardeşlerinin yerine geçerken Keaton'ı yoldan çektiğini görüyorum. Titus nazikçe başını sallıyor ve Keaton'ı da yanına alarak geri çekiliyor.

"Bunu sana biri mi yaptı? Eğer öyleyse, kim?" sesi alçak ve sabit, ama gözlerindeki saf öfkeyi

görebiliyorum, bana tutunurken çenesi sıkılmış.

Başımı iki yana sallıyorum, yanaklarımdan daha fazla yaş süzülmeye başladığında gözlerimi kapatıyorum. Sol elimi yavaşça kaldırıyorum, mektubu sıkıca kavradığım için parmak eklemlerim bembeyaz.

Kaleb'in gözleri benimkilerden mektuba kayıyor, kaşları kasılıyor ve bir şey fark edince tekrar düzeliyor. Gözlerini tekrar benimkilere çevirmesi bir an alıyor.

"Bu nereden geldi?" diye soruyor, ama elimden alırken sesi kısık. "Lobideydi," diye hıçkırıyorum kırık hıçkırıklar arasında.

Sayfayı okumaya devam ederken yüzünün renginin solmasını, gözlerinin açılmasını izliyorum.

"Lanet olsun!" diye kükrüyor, geri çekilip elini saçlarında gezdiriyor, önümde birkaç adım attıktan sonra duraksıyor. Olduğu yerde dönerken farkına vardığı şey bir yük treni gibi üzerine çöküyor, gözleri benimkileri bulduğunda yumuşuyor. "Bebeğim," diye boğuluyor, bana doğru koşuyor ve beni kucağına çekerek bana sarılıyor. "İyi misin?" diye fısıldıyor, ben kollarında hıçkırırken dudakları yanaklarıma değiyor.

Kaleb'in başparmağı yanağımda geziniyor, gözyaşlarım tenimde yuvarlanırken onları yakalıyor. Titus diğer elini havaya kaldırarak yanımdan geçiyor ve Nate'e doğru yürümeden önce mektubu alıyor.

"Bunu kim yapar ki?" Başımı kaldırarak fısıldıyorum.

"Bir sapık," diye bağırıyor Keaton, sonra elmasından bir ısırık alıyor, keskin sesi ofiste yankılanıyor. Kaleb bakışlarını Titus ve Nate'in üzerinde gezdiriyor ama yüz ifadesindeki bir şey beni şaşırtıyor.

"Kaleb," diye fısıldıyorum, gözlerim onunkilerden ayrılmıyor ve bana bakarken çenesinin sıkıldığını görüyorum. Gözlerimi ileri geri sallıyorum, içim bulanıyor ve midem bulanıyor. "Kal...," adını dudaklarımdan çıkarmakta bile zorlanıyorum, nefesim titriyor, sanki ciğerlerimden hava çekilmiş gibi hissediyorum, nefes borum yanıyor ve ben havanın geçmesini istiyorum.

Titus, Keaton ve Nate'in gözlerini üzerimde gördüğümde ağlamaklı gözlerim odayı tarıyor ama hiçbiri gözlerimin içine bakamıyor.

"Ne oluyor lan?" sesim titriyor, beni derinden sarsıyor ama sorum Kaleb'e yönelik.

Derin bir nefes alıyor, nefesini içine çekiyor.

"Bunu bir süredir biliyorduk..." Titus'un sesinin içimi bir kılıç gibi kestiğini duyuyorum.

"Öyle mi?" Sorum yine Kaleb'e yönelikti ve ihanetin beni parça parça ettiğini hissedebiliyordum. Başka hiç kimse umurumda değildi, sadece onu önemsiyordum. Başını eğiyor ve ihtiyacım olan tek onay bu. "Ve sen bunu bana söylemenin önemli olduğunu düşünmedin mi?" Boğuluyorum, sıcak gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor ve sıcaklık yüzümü sarıyor.

Birden nerede olduğumu fark ediyorum, gözlerinin beni yaktığını hissedebiliyorum ama onlara bakmak için hareket edemiyorum.

"Connie... Ben..." Kaleb bana doğru adım atarken kelimeleri kekeliyor ama ben başımı iki yana sallıyorum.

"Yapma," diye bağırıyorum, gözlerime dolan yaşlar kuruyor ve şimdi hissettiğim tek şey öfke. Saf, zehirli bir öfke. Ona doğru bir adım atıyorum, elimi kaldırıyorum ve yanağına sert bir tokat atıyorum, gürültülü bir alkış odada yankılanıyor.

"Keaton'ın kıkırdadığını duyuyorum, başımı çevirip Kaleb'le yüzleşiyorum ve bakışlarımı ona dikiyorum.

"Sen bir pisliksin," diye tükürdüm, Titus'a doğru yürüdüm ve mektuba uzanıp elinden kaptım.

"Connie," diye sesleniyor Kaleb, ben dönüp asansöre doğru yürürken. Arkamdan seslendiğini duyuyorum.

ve bileğimden tutarak beni yüzüne doğru çekti.

"Bırak beni!" Bağırıyorum, yumruğumu göğsüne indiriyorum.

"Beni dinle," diye homurdanıyor, yumruklarımla ona saldırmamı engellemeye bile çalışmıyor. "Hayır!" Tükürüyorum, ondan uzaklaşıyorum ama şimdi beni koza gibi sardığı pençesinden kurtulamıyorum.

"Dinle," sesi içimde titreşiyor, "sana söylemedim çünkü bilmiyoruz. Bilgiye sahip olduğumda sana *her şeyi* anlatmak benim planımdı." Sesi alçalıyor, her kelime dilinden dökülürken yumuşuyor.

"Benden sakladın, haftalarca Tryst'in kendi canına kıydığını düşünmeme izin mi verdin? Ama biliyordun, öyle olmadığını biliyordun." Gözlerimin arkasında istenmeyen iğnelerin yeniden batmaya başladığını hissediyorum, büyük yumru bir aşağı bir yukarı sallanırken yanma boğazımdan akıyor.

"Bunu senin için yaptım," diye fısıldıyor, beni tutuşu yavaşça gevşiyor. "Benim için mi?!" Gözlerim açılıyor, sesim bir iki oktav yükseliyor.

"Evet, Connie," gözleri benimkilere dikilmişken tonu düzdü, gerilim artıyordu.

"Bunu *kimin* için yaptığını bilmiyorum ama ben değildim Kaleb. Kendini kandırma." Yüzünün kaydığını görüyorum, köşelerindeki kaz ayakları yumuşarken gözleri daralıyor. Elleri bedenimden uzaklaşıyor ve neden bilmiyorum ama bu bir an için mektuptan daha çok acıtıyor.

Nazikçe başımı sallayıp geri çekiliyorum.

"Peki, o zaman bu kadar." Sesim titrerken yutkunuyorum, gözyaşlarım düşmekle tehdit ediyor. Hızla dönerek asansörün düğmesine basıyorum ve uzun süre beklemediğim için minnettarım.

"Connie," Kaleb'in sesi üzerime geliyor ve onu görmezden gelmek için her şeyimi harcıyorum. Asansörden içeri adım atarken bulanık gözlerle ona dönüyorum.

Hiçbir kelime konuşulmuyor, aramızdaki hava çatırdıyor, ama yavaşça hiçbir şeye dönüşmeden sönüyor. Bir şeyi beklediğimi hissediyorum ama ne olduğunu bilmiyorum. Kapılar kapanmaya başladığında keskin bir nefes alıyorum ama Kaleb öne doğru atılıyor, ellerini kenarlara sıkıştırmadan önce ayağını kapılara sokuyor.

"Seni kaybetmek istemiyorum," sesi kalın, gözleri kan çanağına dönmüş, cam gibi olduklarını görüyorum.

"Kaybedecek hiçbir zaman sen olmadım, Kaleb," diye fısıldıyorum ve bu itiraf onun geri adım atmasına neden oluyor, kapılar anında kapanıyor.

Ve yalnız olduğumu anladığımda, asansörün duvarından aşağı kayıyorum ve gözyaşlarım sonunda tekrar dökülürken yüzüm mahvoluyor.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

KALEB

GÖZLERIM KAPALI ASANSÖRE SABITLENMIŞ HALDE UYUŞMUŞ BIR ŞEKILDE DURUYORUM. AZ ÖNCE NE OLMUŞTU ÖYLE? Az önce ne olmasına izin vermiştim?

Bir elim ağzımı kapatıyor, diğeri koyu renk, dağınık saçlarımı karıştırıyor.

"Kaleb," Keaton'ın sesini duyuyorum ve dönüp ona bakıyorum.

"Beni rahat bırak," diye homurdanarak uzaklaşıyorum, ama yürürken omzumu ona çarpıyorum ve ofisime doğru ilerliyorum. Kapıyı arkamdan çarparak oturdum ve sinirlendim. Kendimden başka suçlayacak kimsem yok. Kendimden başka kimseye kızamıyorum bile.

Ona söylemeliydim, haklıydı. Bunu kendime saklamam onun için adil değildi. Tryst'in yasını tutmasını izledim, onun ölümü üzerine kendini parçalamasını ve bir şekilde kendini suçlamasını izledim. Suçluluk duygusu onu haftalarca tüketti ve tüm bu zaman boyunca onun yapmadığını biliyordum. Ve daha da kötüsü, aslında onu öldürmesi için birine para vermiştim. O sadece yenilmişti.

Hay sikeyim. Gözlerimi sıkıp kapatırken kalbim göğsümde hızla atıyor.

Ofisimin kapısının hafifçe kapandığını duyuyorum ve derin bir nefes veriyorum. Kim olduğunu anlamak için gözlerimi açmama bile gerek yok.

Her zaman olduğu gibi.

Titus.

Keaton her ne kadar ikizim olsa ve onu sevsem de Titus benim en iyi arkadaşım ve yardıma ihtiyacım olduğunda arayacağım ilk kişi.

"Kal," sandalyeyi yerde sürüklerken sesi hırçınlaşıyor, gözlerim ona bakmak için kalkıyor.

İçimi çekiyorum, sandalyemde arkama yaslanıyorum ve ellerimi yüzüme sürüp yavaşça aşağı indiriyorum. "Her şeyi berbat ettim," bıkkınlık ses tonuma siniyor.

"Her şeyi berbat ettin," diye tekrarlıyor Titus, dudakları ince bir çizgi halinde geriliyor, başını sallarken bir köşesi hafifçe kalkıyor.

Öne doğru oturup elimi sertçe masaya vurduğumda öfkem kabardığını hissediyorum.

"Sakin ol," Titus öne doğru uzanıp elimi tutuyor. "Bir daha bu yola girme," diye uyarıyor ve tam olarak neyi kastettiğini biliyorum.

Çalışma şeklimi değiştiren tek müşteri... Connie'ye kadar.

"Yapmayacağım, ama onu o dünyaya geri itmişim gibi hissediyorum, tıpkı Ruby'ye yaptığım gibi; onu o canavarın kollarına geri ittim ve iyi olacağına güvendim, o pisliğin onu tekrar manipüle etmesine izin vermeyeceğine güvendim ama o yaptı. Her zamanki gibi. Ta ki son nefesini verene kadar, onu öldüresiye dövdü." Yutkunuyorum, gözümün önünden onun orada yatarkenki görüntüleri

geçiyor.

"Kaleb," Titus'un derin sesi beni kâbuslarımdan çekip çıkarıyor. Gözlerim yavaşça ona odaklanıyor. "Connie'nin durumu farklıydı... Kahretsin, farklı. Onu taciz eden kişi gitti, öldü. Onun için geri gelmeyecek."

Haklı olduğunu bilerek başımı sallıyorum. Ama bu göğsümdeki ağrıyı dindirmiyor.

"Ne yapacağım ben?" Titus'a soruyorum çünkü Connie'yle tanıştığımdan beri içim dışıma çıktı. Ondan önce olduğum gibi değilim.

"Dizlerinin üzerine çöküp ondan af dileyeceksin."

"Yanan közlerin üzerinde sürünürdüm, kendimi camla keserdim, böylece ona ne kadar üzgün olduğumu göstermek için kan kaybımı izleyebilirdi, kendimi onun için feda ederdim. Tüm bunları feda ederim." Yutkunuyorum, midem bulanıyor, kalbim güm güm atıyor. "Ya beni affetmezse?" Fısıldıyorum; yapabildiğim tek şey bu. Onu kaybetme düşüncesi beni tamamen korkutuyor, bu dünyada onsuz yaşayamam.

"O zaman bırak gitsin," derken yüzünü maskeleyen kalın yüz ifadesi, göğsüme yavaşça saplanan bıçağın daha da derinleşmesine neden oluyor ve bu düşünceyle nefesim kesilirken nefes almakta zorlanıyorum.

"Gitmesine izin veremem."

"Onun için, Kaleb... gitmesine izin vermelisin." Başımı iki yana sallıyorum. "Bu senin ne istediğinle ilgili değil dostum, Connie'yle ilgili. Her zaman Connie'yle ilgiliydi. Her zaman da Connie ile ilgili olacak." İç geçiriyor, ayağa kalkıyor ve ayağa kalkıyor. Gözlerim onu takip ediyor, kapıya doğru yürürken izliyorum, bana dönmeden önce kolu aşağı itiyor, "Şimdi kendine acımayı bırak ve git onu bul." Ve artık boş olan odada yankılanan bu son cümleyle birlikte gitti.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

CONNIE

NEREYE GITTIĞIME DAIR HIÇBIR FIKRIM YOK, SADECE YÜRÜYORUM. BUZ GIBI NEW YORK HAVASI YÜZÜME SERTÇE ÇARPIYOR,
birkaç kez nefesimi tutmama neden oldu. Tüm vücudum uyuşmuş durumda ve bu yürüyüş normalde yapacağımdan biraz daha kolay. Plaza'da durup gözlerimi kaldırarak bir zamanlar evim gibi olan yeri gördüğümde farkına varıyorum. Gidecek hiçbir yerim yok. İçeri girme fikriyle oynuyorum ama henüz onlarla yüzleşmeye hazır değilim. Cevaplarını açıkça bilmediğim sorulara cevap vermeye hazır değilim. Çünkü bana inandırılan şey, Tryst'in çok mutsuz olduğu ve her şeyden bunaldığı için intihar ettiğiydi. Bunun pek mantıklı olmadığını hep biliyordum; bazı anları vardı ama hayattan zevk alıyordu, hep istediği hayalini yaşıyordu ve şimdi biliyorum ki intihar mektubunu bile o yazmadı. Tamam, elbette kendi canına kıymış *olabilir*, sonra biri onu bulmuş ve sevdiklerinin işini biraz daha kolaylaştırmak için mektubu yazmış *olabilir* ya da en derin korkularım gerçeğe dönüşmüş ve aslında biri onun canına kıymış *olabilir*.

Hiç mantıklı gelmedi. Kim? Bunu kim yapmış olabilir? Polis cinayet ihtimalini eledi, değil mi? Yoksa Kaleb bu konuda bana yalan mı söyledi? Burnumun ucunda soğukluk hissettiğimde burnumu yukarı doğru kıvırdım. Olduğum yerde durdum ve yukarı baktığımda karın yağmaya başladığını gördüm. İç çekerek başımı eğdim ve yürümeye devam ettim, kafamdan çıkmam gerekiyordu. Her şeyden kurtulmaya ihtiyacım var.

GÜZEL ŞEHIR EVININ ÖNÜNDE DURDUĞUMDA KALBIM HIZLA ÇARPIYOR, BAŞIMI ARKAYA DOĞRU EĞEREK
İçeri. Alay ederek, basamaklara ulaşana kadar ilerliyorum. Neden buraya yürüdüğümü, bacaklarımın beni neden buraya getirdiğini bilmiyorum ama babam yüzünden olmadığını biliyorum. Hayır. Siyah demir kapıyı iterek basamakları çıkıyorum ve kendime bir an veriyorum. Parmağım kapı zilinin üzerinde geziniyor, bunun doğru olup olmadığını kendimle tartışıyorum, ama fikrimi değiştiremeden parmağım düğmenin üzerindeydi. Bekleyiş saatler gibi geldi, kapı nihayet açıldığında Reese'in opal gözleri açılıyor, dudakları ayrılırken parmakları hala kapının kenarına sarılı.

"Merhaba," diye fısıldıyorum, gözlerim onunkilerden kalçasında oturan güzel küçük kıza kayıyor.

"Connie," diye nefes alıyor, bir adım öne çıkıp kolunu omuzlarıma doluyor ve beni kendine çekiyor. İstemediğim gözyaşlarının gözlerime battığını hissediyorum ama onları kırparak uzaklaştırıyorum, tekrar ağlamayacaktım. Özellikle de Reese'in önünde, beni üzgün görmesini istemiyordum.

"Donmuşsun!" diye haykırarak beni evin içine çekti ve kapıyı arkamdan kapattı.

Başımı sallıyorum, gözlerim geniş lobi alanını tarıyor. Doğal, sıcak bejler ve griler duvarları sarıyor ve kendimi anında rahat hissediyorum. Paltomu silkiyorum, sonra atkımı açıp paltomun cebine sokuyorum ve asacak bir yer arıyorum.

"Dur, ben alayım," diyerek bana gülümsüyor ve onu benden alıp lobideki bir kapıyı açıyor.

Benim gözlerim Celeste'inkilere, onunkiler de benimkilere takılıyor. Onda kendimi ne kadar çok görebildiğimi ve aynı zamanda annesine ne kadar çok benzediğini anlayamıyorum.

"Çay?" Reese'in sıcak gülümsemesi bana bakarken yayılıyor.

"Lütfen," diye başımı sallıyorum ve bizi geniş mutfak alanına götüren uzun, dar koridorda onu takip ediyorum. "Nerede..." Cümlemi bitirmekte zorlanıyorum, boğuluyorum.

"Baban mı? Çalış," diye gülümsüyor, "seni kaçırdığı için üzülecek," çaydanlığı doldurup ocağın üzerine koyup gazı açarken gülümsemesi kısa sürede kayboluyor.

"Biliyorum, ama seni görmeye geldim... onu değil..." Masada bir koltuk çekerken boğazımdaki kalınlığı yutuyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye dönüyor, kaşları güzel yüzünde çatılmış, Celeste utangaç bir şekilde annesine sokulurken üstünü tutuyor.

"Evet, tamam..." Gözlerimi ondan ayırıp arka bahçeye bakarken parmaklarımı masaya vuruyorum.

"Connie," sesi sertti ve gözlerimi ona çevirmek için sürüklüyorum. Sarı saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış, gevşek altın sarısı teller kulaklarına dolanıyor. Minyon vücudu örme V yakalı bir kazak ve siyah skinny jean'in ardına gizlenmiş. Harika görünüyor.

"Reese?" Ben de ona karşılık veriyorum. Gülümsemesini bastırırken dudaklarının kenarları seğiriyor.

"Küçük hanımı öğleden sonra uykusuna yatırayım, beş dakikaya geliyorum, tamam mı?" çaydanlık ıslık çalmaya başlarken yumuşak bir sesle konuşuyor.

Başımı sallayıp odadan çıkışını izliyorum, dudakları ona yapışmış yürümeye başlayan çocuğa yapışmış, ama Celeste'nin gözleri benim üzerimde ve kalbim hızla çarpıyor. *Kız kardeşim.* Reese onu odasına götürürken Celeste'in yumuşak, yorgun sızlanmalarını duyuyorum.

Sessizlik kısa süre sonra yerini yüksek sesli bir düdüğe bırakıyor, sandalyeyi itip ocağa doğru yürüyorum, çaydanlığı kaldırıp gazı kapattıktan sonra tekrar yerine koyuyorum.

İç çekerek odaya bakıyorum ve geniş, havadar alanı inceliyorum. Her yerinde Reese'in damgası var ve arka duvara serpiştirilmiş fotoğrafları gördüğümde gülümsüyorum. Yanlarına gidip ellerimi kalçalarıma koyarak onları inceliyorum.

İlki siyah beyaz bir fotoğraf, Reese kameraya gülümsüyor ve babam onu yanağından öpüyor, üzerlerine kar yağıyor. Çok mutlu görünüyorlar. Bir sonraki fotoğrafta Celeste, kundağa sarılmış, başında çiçekli bir saç bandı, uyurken, dolgun ve dolgun dudakları hafifçe açık. Çok sevimli görünüyor. Üçüncü fotoğrafta Reese, Celeste ve babam var. Central Park'ta ağaçların altında oturmuş piknik yapıyorlar. Gerçekten de mükemmel bir aileydiler. Dördüncü resim ben ve Reese. Tryst'i ilk kez görmek için konsere gittiğimiz geceydi. Boğazımda düğümlenen mide bulantısını yutkunurken kalbim hızla çarpıyor, midem yuvarlanıyor. Gözlerimi ayırıp Reese'in odaya girdiğini görmek için dönüyorum.

"Hey, bunun için üzgünüm," diye gülümsüyor, bebek telsizi elinde.

"Sorun değil, öylece geldiğim için özür dilerim," diyerek omuzlarımı silkiyorum ve parmağımı yemek masasının kenarında gezdiriyorum.

"Connie," diye iç geçiriyor, parmaklarının ucunda iki fincan tutarken bana bakmak için dönüyor. "Asla özür dileme, burada her zaman hoş karşılanırsın, burada her zaman hoş karşılanmışsındır."

"Biliyorum," diye fısıldıyorum, birden kendimi savunmasız hissediyorum. "Bak..." Sözlerimi kekeleyerek söylüyorum, içimde derin bir endişe var.

Reese yaklaşıyor ve bana çay fincanımı uzatıyor. Gülümseyerek fincanı ondan alıyorum, buz gibi ellerimi ısıtırken parmaklarımı fincana doluyorum. Reese yemek masasına oturuyor ve ben de kendi masamı çekiyorum.

sandalyeyi geri çek ve otur.

"Uzun süredir ortalıkta olmadığım için özür dilerim, iletişim kuramadığım için özür dilerim..." Utancımdan ona bakamıyorum bile. Elini elimde hissediyorum ve başımı kaldırıyorum, küçük eli benimkinin üzerine yerleşiyor.

"Üzülme, anladık..." hafif tereddütü babamın anlamadığını düşünmeme neden oldu.

"Ya da sen anladın ve babam buna katlanmak zorunda kaldı," diye sırıtıyorum, sandalyeme geri oturuyorum ve fincanımı dudaklarıma götürüp küçük bir yudum alıyorum.

"Baban senin babandır. Senin için durmadan endişeleniyor ama emin ellerde olduğunu biliyor."

Başımı sallıyorum, Kaleb'i düşünmek bile istemiyorum çünkü bir kez düşündüğümde gözyaşlarımın akacağını ve her şeyi Reese'e anlatmak zorunda kalacağımı biliyorum.

"Annenleri hiç gördün mü?" diye soruyor ve ben daha cümlesini bitirmeden başımı sallamaya başlıyorum.

"Hayır," diye nefes alıyorum, "henüz hazır
olduğumu bile sanmıyorum." Başını sallıyor.

"Anladım," diyerek dudaklarını yuvarlıyor, sandalyesine geri oturuyor ve bir anlığına sessizlik üzerimize çöküyor.

"Bıktım artık, her şey üst üste geldi," diye itiraf ediyorum sonunda.

"Detaylandırmak ister misin?" diye nazikçe itiyor.

Yanaklarımı şişiriyorum, gözlerim onunkilere kilitleniyor ve başımı sallıyorum, yanaklarımı dolduran nefesi yavaşça dışarı veriyorum. "Hazır olacağım... yakında..." Gözlerime dolmaya başlayan yaşları kırpıştırarak uzaklaştırıyorum ve Reese'in yüzündeki endişeyi görüyorum.

"Ah, Connie," diye nefes alıyor ve sandalyesinden kalkıp yanıma koşuyor. Ayağa kalkıp kollarının beni sarmalamasına izin veriyorum, gözyaşlarım sırılsıklam olmuş bir halde kazağına sarılıp hıçkırıyorum.

"Bırak *hepsini*, *hepsini*." Bana sarılırken fısıldıyor ve ona hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Gözyaşları akmayı bıraktığında Reese bize taze bir fincan çay yapıyor ve verecek hiçbir şeyim kalmayana kadar gözyaşlarımın serbestçe akmasına izin verdikten sonra kendimi çok daha iyi hissediyorum.

"Kaleb nasıl? Hâlâ onunla mı yaşıyorsun?" diye soruyor, fincanın ağzı büzülmüş dudaklarının üzerinde.

"Kaleb..." Dudaklarımı büküyorum, "Kaleb," omuzlarımı
silkiyorum. "Erkekler; baş belaları," diye sırıtıyor ve ben
gülüyorum.

"Babam nasıl?" Sonunda soruyorum, suçluluk duygusu beni çirkin bir şekilde sarıyor.

"O iyi, seni özlüyor," diye göz kırpıyor, "ama o iyi, şirketle meşgul."

"Hâlâ orada mı çalışıyorsun?" Merak kediyi öldürür, o kaltak Adele'i de bilmek istiyorum.

"Çalışabildiğim zaman," diye sevgiyle monitöre bakıyor, "ama iyi bir çocuk bakıcısı bulmak zor, Onun herhangi birine *gitmesine* izin vermekte zorlanıyorum ve
baban daha da kötü." Gözlerimi devirerek gülüyorum,
"Tahmin edebiliyorum."

"Çalışmayı seviyorum, Celeste ile evde olmak güzeldi ama Tanrım." Reese iç geçiriyor, "Her gün onunla birlikte olmak ve başka hiçbir yetişkinle etkileşimde bulunmamak çok *zor*."

"Eminim," diye mırıldanıyorum, "o işteyken Kaleb'e tıkılıp kaldığım için yalnızlık çekiyorum." Küçük sürçmem karşısında gözlerim yuvalarından fırlıyor.

"Oh," diye sırıtıyor, kaşlarını çapkın bir şekilde aşağı yukarı oynatarak, "öyle mi?"

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, alevler yanaklarıma vururken elimle ağzımı kapatıyorum.
"Connie! Pahalı takım elbiselerine sarınmış o güzel adam hakkında her şeyi bilmek istiyorum."

İç çekiyorum. "Bu..." Bir süre oyalanıyorum, onun iri gözlerinden uzaklara bakıyorum.

"Karmaşık," diye fısıldıyorum. "Sadece senin yaptığın kadar karmaşık. Tanrım, bana ve babana bir bak.

Buraya gelebilmek için ne badireler atlattım," diyerek elini uzatıyor ve yaşadığı mükemmel hayatı işaret ediyor.

"Biliyorum ve tüm bunları onunla yapmak isterdim ama sanırım artık her şey bitti."

"Yani, bir şey vardı."

"Oh, kesinlikle bir şey vardı," diye başımı sallıyorum, yumruyu yutuyorum. "*Şey* gibi bir şey," diye fısıldıyor.

"Oh, evet..." Gülümsüyorum.

"Şey..." diye ıslık çalıyor, arkasına yaslanıyor ve yüzünde memnun bir ifadeyle çayından bir yudum alıyor. "Belki de bunu babana söylememelisin..."

Başımı sallıyorum, "Aklımdan bile geçmez... Ayrıca artık anlatacak bir şey yok. Yaşayacak bir yer bulmam ve bir iş bulmam gerekiyor."

"Biz..."

"Hayır," diye başımı sallıyorum, "bunu kendim için yapmalıyım, teklifiniz için gerçekten minnettarım ama yoluma devam etmeliyim. Tryst'ten ayrıldığımdan beri geride tutuldum ve bunu bir daha asla istemiyorum."

"Anladım," diye gülümsüyor ve gözlerinde parlayan yaşları görüyorum. *Elijah.*

"Ve şimdi bir de sana bak," diye burnumu çekiyorum, onun kederini hissederek.

"Bana bak şimdi," diye boğuluyor, yanağından aşağı yuvarlanan bir damla gözyaşını siliyor.

"Seninle gurur duyuyorum," derken sesim bir an titriyor ama ciddiyim, yaşadığı her şey ve şimdi ona bir bakın.

"Connie," diye hıçkırıyor, ben omuzlarının titremesini izlerken başını ellerinin arasına alıyor. Sonunda bana baktığında gözleri yaşlarla dolmuş, rimeli yanaklarını boyamıştı. "Seni çok özledim. Lütfen bir daha gitme."

"Yapmayacağım ve düşünüyordum da... tabii senin için de uygunsa..." "Öyle mi?" diye burnunu çekiyor ve bir sürü gözyaşını daha siliyor.

"Celeste ile biraz daha zaman geçirebilir miyim, böylece ablasını tanır ve sonra isterseniz, belki onun dadısı gibi bir şey olabilirim, siz gidip çalışırken ona bakarım."

"Tabii ki! Seni Celeste'in hayatında çok istiyorum ve Connie, bu harika olur."

Onunla aynı anda ayağa kalkıyorum ve sarılıyoruz, ikimiz de geçen yıl boyunca biriken gözyaşlarını döküyoruz.

"Beni tanımasını istiyorum, onun hayatında olmak istiyorum." Fısıldıyorum ve Reese başını sallıyor.

Connie'nin telefonu *Taylor Swift - Blank Space ile* çalmaya başladığında anımız mahvolur. Telefonu masanın üzerinde dans ederken gülümseyerek uzaklaşıyor.

"Üzgünüm, baban arıyor," diye duraklıyor ve yüzümdeki ifadeyi görmüş olmalı, "ve sen burada değilsin, biliyorum," diye ekliyor ve parmağını ekranda kaydırarak aramayı cevaplıyor. "Selam bebeğim," gülümsemesinin dudaklarından kayıp gidişini, yüzündeki rengin çekilişini ve dönüp bana bakışını izliyorum. "Tamam, yoldayım," diye aceleyle telefonu kapatıyor.

"Ne oldu?" diye sorarken kendi paniğim tenimi terle kaplıyor.

"Sorun Killian, bir kaza geçirdi," dizlerinin üzerine çökmesini engellemek için sandalyenin arkasına tutunmasını izliyorum. "Yapamam, bir daha olmaz... Onu kaybedemem Connie," diye

boğuluyor. Ona doğru koştum, onu yukarı çektim.

"Yapmayacaksın. Git ve Celeste'i getir, anahtarlar nerede?" diye sordum. "Lobideki yan masada," diye hıçkırıyor hıçkırıkları arasında.

"Git bebeği getir, ben arabayı ısıtayım," diyerek onu yatıştırıyorum ve merdivenlere doğru yürütüyorum. "O iyi olacak Reese," diye başımı sallıyorum, şu anda beni yok eden endişeyi saklamaya çalışarak

İçeride. Bir, çünkü o benim babam ve iki, Reese'in tekrar böyle bir şey yaşamasını istemiyorum.

Onun gözden kaybolduğunu anladığımda, titreyen ellerimle çekmeceleri çekip anahtarları alıyorum. Ciğerlerimi doldurmak için nefes nefese kalırken kalbim göğsümde hızla çarpıyor.

Ceketimin cebinden telefonuma uzandığımda Kaleb'den gelen mesajları ve cevapsız çağrıları görüyorum ama onu görmezden geliyorum.

Şu anda söyleyeceği hiçbir şeyle ilgilenmiyorum. Paltomu silkelerken Reese uykulu bir Celeste ile merdivenlerin başında beliriyor. Esnerken onu izliyorum, ağlamaya başlamadan önce küçük tıknaz yumrukları yorgun gözlerini ovuşturuyor.

"Sorun yok bebeğim," diye mırıldanıyor. "Annemin işi bitti," diyor kapının önündeki bebek çantasını alırken, "onu ona bırakacağım, hastaneye götüremem," alt dudağı titremeye başlıyor ve ben kolunun üst kısmını tutuyorum.

"Her şey yoluna girecek," diye ona güvence veriyorum, babamın ne durumda olacağına dair hiçbir fikrim olmamasına rağmen içinde.

Dolabı açıp Reese'in ve Celeste'in paltolarını alıyorum. Otomatik olarak Celeste'i alıp Reese'in üzerini örtüyorum ve uykuya dalıp çıkarken onu göğsüme yaslıyorum. Ağlamasını bekliyorum ama gelmiyor. Nefes verirken küçük bir ürperti onu terk ediyor ama kısa süre sonra bunun yerini uyuklayan horlamalar alıyor.

"Hey bebeğim," diye fısıldıyorum, çenemi indiriyorum ve kokusunu içime çekerken başının üstündeki kalın, sarı saçlarına bir öpücük konduruyorum.

Reese atkısını boynuna doluyor, ben de ceketimin cebinden benimkini çıkarıyorum. Reese Celeste'e uzanıyor ve onu bir battaniyeyle örtmeden önce paltosuna sarıyor. Reese'den bebek çantasını alıp omzuma atıyorum.

"Hazır mısın?" Titrek bir nefesle soruyorum.

Reese sadece başını sallıyor ve eğer konuşursa gözyaşlarının onu tüketeceğini görebiliyorum.

"Hadi o zaman," diyorum usulca, onu kapıdan çıkarıyor ve arkamdan kilitliyorum. O iyi olacaktı.

Öyle olmak zorunda.

BEŞİNCİ BÖLÜM

REESE'IN ESKI DAIRESININ ÖNÜNE GELDIĞINDE DÖRTLÜLERI YAKAR VE ARABADAN DIŞARI FIRLAR.

Celeste'in kapısını açıyor, onu çözüyor ve çantayı alıyor.

"Ben arabada kalacağım," diye dudaklarımı ovuşturuyorum, avuçlarım terliyor ve o da bana başını sallayarak arabanın kapısını çarpıyor.

Binanın içinde kayboluşunu izliyorum, Frank'in yanından geçerken ona el sallıyor.

Bu apartman bloğu benim için çok acı tatlı anılar barındırıyor, beyin kimyamı değiştiren anılar. Bazıları daha iyi, bazıları daha kötü. Ama bunların hepsi olmak istediğim kişi olma yolculuğumun bir parçası.

Telefonumun tekrar titrediğini hissediyorum ve Kaleb'in adının yanıp söndüğünü görüyorum. Kapatıyorum. O olduğunu bilmeliydim, bu numara başka kimsede yok. Tekrar titriyor ve başka bir mesaj görüyorum. Başparmağımı ekranın üzerinde gezdirerek mesajı açmayı düşünüyorum ama Reese arabaya geri dönüyor, flaşörünü yakıyor ve yola çıkıyor.

Telefonumu cebime geri koyarken, benim için buna karar verdi. Sessizlik içinde yolculuk ediyoruz, ne kadar telaşlı olduğunu görebiliyorum, parmakları direksiyona vuruyor, vurmuyorsa da tırnaklarının etrafındaki deriyi ısırıyor. Elijah'ın başına gelenler yüzünden endişesinin fazla mesai yaptığını biliyorum. Onu bir araba kazasında kaybetti ve dünyasının bir anda dönmesini engelledi. Ama Elijah'ı kaybederken babamı buldu. Babam Elijah'ın kalbini aldı. Kaderin cilvesine bakar mısınız? Kaderlerinde varmış. O kalp sadece Reese'i sevdi ve Reese de sadece o kalbi sevdi.

Reese hastanenin otoparkına hızla girip cipi gördüğü ilk yerde bıraktığında gerçekliğe geri dönüyorum.

"Taksimetreyi getireyim," diye başımı sallıyorum, tartışmasına fırsat vermeden kapıyı açıp taksimetreye doğru yürüyorum ve bozuk paralarımı içine atıyorum.

Benimle taksimetrede buluşuyor ve hastaneye doğru yürürken kolumu onunkine bağlıyorum. Kalp atışlarım göğsümde gümbür gümbür atıyor, kan pompalandıkça kulaklarımda gümbürdüyor ve attığım her adımda kalbim daha da hızlanıyor.

Kapıdan geçerken elimi sıkıca kavrıyor, gözleriyle odadaki masayı tarıyor. Beni de kendisiyle birlikte çekerek, oraya vardığında beni bırakıyor.

"Killian Hayes, burada olduğunu bildiren bir telefon aldım," diye idare ediyor, sesi titriyor.

"Doğruca acil servise gidin, orada bir yerde olacak," kadın sola doğru uzun bir yolu işaret ediyor.

ve dar bir koridor.

O dönüyor, acele ediyor ve ben de peşinden acile doğru koşuyoruz. Kapıyı iterek içeri girdiğimizde bir hemşire yanımıza geliyor, yüzünde bir gülümseme. "Size yardımcı olabilir

miyim?"

"Nişanlımı arıyorum, babasını," Reese bana doğru başını salladı ve hemşirenin yüz ifadesi

İfade kayması, Reese'e dirsek attım.

"Ah, şey," hemşirenin gözleri benimle Reese arasında gidip geliyor.

"Killian. Killian Hayes," Reese paniklemeye başlar, parmakları parmağındaki nişan yüzüğünü karıştırır ve çevirir.

"Oh, evet, benimle gelin," hemşire hızla dönüyor ve bizi kendi başına küçük bir odaya götürüyor. Hemşire sessizce odaya girerken perde yatağın etrafından çekiliyor. Reese'in eline uzanıyorum, onu tutuyorum ve parmaklarımı onunkilere geçiriyorum.

Hemşireyi odaya kadar takip ederken, "Her şey yoluna girecek," diye fısıldıyorum.

"Bay Hayes, nişanlınız geldi." Hemşire perdeyi geri çekerken gülümsüyor ve gözlerim açılıyor, Reese'in çenesi düşüyor ve babamın gözleri bana takılıyor.

"Connie!?" inanamıyormuş gibi gözlerini ovuşturuyor. Kafasındaki bir kesiğin üzerinde dikişler, üst dudağında dikişler ve kolu askıda olduğu halde orada oturuyor.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Reese öfkelendi, İngiliz aksanı kalındı ve Killian gözlerini benimkinden nişanlısına çevirdi.

"Size bir iki dakika vereceğim..." Hemşire yumuşak bir sesle bana ters ters bakarak odadan yavaşça çıktı ve kapıyı kapattı.

"Ne?" Killian tersler.

"Yaralandığını sanmıştım! Doktor neden seni değil de beni aradı?"

"Çünkü bir kaza geçirdim, Reese! Bir araba kazası; küçük bir çizik değil, değil mi?"

Gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oluyor, geri çekilip elimi kaldırıyorum ve babamın çenesini kapatması için boynuma götürüyorum. Gözleri yavaşça benimkilere kayıyor, *Elijah'*ı ağzıma aldığımda kaşları çatılıyor ve gerçek bir kürek gibi suratına çarpıyor.

"Kahretsin," diye fısıldar, elini Reese'e doğru uzatır. "Bebeğim," diye mırıldandı, "buraya gel, çok özür dilerim... Seni korkutmak istememiştim... Düşünemedim."

Adamın elini tutuyor ve adam onu teselli ederken yürek parçalayan hıçkırıklarla boğuluyor. Gözyaşları gömleğine akarken gözleri benimkilere kayıyor, dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor ve kalbim göğsümde sıkışıyor.

"Ben gidip içecek bir şeyler getireyim... size bir dakika müsaade edeyim," diyerek başımı sallıyorum ve kalbimin tellerini titreten o şekilde bana bakamaması için dönerken başımı hızla öne eğiyorum. Kapıyı arkamdan kapatırken, şokun yarattığı adrenalinin etkisi geçmeye başladığında kendi alt dudağımın titremeye başladığını hissediyorum. Gözlerim akmayan yaşlarla dolup taşarken gözyaşlarım düşme tehdidinde bulunuyor, istenmeyen yumru tırmanışını sürdürürken boğazım yanıyor, ben ona teslim olup gözyaşlarımın düşmesine izin verene kadar boğazımı pençeliyor. Acil servisten çıkarken başımı eğerek ilerliyorum, sürgülü kapılardan geçmeden önce ana lobiye doğru ilerliyorum. Buz gibi hava yüzüme çarpar çarpmaz ciğerlerime dolan nefesimdeki keskinlik nefes nefese kalmama neden oluyor. Başımı arkaya eğip yeni kar tanelerinin üzerime düşmesine izin verirken sıcak gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanmaya başlıyor. Ve bu sefer onları durdurmuyorum. Gözyaşlarımın tüm öfkemi, kızgınlığımı, utancımı, incinmişliğimi ve ihanetimi yıkamasına izin vererek her şeyi serbest bırakıyorum.

Kendimi toparladıktan sonra, elimde üç sade kahve, babamın odasına doğru ilerliyorum. Kapının diğer tarafında sessizce duruyorum, dirseğimle kolu aşağı itmeden önce derin bir nefes alıyorum.

"Geri döndüm," diyerek yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum ve onlara yüzümdeki maskeyi düşürüp beni bir kez daha ele vermekle tehdit eden gerçek duygularımı gösterme şansı vermiyorum.

Babama bir kahve uzatıyorum, sonra Reese'e uzatırken yüzümü buruşturuyorum. "Kahve

sevmediğini biliyorum ama çay seçeneği yoktu..."

İç geçiriyor, kahve fincanını benden alıyor, dudaklarına götürüyor ve acılıktan yüzünü buruşturmadan önce bir yudum alıyor.

"Hayır, bu iğrenç," diyerek başını iki yana sallıyor ve dönüp bir çöp kutusu arıyor. Büyük, yeşil yapraklı bir bitkiye doğru yürüyor ve elindeki bardağın plastik kapağını kaldırarak içindekileri bitkinin toprağının üzerine döküyor. "İç bakalım küçük tomurcuk," diyor usulca, bitkiye tam bir kafein hücumu yaşatırken gülümseyerek.

"İçkiyi beğeneceğini sanmıyorum tatlım," diye irkildim, "ona aşırı dozda kafein verdin."

"Her şey yoluna girecek, biraz canlanmaya ihtiyacı vardı," diye dönüyor ve bana gülümsüyor.

Gözlerimi devirerek babama yaklaşıyorum. Gözleri yüzümü arıyor, bir şey arıyor, ama ne olduğunu bilmiyorum.

Reese gözleri babamla benim aramda gidip gelirken adımlarını titretiyor. Nedenini bilmiyorum ama sanki ikimizden de bir gariplik ve gerginlik sızmaya başlamış gibi hissediyorum ve bunu anlıyorum. Hiçbir uyarıda bulunmadan ayrıldım ve o zamandan beri görüşmüyoruz. Ağzımın tükürük üretmesini isteyerek sürekli yutkunurken kalp atışlarım göğsümde hızla atıyor.

"Geri dönmemi istediğini biliyorum ama *sırf* beni buraya getirmek için bir araba kazası yapmak..." Sırıtıyorum, kalp atışlarım hızlanıyor, şimdi bir düzine on oluyor. "Biraz fazla değil mi?"

Ağız dolusu kahveyi öksürürken gözleri büyüyor, Reese yanına koşup yan dolaptan bir mendil uzatırken sıçrıyor.

"Ben..." diye sözünü kesiyor, sonra alaycı davrandığımı fark ediyor. "Ah," diye derin bir kahkaha atıyor, gözleri bir an için Reese'e kayıyor. "Bebeğim," sesi alçak ve yumuşak ama Reese'in elinde telefonu var.

"Annemi arayacağım, Celeste'in iyi olduğundan emin olacağım ve tabii ki senin hakkında onu bilgilendireceğim, *yaşlı adam*," gözlerini deviriyor, "cesur askerimin birkaç sıyrığı olduğunu bilmesini sağla," sesine küçümseyici bir ton katarak onu kışkırtıyor.

"Dikişlerim var! Fark etmedin mi?" diye karşılık veriyor, yüzünü işaret ederek, "Çıkık omzumdan bahsetmiyorum bile!"

Reese kıs kıs gülerek elini onun göğsüne koyar, "Dediğim gibi, birkaç sıyrık," dudaklarını onunkilerin üzerine indirir ve usulca öper, "ama hayatımı değiştirecek bir şey yerine bir sıyrığı tercih ederim," diye fısıldar, onu tekrar öperken gözleri yaşlarla dolar.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyor babam, kadının gözyaşlarından birini silerken.

"Ve ben seni çok daha fazla seviyorum," diye mırıldanmayı başarıyor, sesi çatlıyor.

Ayağa kalkıyor, yanımdan geçiyor ve kolumun üst kısmını destekleyici bir şekilde sıkıyor, kapıya doğru ilerlerken omzumun üzerinden ona bakıyorum ve gülümsüyorum. Kapı kapanana kadar bekliyorum, ayaklarım nihayet babamın yatağının yanındaki sandalyeye doğru ilerlerken derin bir nefes alıyorum. Endişem içimde derinlerde bir yerlerde kıpırdanıyor, avuçlarım seğiriyor ve kot pantolonuma silmeye çalışırken terliyor.

"Şaka bir yana," sonunda kelimeleri toparlayabiliyorum, "iyi misin?" Başını sallıyor, gözlerini benimkilerden ayırmıyor. "Ne oldu?" Boktan kahveden bir yudum alırken yerimde kıpırdanıyorum, acılığıyla ağzım anında kuruyor.

"Bazı ahmaklar beni sıkıştırdı, onlardan kaçmak için direksiyonu kırdım ve bir arabanın yan tarafına girdim, sonra bir diğeri arkama girdi. Direksiyona çarptım, ancak o zaman hava yastıkları açıldı" diyerek başını iki yana sallıyor. "Omzumu nasıl yaptığıma dair hiçbir fikrim yok, belki de çarpışmanın gücü ve emniyet kemeri yüzünden," diye iç geçiriyor, "dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yok," omuzlarını silkiyor.

Dudaklarımı birbirine sürtüyorum, gözlerim yüzünü tarıyor.

"İyi olmana sevindim." Elimi yavaşça ileri uzatıp onunkine doğru sürüyorum ama sonra durup

geri çekiyorum.

"Burada olmana sevindim." Gülümsüyor, elini yavaşça çözüyor ve avuç içini yukarı çeviriyor. Gözlerim

Elimi onun elinin içine koyduğumda, parmakları elimi sarıyor ve beni sıkıyor. "Özür dilerim..."

Fısıldıyorum, çünkü aniden kelimeler konuşmak için çok fazla gibi geliyor, ağırlığı
Bu iki kelime omuzlarıma ağır geliyor.

"Connie," diye boğuluyor, elimi daha sıkı sıkıyor.

"Öyleyim baba, bencilce davrandım ve kendimi düşündüm." İtiraflar içimden sızarken titremeye başlıyorum.

"Sen bencil değildin Connie. Ben de aynı şekilde davranırdım, ben, biz..." duraksıyor, "ben ve annen, senin için en iyisi olacağını düşünerek seni karanlıkta tuttuk. Ama Ad olarak..."

"Yapma," diye gözlerimi kapatıyorum, çenem sıkılıp gerilirken arka dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Daha talepkâr hale geldikçe, Reese'i hedef aldıkça... Daha fazla devam edemezdim. Benden her şeyimi alıyordu, şirketimi tüketiyordu ve Reese'e boktan ayakkabısının altındaki kirden başka bir şeymiş gibi davranmıyordu."

O devam ederken gözlerimi kapalı tutuyorum, elimi tutuşu hiç gevşemiyor ve buna minnettarım. "Ve aramızdaki bağı bir havuç gibi sallarken, bunu yapmasına izin vereceğimi biliyordu.

Her neyse, kime olursa olsun. Yanlış kişiyle yattı ve sonra seni söylemekle tehdit etti. Cinsiyet açıklamamızı ve Reese'in doğum gününü kaçırdığım gün onunla birlikteydim, sana yaklaşmaması için yalvarıp yakardım. Birkaç dakika içinde platonikten hararete dönüştü. Çıldırmıştı ve tek istediği benim çöküşümü görmekti. Reese'i tehdit etmesi ve hayatını cehenneme çevirmesi kabul edilemezdi ama sana yapmakla tehdit ettiği şey bardağı taşıran son damla oldu."

Boğazımdaki kalınlığı yutuyorum, gözlerim yanıyor ama kırpmayı reddediyorum çünkü başka bir gözyaşı dökülmesini istemiyorum.

"Yıllar önce yapmam gerekeni yaptım, sana gerçeği söyledim." Gözlerinin benimkileri yaktığını hissettiğimde iç geçiriyor. "Gerçi bu konuda tamamen yanlış bir yol izledim ama sana söylemek benim planımdı. Annen Lara hep birlikte oturmamızı istedi ama sen ofisime gelip spor ayakkabını kafama fırlattıktan sonra," diye sırıtıyor, "zaten bana kızgındın, ben de şansımı denedim..." sesi gergin, eli benimkini olabildiğince sıkı kavrıyor. "Ve bunu yapma şeklim için özür dilerim, o zamandan beri her gün kendimi dövüyorum. Sen benim dünyamsın Connie, hiçbir zaman yılın babası olmadığımı biliyorum ama sen annenlerle birlikte olduğunda geri çekileceğim konusunda hep anlaşmıştık. Ama sen beni tanımaya başladığında, odaya adımımı atar atmaz kocaman, güzel yeşil gözlerin hep benimkileri bulduğunda, senden nasıl uzak kalabilirdim ki?" diye boğuluyor, kendi derin, kahverengi gözlerinden yaşlar süzülürken sesi çatlıyor.

"Ve ofisimden çıktığın günden beri başına gelen her şey için çok üzgünüm. Ve Tryst," gözleri bir an için kapanıyor ve başını iki yana sallayarak, "Neler yaşadığını hayal bile edemiyorum," diye fısıldıyor.

Hiçbir fikrin yok, Tryst'in ölümü sadece başlangıç.

Başımı sallıyorum, yavaşça sandalyemden kalkıp kendimi babamın üzerine atıyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. Nefesinin kesildiğini duyuyorum, bana sarılırken kolları yavaşça beni sarıyor.

"Seni seviyorum Connie," diye fısıldıyor. "Seni seviyorum baba."

REESE HEPIMIZI ANNE VE BABASINA GÖTÜRÜRKEN BEN ARABANIN ARKASINDA OTURUYORUM. SOHBET ETTILER.
Birden kendimi yedek parça gibi hissettim. Cebimden telefonumu çıkardım ve

bildirimler.

Mesajlara tıklarken nefesimin altında "Kahretsin," diye fısıldıyorum.

"Her şey yolunda mı?" Babamın gözleri dikiz aynasında benimkileri buluyor ve ağzımı sıkı tutarak başımı sallıyorum.

Şimdi Kaleb'den bahsetmenin sırası *değildi*.

Telefonumu bir anlığına görmezden geldiğimde sesi "Connie," diye tizleşiyor. "Evet?"

"Bir iyilik isteyebilir miyim?" Bir kez daha başımı salladım.

"Git ve anneni gör; eğer beni affedebiliyorsan, onlar da senin affını hak ediyor."

"Gideceğim baba, ama önce halletmem gereken bazı şeyler var."

"Tamam hayatım," diyerek bana gülümsüyor, eli arabanın ortasından kayıyor ve Reese'in kalçasına dayanıyor.

Bu kez Reese'in eski apartmanının yeraltı otoparkına yanaşan baba, torpido gözündeki izin belgesine uzanıp onu ön konsola fırlatırken homurdanıyor.

"İyi misin?" Reese soruyor.

"Evet, sanırım kırbaç darbesi etkisini göstermeye başladı," diye iç geçiriyor ve arabanın el frenini çekerken küçük eli omuzlarını ovuyor.

Telefonum çalmaya başlıyor ve iç çekerek kapatıyorum. "Ben gidiyorum," derken birden kendimi yersiz hissediyorum.

"Ah," Reese'in şaşkın ses tonu gözlerimi kucağımdan ona çeviriyor, "İçeri gelip annemleri ve Celeste'i görmek ister misin diye soracaktım."

Yutkunuyorum, aşk kalbime doluyor.

"Çok isterim," diyorum, "tabii sorun olmazsa," ve Reese gülerek başını sallıyor. "Tabii ki olur," diye gülümsüyor, fişini çekip büyük SUV'den atlıyor, sonra benim Kapı. Arabadan inerken, "Bana bir dakika izin ver," diyor, "yaşlı adama arabadan inmesine yardım edeyim," babamın nefesinin altından küfrettiğini duyuyorum.

"Bana *ihtiyarlık* yapma, Buttercup. İkimiz de ne olacağını biliyoruz," diyor ve o cümlesini bitiremeden parmaklarımı kulaklarıma götürüyorum.

"LA LA LA LA," diye bağırıyorum ve babamın güldüğünü, Reese'in ona dirsek atıp 'üzgünüm' dediğini görüyorum. Başımı sallıyorum ve telefonumun tekrar çaldığını hissediyorum, Kaleb'in adını görüyorum.

"Kim o?" Babam topallayarak önden giderken Reese soruyor ve ben alay ediyorum.

"Babamdan daha dramatik bir adam tanımadım," diye gülüyorum ve adımlarımızı yavaşlatırken Reese de benimle birlikte gülüyor.

"Konuyu değiştirme," diye sesini alçaltıyor ve ben de ona bir bakış atıyorum. "Oh," diye bilerek başını sallıyor.

"Ama o bir pislik gibi davranıyor, bu yüzden onu görmezden geliyorum."

"Baban kendini daha iyi hissettiğinde, bir şarap gecesine ne dersin... Hala şehirde olduğunu varsayıyorum?" Başımı salladım. "O zaman bir randevu ayarlayalım," diyor, "yeni bir numaran var mı? Eskisine mesaj atıyorum ama asla ulaşamıyorum," diye iç geçiriyor.

"Yeni bir numaram var; telefonumu açalı çok olmadı." "Hamptons'dayken eski telefonumu denize fırlatmıştım... sonra Kaleb," diyorum yankılanan otoparkta adını fısıldayarak, "birkaç hafta

önce bana yeni bir tane aldı ama şimdiye kadar gerçek dünyayla bağlantı kurmak istemedim..." Dönüp ona bakıyorum ve gülümsüyorum.

"Sevindim," diyerek kolunu benimkine doluyor ve başını omzuma koyuyor. "Ben de," diye başımı sallıyorum, kalbim göğsümde kabarıyor, "ben de."

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

KALEB

ÇILDIRMIŞ DURUMDAYIM.

Nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok ve saatler oldu.

Eve ve Plaza'ya gittim. Başka nereye bakacağımı bilmiyorum. İçimden bir ses babasına gitmiş olabileceğini söylüyor ama yine de gitmiş olabileceğini sanmıyorum. Hazır görünmüyordu.

Daha da sinir bozucu olan şey ise mesajlarımı okuyup beni okunmuş olarak bırakması. Adına tekrar basıyorum ve telefonu kulağıma götürüyorum, bana kapatma düğmesini vermeden önce birkaç kez çalıyor.

"Siktir!" Elimi saçlarımda gezdirerek çığlık atıyorum. Saçlarım ağarmaya başladı bile ama onu bulduğumda saçlarım tamamen ağarmış olacak.

"Şansın yok mu?" Keaton sesleniyor.

"Belli ki değil," diye bağırıyorum, içimde bir öfke kabarıyor.

"Sadece soruyordum," diye karşılık veriyor.

"Böyle aptalca sorular sorma!" Bir mesaj çekerek homurdandım.

KALEB

Telefonuna cevap ver, sinirlerime hakim olamıyorum.

Mesajı gönderiyorum ve hemen ardından ses tonumdan pişmanlık duyuyorum.

Bebeğim, özür dilerim. Endişeden deliye döndüm. Sadece iyi olduğunu bilmeme izin ver.

Üç noktanın ortaya çıkışını izliyorum ve içimi bir rahatlama kaplıyor.

CONNIE

Siktir git Kaleb.

Ve onu kaybettim. Kükreyerek masamı üzerindeki her şeyden temizliyorum ve bilgisayarımın kayarak yere düşmesini izliyorum. Göğsüm kabarıyor, burun deliklerimden sıcak hava solurken burun deliklerim alevleniyor.

Kan çanağına dönmüş gözlerim kapı aralığına yöneldiğinde Titus'un kapının çerçevesine yaslandığını görüyorum, yumruklanmaya müsait yüzünde aptal bir sırıtma.

"Siktir git Titus, bugün olmaz, git ve Archibald'ın kızını güvenli bir yere götürmeye odaklan," diye çıkıştım.

Beni görmezden geliyor, tabii ki geliyor çünkü o yürüyen, konuşan bir sik kafalı. Her şeye dahil

olmak zorunda ve normalde ben buradayım, ama bugün değil. Bana doğru yaklaştıkça

Onu daha çok öfkeli bir boğanın önünde dalgalanan kırmızı bir bayrak olarak görüyorum. "Titus," diye uyarıyorum.

"Biliyorum," diye başını sallıyor, yavaş ve küçük adımlarla bana yaklaşmaya devam ediyor. "Lütfen git buradan," diye yalvarırken sesim çatlıyor.

"Biliyorum," diye fısıldıyor önümde dururken, elim başımın yanından aşağı kayıyor ve ensemi kavrıyor.

"Çileden çıkarıyor." Titus başını sallar. "Çok sinir bozucu."

Ve ben ne olduğunu anlayamadan, geniş omuzlu, 1.80 boyundaki adam bana ayı gibi sarıldı. "Biliyorum," sesi yumuşak, "ve anlıyorum, korumacısın, sinirlenmeye hakkın var..." diye duraksıyor.

"Ama," diye homurdandım, hâlâ onun tarafından sıkıştırılmış bir şekilde duruyordum,

"Ama ona mağara adamı gibi davranman onu daha çabuk geri getirmeyecek, aksine sana karşı gelmeye devam etmesi için onu zorlayacaksın. Şu anda yaptığı da bu. Ona mesaj atmayı ve aramayı bırakmadın, cevap verdi, iyi olduğunu biliyorsun, şimdi sadece sakinleşmesine izin ver ve hazır olduğunda ona ulaşacaktır."

Öfkemi kontrol altına almaya çalışırken titrek bir nefes alıyorum.

"Ama gidecek hiçbir yeri yok," diyerek Connie'nin davranışına getirdiği mantıklı çözüme karşı çıkıyorum. "Hazır olduğunda eve gidecek."

İç çekiyorum, rahatlarken omuzlarım nihayet aşağı düşüyor.

"Onu rahat bırak, onu boğuyorsun," diye konuşurken kolları hâlâ beni sarıyor. "Beni boğuyorsun," diye homurdanıyorum ve o derin bir kahkaha atıyor.

"Ah dostum, şu halinize bakın..." Titus dilini damağına tıklıyor, "Gülümse," diye Keaton'ın sesini duyuyorum ve ona doğru bakıyorum, elinde telefonu, fotoğraf çekiyor.

"Yemin ederim Keat."

"Siktir git Keaton, onu daha yeni sakinleştirdim," diye homurdanıyor Titus, kafasını Keaton'a ve şimdi de kapı çerçevesinden kafasını uzatan Nate'e çeviriyor.

Titus buna ihtiyacım olduğunu nereden biliyor bilmiyorum. Ama biliyor. Bunu hep yapıyor, çoğu zaman on dakikamı onunla mücadele ederek geçiriyorum ama bazı günler beni tutmasına izin veriyorum.

"Keaton heyecanlı bir köpek yavrusu gibi kollarını Titus'a doluyor ve arkasından Nate'e bakıyor.

"Hadi Nate, gel ve grup kucaklaşmasına katıl."

"Hayır, yine de teşekkürler." Nate bize sırıtarak ve göz kırparak ters ters bakıyor, sonra da topuklarının üzerinde dönüp uzaklaşıyor.

"Ah, şey, onun kaybı." Keaton omuz silkiyor ve sonra tekrar olaya dahil oluyor.

Gözlerimi deviriyorum ama içten içe gülümsüyorum. Bu piçler olmasa gerçekten kaybolurdum. Telefonum cebimde vızıldıyor ve onu çıkarmaya çalışıyorum.

"Çocuklar, telefonuma ihtiyacım var, Connie olabilir," diye inliyor Keaton kollarını Titus'tan ayırırken, o da kollarını benden ayırıp beni serbest bırakıyor.

Ona minnettar bir baş selamı veriyorum ve o da iki işaret parmağını başının yanından sallayarak selam veriyor.

Telefonumu çıkarıyorum, Killian'ın adını gördüğümde kaşlarım çatılıyor ve birbirine düğümleniyor, mesajını açtığımda kalbim göğsümde güm güm atıyor.

Artık hizmetinize gerek yok, Connie güvende. Bana faturayı gönder, ben de seni halledeyim.

"Lanet olsun," diye bağırıyorum telefonuma, telefonu duvara fırlatırken ellerim titriyor ve ne olduğunu anlamadan Titus kendini bana geri atıyor, ben çığlık atarken beni tekrar zaptediyor.

BÖLÜM ELLİ İKİ

CONNIE

REESE'IN ESKI APARTMANININ KORIDORLARINDA TEDIRGIN BIR ŞEKILDE YÜRÜRKEN, IŞARET PARMAĞIMI
parmaklarını birleştiriyor. Babam telefonunu cebine geri koyuyor ve başımın yan tarafına bir öpücük kondururken kolunu omuzlarıma doluyor.

"Buraya geri dönmek garip hissettiriyor," ailesinin dairesine yaklaştığımızda benden gergin bir kahkaha yükseliyor.

Reese ön kapının önünde dururken, "Anladım," diye cıvıldıyor.

"O apartmanda ne kadar çok şey yaşadık," diye iç geçiriyorum, anılar sel gibi akıyor.

"Biliyorum, çoğu zaman bu kendini beğenmiş, sahiplenici, hayır cevabını kabul etmeyen pislik patron hakkında sızlanıyordum."

Babam gözlerini öyle bir deviriyor ki bu beni güldürüyor.

"Bu doğru! Hayır cevabını kabul etmezsin, değil mi?" Reese spor ayakkabısını halıya vuruyor, elleri kalçalarında.

"Ama seni istediğimi biliyordum, bu yüzden durmayacaktım." Sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuzlarını silkti.

"Biraz garipti..." Ondan uzaklaşıp yan gözle bakarak fısıldıyorum, "sapık", beni amaçladığımdan biraz daha sert itiyor ve dengemi bozuyor.

Kahkahalarımız dindiğinde Reese kapıyı çalıyor, annesi kapıyı açıyor ve Reese'i iterek kendini babasının kollarına atıyor.

"Tanrım!" Reese'in kalın İngiliz aksanı, gözleri annesine dikilmiş bir şekilde genişlerken duyuluyor.

"İyi olmana çok sevindim," diye panik içinde ona sarılıyor.

"Seni korkuttuğum için özür dilerim Liz," diyerek babam onun sırtını sıvazlıyor ve bana dudak bükerek gülümsüyor. "Mateo ve ben çok endişelendik," diyerek elini göğsüne bastırıp geri çekildi.

babamın elini tutup onu daireye götürüyorum. Reese'e doğru yürüyorum ve kendimi tutma isteğimi kaybederken dudaklarımdan bir kıkırtı dökülüyor.

"Onunla evli olduklarını düşünürdün, değil mi?" diye alay ediyor ve içeri girmem için elini uzatırken gözlerini deviriyor, "Senden sonra."

"Yaparsın," diye kabul ediyorum ve daireye adım atıyorum, geçen yıla geri döndüğümde nefesim kesiliyor, eski duygular su yüzüne çıkıyor. Hiçbir şey değişmemişti. Her şey hatırladığım gibiydi. Bu dört duvar arasında beni değiştiren çok şey öğrendim, bazıları en iyisi, bazıları en kötüsü. Ama her halükarda beni değiştirdiler.

"Aman Tanrım, Connie!" Liz, babamla Reese'in arasına bakarken ağzı bir karış açık kalır. "Gerçekten sen misin?" diye sorar.

"Öyle," diye gülümsüyorum, gözlerim sulanıyor.

"Mucizelerle dolu bir gün," diyerek ellerini birbirine kenetliyor ve bana doğru ilerleyip sarılırken kendi gözleri de yaşlarla doluyor. Kollarımı ona doluyor ve sıkıca sarılıyorum.

"Seni görmek çok güzel," diye mırıldanıyorum ve gözlerim babamın kucağındaki Reese'e odaklanıyor ve gülümsememin daha da arttığını fark ediyorum. Onları bir arada ve mutlu görmek çok güzel.

"Aşkım, Celeste bir melek oldu," diye mırıldanıyor Mateo, halının üzerinde oturmuş oyuncaklarıyla oynayan küçük kız kardeşime bakarken. Kahverengi saçları başının dibinde küçük bukleler halinde toplanmış, yan tarafına küçük pembe bir toka takmış. Üzerinde açık gri kadife bir salon takımı var. Ellerini çırparak blokları teker teker üst üste dizip devirmeden önce kıkırdayarak uzaklaşırken yüzündeki konsantrasyon çok sevimli.

Reese kızına bakarken, "O bir melek, işte bu yüzden," diye gülümsüyor ve Liz sonunda beni bırakıyor.

"Kim çay ister?" diye soruyor, çoktan küçük mutfak alanına doğru yürüyor.

Kanepeye sıkışmış bir halde gözlerimi Celeste'den alamıyorum, o çok güzel ve bu kadar uzun süre uzak kaldığım için içim içimi yiyor ve suçluluk duygusuyla kıvranıyorum.

"Nasılsın Connie?" Liz beni sevgi dolu bakışlarımdan rahatsız ederek soruyor. Kendime geliyorum ve yüzümü ona dönüyorum.

Çayımdan bir yudum alırken "İyiyim, yavaş yavaş eskiden olduğum kıza dönüyorum," diyorum.

"Bunu duyduğuma çok sevindim. Reese bana erkek arkadaşına olanları anlattı... Kaybınız için çok üzgünüz, lütfen başsağlığı dileklerimizi kabul edin," diyerek oturduğu koltuğun kenarına ilerliyor ve elini dizime koyuyor.

Boğazımı tıkıyormuş gibi hissettiren yumruyu temizlemeye çalışarak öksürüyorum.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanmayı başarıyorum, midem düğümleniyor. Yavaşça başımı çevirip omzumun üzerinden baktığımda ceketimin orada asılı durduğunu ve mektubun cebimde bir delik açtığını görüyorum.

"Liz sevgi dolu bakışlarını kızına ve babama çeviriyor, ben de sadece başımı sallıyorum.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum, çünkü konuşursam çatlak sesim her şeyi ele verecek. Henüz buna hazır değilim. Babamla aramdaki buzların erimesine daha yeni başlamıştım, olan biten her şeyi gündeme getirmeme gerek yoktu.

Saatime bakıyorum ve akşamın erken olduğunu görüyorum.

"Gitsem iyi olacak," diyorum fincanımda kalan çayımı bitirirken usulca.

"Neden? Nereye gidiyorsun?" Babam ayağa kalkıp yüzünü buruşturarak soruyor. "Otur bebeğim," diyerek Reese koluna dokunuyor ama babam onu duymazdan geliyor.

"Nereye gidiyorsun?" Babam tekrar soruyor, kaşları çatık, sesi şimdi biraz daha sert. "Eve, baba." Fısıldıyorum, yanaklarım yanıyor.

"Ama biz senin eviniz," diye şaşkınlıkla bana bakıyor.

"Biliyorum ama baba, seni daha *yeni* hayatıma geri aldım, bugün..." Odadaki gözlerin hepsi bana sabitlenmişti.

"Reese benim yerime cümlemi tamamlıyor ve ben de ona gülümsüyorum, beni savunduğu için minnettarım.

"Eve gitmem ve her şeyi sindirmem gerekiyor."

Babam iç geçiriyor, bir elini kalçasına koyuyor, diğeri hâlâ askıda duruyor.

"Eğer istersen çatı katı senindir, Reese Celeste'i doğurduğundan beri boştu." Bana doğru

yürümeye başladı, "Sana sürpriz olarak vermeyi planlıyordum ama..."

"Ama," diye hızlıca başımı sallıyorum, başımı eğip ayaklarıma bakarken yutkunuyorum.

"İstediğin zaman orada," diyerek bana sıkı bir gülümseme veriyor, sonra beni kucaklıyor, beni biraz daha sıkı tutuyor, dudakları başımın tepesine bastırırken kollarım onu sarıyor.

Tıngırdayan anahtarların gürültüsüyle başımı kaldırıp gözlerimi Reese'e dikiyorum. Başımı iki yana sallayarak babamdan ayrılıyorum.

"Ben yürüyeceğim, biraz düşünmeye ihtiyacım var," uzaklaşırken ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Liz, Mateo," diye mırıldanıyorum, "sizi tekrar görmek çok güzeldi ve sıcak ve nazik misafirperverliğiniz için teşekkür ederim." İkisi de bana başlarıyla selam verip gülümsüyorlar.

Reese, Celeste'le birlikte yeniden ortaya çıkıyor ve ben de eğilip alnına bir öpücük konduruyorum. "Hoşça kal bebeğim," diye fısıldıyorum, ten rengi trençkotumu kapıp içine sarınıyorum.

Mutfak tezgahının üzerinde küçük bir not defteri görüyorum ve kalemi kapıp numaramı not ediyorum.

"İçki içmek istediğinde bana mesaj at," diyerek Reese'e gülümsedikten sonra babama dönüyorum. "Baba," diye fısıldıyorum, gözlerim yaşlarla doluyor, "Yakında görüşeceğiz."

"Yakında görüşürüz," diye başını sallıyor, kolunu Reese'e doluyor ve onu kendine doğru çekiyor, Celeste ona doğru uzanıyor ve Reese onu hemen kucağına almadığında ağlamaya başlıyor.

Son bir kez başımı salladıktan sonra dönüp daireden çıkıyorum, nihayet yeniden nefes alabiliyorum. Koridordan asansöre doğru koşarken telefonumu çıkarıyorum ve Kaleb'den başka bildirim gelmediğini görünce dudağımın içini kemiriyorum. Sonunda pes ediyorum ve onun adına tıklıyorum, telefon zar zor çalıyor.

"Sevgilim?" sesindeki törpü kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor.

Telefonu kapatıp asansöre binmeden önce "Evde görüşürüz," demeyi başardım.

Adımlarım yavaş, gün alçalan güneşle birlikte solmaya başlarken soğuk hava tenimi çimdikliyor. Kendimi donmuş hissediyorum ama düşünmek için zamana ihtiyacım var. Bugün o kadar çok şey oldu ki, bunları sindirecek zamanım olduğunu sanmıyorum. Kendimi uyuşmuş hissediyorum. Donmuş ellerimi ceplerime sokarken parmaklarım katlanmış mektuba değiyor ve kalbim acıyor. Ovalayarak çıkarma ihtiyacı beni bunaltıyor ama bunu bastırıyorum, acının yavaşça körelmesine ve sönmesine izin veriyorum.

Kaleb'in binasına yaklaşırken adımlarım titriyor, kalbim göğsümde hızla çarpıyor. Babamın sözleri kulaklarımda çınlıyor*: "İstersen çatı katı senindir"*.

Kaleb'i seviyorum ama belki de büyümek için ayrılığa ihtiyacımız var. Kalbim midemin derinliklerine düşüyor ve onsuz olma düşüncesiyle kendi nefesimde boğuluyorum. Korunmaya ihtiyacım olduğu bir zamanda birlikte olmaya zorlandık, artık buna ihtiyacım yok.

Ayaklarım ana kapıya doğru ilerlemeye başlıyor ve attığım her adımda kalbim göğsümün derinliklerinde biraz daha sert ve biraz daha hızlı çarpıyor. Keskin bir nefes alıyorum, ardından soğuk havada dans eder gibi görünen yavaş ve uzun bir nefes veriyorum. Apartmanın sıcaklığı yüzüme vuruyor, yanaklarım anında alev alev yanıyor. Asansöre yaklaşırken sinirlerim tepeme çıkıyor, beklerken başımı eğiyorum.

Neye bulaştığım hakkında hiçbir fikrim yok, bana kızacağını biliyorum. Bütün gün ondan uzak durdum ama boşluğa ihtiyacım vardı. Her şeyi berbat etti. Kendisine ait olmayan bir şeyi benden sakladı. Bu büyük bir olaydı. Bu mektup Tryst'in ölümünün intihardan cinayete dönüşmesi anlamına gelebilir. Aynen böyle.

Dava yeniden açılacak ve ben, arkadaşları ve zavallı annesi, saklanan küçük bir iletişim parçası yüzünden tüm bu kalp ağrısı ve kederi tekrar yaşamak zorunda kalacaktık.

"Hanımefendi," diye sesleniyor kapıcı bana doğru yürürken, başımı kaldırıyorum ve aramızdaki mesafeyi kapatırken gözlerim açılıyor. "Buradaki sakinlerimizden birinin misafiri misiniz?" Kaşları kalkıyor, gözleri yavaşça üzerimde geziniyor.

"Evet," ses tonum sert ve kısa, yorgunum, üşüyorum ve endişeliyim. Şu anda buna gerçekten ihtiyacım yok.

"Kime sorabilir miyim?" diye soruyor, ben burnumun kenarını sıkıp derin nefes alırken yüzü bana yaklaşıyor.

"Kaleb Mills."

"Ah, Bay Mills... çatı katı sahibimiz."

"Evet."

"Bir arayayım da seni beklediğinden emin olayım." Dönüp masaya doğru yürümeden önce gözleri bir kez daha üzerimde dans ediyor. Ağır bacaklarımı ona doğru sürüklerken başım arkaya düşüyor ve yüksek sesle bir inilti çıkarıyorum.

"Ah, evet, merhaba Bay Mills," çenesini biraz daha yukarı kaldırarak sivri burnunun ucuyla bana bakıyor, boncuk gibi gözlerini benimkilere dikmiş. Gözlerimin onu hızlıca taramasına izin veriyorum, ince bedenine göre kilometrelerce büyük bir takım elbise ceketi, bembeyaz bir gömlek ve bordo bir kravat giyiyor. Saçları mükemmel bir şekilde geriye doğru taranmış, tek bir tel saçın bile kaçma ihtimali yok.

"Burada çatı katınıza geleceğini iddia eden genç bir kız var, ne ile..." aniden durdu, yanakları kıpkırmızı olurken gözleri genişledi. "Oh, evet... Anlıyorum, hayır, hayır efendim, buna gerek yok. Evet, tamam, onu şimdi yukarı gönderiyorum," diye kekeleyerek telefonu tekrar yuvasına yerleştirdi. "Bay Mills yukarı çıkmanızı söyledi."

"Evet," diye göz kırpıyorum, topuklarımın üzerinde dönüyorum ve bir kez bile arkama bakmadan çatı katındaki asansöre doğru ilerliyorum.

İçeri girdiğimde ellerimi tekrar cebime soktum, mektup bana bugün olan her şeyi hatırlatıyordu. Kötü ve iyi. Eğer bu mektup bu sabah ortaya çıkmasaydı, Kaleb'in olaya karıştığını asla öğrenemeyecektim, Reese'e hiç gitmeyecektim ve kesinlikle babamla barışmayacaktım. Bu düşünceyle dudaklarımın kenarında küçük bir gülümseme beliriyor, ancak asansör durup kapılar açıldığında ve kalbim aniden boğazımda düğümlendiğinde kısa sürede kayboluyor. Geride duruyorum, dışarı çıkmak için cesaretimi toplamaya çalışıyorum ve bir anlığına *eski* Connie'nin ortaya çıkmasını istiyorum. Kaygısız, güçlü iradeli, hiçbir şeyi umursamayan Connie. Ama ortaya çıkmıyor ve korkarım asla geri dönmeyecek. Tryst, Connie'nin ölüp onun yanına gömüldüğünden emin oldu.

"Bebeğim?" Kaleb'in sesinin derin gürültüsünü duyuyorum, sonra gözlerim ona takılıyor. Elleri ceplerinde, asansörün eşiğinden adımını atıyor. Fırtınalı gri gözleri ışıltısını kaybetmiş, midem düğümleniyor. Elini cebinden çıkarıp çenesine sürüyor, kirli sakalının çıkardığı ses tenini tırmalıyor. Birbirimizi birkaç saattir görmüyoruz ama sanki günler geçmiş gibi geliyor ve aramızdaki gerilim artmaya devam ediyor.

Tutmam için elini uzatıyor, biraz tereddütle öne çıkıyorum ama sonunda elimi onunkine koyuyorum, vücuduma yayılan ve akan karıncalanma içimde küçük bir umut kıvılcımı çaktırıyor. Dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor ve ben ona doğru adım atarken elimi biraz daha sıkı kavrıyor. Beni oturma odasına götürürken tek kelime etmiyor, başparmağını parmak eklemlerimin arkasına sürterken kaşları çatılıyor.

"Donmuşsun," diye kısık bir sesle elimi bırakıyor, ceketimi omuzlarımdan çekip kanepenin üzerine atıyor. Bana doğru uzanıyor ama ben kendimi ona doğru atıyorum. Büyük, güçlü kolları beni sararken, ondan gelen sıcaklığın içime yayılmasına, beni içime kadar ısıtmasına izin veriyorum. "İyi misin?" Dudakları başımın üstünde geziniyor ve o gezindikçe bedenim ısınıyor.

"Daha iyiydim," diye mırıldanıyorum göğsüne doğru, kollarım hâlâ arkasına kilitli, hareket etmek istemiyorum.

"Connie," adımı söylerken sesi çatlıyor, ama aniden duruyor, kolları gevşiyor ve hafif bir

öksürük duyuyorum. Donup kalıyorum, gözlerim açılıyor ama kıpırdamaya cesaret edemiyorum.

"Pekâlâ," diye Doris'in sesinin odaya yayıldığını duyuyorum. Hareket etmek istiyorum ama Kaleb izin vermiyor. "Kıpırdama," diye fısıldıyor, "kıpırdamazsak bizi fark etmez," içindeki şakacılığı duyabiliyorum

Sesini bastırmaya çalışarak gömleğinin içine doğru kıkırdıyorum.

"İkinizi de görebiliyorum, her neyse..." bir an duraklar, "kör olduğumu mu sanıyorsun? Ya da aptal mı?" "İkinizin arasında bir şeyler olduğunu biliyordum, dürüst olmak gerekirse, ağzınız sıkı değil ve *gizleniyorsunuz?*" Yüksek sesle kahkaha atıyor, "Dürüst olmak gerekirse," başını iki yana sallıyor, "İkiniz için de çok mutluyum," gülümsüyor ve mutfağa doğru dönüp, "Yemek yirmi dakika içinde hazır olacak," diye sesleniyor.

O odadan çıkana kadar bekliyoruz ve ikimiz de kahkahalara boğuluyoruz ama saniyeler geçtikçe odayı dolduran yoğun gerilimin yüce ağırlığını hissedebiliyorum.

AKŞAM YEMEĞI SESSIZ, BIZ ZIHNIMIZI BOŞALTMADAN UZADIKÇA ODA KASVETLI BIR HAL ALIYOR

gerilimi biraz yükseltmek için. Söylenmemiş hiçbir söz bırakmak ve gerilimin zaten olduğundan daha da artmasına izin vermek istemiyorum.

Ayağa kalkıyorum, kendi tabağıma uzanıyorum, sonra Kaleb'inkini almak için eğiliyorum ama başını sallayarak tabağı kaldırmamı engelliyor.

Ayağa kalkıp kendi tabağını kaldırarak mutfağa doğru yürürken kaşlarım çatılıyor ve ben de kaybolmuş küçük bir köpek yavrusu gibi onu takip ediyorum. Tabakları lavaboya yerleştirirken Kaleb'in kolları belime dolanıyor ve dudaklarının boynuma değmesine izin veriyor.

"Kaleb," diye fısıldıyorum, başımın ona doğru dönmesine izin verirken gözlerim kapanıyor ve ona olmak istediği yere tam erişim izni veriyorum.

"Kahretsin, seni özledim," diye konuşurken dudakları tenimde geziniyor, sesinin titreşimi kalbimi hızlandırıyor.

"Ben de seni özledim," diye nefes alıyorum ama beni baştan çıkarıp olanları unutturmaya çalışmasına izin vermeyeceğim.

Ellerimi onunkilerin üzerine koyup isteksizce tenimden kaldırıyorum, sonra başımı iki yana sallayarak ona dönüyorum.

"Konuşmamız gerek," sesim alçak çıkıyor, gözleri benimkiler arasında gidip geliyor ve sonunda başını eğip derin bir nefes alıyor. "Gel," elini tutup onu yukarı çıkarıyorum ve odamın kapısını iterek açıyorum.

Yatağa varır varmaz onu bırakıp ortaya oturuyorum, sırtımı yatak başlığına dayayıp bacaklarımı altıma alıyorum, Kaleb de karşıma oturuyor. Sessizlik aramızda çatırdıyor, gözleri benimkilerden ayrılmıyor ve gerginliğin bir kez daha arttığını hissedebiliyorum.

"Sana kızgınım," demeyi başarmak üzereydim ki gözümü ondan kaçırmak zorunda kaldım, yakıcı bakışları dayanamayacağım kadar fazlaydı.

"Biliyorum," diye nefes alıyor, "sana söylemek niyetindeydim," bana yaklaşıyor, yüzümü ona bakacak şekilde kaldırırken başparmağı ve parmağıyla çenemi kavrıyor. "Söz veriyorum, sadece her şeye sahip olduğumuzdan emin olmak istedim ve yapmadan önce çevrilmemiş hiçbir taş bırakmadım."

"Bu her şeyi değiştirebilir, Kaleb," başımı iki yana sallıyorum, parmakları çenemden kayıyor, "ve sadece benim için değil, Tryst'in arkadaşları ve ailesi için de. Bu sadece benimle ilgili değil." Kalbim göğsümde çarpmaya başlıyor, atıyor.

"Biliyorum ve eğer intihar olmadığını öğrenirsek, Tryst'e ne olduğunu bulmak için polisle ve herkesle birlikte çalışmak için her şeyi yaparız."

"İntihar olduğunu mu düşünüyorsun?" ve o zaman benden uzaklaşıyor, parmaklarını birbirine bağlarken derin bir nefes alıyor.

"Gerçekten mi?" diye soruyor bana, başını yavaşça kaldırıyor, gözlerimiz buluşuyor.

"Dürüst olmak gerekirse," diye fısıldıyorum, kelimeleri söyler söylemez ciğerlerimdeki hava çekiliyor.

"Hayır," diye dudaklarını yuvarlıyor, başını iki yana sallıyor ve boğazımın arkasına çarpan nefeste boğuluyorum. "Connie," diye kıpırdanıyor, ellerime uzanıp onları avuçlarının içine alırken kıpırdanıyor. "Sana bir şey söylemem gerek ama beni dinleyeceğine *söz vermelisin*... Kendini kaybetmeyeceğine *söz vermelisin*..."

Boom.

Boom.

Boom.

Boom.

Nefesimi tutmuş beklerken kalbim göğüs kafesime çarpıyor, kan kulaklarımda gümbürdüyor.

"Bana söz vermeni istiyorum bebeğim," sesi gergin, başparmakları elimin arkasını ovalarken gözleri benimkilerden ayrılmıyor.

"Söz veriyorum," diye sessizce mırıldanıyorum kontrolden çıkmış gibi görünen düşünceler kasırgasında, aşırı düşünen zihnim beni yavaşça boğuyor.

"İlk tanıştığımızda, sana rastladığım gece..." diye devam ediyor, eli elimde sıkılaşıyor ve başımı sallıyorum, "Tryst'in sana davranış şekli... aylar önce seni kafede gördüğümde, cildinde saklamaya çalıştığın izlerle... Hepsini gördüm Connie. O canavarın sana ne yaptığını biliyordum... sadece onun yaptığı ölçüde değil."

Boğazımda sallanan kalın yumruyu yutuyorum, anılar beni rahatsız ederken gözlerim yanıyor.

"Sana sahip olduğumda, ondan uzakta ve benimle güvende olduğunu bildiğimde, sana yardım etmek için ne yapacağımı bilmiyordum... bu yüzden birinden iyilik *istedim*, *istenmeyen* durumlarda yardımcı olabilecek birinden." Kaleb dudaklarını yalarken duruyor, devam etmeden önce yutkunuyor. Ellerinden birini benimkinden çekip pantolonunun kumaşına sürtüyor.

"*İstenmeyen* durumlar mı?" Tekrar ediyorum, sesim
alçak ve düz. Başını sallıyor. "Tryst'le ilgilenmesi için
birini ayarladım."

Kaşlarımı çatıyorum, ne demek istediğinden tam olarak emin değilim, ta ki aniden her şey yerine oturana kadar.

"Onu sen öldürdün!" Bağırıyorum, elimi aniden onunkinden çekiyorum ve gidecek başka yerim olmamasına rağmen daha da geriye çekiliyorum.

"Kahretsin, hayır, hayır bebeğim, hayır," başını iki yana sallarken gözleri geniş ve telaşlı, "Onu ben öldürmedim, ama *birinin* onu öldürmesini ayarladım." Tekrar yutkunuyor ve Adams elmasının boğazında aşağı yukarı sallandığını görüyorum.

"Ne?" Fısıldıyorum, itirafları beni şoka sokuyor.

"Ama oraya vardıklarında çoktan ölmüştü... biz..." diye duraksıyor, "ben, Titus, Nate ve Keaton o zamandan beri bunu ona kimin yaptığını bulmaya çalışıyoruz."

Konuşamıyorum, boğazım yanıyor, sıcak gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülmeye başlarken gözlerim etrafımdaki her şeyi bulanıklaştırıyor.

"Sen çalışıyorsun..." Boğuk hıçkırıklarımın arasında kekeliyorum ve farkına varıyorum, "sigortada çalışmıyor musun?"

Öne düşmeden önce başını sallıyor ve ben de alay ediyorum.

"Bana söylediğin herhangi bir şey doğru muydu, Kaleb?" burnum akıyor, gözlerim yanıyor ama yaşlar durmayı reddediyor.

"Evet," sesi sakin, "ama hiç oturup ne yaptığım ya da kim olduğum hakkında konuşmadık." "O zaman kimsin sen?" Biraz daha uzun oturuyorum, gözyaşlarım hâlâ yanaklarımdan süzülürken öfkeyle onları avuçluyorum

uzakta. Bana söyledikleri içimi burkuyor ve acıtıyor, bunu beni korumak için yapıyor olsa bile, yine de bir zamanlar sevdiğim bir adamı öldürmeye istekliydi. Arkasındaki mantığı anlıyorum, Tryst'in durmayacağını biliyordu, bu yüzden bunu yaparak güvende olacağımı biliyordu ama yine de bu acı hapı yutmayı daha kolay hale getirmiyor.

"Benim adım Kaleb Mills, bu doğru." Dudaklarında alaycı bir gülümsemenin belirmeye çalıştığını görüyorum ama içinde bulunduğum kırık dökük durumu görünce bunu durduruyor. "İkizim Keaton, Titus ve Nate ile birlikte çalışıyorum. Hepimiz birlikte büyüdük. Sigorta işinde çalışmıyorum; tabiri caizse kendi güvenlik şirketimiz var..."

Kollarımı göğsümde kavuştururken gözlerimi ona dikiyorum.

"Titus bir koruma, Nate işlerin siber tarafıyla ilgileniyor, Keaton da hesap işleriyle... ya ben?" iri elini çenesinde gezdiriyor, "artık ne iş yaptığımı gerçekten bilmiyorum." Sesindeki çatlağı duyuyorum, "Ruby'yi kaybettiğimden beri yolumu kaybettim... ta ki seni bulana kadar."

"Ruby?" İsmi ilgimi çekiyor, hıçkırıklardan titreyerek nefes alırken nefeslerim yavaşlıyor.

"Evet, o bir müşteriydi." Kaleb başını sallıyor, iç çekerken gözlerini benimkilerden kaçırıyor ve pencereden dışarı bakıyor.

"Sevdiğin mi?" Elimde olmadan sordum, ses tonumdaki acı belliydi.

"Hayır, hayır, öyle bir şey değil, sevgilim." Gözleri tekrar benimkilere kaydı, "o *sadece* bir müşteriydi."

"Tacizci eski sevgilisini öldürmeye çalıştığını da mı öğrendi?" diye sorduğumda söylediklerim aklımdan geçenden çok daha sert çıktı.

"Hayır," sesi zar zor duyuluyordu ve neredeyse siyaha dönüşen gözlerinde acının parladığını görebiliyordum. Umutsuzca aşık olduğum adamın kendi kabuğuna dönüşmesini, gözlerimin önünde parçalanmasını izlerken omuzları çöküyordu.

"Ne oldu?" Ağzından çıkacaklardan çok korktuğum için fısıldadım.

"Onu kurtaramadım; benimle gelmesi için onu ikna ettim. Onu güvende tutacağıma söz verdim, ta ki tutamayana kadar. Onun aklına girdi, hayatına tekrar girmeye çalıştı." Dişlerini sıkarken çenesi gerildi, "O gittikten sonra ulaşmaya çalıştım, sadece onun iyi olduğunu bilmek için umutsuzca arzuladığım onayı almak için. Güvendeydi ve o da değişme sözüne sadık kaldı." Sesi kesiliyor, aniden duruyor ve gözlerini diken diken eden yaşların parıltısını görüyorum.

"Onu öldürdü. Onu öldüresiye dövdü..." diye yutkunuyor ve gözyaşlarının akmaya başladığını görüyorum. "Beni mahvetti, bunu atlatmam yıllarımı aldı, sonunda onun orada yatarkenki görüntüsünün duygularımı tetiklemesine izin vermemem yıllarımı aldı," diye boğuluyor, parmakları altında yatan yatak örtüsündeki gevşek pamuk ipliğini çekiştiriyor. "*Yıllarımı* aldı," diye geveliyor, "sonra sen geldin," gözleri nihayet benimkilere dikildi, "ve seni asla gözümün önünden ayırmayacağıma yemin ettim, Ruby ile aynı kaderi paylaşmana izin vermeyecektim. Gitmene izin vermeden önce kendi hayatımı ortaya koyacak, kendimi defalarca feda edecektim. İşte o zaman işler karıştı, bebeğim." Titreyen elleri benimkilere uzanıyor, onları kendi ellerinin içine alıyor ve bu kez ben onları geri çekmiyorum. "Çünkü sana çok derinden aşık oldum ve seni güvende tutabilmemin tek yolunun şeytanlarını besleyen canavardan kurtulmak olduğunu düşündüm," gözyaşlarım dökülmeye başlıyor.

"Af dilemiyorum, beni asla affetmeyebilirsin ama her zaman burada kalacağını varsayamazdım, zaman içinde ayrılmak isteyeceğin bir nokta olacağını biliyordum, Hamptons'da bahsettiğin kelebek

gibi güzel kanatlarını yeniden açmaya başlayacaktın..." gülümsüyor, yüzünden bir damla gözyaşı akıp yok oluyor. "Kanatlarını kırpmak istemedim, ama Tryst'in sana zarar verecek yakınlıkta olmadığını bilmek kararımı biraz daha kolaylaştırdı," diye burnunu çekiyor, "ve ben

Üzgünüm Connie, seni bu şekilde incitmeyi hiç istemedim. Niyetim asla bu değildi ama Tryst'i kimin öldürdüğünü bulmak benim işim olacak. Sadece sana huzur vermek için, hak ettiğin özgürlüğü vermek için aşkım, çünkü sen gerçekten dünyayı hak ediyorsun. Umarım bunu sana veren kişi olmama izin verirsin."

Onun itirafı karşısında donmuş ve sessiz bir şekilde oturuyorum ve uyuşukluk yavaşça bedenimi sarıyor. "Biraz zamana ihtiyacım var," diye başımı sallıyorum, boğazım düğümleniyor ve sesim hafifçe bozuluyor. "Tamam," diye fısıldıyor.

Titreyen bacaklarımın üzerinde yavaşça ayağa kalkıyorum ve gardırobuma doğru yürüyorum, bir spor çantası alıp içini kıyafetlerle dolduruyorum.

"Connie," Kaleb gardırobun kapısında beliriyor ama cevap vermiyorum. Yanından geçip çantayı yatağın üzerine bırakıyorum ve çekmecelerimi karıştırıp banyo malzemelerimi alıyorum. "Bebeğim?"

İçimi çekiyorum, aniden yüzümü ona dönüyorum, "Biraz zamana ihtiyacım var," diye tekrarlıyorum ve tökezleyerek geri çekiliyor, otururken yatak dizlerinin arkasına çarpıyor.

"Nereye gideceksin?" diye soruyor ama onu duymazdan geliyorum çünkü içimi kavuran acı baş edemeyeceğim kadar fazla. "Ama burası senin evin," diyor acıyla, sesindeki titreme neredeyse kabullerini unutup çantamı bırakıp kucağına atlamam için yeterli. Ama yapamıyorum.

"Artık değil, Kaleb," ve bu son sözle birlikte çantamın fermuarını çekip yatak odasından çıkıyorum, arkama bakmadan.

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

CONNIE

KALEB'I TERK EDELI IKI HAFTA OLMUŞTU. İKI HAFTALIK DAYANILMAZ KALP AĞRISI.

İki haftadır sanki içime bir bıçak saplanmış gibi hissediyorum, acının hiç geçmeyeceğinden korkuyorum. *Onu* terk ettiğimden beri iki hafta geçti.

Bana ulaştı ama nerede yaşadığımı bilmiyor. Ben sessiz kaldım ve o da istediğim boşluğa saygı gösterdi. Yaptığı şeyi yapma nedenlerini anlıyorum, bu konuda kızgın bile değilim. Bunu benden sakladığı, tek kelime etmeyerek ve ağzını sıkı tutarak bana yardım ettiğini düşündüğü için kızgınım. Bunun için ona kızdım. Kendimi onun tarafından kör edilmiş bir aptal gibi hissediyorum. Ama bu onu hala sevmediğim anlamına gelmiyor. Çünkü seviyorum.

Daha önce sevdiğim herkesten daha çok.

Telefonuma uzandığımda, telefonumda onun adını göremediğim için hayal kırıklığı yaşıyorum. Belki de benden vazgeçmiştir.

Hayır, yapmazdı.

"Kahretsin," diye homurdanırken gözlerimi saate kilitliyorum.

Yatak odasından koşarak çıktım, çıkarken bir muz aldım ve çatı katının kapısını arkamdan kapattım. Celeste'e bakacağım ilk güne geç kalmak istemiyordum. Asansör için sürekli düğmeye basarken paniklemeye başlamıştım. Geç kalmaktan nefret ederdim.

Her şey yoluna girecek, tabii ki girecek.

Apartmanın dışındaki kaldırıma çıktığımda sıcaktan nefes nefese kalmış durumdayım ve ciğerlerime dolan buz gibi soğuk hava için çok minnettarım. Elimi uzattığımda hemen bir taksi yanaşıyor ve bunun Celeste ile en güzel günü geçireceğimizin işareti olmasını umuyorum.

Şoföre notlarımı fırlatıp taksinin arkasından sıvışıyorum ve babamla Reese'in evinin merdivenlerine doğru koşup zile basıyorum. Kapı açılıyor ve karşımda telaşlı bir Reese görüyorum. Sarı saçları hafifçe keçeleşmiş, gözleri kırmızı çerçeveli görünüyor ve Celeste can havliyle ona tutunuyor.

"En az benim kadar iyi görünüyorsun," diye yarı gülerek yanından geçiyorum.

"Tereddütlerim var," diye ağzından kaçırıyor Reese ve yüzümü ona dönüyorum, ayak ayak üstüne atıyor ve Celeste'i kollarında zıplatarak telaşını yatıştırmaya çalışıyor, Celeste ise boynunu tırmalayıp ince, gümüş kolyesini tutuyor.

"Her şey yoluna girecek. Sadece birkaç saatliğine." Çantamı yere bırakıp Reese'e doğru ilerlerken ona yumuşak bir gülümseme veriyorum. "Sadece ağırdan al, birkaç saatliğine ofise git, bu ikinize de iyi gelecektir." Ona yavaşça başımı sallayarak yaklaşıyorum ve kendi isteğiyle gelen Celeste'e ellerimi uzatıyorum. Celeste'in başına bir öpücük kondurarak gülümsüyorum. "Gördün mü, iyi olacağız."

Reese'in aklından geçen duyguların çeşitliliği hakkında hiçbir fikrim yok. Onu rahatlatmak ve anladığımı söylemek istiyorum ama anlamıyorum. Tek yapabildiğim anlamaya *çalışmak*. Elini uzattım.

hafifçe sıkın.

"Git ve arabana bin, yapabildiğin kadar yap ve hazır olduğunda biz burada olacağız. Bugün Celeste ile hiçbir yere gitmiyorum."

Reese'in opal gözlerinde bir parıltı görüyorum ve kalbim acıyor.

"Sorun yok," diyerek onu kucaklamak için kendime çektim, Celeste annesinin başını okşadı ve sonra ona doğru eğildi. "Şimdi gel, küçük prensesimizin üzülmesini istemeyiz."

Reese burnunu çeker ve başını sallayarak yan üniteden anahtarlarını ve çantasını alır.

Elimi kaldırıp kendi saçımı işaret ederek olabildiğince nazik ve yumuşak bir şekilde, "Sadece saçını tarardım," diyorum. İç geçiriyor, hızla dönüyor ve yan masanın üzerinde duran aynaya bakıyor. Altın sarısı buklelerini saç bağından çekerek parmaklarının ucuyla düzeltiyor ve ardından yüksek, düzenli ama dağınık bir at kuyruğu yapıyor.

"Daha mı iyi?" Yüzünü bana dönüyor, gözleri benimkilere sabitlenmiş.

"Mükemmel," diyerek kollarımı telaşlı Celeste'e doluyorum, Reese ne kadar uzun sürerse Celeste de odayı yavaş yavaş dolduran duyguları o kadar iyi anlıyor.

"Hoşça kal bebeğim," diyor Reese, "bir sorun olursa beni ara." Başımı salladım.

"Reese kapıdan çıkarken Celeste'in küçük kolunu tutup el sallıyorum, kapı kapanmadan hemen önce hıçkırıklara boğulduğunu duyuyorum ve Reese gözden kaybolur kaybolmaz Celeste ağlamaya başlıyor.

"Ah meleğim," diye yatıştırıyorum, elimi başının üzerinde usulca gezdiriyorum, tutam tutam buklelerini parmaklarımın etrafına doluyorum, "Sorun yok, halledeceğiz," diyorum, onu başının üstünden öpüyorum ve mutfağa doğru yürüyorum. O hala kollarımda çığlık atarken kendi kendime "Bunu kesinlikle halledeceğiz" diyorum.

Sonunda oyun odasında oturup oynarken, blokları yükseltirken ve Celeste onları devirirken onu sakinleştirdim. Her seferinde kıkırdıyordu. Ovalamaya başladığında kocaman gözleri benimkileri buldu, yumuşak bir mızmızlanma onu terk etti.

"Yorgun musun bebeğim?" Ona uzanıyorum ve kucağıma çekiyorum, bir süre sarılıyorum ve yumuşak bir ninni söylerken bu anın tadını çıkarıyorum. Saate bakıyorum; on bir buçuk olmuş. Onunla birlikte ayağa kalkıyorum ve Reese'in benim için bıraktığı programa bakmaya gidiyorum. "Senin için uyku vakti küçük hanım," diyerek onu kollarımın arasına alıyorum ve başını omzuma yaslayıp kollarımla küçük bedenini sarıyorum.

"Seni çok seviyorum," diye fısıldıyorum, yüzümü yana çeviriyorum ve onu başının yanından öpüyorum.

Onu yatırıp emziğini ağzına koyduktan birkaç dakika sonra uykuya daldı ve ben karyolasının kenarında durup onu izledim. Uzun, kahverengi kirpikleri yanaklarına yayılıyor, yumuşak nefesleri beni rahatlatıyor. Onu uyku tulumuna sokuyorum, fermuarını çekiyorum ve onu uyandırmamayı başarıyorum. Ev biraz serin, bu yüzden uyku tulumunun onu sıcak tutacağını umuyorum. Kapıyı usulca kapattıktan sonra bebek telsizini almak için Reese ve babamın odasına sessizce giriyorum.

Alt kata indiğimde çaydanlığa su doldurup ocağın üzerine koyuyorum ve kaynatmaya başlıyorum. Dolapları açıp biraz tuzlu cips alıyorum ve Reese'in benim için hazırladığı öğle yemeğini buluyorum. Kepekli tahıl üzerine salam ve hardal. Midem gurulduyor.

Kanepeye uzanıp bir an duruyorum. Reese ve babam bunu yapmama, küçük kız kardeşimle bire bir vakit geçirmeme izin verdikleri için çok minnettar hissediyorum. Bu kadar çok şeyi kaçırdığım, kaçtığımda bu kadar bencil olduğum için kendime kızıyorum. İnsanların bana kaç kez bencil olmadığımı söylediği önemli değil, bencildim. Bencil olduğumu biliyordum. Bunu asla inkar etmedim. Bencil bir kaltaktım.

Ama artık değil. İçimi çekiyorum, çayımdan bir yudum alıp hemen önümdeki sehpanın üzerine koyuyorum. Reese'den önce hiç çay içmezdim, cazibesini hiç anlamamıştım. Ama şimdi onu

Küçük bir kahve dükkanında olmadığım sürece kahve içmem. Barista yapımı kahvenin farklı bir etkisi var.

Öğle yemeğimi çiğnerken, zihnimin tükettiğim düşüncelerle çılgına dönmesine izin verdim. İki haftadan biraz fazla bir süredir çatı katında yaşıyordum. Babama anahtarlara neden ihtiyacım olduğunu söylemedim, sadece yeni bir başlangıç yapmamın zamanının geldiğini söyledim ve o da bok içindeki bir domuz kadar mutlu oldu. Tabii ki mutluydu. Küçük kızını geri almıştı. Bir yanım ona Kaleb'den bahsetmem gerektiğini hissediyor ama şu anda buna ihtiyacım olup olmadığından emin değilim. Artık ben ve Kaleb diye bir şey var mı? İçimde dolaşmaya başlayan tanıdık acıyla kalbim göğsümde çarpıyor, gözyaşlarımın tehdidi gözlerimi doldururken boğazımdaki yumru büyüyor.

Belki de asla birlikte olmamamız gerekiyordu. Belki de bana büyümem, dallanıp budaklanmam ve hayat denen bu şeyi tek başıma yapmam gerektiğini gösteren oydu. Ama bu düşünce beni düşüncelerimin en karanlık derinliklerine sürüklüyor, çünkü eğer sadece bir ders olması gerekiyorsa neden hayatımın sona erdiğini ve sadece var olduğumu ama yaşamadığımı hissediyorum? Bana yaşadığımı hissettirdi. Ona kadar hiç böyle hissetmemiştim. Gözümden akan bir damla yaşı silip, yarısı yenmiş sandviçimi tabağa geri koyuyorum. Birdenbire iştahımı kaybettim.

Kapının anahtarını duyuyorum ve aceleyle ayağa kalkıyorum, tabağımı sehpanın üzerine koyuyorum ve parmak uçlarıma basarak karşıdaki aynada kendime bakıyorum. Yüzük parmağımı gözlerimin altında gezdirerek bulaşmış rimelleri temizliyorum.

"Connie?" Reese sesleniyor, kafası oturma odasının kapı çerçevesinden fırlıyor.

"Dönmüşsün," diye gülümsüyorum ona, dudaklarım tam bir gülümsemeye dönüşmek istiyor, ama onları durduruyorum.

"Evet, üç saat yeterliydi," diyerek gülümsüyor ve çantasını koridorda yere bıraktıktan sonra oturma odasında bana katılıyor.

"Çok iyi iş çıkardın, seninle gurur duyuyorum," diyerek ona doğru bir adım atıyorum ve sıkıca sarılıyorum. "O bir *rüya* gibiydi, o gerçekten çok özel bir küçük kız."

"Gerçekten de öyle," diye mutlulukla iç geçiriyor, sarılmayı bıraktığımızda gözleri bebek monitörüne kayıyor.

"Otur, ben gidip bir çay daha yapayım, sen de bana işteki ilk gününü anlatırsın." Bağdaş kurarak oturan Reese çayından bir yudum alır ve gözle görülür bir şekilde koltukta rahatlar.

"Ee Hernandez, geri dönmek nasıl bir şeydi?" O gülümserken ben de çayımdan bir yudum alıyorum.

"Harikaydı, kaldığım yerden devam edebilirmişim gibi hissettim, eğer bu mantıklıysa? Julia'yı ve birkaç kişiyi daha görmek güzeldi ve o kaltak suratın artık orada olmadığını bilmek çok daha güzeldi," diye kıs kıs gülüyor ve benim midem bulanıyor, başımı sallayarak onaylıyorum. Reese gülümsememin kaybolduğunu görüyor ve gözleri hafifçe açılıyor. "Connie," diye kekeliyor ve elimi yüzümün önünde sallayarak endişelenmemesini işaret ediyorum.

"Üzgünüm," diye yüzünü buruşturarak çayından bir yudum daha aldı, "ama iyiydi, *iyi* hissettim. İnsanlarla iletişim kurmak güzeldi," diye güldü, "ama tanrım, babanın ne kadar inatçı olduğunu unutmuşum!"

Gözlerimi deviriyorum, "Eminim geri dönmene bayılmıştır."

"Öyle yaptı," gözleri bebek telsizine kayıyor ve ben çayımı masaya koymaya hazır bir şekilde ilerliyorum.

"Hayır, sandviçini bitir." Reese bana sert bir bakış atıyor. "Ben onu getiririm," diyerek kendi bardağını yere bırakıyor ve aceleyle odadan çıkıyor.

Telefonum çalıyor, kalbim karnımın derinliklerine gömülmeden önce göğsümde hızla çarpıyor. Arayan sadece Kaleb olabilirdi.

Cebimden çıkarıp parmağımı üzerine getirdiğimde adını görüyorum. Gözlerimi bir an için kapatarak tıklıyorum. Gözlerimi açıp okumaya başlıyorum.

Bebeğim,

Bu son iki hafta bana sonsuzluk gibi geldi. Sanki bir uçurumun yarığında yürüyormuşum, kaymayı ve hiç bitmeyen bir karanlık döngüsüne düşmeyi bekliyormuşum gibi hissediyorum.
Sen gittiğinden beri hayatım böyle; karanlık.
Sen benim ihtiyacım olan ışıktın ve biliyorum ki ben de senin umutsuzca arzuladığın ışıktım. Yapamam, hayır, hayat denen bu şeyi sensiz yapmak istemiyorum.
Sen benim nefes alma sebebimsin Connie, yaşama sebebimsin.
Her şeyi seninle istiyorum.
Diz çökmemi mi istiyorsun? Tamam, beni affetmen için gereken buysa hayatımın sonuna kadar dizlerimin üzerinde kalacağım.
Kırık camların üzerinde sürünmemi mi istiyorsun? Tamamdır, istediğin sürece senin için seve seve kanımı akıtırım.
Yanan kömürün üzerinde yürümemi mi istiyorsun? Tamam, beni affetmen için gereken buysa, ayaklarının dibinde külden başka bir şey olmayana kadar yürüyeceğim.
Senin için son nefesimi verirdim, sevgilim.
Lütfen.
Sensiz kayboldum, sadece ruhunun diğer yarısını kaybetmiş yarım bir adamım. Sana sonsuza dek borçluyum, aşkım.
Kaleb.

Gözlerim tamamen bulanıklaşana kadar mesajını tekrar okurken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

"Connie!?" Hala uykulu olan Celeste'i kucaklarken yanımda oturan Reese'in endişe dolu sesini duyuyorum. "Ne oldu?" Kolunu omuzlarıma doladığında sesi fısıltıya dönüşüyor.

"Ben Kaleb," diye hıçkırıyorum, telefonumun elimden kayıp gitmesine izin verirken gözyaşlarımı avuçlarımla uzaklaştırıyorum.

"O iyi mi?" Sesindeki paniği duyabiliyorum ve aşırı düşünen zihninin onu tam olarak nereye götüreceğini bildiğim için anında kendimi kötü hissediyorum. Elimi kalçasına koyarak başımı sallıyorum.

"O iyi."

"Tamam, vay canına," diye derin bir nefes veriyor, çarpan kalbini yavaşlatmak için elini göğsüne bastırıyor. "Ne oldu? Çatı katına taşındığın için bir şeylerin ters gitmiş olabileceğini düşündüm."

"Tryst'i öldürtmeyi planladı," boğazımdaki kalınlığı yutuyorum, "ve buna kızgın bile değilim, yani kızgınım, buna kızgındım çünkü lanet olası bir psikopat ama anlıyorum. Arkasındaki mantığı anlıyorum. Bu berbat bir şey, biliyorum," diye ağlamaya devam ettim, aşağılanmışlık yanaklarımı alevlendiriyordu. İtiraf ettiği şeyi düşünmek için zamanım oldukça, bunu neden yaptığını gerçekten daha iyi anlıyorum. "Ama bana söylemedi, sadece dairesine bir mektup bırakıldığı için öğrendim," diye duruyorum, nefesimi titreyerek alırken burnumu çekiyorum.

"Mektup mu?" Celeste annesinin göğsünde uyuklarken kaşları çatılıyor. "Mektup," diye başımı sallıyorum, alt dudağımı dişliyorum.

Sözlerim üzerine ağzı mükemmel bir 'o' harfi oluşturuyor.

"Mektubun Tryst tarafından yazılmamış olması dışında..." Kalbim göğsümde güm güm atmaya

başlarken kelimelerimi bir an için durduruyorum. "Onun el yazısını biliyordum... Bu onun el yazısı değildi."

"Görebilir miyim?" Reese soruyor ve ben başımı sallayarak keskin bir nefes alıyorum. Ayağa kalkıp koridora çıkıyorum, ceketimin cebinden mektubu alıp oturma odasına geri dönüyorum. Titreyen ellerimle mektubu açıp yüksek sesle okumaya başlıyorum.

Bunu ilk bulana.

Connie. Tatlım, umarım sensindir.

Şok olup kızacağınızı biliyorum, yani her şeyim vardı, değil mi? İsim, şans... aradaki her şey.

Seni o şekilde incitmek istememiştim. Bir kez yaptıktan sonra duramadım. Bu benim yeni bağımlılığım gibiydi. İlk birkaç seferde kendimden nefret ettim ama yaptıkça daha çok istedim.

Sende bir şeyler vardı, annenlerin ve babanın evinden ayrıldığında bir insan olarak nasıl değiştiğin ve büyüdüğünle ilgili bir şeyler vardı ve bir gün beni terk edeceğin düşüncesi beni dehşete düşürüyordu. Sanırım bunu açıklayabilmemin ve beni rahatsız eden düşünceleri anlamanı sağlayabilmemin tek yolu sana bu şekilde davranmamdı... bu bana asla gitmeyeceğine dair bir tür umut veriyordu.

Ama görünüşe göre planım geri tepti ve hiçbir zaman planladığım gibi yürümedi.

Lütfen bunu senin yüzünden yapmadığımı bil. Yoksa yaptım mı?

/Sanırım asla bilemeyeceksiniz.

Bunu yaptım çünkü kafamın içindeki sesler çok yüksekti.

En karanlık düşüncelerimi saklamakta iyiydim, değil mi?

Huzur bulacağımı umuyorum ama dürüst olalım, cehennemde olacağım.

Ama cehennemde bile huzur içindeyim. Artık sürekli şeytanlarla savaşmıyorum.

Artık /ight'a ihtiyacım yok.

Ben /ree'ydim.

Ve şimdi sen de

öylesin. Tryst

Beni boğan yumruyu görmezden gelirken boğazım yanıyor. Mektubu katlarken gözlerim Reese'e takılıyor.

dikkatlice kaldırıyor, parmaklarımın arasında sürekli gezdiriyorum. Reese hiçbir şey söylemiyor, sadece sesimi bulmamı beklerken sabırla oturuyor.

"Olayı iş yerindeki Kaleb'e götürdüm, bir türlü aklım almıyordu. Sonra, aslında intihar olmadığı halde intihar süsü *verilmiş* olması beni korkuttu."

"Hayır," diye fısıldıyor Reese, gözleri kocaman. "Söylediklerine rağmen bunun intihar olmadığını mı düşünüyorsun?" "Bu onun yazısı değil Reese ve bana teslim edilmiş olması... bunu her kim yaptıysa

öğren." Başımı öne eğerek itiraz ediyorum. "Okuduktan sonra Kaleb'in ofisine ağlayarak geldim," diye alay ediyorum, "son zamanlarda yaptığım tek şey ağlamak." Başımı iki yana sallayarak derin bir iç çektim.

"Seni anlıyorum, ben de o yollardan geçtim tatlım. Babanı çok ama çok seviyorum..." sanki kafasında anılar canlanıyormuş gibi gülümsüyor, "ama Tanrım, adam beni birçok kez gözyaşlarına boğdu." Dişleriyle alt dudağını çekiştiriyor. "Sıra yalvarmaya geldiğinde çok yorgundum. Mektubunda her şeyi açıkladı ve evet, kin tutabilirdim, onu affetmesi için elleri ve dizleri üzerinde yalvartabilirdim. İnatçı ve iradeli biriyimdir ama o noktada... Sadece onu istedim, *çok şey* yaşamıştık," diye fısıldıyor şimdi, gözleri kızına kayıyor.

"Sonunda her şey yoluna girdi," diye cam gibi gözlerle gülümsüyorum ve Reese'in gözleri benimkileri buluyor, "kahretsin üzgünüm, hikayeni tamamen mahvettim," diye özür dileyerek bana bakıyor ve ben gülüyorum.

"Sorun yok."

"Hayır, öyle değil. Özür dilerim, lütfen..." elime uzanıp onu sıkıyor. Başımı sallıyorum, avuç içimi kot pantolonumda aşağı yukarı ovuştururken kucağıma bakıyorum.

"Mektubu Kaleb'e götürdüm, ağlıyor ve nefes nefese kalıyordum, mektubu havaya kaldırdım ve yüzündeki ifadeden ne olduğunu anladığını görebiliyordum. Neden orada olduğumu biliyor..." alt dudağım titriyor ve daha fazla gözyaşına teslim olmamak için elimden geleni yapıyorum. Üst dişlerimi dudağıma geçirip sertçe ısırıyorum.

"Sorun yok, Connie." Reese'in yumuşak sesi üzerimi örtüyor ve tek yapabildiğim kontrol edemediğim gözyaşlarımın arasından başımı sallamak oluyor.

"Başından beri biliyordu; Tryst'in kendini öldürmediğini biliyordu." Hıçkırıklara boğuluyorum ve şimdi hüngür hüngür ağlıyorum. "Ama bana söyleyebilirdi, iblislere yenik düşen eski sevgilim için yas tuttum. Bunların hiçbiri mantıklı değildi, Tryst rock 'n' roll hayatı yaşadı, ama bu konuda hiç üzülmedi," diye nefesimi tutuyorum, "bana saldırırken bile hiç rahatsız olmadı. Hiçbir şey onu korkutmuyordu. Kafası o kadar iyiydi ki, hiçbir zaman dibe vurmadı."

"Sana saldırdı mı?" Reese çığlık atıyor ve benim gözlerim açılıyor.

"Kahretsin, Reese," diye kekeliyorum, korku kanıma karışırken sesim titriyor, "babama söyleyemezsin, lütfen, Killian'a söyleme," Tüm vücudum titremeye başlıyor, sıcak gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülüyor. "Kahretsin Connie," diye boğuluyor, Celeste kıpırdandığında onu sol koluna alıyor ve beni kucaklamak için kendine çekiyor, yüzü yüzüme, dudakları kulağıma yakın, "Seni ziyaret ettiğimde konuştuğumuzdan beri sana kötü davrandığını biliyordum, ama bunu tek başına yaşamamalıydın," diye fısıldıyor ve ben kendi gözyaşları dökülürken yanaklarındaki ıslaklığı hissediyor.

"Kaleb'i doğurdum," sesim alçak çıkıyor, bu itiraf üzerimdeki ağır yükün bir kısmını hafifletiyor. İşler sarpa sardığında tek yapmak istediğim Reese'i aramaktı ama yapamadım. Çünkü çok *bencil* davranıyordum. Yanlış insanlara kızıyordum ve bu benim için çok yanlıştı. "Beni

kurtardı Reese, eğer o olmasaydı..." Dilimin ucuna gelen kelimeleri bile tamamlayamıyorum.

Tek söylediği "Biliyorum," oluyor, kolu hâlâ minik bedenime sarılı.

"Sadece boşluğa ihtiyacım vardı, onu kaybetmek istemiyorum, onu seviyorum," nefesimi içime çekerken titriyorum, gözyaşlarım yavaşça çözülüyor.

"Ve onu kaybetmeyeceksin, söz veriyorum."

Yorgunluk beni yere serene kadar biraz daha oturup konuşuyoruz, esniyorum ve gözlerimi ovuşturuyorum, sonunda kendimi koltuktan kaldırıyorum.

Eve gitmem gerekiyordu.

Yarın da Kaleb'le aramı düzeltmem gerekiyordu. Bu hayatı onsuz yaşamak istemiyordum. Reese benim için hayatın ne kadar kısa olduğunun kanıtı.

Her şey olabilir ve ben Kaleb'siz kalmak istemedim.

BÖLÜM ELLİ DÖRT

KALEB

KENDIMI APTAL GIBI HISSEDIYORUM. BIR SAATTEN FAZLADIR ONUN ÇATI KATINDA DURUYORUM, MUMLAR YANIYOR,
ve gül vazoları ön kapıdan şu anda bulunduğum oturma odasına kadar dağılmış durumda. Bileğimi kendime doğru çevirerek saati kontrol ediyorum. Reese şimdiye kadar evde olacağına dair bana güvence vermişti. Alnımda boncuk boncuk terler birikirken içim daralıyor. Bana yalan mı söylüyordu? Belki de Connie gelmiyordu. İçimi çekiyorum, etrafıma bakıyorum ve anında onu özlüyorum. Kokusunu alabiliyor, etrafa saçılmış küçük parçalarını görebiliyorum.

Anahtarın ön kapıya vurulduğunu duyuyorum ve kalbim birden boğazıma düğümleniyor. Dimdik duruyorum, gözlerim her an köşeden döneceği yere sabitlenmiş.

Üç.

İki.

Bir.

Gözleri açılıyor, dudakları aralanıyor ve elleriyle ağzını kapatmadan önce soluk soluğa kalıyor. "Sürpriz," diye mırıldanıyorum, konuşmakta zorlanırken sesim kalınlaşıyor.

"Kaleb," diye fısıldıyor, demir atmış gibi durduğu yerden kıpırdamadan.

"Hey bebeğim," diye mırıldanıyorum ve kalbim göğsümde, pistte koşan yüzlerce yarış atı gibi dörtnala koşuyor.

"Nasıl..."

"Benim de kendi yöntemlerim var," diye sırıtarak bu tuhaf durumu hafifletmeye çalışıyorum. "Bu yol R ile mi başlıyor?"

Gülüyorum, bir an yere bakarken başımı eğiyorum ve başımı kaldırdığımda gözlerim bana doğru yürüyen ona takılıyor. Dilimi ısırıyorum, gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. Önünde dizlerimin üzerine çöküyorum, başımı karnına bastırırken öne doğru düşüyorum.

"Connie, çok üzgünüm," diye fısıldıyorum, ellerim titreyerek yan tarafına doğru kayıyor, parmaklarım onu tutarken beline sarılıyor.

"Büyükbaba," yumuşak sesi içimde kelebekler uçuşmasına neden oluyor, "bana bak." Başımı geriye atıyorum, güzel yeşil, geyik gözleri benimkilerde. Parmak uçları güçlü çene çizgim boyunca ilerliyor ve çenemin dibinde durup usulca itiyor. "Önümde diz çökmeni istemiyorum, dizlerinin üzerinde durmanı ya da kırık camların üzerinde sürünmeni istemiyorum, yanan kömürlerin üzerinde yürümeni ve ayaklarımın dibine kül olarak düşmeni bile istemiyorum," diye fısıldıyor gözlerini benimkilerden ayırmadan. "Sadece seni istiyorum."

Kalp atışlarım yavaşlıyor, mutluluk gözyaşları gözlerime hücum ediyor ve rahatlama duygusu

içimi kaplıyor. Ayağa fırlıyorum, kollarımı beline doluyorum ve onu zahmetsizce kaldırıyorum, dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirirken bacakları beni sarıyor.

"Beni bir daha asla terk etme," diye fısıldayarak yalvarıyorum, "terk edersen hayatta kalamam."

"Yapmayacağım," diye gülümsüyor, dudaklarımız birbirine değecek kadar yaklaşıyor ve kıvılcımın beni tamamen yuttuğunu hissediyorum, damarlarımda çok güçlü bir akım yüzüyor. Geri çekiliyorum, bunu yaparken bir sızlanma onu terk ediyor.

"Her ne kadar durmak istemesem de... konuşmamız gerek," diye yutkunuyorum, bu işe sırlarla geri dönmek istemiyorum. Ona karşı dürüst olmak istiyorum, artık dolapta saklanan iskeletler yok, her an saldırmayı bekleyen sırlar yok.

Yeni bir başlangıç yapmalıyız.

Yeni başlangıcımız bugün başlıyor.

"Bu gece olmaz, Kaleb, lütfen." "Yarın, bu gece sadece her şeyi ve herkesi unutmak istiyorum." diye dudaklarıma yapışıyor. Elleri yüzümü kavrıyor ve ona bakmam için başımı geriye doğru eğiyor. "Lütfen, Kaleb."

İsteksizce başımı sallıyorum, kalbim göğsümde güm güm atıyor, "Sana söylemem gerek, içimi kemiriyor," diye adeta yalvarıyorum.

Yumuşak, pembe dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor, "Sadece bu gecelik, *lütfen,*" diye tekrarlıyor ve ben yarının çok geç olmayacağını umuyorum. Dudakları dudaklarımda, öpüşmemiz derinleşirken elleri hâlâ yüzümü kavrıyor, dili dilimin üzerinde kayıyor, aramızdaki kıvılcım arzuya dönüşürken dişlerimiz çarpışıyor. Parmaklarım sırtından aşağı kayıyor, şeftali gibi kıçını yuvarlıyor, parmaklarımın kıç yanaklarına girmesine izin vererek onu kendime yaklaştırıyorum.

"Benimle seviş Kaleb," diye yalvarırken sesi zar zor duyuluyor, "Sana ihtiyacım var," diye fısıldıyor öpücüklerin arasından.

"Sana ihtiyacım olduğu kadar değil, sevgilim."

ONUN YATAĞINDA YATIYORUZ, KALBIM DERIMIN ALTINDA SABIT BIR ŞEKILDE ATARKEN BAŞI GÖĞSÜMDE, O

Parmaklarım geniş göğsümde aşağı yukarı geziniyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, başının tepesini öperken çenemi

göğsüme yaslıyorum. "Kaleb," sesindeki bıkkınlığı duyabiliyorum.

"Biliyorum sevgilim. Bu gece değil, sadece bunu söylemem gerekiyordu," diye mırıldanıyorum, başımı tekrar yastığa yaslanana kadar yavaşça geriye yatırıyorum.

"Bugün Celeste'e ben baktım," diye mırıldanıyor usulca, başını geriye atıp parmaklarını koyu renk göğüs kıllarımın arasında dolaştırırken.

"Öyle mi? Nasıldı?" Onun ne kadar mutlu olacağını bildiğim için yüzümde bir gülümseme beliriyor.

"Harikaydı, gerçi sadece birkaç saatti ama onunla kaçırdığım o bire bir zamanı geçirmek..." diye iç geçirdi, "mükemmeldi." Başını kaldırıp bana bakıyor, "Reese'in işe dönebilmesi için bunu yapacağımı söyledim, yapacak başka bir şeyim yok ve evde öylece kalamam, deliririm."

"Evet, anlıyorum, hayatında biraz bağımsızlığa ihtiyacın var."

"Yirmi iki yaşındayım ve hiç gençleşmiyorum," derken gözleri benimkilere kaydı ve derin bir kahkaha attım.

"Ah, yeniden yirmi iki yaşında olmak."

"Eski günlerde ne vardı?" dirseğinin üzerine eğilip beni yanağımdan öpüyor, "O zamanlar renkli televizyonlar var mıydı?" diye homurdanıyor.

"Seni küçük sürtük," kahkahalarım büyürken başımı geriye atıyorum, onun üzerinde

yükseliyorum ve onu üstüme çekiyorum
Ben.

"Sakin ol büyükbaba, sırtını dönmeni istemiyorum," diye gülümsemesini sürdürürken kıkırdaması kaçıyor.

"Sana göstereceğim büyükbaba," elimi başının arkasından kavrayıp dudaklarını dudaklarıma götürürken sesim alçak çıkıyor ve onu zorla öpüyorum.

"Göster bana," diye fısıldıyor, gözleri benimkilerle dans ediyor. Ondan asla bıkmayacağım. Daha önce hiç böyle bir aşk hissetmediğim için üzülüyorum, hiçbir kadın beni onu sevdiğim kadar şiddetli bir şekilde sevmedi ve hayatımın geri kalanını ona ne kadar sevdiğimi göstererek geçirmeye niyetlendim.

OTURMA ODASINDA BATTANIYENIN ALTINDA OTURMUŞ, GÖZLERI FAL TAŞI GIBI AÇILMIŞ *GÜZELLIĞI* IZLIYORDU. *ve Canavar.*

Filmle ilgilenmiyordum; onun kendini kaybetmesini ve izlerken içinden sızan her duyguyu bana göstermesini izlemekle meşguldüm. Bu bizim için bir gelenek haline gelmeye başlamıştı; tıpkı *Karmakarışık'ı izlediğimiz* zamanki gibi.

Canavarın Belle'e kütüphanesini göstermesini izlerken mutlulukla, "Böyle bir kütüphaneyi çok isterdim," diye iç geçiriyor.

"İstiyor musun? Tamamdır."

"Gerçekten mi?"

"Elbette sevgilim, seni gülümsetecek her şeyi yaparım." Onu kendime çekerken sesim alçak çıkıyor. "Beni gülümsetiyorsun bebeğim, sadece sana ihtiyacım var."

Söylenmemiş gerçekler ve aramızda yatan gizli sırlar yüzünden içimde bir endişe dalgası oluşuyor. "Konuşabilir miyiz?" Gözlerini benimkilerden çekerken nihayet söylüyorum. "Dün gece konuşmak için

Yarın, işte buradayız ve ben hala söylemem gerekeni söylemedim."

Parlayan yeşil gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, vücudu bana doğru dönüyor.

"Bu anın mahvolmasını istemiyorum, sadece bu hafta sonunu geçirebilir miyiz? Söz veriyorum, yarın akşam oturup konuşabiliriz, seni yiyip bitiren her neyse bana anlatabilirsin, ama yarın öğle yemeği için annemlerle buluşma ayarladım ve benimle gelirsen çok sevinirim," derken sesi kısık, gözleri umutla doluydu.

"Elbette, çok isterim," diye başımı sallıyorum, öne doğru eğilip onu alnından öpüyorum ve bir süre öylece kalıyorum.

"Ama," diye fısıldıyor ve ben ondan uzaklaşmak zorunda kalıyorum, "bence yeniden başlamalıyız." Başımı salladım.

"Ve bu geceden sonra her şeyi konuşabiliriz. Her şeyi." Ses tonum amaçladığımdan biraz daha sert ve iç çekiyorum.

"Seninle çıkmak istiyorum, Kaleb. Akşam yemekleri, dışarıda günler, tatiller yapmak istiyorum..." duraksıyor, "Hepsini seninle istiyorum ama her şeyi doğru sırada istiyorum. Çıkmak istiyorum; biz sadece..."

"Birbirimizin içine düştük," diye yutkunurken sesim kısılıyor ve o yavaşça başını sallıyor. "Ve bunu yaptığımıza çok memnunum ama yeni bir ilişkinin heyecanını ve coşkusunu kaybettik."

İçinden dökülen kelimeleri söylemekte zorlandığını yüzündeki acı dolu ifadeden anlayabiliyorum.

"Anlıyorum bebeğim, anlıyorum," diye yaklaşıyorum, yanağını avucumun içine alıyorum ve

yüzünü yanağına yasladığında kalbim ısınıyor.

"Yani, ben burada yaşayacağım, sen evde yaşayacaksın ve her günü geldiği gibi kabul edeceğiz," diye yutkunuyor.

Duygu yüklü bir ses.

Boğazımın düğümlendiğini hissederken "Tamam," demeyi başarıyorum. Bu kötü bir şey değil ama yine de sanki mideme çok büyük bir darbe almışım da ciğerlerimdeki hava boşalmış gibi hissediyorum. Ama onun için? Bekleyeceğim, ağırdan alacağım. Bu mantıksız bir istek değil... Sadece benim olan şeyi sahipleniyorum ve onsuz olmaktan nefret ediyorum.

BÖLÜM ELLI BEŞ

CONNIE

GERGINDIM. SALONDA SÜREKLI ILERI GERI VOLTA ATIYORDUM. KIYAFETIMI DÖRT KEZ DEĞIŞTIRDIM. koyu kot pantolonuma, topuklu siyah botlarıma ve beyaz bluzuma geri dönmeden önce birkaç kez. Akıllı gündelik. Sanırım. Saatime bakıyorum, Kaleb her an burada olabilir. Dün gece ondan gitmesini istedim ve bunu yapmak beni ne kadar üzse de buna ihtiyacım vardı. Büyümemiz için aramıza mesafe koymamız gerekiyor, ona daha derinden aşık olmak ve onunla geçirdiğim her dakikanın tadını çıkarmak istiyorum. Zil aniden çaldı, kafamı kaldırdım.

Aceleyle kapıya yöneliyorum, kapıyı açıyorum ve gözlerimin karşımdaki yakışıklı adamı görmesine izin veriyorum. Beyaz, açık yakalı bir gömlek ve kot pantolon giymişti ve tek düşünebildiğim kollarına atlayıp beni yutmasına izin vermekti.

"Eşleşiyoruz..." Gözlerimin vücudunda gezinmesine izin vermeye devam ederken kızarıyorum.

"Şuna bak, demek öyleyiz," diye göz kırpıyor bana, eşikten hafifçe adım atarak. "Gitmeye hazır mısın?" diye gülümsüyor, elini tutmam için uzatıyor, ben de memnuniyetle tutuyorum, sonra beni bir öpücüğün içine çekiyor.

"Olabileceğim kadar hazırım," diye mırıldanıyorum ve dudaklarını tekrar gagalıyorum.

"Her şey yoluna girecek," diye beni rahatlatmak için elinden geleni yapıyor ama vücudumda karıncalanan sinirler aksini söylüyor. Çatı katıma çıkan asansöre doğru koridorda yürürken parmakları benimkilerin arasından geçiyor.

"Burada olmak çok acı." Omzumun üzerinden evimin kapısına bakıyorum ve gülümsüyorum. "Nasıl yani?"

"Reese birkaç kat aşağıda oturuyordu ve bu çatı katı da babamındı. Babamın burada yaşadığını hiç bilmiyordu ama o nerede yaşadığını biliyordu. Geriye dönüp baktığımda, ona bu kadar takıntılı olması biraz ürkütücüydü." Bekleyen asansöre adım atarken bir kahkaha attım. "Şükran Günü'nü çatı katında geçirmiştik ve babam köşeyi döndüğünde Reese'in şekerlenmiş patateslerini düşürdüğünü hatırlıyorum. Ne kadar da safmışım."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Bir süredir kapalı kapılar ardında görüşüyorlardı, hatta sarhoş bir geceden sonra evlendiler! Birbirlerinden uzak durmaya ne kadar yemin ederlerse etsinler, her zaman birbirlerine geri dönüyorlardı," diye iç geçiriyorum, asansör inerken başımı yana eğiyorum, "ateşin pervaneleri gibi."

"Mmhmm," Kaleb mırıldanarak onaylıyor, "bazı insanlar yıldızlarda yazılıdır, hatta kaderlerinde vardır ve ne yaptığınızın bir önemi yoktur, eğer ikinizin de sonunda birlikte olmanız gerekiyorsa, eninde sonunda olursunuz."

"Yine de bunu seviyorum, izlediğim masallardaki mükemmel sonsuza dek mutlu son gibi, bu

yüzden onları ve okuduğum aşk kitaplarını çok seviyorum. Onlar sonsuza kadar mutlu olmayı garantiliyor." Dönüp beni izleyen Kaleb'e bakıyorum, "Gerçek hayatta her zaman böyle şeyler vaat edilmiyor," diye fısıldıyorum kalbimden

kaburgalarıma çarpıyor.

"Yine de öylesin," elimi sıktı ve ona doğru eğildim, "sonsuza dek mutlu olmayı hak ediyorsun."

Asansör kapıları açılırken aramızda bir sessizlik oluyor, Kaleb beni apartmanın ana lobisine götürüyor ve Frank'in yanından geçiyor.

"Connie," diye başını sallıyor, şapkası hafifçe eğiliyor.

Kaleb arabasının yolcu tarafındaki kapısını benim için açarken gülümseyerek "Merhaba Frank," diyorum. Arabaya binerken eğiliyor ve güvenli olduğundan emin olduktan sonra beni arabaya bağlıyor. "Ben çocuk değilim," diye gözlerimi deviriyorum o kaldırımda dururken.

"Biliyorum aşkım, ama en azından güvende olduğunu biliyorum." Yakışıklı yüzü kendini beğenmişliğe boğulmuştu. Yanımda kayıyor ve arabasının çalıştırma düğmesine basıyor, motor gürlüyor.

Kaleb akan trafiğin içine girerken, "Bana o apartmanda olanlardan biraz daha bahset," diye soruyor.

"Hmm," parmağımı çeneme vuruyorum, "o apartmanda neler olmadı ki," eli arabanın ortasından geçip kalçalarımın arasına kayarken kaşlarımı oynatıyorum, kaşları kalkıp alnı kırışırken beni nazikçe sıkıyor. Gülüyorum, "Hayır, öyle *bir* şey değil," omuz silkiyorum, "sadece en iyi arkadaşımın babamla yattığını öğrendim, hamilelik broşürünü buldum ve bana hamile olduğunu söyleyemeden babam kapıdan içeri daldı, '*bir dakikalığına bebeğimin hayatının bir parçası olmayacağımı düşünüyorsan...*' gibi *bir* şeyler söyledi.′ falan filan, sonra söz konusu en iyi arkadaşıma altın arayıcısı bir fahişe dedim, ee, öfke nöbetimi atlattım... tabii ki," diye sırıtıyorum, kendi elimi onunkinin üzerine koyuyorum, teninin sıcaklığı tenimin çakıllaşmasına neden oluyor. "Bebek partisi planlamıştı, babam gelmedi, Reese çok kızmıştı, ben de birlikte çalıştığı bu iğrenç kadının ona ne yaptığını öğrenmek için babamı görmeye gittim. Onu ofisinde kendini daha derin bir depresyona sürüklerken buldum, ben de her kız çocuğunun yapacağını yaptım ve spor ayakkabımı kafasına fırlattım." Dudaklarımı yuvarlıyorum ve Kaleb'in kahkahayla boğulduğunu duyuyorum.

"Ne yaptın?" diye kükrer, yan yola sapmak için flaşörlerini yakar.

"Mmhm, çok dramatik ve inatçı davranıyordu, bu yüzden... yine de işe yaradı," gözlerimi deviriyorum, "sonra aynı ofiste, aynı gün, bana o korkunç kadının aslında benim öz annem olduğunu söyledi." Çabucak sakinleşiyorum, yanaklarımı şişirirken bir anda sessizleşiyorum.

"Ne?" Işıklarda durduğumuzda dönüp bana bakıyor.

"Bundan daha önce bahsetmemiş miydim?" Kaşlarımı birleştirip bakışlarımı ondan kaçırıyorum. "Hatırladığım kadarıyla hayır."

"Evet, benim için harika bir zaman değildi... o zaman ben..." Göğsüm sıkıştıkça nefes almakta zorlanıyorum.

"Tryst ile ayrıldı," diye fısıldıyor, kalçamdaki tutuşu sıkılaşıyor. Gözlerimi kapatıyorum, burnumdan derin nefesler alıyorum ve nefes verirken dudaklarımın arasından kayıp gitmelerine izin veriyorum. "Connie?" Sesini duymazdan geliyorum ama saniyeler içinde arabanın benim tarafıma geçiyor, kapımı açıyor ve kemerimi çözüyor.

Arabadan inmeme yardım ediyor ve kollarında parçalanırken bana sarılıyor. "Sorun yok bebeğim, yanındayım."

Arkamızdan araba kornaları çalıyor ama beni acele ettirmiyor. Gözlerimi açmaya hazır olana kadar panik atağım boyunca nefes almama izin veriyor.

Başparmağıyla yanağımdaki bir damla gözyaşını sildikten sonra kollarını omuzlarımın üst kısmına doluyor ve dudaklarını başımın üstüne koyarken beni sıkıca tutuyor.

"Sorun yok," diye yatıştırıyor, kollarına yerleştiğimde beni sıkıca kavrıyor. "Her şey yolunda."

sunucu istasyonunda duracağız.

"Merhaba, Connie'nin altındaki masa?" Kaleb soruyor, panik atağımdan beri konuşmamıştım. Neden bu kadar aniden ortaya çıktığı hakkında hiçbir fikrim yok ama bunu içimde derinlere gömdüğüm şeyleri kabullenmeme bağlıyorum. Kaleb içimdeki her şeyi ortaya çıkarıyor gibi görünüyor ki bu iyi bir şey. Beni inciten şeylere ve insanlara sığınmamı engelliyor.

"Ah, evet. Beni takip edin, misafirleriniz zaten burada." Servis elemanı başını sallayarak iki menü aldı ve bizi annemlerin oturduğu masaya doğru götürdü. Beni görür görmez ayağa kalkıyorlar, kabinden kayıyorlar.

"Kaleb," sesim titriyor, "bu Lara," diye işaret ediyorum, "ve bu da Katie," sinirden kusacakmışım gibi hissetmeme rağmen gülümsemeye zorluyorum.

"Bebeğim," diye haykırıyor annem Lara, beni Kaleb'in elinden çekip alırken, geri çekilip tepeden tırnağa incelemeden önce bana sıkıca sarılıyor. "Çok iyi görünüyorsun," diye soluk soluğa arkasından ikinci anneme bakıyor. "O da iyi görünmüyor mu Katie?" O da başıyla onaylıyor.

"Gel, gel, oturalım," diye elini uzatarak yerime oturmamı istedi, Kaleb de yanıma kaydı.

Elini kalçama koyuyor ve ikisi de gözlerini ona dikmişken beni nazikçe sıkıyor. "Anne,

anne," gözlerim ikisinin arasında dolaşıyor. "Bu Kaleb."

"Kaleb?" diye kekeliyor annem Lara, Katie'ye yan

gözle bakarak. "Evet," diye gülümsüyorum ve ona

bakmak için başımı çeviriyorum.

"Sonunda sizinle tanışmak çok güzel, Lara ve Katie," Kaleb ellerini sıkmak için kolunu masanın üzerinden uzatıyor.

Lara telefonuna dokunurken Katie gülümseyerek, "Ben de tanıştığımıza memnun oldum," der. Katie onu dürter ve Lara telefonu çantasına geri koyar.

"Nasıl tanıştığınızı duymak için sabırsızlanıyorum ama öncelikle mesajınızı aldığımızda ne kadar heyecanlandığımızı anlatamam."

Yutkunuyorum ve gözlerimi Lara'ya dikerek başımı sallıyorum.

"Artık zamanı geldi diye düşündüm ve Killian'ın -yani babamın- kazasından sonra hayatın kin tutmak için çok kısa olduğunu düşündüm."

"Kaza mı?" Katie gözlerini ileri geri hareket ettirerek, "O iyi mi?" diye sorar.

"Evet, o iyi," diye gözlerimi deviriyorum, "bir araba kazası oldu ama neyse ki sağ salim kurtuldu. Onun nasıl biri olduğunu bilirsin, her zaman bir dramdır" dediğimde içimden küçük bir kahkaha yükseliyor.

"Yani babanla bizden önce mi barıştın?" Lara elini göğsüne götürüyor, ağzımdan çıkan sözcükler karşısında gözle görülür bir şekilde yaralanmış.

"Bu şekilde planlanmamıştı anne. Reese'i görmeye gittim..."

"Oh," diyorlar ikisi de bir ağızdan.

"Küçük kız kardeşimle tanışmak istiyordu," diye derin bir nefes verdim, "Killian'ı görmeye hiç niyetim yoktu, Reese buluşmamızı gizli tutmaya yemin etti, ta ki telefonu çalana kadar ve bir de baktım ki hastaneye doğru yola çıkmışız."

"Nasıl geçti?" Katie soruyor.

"Olabildiğince iyi oldu sanırım. Artık aramızdaki köprüler atılmış değil." "Bu beni mutlu

ediyor," diye gülümsüyor Lara.

"Bakın, her şey öylece unutulup gitmeyecek ama ben her şey için yeni bir başlangıç yapmak istiyorum. Hayatımın son bir yılı keder, nefret, aşk, tutsaklık ve özgürlükle doluydu. Hepsini yaşadım ama şimdi hepsini arkamda bırakıp yeniden başlamanın zamanı geldi. İşte ben de bunu yapıyorum. Yeniden başlıyorum. Seninle, babamla, Reese'le ve Kaleb'le." Dönüp ona bakıyorum ve küçük bir gülümseme veriyorum.

"Kararının yüzde yüz arkasındayız," diye başını sallıyor Lara, "seni çok özledik." Annem kollarını omuzlarına dolayıp onu teselli ederken gözlerinden yaşlar süzülüyor. İçimi suçluluk duygusu kaplıyor.

"Ben de ikinizi tahmin edemeyeceğiniz kadar çok özledim. Ama ne oldu..." Gözlerimi kapatıp yumruyu yutuyorum: "Hiçbirinize bakmaya, hatta yanınızda olmaya bile dayanamadım. Yirmi iki yıl boyunca bir yalanı yaşadım; tüm hayatım bir yalandı. Bana neden söyleyemediğinizi anlamıyorum. Sanki bunu öğrenen bir çocuk değildim, bir yetişkindim. Üzülürdüm ama en azından gafil avlanmazdım. O güne kadar at gözlükleri takılı bir at gibiydim. O gün beni ben yapan kimyasalları değiştirdi. Hepinize duyduğum kızgınlık midemi bulandırdı. Yani, üç ebeveynimden nasıl *bu* kadar nefret edebilirdim. Ama sonra hepsi bir şekilde kayboldu, bunu neden böyle yaptığınızı anladım. Beni koruyordun, beni hiç istemeyen bir anneden korudun." Yanağımın içini çiğniyorum, Kaleb'in eli hala kalçamda.

"Daha iyi ebeveynler dileyemezdim. Her şey böyle olduğu için üzgünüm, onun kanının damarlarımda dolaştığını bilmek bile midemi bulandırıyor. Onunla *hiçbir şey* yapmak istemiyorum. Ölüm döşeğindeyken bile onunla hiç ilgilenmiyorum." Masanın üzerinde duran bir bardak suya uzanıyorum ve yarısını içiyorum.

"Bunu değiştiremem, DNA'mı değiştiremem ama affedebilirim. Bu hayatı hiçbiriniz olmadan yaşamak istemiyorum. Siz benim makyajım, kalbim ve ruhumsunuz. O değil. O bilim, ama bu umurumda değil. Ben *sizi* önemsiyorum." Bardağımı yere bırakıyorum ve masanın öbür ucuna uzanıp her iki annemin elini de kendi elime alıyorum. "İkinizi de çok ama *çok* seviyorum," diye boğuluyorum.

"Ve seni seviyoruz," diye hıçkırıyor Katie, bu restorana girdiğim andan beri beni tehdit eden gözyaşlarını nihayet dökerken. Tüm bu süre boyunca Kaleb'in eli üzerimdeydi ve bana burada olduğunu hatırlatıyordu. Her zaman burada olacağını. İyi, üzücü, kötü ve çirkin her şeyde. Her zaman buradaydı ve ona ihtiyacım olduğu yerdeydi.

TABAĞIMI ITEREK KARNIMI OVUŞTURDUM. TIKA BASA DOYMUŞTUM. HEPIMIZ ISTAKOZ RULOLARI SIPARIŞ ETTIK. Reese bu sabah bana tavsiye ettikten sonra. Buraya Harlen'i kendisiyle anlaşmaya ikna etmeye çalışırken onunla birlikte gelmiş ve kısa sürede onun favorisi haline gelmiş.

"Lara ağzının kenarlarını sildikten sonra peçeteyi boş tabağının üzerine koydu. "Siz ikiniz nasıl tanıştınız?" Gözlerini benimkilerden kaldırıp Kaleb'inkilere dikmesini ve sonra da ona dikmesini izliyorum. İçime bir huzursuzluk çöküyor.

Koltuğumda kıpırdanıyorum, elim sırtında geziniyor ve parmaklarımı omuzlarına doluyor. "Onlara benim mi söylememi istersin, yoksa senin mi?" Ona gülümsüyorum, gözlerim kocaman ve sevgi dolu.

Yanımda yakışıklı bir adam oturuyordu. Benden çok daha yaşlı olduğunu biliyorum, ama birlikte olduğumuzda aramızdaki yirmi yıllık yaş farkını düşünmüyorum bile. Çünkü aşk aşktır ve ruh eşinizle tanıştığınızı bildiğinizde, bilirsiniz.

"Alabilir miyim?" Dönüp bana bakıyor, dudakları güzel bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve kalbim göğsümde çırpınıyor.

"Tabii ki," diye gülümsüyorum, dinlerken yüzümde sabit bir gülümseme var.

"İlk tanışmamız Londra'da bir kafede oldu, güzel kızın geldi ve *onun* koltuğunda oturduğum için yerimden kalkmamı istedi," diyerek usulca gülüyor ve ilk tanışmamızın güzel anısıyla başını iki yana sallıyor. Parmaklarım yukarı uzanıyor ve parmaklarımın ucuyla parlak bir parlaklığa sahip olan, ince gri tüyleri belirli ışıklarda ara sıra görünen kalın, siyah saçlarını inceliyorum.

"Londra mı?" Annelerim kaşlarını kaldırıp dudaklarını bükerek birbirlerine bakıyorlar.

"Evet, iş için oradaydım, Connie Tryst ile birlikteydi," sesi gerginleşir ve çenesi gerilir.

"Anlıyorum," diyor Lara ona, ses tonu kısık.

"Çok iradeli biriydi, kendi ayakları üzerinde durabiliyordu ve bu hoşuma gitti. Dürüst olmak gerekirse, onu gördüğüm anda dünyanın en güzel kadını olduğunu düşündüm."

"Bunu duyduğuma sevindim," diye söze girdi Katie, eli Lara'nın elini tutarken.

"Sonra onunla burada, Tryst'in gösterilerinden birinde tekrar karşılaştım ve bir şekilde, sanki kader bizim için planlamış gibi birbirimizi bulmaya devam ettik."

"Kader mi?" Lara sırıtıyor ve küçümseyici ses tonunu fark etmeden edemediğim için gözlerim bir an için ona kayıyor.

"Evet," Kaleb'in sesi kesik kesikti. "*Kader*."

Gözlerim Kaleb ve annemler arasında gidip geliyor ve üçü arasındaki gerilimi hissetmeden edemiyorum.

"Ne derseniz deyin," diye devam ediyor Kaleb, elini benimkine uzatıp herkesin görebileceği şekilde masanın üzerine koyuyor. "Kızınıza saplantılı, geri dönülmez bir şekilde aşığım."

"BENCE IYI GITTI, SENCE DE ÖYLE DEĞIL MI?" KALEB ELIMIN TERSINI DUDAKLARINA DEĞDIRIRKEN arabaların arasından geçiyoruz.

"Evet," diye gülümsüyorum, aşkını ilan ettiğinde kalbim hâlâ göğsümde fır fır dönüyor, "iyi geçti."

"Umarım kalplerini kazanmışımdır," diye aptalca gülümsüyor bana.

Dairemin yeraltı otoparkına girdiğimizde mutlulukla, "Tabii ki girdin," diye iç geçiriyorum.

"Seni bu akşam yemeğe götürebilir miyim?" Kaleb bana ayrılan yere girerken soruyor. "Randevu gibi mi?" Heyecanla sandalyemde dönerken Kaleb'in motoru durdurduğunu söylüyorum.

"Evet, bir randevu gibi," sesi alçak ve seksi, arabanın ortasına doğru eğilip yüzümü kavrıyor, dudaklarını yavaşça benimkilere yaklaştırmadan önce gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "Seni öpmekten asla bıkmayacağım," diye fısıldıyor yumuşak, dolgun dudakları dudaklarıma değmeden önce, gözleri dalgalanarak kapanıyor.

"Güzel, beni öpmeyi bırakmanı asla istemiyorum," ellerim yüzüne gidip onu sıkıca tutarken bunu başarmak üzereyim.

Dillerimiz yavaş, şehvetli vuruşlarla hareket ediyor. Kalbim göğsümde şarkı söylerken dudaklarımız kendi ritmini buluyor.

"Seni seviyorum, Kaleb. Seni asla kaybetmek, sensiz bir hayat hayal etmek istemiyorum."

"Bebeğim, beni asla kaybetmeyeceksin. Sen benim içinsin. Sen benim için yaratılmışsın, ben de senin için. Kaderimizde varmış, üstümüzdeki yıldızlarda yazılı. Sen benim nefes alma sebebimsin, kalbimin göğsümde çarpma sebebisin, *sen* benim var olma sebebimsin."

"Seni hak etmek için ne yaptım?" Dudaklarına fısıldıyorum, gözlerim aramızda dolaşıyor.

"Sen hiçbir şey yapmadın, aşkım. Sen aşkı en çok hak eden kadınsın; *seni hak* etmek için ne yaptığımı sorması gereken kişi benim."

Aramıza sessizlik giriyor, başlarımızı birbirine bastırıyoruz, bu anın tadını çıkarırken sabit nefeslerimiz birbirine uyuyor.

Sonunda el ele, iki aşık köpek yavrusu gibi kulaktan kulağa gülümseyerek apartmana girdiğimizde saatler geçmiş gibi geliyor. Spor ayakkabılarımı tekmeleyerek parmaklarımı Kaleb'in parmaklarından ayırıyorum ve dairenin içine doğru yürüyorum.

"Şarap?" Kaleb köşeyi dönüp benim durduğum mutfağa girerken sesleniyorum.

"Lütfen," diye gülümsüyor, parmaklarını tezgâhın kenarına doluyor, gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor, dili alt dudağında yavaşça gezinirken dışarı fırlıyor.

"Neden beni yemek istiyormuş gibi bakıyorsun?" Sırıtıyorum, iki şarap kadehine uzanırken allığımı gizlemek için hızla dönüyorum. İri ellerinin vücudumda gezindiğini ve karnıma bastırdığını hissettiğimde nefesim boğazımda düğümleniyor.

"Çünkü sevgilim, ben de tam olarak bunu yapmak istiyorum." Fısıltıları bedenimi ateşe verirken kulağımın kabuğunu öpüyor.

Kalbim göğsümde hızla atıyor, daha hızlı yükselip alçalıyor. Beni yüzüne çevirdiğinde gözleri kapüşonlu ve nefis bir şekilde karanlık. Beni çalışma yüzeyinin kenarına kaldırıyor, bacaklarımın iç kısmını kavrıyor ve onları birbirinden ayırıyor, gözleri bir anlığına düşüyor.

Parmakları kalçalarımda geziniyor, yavaşça kot pantolonumun kumaşına dokunuyor, ta ki istediği şeye ulaşmasını engelleyen düğmeye gelene kadar. Yanan gözleri benimkilere kayıyor, dudaklarının kenarında bir sırıtış beliriyor. Soğuk, pirinç düğmeyi el yordamıyla bulup yırtmacın içinden geçiriyor, ben yukarı doğru iterken o da kıçımı yüzeyden kaldırıp pantolonumu bacaklarımdan aşağıya, ayağımdan çekerek yere atıyor. Dantelli, sıcak pembe külotuma odaklanırken nefesini içine çekiyor.

"Bütün gün bunlarla dolaşabilir misin?" diye mırıldanıyor tenime karşı, dudakları boynuma bastırıp aşağıya ve diğer tarafa doğru takip ederken.

"Belki," diye sırıttım, "Bunu düşüneceğim."

Parmakları çıplak kalçamda geziniyor, tenimin üzerinde daireler çiziyor. Dokunuşu sıcak, izini sürmeye devam ederken beni hafifçe yakıyor. Nasırlı parmakları ince malzemenin arasından klitorisime bastırırken, geri çekilip parmaklarını külotumun yan tarafına geçirmeden ve yana doğru çekmeden önce bir inilti beni terk ediyor. Sıcak parmakları klitorisimin üzerinde dolaşıyor, sonra onları açıklığıma doğru kaydırıyor, kıvrımlarımdan ve klitorisimin üzerinden sürüklemeden önce uçlarını uyarılmamda döndürüyor. Kaleb dizlerinin üzerine çökerken yumuşak inlemelerim odayı dolduruyor. Parmaklarını benden kaldırdığında, elleri kıçımın etrafını sararken dokunuşunu anında özlüyorum, beni öne ve kenara çekerken parmakları deriyi kazıyor. Gözlerimi hep ondan ayırmıyorum. Ellerini kalçalarımın üzerinde gezdirerek onları birbirinden daha da ayırıyor ve ağzını seksime yaklaştırıyor, dilini amımın dudaklarında gezdirmeden önce sıcak nefesi hassas tenimde geziniyor.

"Oh," diye fısıldadım, parmaklarım çalışma yüzeyinin kenarına sıkıca sarılmıştı.

Dilinin ucu hızla klitorisimin üzerinde geziniyor, iki parmağı da beni doldurmasını izlerken açıklığımla alay ediyor. Beni bir anlığına gerçeklikten koparan, üstüme gelen zevkle gözlerim başımın arkasında yuvarlanıyor. Kaleb dilini düzleştiriyor, beni yutarken daha sert ve daha derin okşuyor. Yedek eli bacağımdan aşağı kayıyor ve bileğimi sararak yukarı itiyor, ayağımı çalışma yüzeyinin kenarına koyarken bacağımı dizimden büküyor.

"Aferin kızıma," sesi alçak bir hırıltıya dönüşüyor, gözlerim dudaklarındaki parıltıya odaklanıyor ve yanaklarım yanıyor. Dilini bir kez daha üzerimde hissediyorum, o dudaklarını gömerken orgazmım pençelerini çıkarıyor.

Dili kıvrımlarımın derinliklerindeydi, parmakları amıma kolaylıkla girip çıkıyordu.

"Ah, Kaleb," diye inliyorum, ciğerlerimi havayla doldurmaya çalışırken göğsüm hızla inip kalkıyor. Ellerimden birini çalışma yüzeyinden ayırıyorum, sıkıca kavradığım parmak eklemlerimin derinliklerindeki ağrıyı görmezden gelerek beyazlaşmalarına neden oluyorum. Parmaklarımı kalın, siyah saçlarının arasından geçirerek, başı bir o yana bir bu yana hareket ederken köklerinden çekiştiriyorum, içimde derinlere yayılan lezzetli yanmayı hissederken dili klitorisimin üzerinde geziniyor.

"Çok yaklaştım," diye inliyorum, dilinin beni orgazma götürmesini izlerken gözleri benimkilerle birleşirken başım öne eğiliyor. Parmakları yavaşlıyor, sert ve hızlı bir şekilde içime kaymadan önce uca doğru çekiyor, ama dili aynı kalıyor. Şişmiş klitorisime odaklanırken yavaş ve sert.

"Kaleb, durma. Lütfen, aynen böyle." Vücudum titremeye başladığında ciyaklamayı başarıyorum, orgazmım doruğa ulaşıp içimi parçaladığında üzerimi bir ürperti örtüsü kaplıyor. Haykırıyorum ve Kaleb'in hayvani hırıltısının göbeğimde titreştiğini duyuyorum. Kaleb amıma son yemeğiymiş gibi davranırken kalçalarım titriyor, ben orgazm olurken her zerremi yalıyor, emiyor ve tadını çıkarıyor. Yavaş yavaş yavaşlıyor, parmaklarını dudaklarının arasından geçirirken içimden kayıyor, onları emiyor ve takdirle inliyor.

Yanaklarım kıpkırmızı kesiliyor ve ellerimle yüzümü gizlemeye çalışıyorum.

"Hayır," sesini duyuyorum, ellerini yüzümden çekip yavaşça aşağı indiriyor, "benden asla saklanma aşkım," elleri yüzümü kavrıyor, dudaklarını yüzümün üzerine indirirken başımı geriye yatırıyor, "asla."

Tam beni öpmek üzereyken, ön kapımın vurulduğunu duyunca sıçrıyorum.

"Kahretsin," diye homurdanıyorum, Kaleb'i kendimden uzaklaştırırken üzerimi örtüyorum ve kot pantolonumu yerden almak için eğilip bacaklarımdan yukarı çekmeye çalışıyorum.

Bam, bam, bam.

Gürültü o kadar yüksek ki, büyük çatı katında yankılanıyor. Kaleb bana yakın ama panik boğazımda düğümleniyor.

"Connie!" Babamın ön kapıdan bağırdığını duydum.

"Siktir," diye yutkunuyorum boğazımdaki yumruyu. Kaleb'i görmek için çılgınca dönüyorum, gözlerim açılıyor. "Hiçbir şey söyleme, çeneni kapalı tut," gözlerim yuvalarından fırlıyor, Kaleb'in fark etmesini bekliyorum. Başını sallıyor, ağzının fermuarını çekiyormuş gibi yapıyor ama o da en az benim kadar gergin görünüyor. Normal pişkin yüz ifadesi yerini dudaklarını çiğneyen, gözleri dans eden gergin bir çocuğa bırakıyor.

"Connie! Aç şu kapıyı, hemen!" Babam yine bağırıyor, ardından üç büyük patlama sesi geliyor. "Geliyorum! Sabırlı ol!" Sesimi mizahla süslemeye çalışıyorum ama kimseyi kandıramıyorum.

Kapıya doğru hızla ilerliyorum, aynada kendime bakarken duruyorum. Gözlerim orgazmdan buğulanmış ve camlaşmış, yanaklarım kızarmış ve göğsüm kırmızı lekelerle dağılmış.

Derin bir nefes alıyorum, parmaklarımı kapı koluna dolayıp Killian kasırgasına karşı kendimi hazırlarken kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor.

Üç.

İki.

Bir.

Kapı kolunu çevirip kapıyı çekerek açıyorum ve babamı karşılarken yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum.

"Baba, hey, çok hoş..."

Ama o beni görmek için burada değil. Gözleri kocaman ve kan çanağı, çenesi gergin ve yumrukları yanında.

"Hangi cehennemde bu?" diye bağırarak yanımdan geçti, bana çarptı ama çarpmadı bile.

Fark ettim. Kör bir öfke içinde.

"Baba!" Dönüp Kaleb'e doğru ilerleyişini izlerken bağırıyorum. Kaleb hiç tereddüt etmiyor, sadece dimdik duruyor ve başına gelecekleri bekliyor.

"Sen," diye homurdanıyor babam, Kaleb'i sertçe iterek bir an için ayağının kaymasına neden oluyor. "Sen iyi değilsin..." diye homurdanıyor ve onu tekrar itiyor.

Kaleb sakince, "Bence durmalısın," diyor ama bu babamı daha da kızdırıyor, tıpkı boğanın önünde kırmızı pelerinini sallayan bir matador gibi.

Kaleb'i itip kakmaya devam ederken babamın sesi "Orospu," diye zehir saçıyor. "Sen sapık mısın?" Killian kaşlarını çatarak soruyor.

"Öyle misin?" Kaleb karşılık veriyor ve ben nefes nefese kalıyorum, elimi ağzıma kapatıyorum. "Senden yirmi yaş küçük bir kızla nişanlı değil misin?" Kaleb sırıtıyor, o ve babam ayak parmağına kadar. Boyları arasında pek fark yok, Kaleb'in biraz daha uzun olduğunu söyleyebilirim.

"Baba, lütfen," diye koşarak yanlarına gidiyorum ve aralarına giriyorum. Bana odaklanan babamın gözlerindeki öfkenin yavaşça kaybolduğunu görüyorum. "Lütfen bunu yapma," diye fısıldıyorum, ellerimi göğsüne koyarak. "Onu seviyorum."

Babam gözlerini devirerek alay ediyor, "Yirmi iki yaşındasın, aşk hakkında ne biliyorsun ki?" sert sözleri bir bıçak gibi içimi kesiyor, beni kolayca kesiyor ve kanatıyor. Odayı sessizlik dolduruyor, gerginlik artıyor ve midem bulanıyor.

"Bunun olmaması gerekiyordu," diye mırıldanıyor Killian, çılgın gözleri benden Kaleb'e kayıyor. "Bu planın bir parçası değildi." Babamın çenesinin gerilmesini izliyorum, gözleri Kaleb'e döndüğünde gözleri bir kez daha açılıyor.

"Ne?" Gözleri gözlerimi yakan Kaleb'e bakmak için dönüyorum. Babama bakmak için yüzümü geri çevirdiğimde panik içimi kemiriyor, boğazım düğümleniyor. "Ne demek istiyorsun?" Tepkimin bu kadar sakin olmasına şaşırıyorum, sanki titriyormuşum gibi hissediyorum.

"Ah," diye sırıtıyor babam, elini kalın, kahverengi saçlarında gezdirirken kısık bir kıkırdama çıkıyor ağzından. "Kaleb, Kaleb, Kaleb," diyor babam başını iki yana sallayarak ve elini kirli sakalına sürterek, ölümcül sessizlikteki odayı dolduran kaşınma sesiyle. Babam bana doğru uzanıyor, kollarını rahatlatıcı bir şekilde omzuma sararken beni yanına çekiyor.

"Madem kızıma söylemedin, neden şimdi söylemiyorsun? Benim önümde. Kızımın kalbini paramparça ederken burada olmak istiyorum, en azından bu şekilde parçaları toplamak için burada olacağım." Kalbim göğsümün derinliklerine gömülüyor ve aniden nasıl nefes alacağımı unutuyorum.

Kaleb hiçbir şey söylemiyor ama gözleri bana ihtiyacım olan her şeyi anlatıyor. Bana yalan söylendi. *Bir kez daha.*

Fırtınalı gri gözlerinin camlaşmaya başlamasını, güçlü çenesinin içinin derinliklerinde mayalanan dürtüyle savaşmaya çalışırken nasıl gerildiğini izliyorum.

"Kaleb," diye fısıldıyorum, çünkü dürüst olmak gerekirse, şu anda yapabildiğim tek şey bu. "Söyle ona, yoksa ben söylerim," diyor babamın sesi kesik kesik, beni kavrayışı sıkılaşıyor.

Kaleb elini başının yan tarafında gezdiriyor ve derin bir nefes vermeden önce ensesindeki bir avuç saçı tutuyor.

"Bebeğim, lütfen unutma..." Kaleb bana doğru küçük bir adım atıyor ama sonra duruyor. Düşmek üzere olan gözyaşlarımla savaşırken gözlerim yanıyor. "Dün seninle konuşmak istedim ama hafta sonunun tadını çıkarmak istediğini söyledin..." diye devam ediyor ve kalp atışlarımı kulaklarımda duyabiliyorum, küçük bir baş sallama hareketi yapıyorum. "Sana söylemek istediğim

şey buydu..." diye devam ediyor ve sert yüz ifadesinin kaymaya başlamasını izliyorum ve ne kadar acı çektiğini görüyorum. Kırılganlık yüzünün her yerinde yazılı.

"Söyle ona!" Killian'ın sesi çatı katında yankılanıyor ve beni yerimden sıçratıyor.

"Beni Londra'da sana getiren kader değildi..." sertçe yutkunuyor, elleri birbirine kenetlenmiş

onun önünde.

"Neydi o? Yoksa kimdi diye mi sormalıyım?" Babam ayıyı dürterek şaka yapıyor.

Nefesim tıkanıyor, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor ve Kaleb'in bana söylemesine bile gerek yok. Şimdi her şey çok daha mantıklı geliyor.

"Baban beni seni bulmam ve eve getirmem için tuttu..." Kaleb kelimeleri çıkarmakta zorlanıyor, kendi gözyaşları da yanaklarından aşağı süzülüyor. Yuvarlak çenesinden düşüp yerde eriyene kadar akmalarını izliyorum. "Ama seni o kadar kolay bırakmayacaktım, daha önce söylediklerimde ciddiydim Connie, sen benim başlangıcım, ortam ve sonumsun. Sen benim nefes alma sebebimsin, kalbimin göğsümde çarpma sebebisin, *sen* benim var olma sebebimsin. Bu asla değişmeyecek, Connie. Asla. Beni affetmenin ne kadar süreceği umurumda değil ama bizden asla vazgeçmeyeceğim."

"Bence gitmelisin," diye fısıldıyorum, duygularımı kontrol altına alana kadar ona daha fazla bakamıyorum. Kaleb hareket etmiyor. Sanki yere demir atmış gibi, istese bile hareket edemiyor.

"Kızımı duydun, gitmeni istiyor." Babam kolunu benden çekip Kaleb'e doğru bir adım attı.

"Hayır, sadece Kaleb değil." Başımı iki yana sallıyorum, "*İkinizin de* gitmesini istiyorum." Mırıldanıyorum, kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve birden kendimi inanılmaz derecede küçük hissediyorum.

"Ne?" Killian'ın sesindeki tıslamayı duyuyorum.

"Beni duydunuz, ikinizin de gitmesini istiyorum." Ve şimdi başımı kaldırıp Killian'ın gözlerinin içine bakıyorum. "Evet, Kaleb bana yalan söyledi ama sen de söyledin. Hastanede *yaptığın* '*yılın babası*' konuşmasında bana her şeyi anlatma şansın vardı ama yapmadın." Başımı iki yana sallıyorum ve hayal kırıklığı içimde dalgalanıyor. "O yüzden lütfen git." İçimi çekiyorum, aniden bitkin düşüyorum ve bacaklarımın altımda bükülmesinin eşiğine geliyorum.

Merdivenlerden yatak odama doğru yürürken Kaleb'e doğru olan çekimi görmezden gelerek ortalarından geçerken ikisi de tek kelime etmiyor. Merdivenlerin başına geldiğimde hâlâ "Ah," diyorum, hayatımda en çok sevdiğim iki adama bakmak için dönüyorum, ama şu anda ikisinden de nefret ediyorum. "Çıkarken kapıyı kapat," diye tükürüyorum, ağır bacaklarımı kaldırıp yatak odamın kapısını çarpıyorum.

Bekliyorum ve dinliyorum, ön kapı aniden kapanıyor ve gittiklerini anladığımda, kapıdan aşağı kayıyorum ve sonunda gözyaşlarına teslim olurken parçalanıyorum.

BÖLÜM ELLİ ALTI

KALEB

RUHUMDAKI ACI, ONU INCITTIĞIMI SÜREKLI HATIRLATIYOR. TEKRAR. YÜZÜNDEKI IFADE

Ağzımdan dökülen kelimeler hayatımın sonuna kadar aklımdan çıkmayacaktı. Her kelime dudaklarımdan dökülürken onun derin, güzel yeşil gözlerinin ışıltısını yavaşça kaybetmesi. Kaç gün geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu, her biri bir bulanıklık içinde geçiyordu. Sanki hareketsiz oturuyordum, zamanda donmuştum ama dünyanın geri kalanı etrafımda devam ediyordu ve nedense bu bana acı hissettiriyordu. Ama acı hissetmeye hakkım yoktu çünkü buna neden olan bendim. Kalbi ellerimde olan bendim ve tek yaptığım onun avuçlarımda parçalanmasını izlemekti.

İç çekerek burbonu dudaklarıma götürüyorum ve bir yudum alıyorum, meşemsi sıvı dilimi kaplarken irkilmiyorum bile. Uyuşmuştum.

Doris'i evine gönderdim, ona ihtiyacım yoktu. Asansörün sesini duyuyorum ve Titus ile Keaton'ın koridorda bana doğru yürüdüklerini görüyorum.

"Git buradan," diye inledim, karanlık oturma odasında otururken. Her odadaki perdeleri çekmiştim ve o zamandan beri açmamıştım.

"Hayır," Titus'un derin sesi odaya girdiğinde içimi parçalıyor, Keaton pencerelere doğru ilerliyor ve perdeleri yırtıyor. Başımı hızla çeviriyorum, parlak sonbahar güneşi gözlerimi sıkıca kapatmama neden oluyor.

"Siktir git," diye homurdanıyorum, gözlerimi yavaşça tekrar açıyorum ama artık aydınlık olan odaya alışmaları biraz zaman aldığı için gözlerimi kısıyorum.

"Yeter artık," Titus önümde duruyor, elleri açık gri takım elbise pantolonunun içinde yumruk olmuş. "Beni rahat bırak." Bardağımı dudaklarıma götürüp beni hissetmekten alıkoyan zehirden bir yudum daha alıyorum. Kalbimin binlerce parçaya ayrıldığını hissetmekten. Acıyı dayanılmaz ama kendimden başka suçlayacak kimsem yok.

"Titus'un sesi odada yankılanıyor ve yumruklanmaya müsait suratına bakmak zorunda kalmamak için başımı ondan başka tarafa çeviriyorum.

"Üzgün olduğunu anlıyoruz dostum, üzgün olmaya hakkın var." Keaton önümde diz çöküyor, kaşları sanki her saniye endişeyle doluyormuş gibi usulca çatılıyor. Keaton'ı tanımasaydım, bana yumuşak bir sevgi, küçük bir kardeş tavsiyesi vermek üzere olduğunu düşünürdüm... ama sorun şu ki. Keaton'ı tanıyorum. Ve o öyle bir ağabey değil. "Korkak gibi davranmayı bırakmalısın," diyerek bana gülümsüyor ve ileri uzanıp yanağıma üç tokat atıyor.

"Sen bir amcıksın," diye elini çekip onu amaçladığımdan biraz daha sert itince dengesini kaybedip geriye yuvarlanıyor ama Titus onu düşmekten kurtarıyor. Titus gözlerini telefonundan ayırmıyor ve nedense bu beni kızdırıyor.

"Kime mesaj atıyorsun?" Kanepeden itip tökezleyerek soruyorum. Bol miktarda alkol bana bir yük treni gibi çarpıyor.

"Berbat kokuyorsun," diye homurdanıyor Titus, telefonunu kilitleyip arka cebine koyarken, "ve Xavier'in kızıyla bu meseleyi çözmeye çalışıyorsun."

Hafifçe öne çıkarak sırıtıyorum, "Ah evet, *alakasız* olduğum iş."

"Aman Tanrım, tam bir çocuksun," diye Titus bana lanet gözlerini deviriyor ve Keaton kendi kendine kıkırdarken başını eğiyor.

"Öyle miyim?" Yan tarafa adım atarak ve bacaklarımın beni taşımasını ve düşmeme izin vermemesini sağlamaya çalışarak alay ediyorum. "Nereye gidiyorsunuz?" Titus sesleniyor ama peşimdeler.

"Bir içki daha almaya," diye bağırıyorum mutfağa doğru tökezlerken.

"Hiç sanmıyorum," Keaton omuzlarımdan tutup beni yavaşça mutfaktan uzaklaştırıyor ve o bunu yaparken ben de yüksek sesle iç çekip inliyorum.

Titus beni merdivenlere doğru çevirirken, "Duşa ihtiyacın var, içkilerinden sızan alkol kokusunu alabiliyorum," diyor.

"Ve? Hoşuma gitti. Zaten şu anda güzel kokacak kimsem yok." Omuzlarımı silkiyorum, sesim biraz kısılmıştı ki aniden bir şarkının uğultusunu duyuyorum. Biraz fazla hızlı dönüyorum, dengemi kaybediyorum ama tabii ki yaşlı Titus beni yakalamak için orada. Gözlerimin odaklanması bir dakika sürüyor ama odaklandıklarında Keaton küçük bir keman çalıyormuş gibi parmaklarını ve başparmağını birbirine sürtüyor. "Senden nefret ediyorum," diye homurdanıyorum, çenem titriyor.

"Ben de seni seviyorum kardeşim," diyerek diğer yanımda duruyor ve beni neredeyse sürükleyerek merdivenlerden banyoya götürüyor.

MUTFAKTA OTURURKEN, PARMAKLARIM SICAK BIR FINCAN SADE KAHVENIN ETRAFINDA KIVRILMIŞ VE SARILMIŞTI

Keaton'ın yaptığı. Gözlerinin içimi yaktığını hissedebiliyordum, bana sormak için sabırsızlandığından emin olduğum tüm söylenmemiş sorular kafasında dönüp duruyordu. Ama bunları kendine sakladı ki bu Keaton için alışılmadık bir durumdu.

Titus yeniden ortaya çıkıyor, kendi kahve fincanını kaldırırken ağır bir iç çekiş onu terk ediyor. "Neyin var senin?" Kelimeler dilimden dökülürken ses tonum keskinleşerek soruyorum.

"Sadece Xavier'in kızı ve Knight kardeşlerle ilgili bu saçmalık." Kahve fincanının içine bakarken başını iki yana sallıyor.

"Onu buraya getirmeye yaklaşmadın mı?" Bardağı dudaklarıma götürerek bir yudum daha alıyorum, ayılmaya başladığım için minnettarım.

"Hayır, Xavier'in onu hafta sonuna kadar havaya uçurması gerekiyordu ama bu gidişle başaramayacağından endişeleniyorum."

"Lanet olsun." Kaşlarım kalkarken fincanımı çalışma yüzeyine koyarak homurdanıyorum, gözlerim Titus'tan ayrılmıyor. Keaton'ın gözleri aramızda gidip geliyor ve Titus'un bana söylemediği bir şey varmış gibi hissediyorum.

"Peki, etrafta asabi bir ergen gibi dolaşmayı bırakacak mısın?"

"Ben huysuz biri değilim..." Dudaklarımı ince bir çizgi halinde ovuşturuyorum, derin nefes alırken gözlerimi kapatıyorum. Keaton alay ediyor.

"Beni görmek istemiyor, onu becerdim," sesim alçak, arka dişlerimi gıcırdatırken çenem titriyor. "Yerinde olsam inci gibi beyaz dişlerini gıcırdatmayı bırakırdım, bu hızla devam edersen

Diş hekiminiz implantlarınızı hazırlarken ellerini birbirine sürtüyor olacak." Keaton çalışma yüzeyinde dolaşırken gülüyor, sırtımı biraz sertçe sıvazlıyor ve sanki ciğerlerimdeki havayı dışarı atmış gibi hissediyorum, bu da öksürmeme neden oluyor.

Titus'un mantıklı sesi odayı doldurur: "Henüz beceremedin," der, "sadece babasına gidip kendini becermesini söylemen gerekiyor. Kazanmasına izin verdin. O istediğini aldı, kızını hayatına geri aldı... peki sen ne aldın?"

Keaton kuru bir sesle, "Boku yedik," diye cevap verir.

Yavaşça başımı çevirip kardeşime bakıyorum, gözlerim ona kayıyor ve tam kör öfkeme yenik düşüp ayağa kalkacakken Titus'un eli omzuma dayanıyor ve hafifçe sıkıyor. Anında sakinleşip Titus'a dönüyorum.

Başını eğiyor, omuzları öne doğru kıvrılıyor ve gözleri benimkilerle aynı hizaya gelecek şekilde eğiliyor. "Git ve kız arkadaşını geri getir."

BÖLÜM ELLI YEDI

CONNIE

DAKIKALAR SAATLERE, SAATLER G Ü N L E R E , GÜNLER... HIÇBIR ŞEYE DÖNÜŞTÜ. İŞTE BÖYLE şimdi hissettim. Bir zamanlar beni neşeyle dolduran her şey artık boştu. Uyuşmuştum. Bana babam için çalıştığını söylemesinin üzerinden ne kadar zaman geçtiğini bile bilmiyordum. Bir terslik olduğunu biliyordum ve bunu en başında gerçekten düşünmüş olsaydım çözebilirdim ama yapmadım. Kaleb'le birlikte olduğum süre boyunca gözlerim bağlıydı. Görme duyum hariç diğer tüm duyularımı kullanarak hayatta yolumu bulmaya çalışıyordum. O beni kör etti ve bu kötü bir şekilde bile değildi. Hayır, o bana hayatın nasıl hissettirmesi gerektiğini, *aşkın* nasıl hissettirmesi gerektiğini gösterdi. Ona kızgınım, evet, ama bana anlatmaya çalıştığında tüm hafta sonu onu görmezden geldiğim için kendime daha çok kızgınım.

"İşte," Reese'in yumuşak sesi beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor ve bana bir fincan çay uzatıyor. Kanepede yanıma otururken tatlı tatlı gülümsüyor ve "Çay her şeyi daha iyi yapar" diyor.

"Duydum," diye mırıldandım, kelimeler zar zor duyuluyordu. "Sana kızgınım, bunun uzamasını istemiyorum çünkü dürüst olmak gerekirse tüm bunları aştım. Sırlar, dolaptaki birçok iskelet ama bilmeni isterim ki ben de sana kızgınım." Yanaklarımı şişiriyorum ve içimden çıkmaya çalışan öfkeyi görmezden geliyorum.

"Anlıyorum Connie, eğer olmasaydın şok olurdum. Özür dilerim, iki arada bir derede kalmıştım ve babanın yaptığı şeyin senin güvenliğin için olduğunu biliyordum... ama anlıyorum. O yüzden bana kızabilirsin, bunu kaldırabilirim." Odayı ağır bir sessizlik doldururken bana küçük bir gülümseme veriyor. "Baban Celeste'i birkaç saatliğine dışarı çıkardı, o yüzden sadece sen ve ben varız," dediğini duyana kadar dakikalar geçiyor, öne doğru eğiliyor ve *The Vampire Diaries*'i kaydırıp bulmadan önce uzaktan kumandanın düğmesine tıklıyor.

Gülümsüyorum ama Kaleb ile Covington'da geçirdiğim hafta sonunu hatırlayınca bu gülümseme çabucak kayboluyor. Artık uzak bir anı gibi geliyor, o zamandan bu yana çok şey oldu. Her şey değişti. Gözlerimdeki sızı geri geldi, elma büyüklüğündeki yumru oraya yerleşirken boğazımdaki yanma geri geldi. Duygularımın beni boğmasına aldırmadan yutkunuyorum.

"Kaleb beni birkaç hafta önce buraya götürdü," sesimin sessizliği Reese'in bana bakmasını ve sesimi dinlemekten çok dudaklarımı okumasını sağladı.

"Mystic Falls'a mı gittin?" diye çığlık atıyor, heyecanı sesinden belli oluyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Her şey ve daha fazlasıydı," diye iç geçiriyorum ve gülümsemesinin kaybolduğunu, az önce ışıltıyla dolu olan gözlerinin şimdi karanlığa gömüldüğünü görüyorum.

"Kahretsin, bırak kapatayım," diyerek öne doğru ilerleyip kumandaya uzanıyor ve ben de elimi

onunkinin üzerine koyup başımı iki yana sallıyorum. "Bırak açık kalsın," ağzının köşeleri kalkarken gözlerim onunkileri yakıyor. "Lütfen."

SICAK BANYO SUYUNUN ALTINA GIRDIĞIMDE YINE DÜŞÜNCELERIMLE BAŞ BAŞA KALIYORUM.

Buraya nasıl geldim?

Kaleb benim mutlu sonum, kalbimin derinliklerinde onun benim için doğru kişi olduğunu biliyorum, ancak oraya ulaşmamızı engellemek için yolumuza her türlü engel konulmuş gibi hissediyorum.

Üzülmeyi bırakmalıydım, eminim iyidir. Muhtemelen işine dönmüştür, arkadaşlarıyla içmeye gitmiştir ve bir yandan da hareket eden her şeyi beceriyordur. Mide bulantısı içime çökerken karnım dönüyor.

Gözlerimi sıkıp kapatarak, tamamen suya gömülene kadar daha da dibe batıyorum. Bu anın sessizliği ve durgunluğu içimi huzurla dolduruyor ve gözlerimin kapanmasına izin veriyorum. Son nefesim bitene kadar burada kalabilirim, boğularak ölmek için oldukça iyi bir yol gibi görünüyor.

Mücadele başlıyor ve vücudumdaki her şey bana teslim olmam, yüzeye çıkıp ciğerlerimin çok *istediği* havayı almam için bağırıyor, ancak bunu yapma düşüncesi bunu yapmak istemem için yeterli değil. Aylar önce dibe vurduğum bir anda aklıma gelen bir düşünceyi hatırladım. *Her zaman suyun üzerinde yürüyemezsiniz, bazen kayıp düşmeniz gerekir. Yüzeye çıkmak için mücadele etmeye devam etmek ya da okyanusun derinliklerine gömülmeye izin vermek size kalmış.*

Gözlerimi son bir kez açıp önümdeki bulanık görüntüye baktığımda Kaleb'in görüntüleri zihnimi dolduruyor. Muhteşem gri gözleri gözlerime sabitlenmiş, beni ne kadar çok sevdiğini söylerken gülümsemesi büyüyor, eli yüzümü kavrıyor ve ben de ona doğru eğiliyorum. Hiçbir erkeği Kaleb'i sevdiğim kadar şiddetle sevmemiştim. Hamptons'a geri döndüğümüz, halının üzerine uzanıp birlikte geleceğimiz hakkında konuşurken halıya şekiller çizdiğimiz, Titus'un kızı ve arkadaşları için kulübeye gizlice soktuğumuz şarap, benimle ilk kez seviştiği ve kontrolü ele *almama*, ihtiyacım olan her şeyi almama izin verdiği anılar şimdi daha hızlı geçiyor. Beni kurtardı, *yaşamam* için bir sebep verdi. Tryst'in bana yaptığı her şeyden sonra kendimi kırık ve sevilmez hissettim, Kaleb beni düzeltti. Azar azar. Kalp atışlarım yavaşladıkça, göz kapaklarım göğsümle birlikte ağırlaştıkça, korku beni sardıkça ve düşüncelerim bana bağırdıkça kavgayı görmezden gelmek daha kolay hale geliyordu.

Ne yapıyordum ben?! Bunu yapmak istemiyordum! Tüm gücümle uzandım ve parmaklarımı banyonun kenarına doladım ve Reese banyonun yanında dizlerinin üzerine çöktüğü sırada kendimi sudan çıkardım.

"Connie," diye sesleniyor, parmaklarını bileğime doluyor, birden nefesim kesiliyor, hava ciğerlerime dolarken kendi nefesimde boğuluyorum. "Aman Tanrım, Connie," acı dolu sesi gözlerimi yaşlarla dolduruyor.

"Ben iyiyim, ben iyiyim," diye mırıldanıyorum, o arkasına uzanıp korkuluktan havluyu alıp üzerime koyarken.

"Aklından ne geçiyordu?!" sesi bir iki perde yükselir.

"Yapmayacaktım," diye itiraf ediyorum, utancım üzerimi örtüyor. "Bunu asla yapmayacaktım, sadece bir an yaşadım..."

"Bir an" mı? Connie, bir anın olması dışarı çıkıp nefes almaktır. Bir anın olması, sırf bağırabilmek için müziğin sesini kulaklarını acıtacak kadar açmaktır. Kendini banyoya kilitleyip ağlayacak bir şeyin kalmayana kadar ağlamaktır," derken kaşları çatılıyor ve alnında derin kırışıklıklar beliriyor. "Anı yaşamak kendini boğmaya çalışmak değildir," opal gözlerinden bir

damla yaş süzülüyor, yanağından yuvarlanıp çenesinden aşağı düşüyor ve havlunun içinde eriyip gidiyor. "Bir an yaşamak kendini öldürmeye çalışmak değildir," diye fısıldıyor, sanki kelimeleri yüksek sesle söylemek çok acı vericiymiş gibi.

"Kendimi öldürmeye çalışmıyordum, sadece ihtiyacım vardı..." "Yapmaya çalışmıyordum," diye iç geçirdim ve başımı sertçe salladım,

Yavaşça doğrulup bacaklarımı altıma aldım. "Özür dilerim, seni korkutmak istememiştim."

Yüzünü kaldırıp bana bakıyor ve kan çanağına dönmüş gözlerindeki acıyı görebiliyorum. "Zaten sevdiğim bir insanı kaybettim, bir başkasını daha kaybetmek istemiyorum," diye boğuluyor, gözyaşları yüzünden aşağı akıyor.

"Bencillik ettim," diyerek ona doğru uzandım, kolumu boynuna doladım ve vücudu ağlamalarıyla titrerken onu kendime doğru çekerek sarıldım.

İKIMIZ DE BIRKAÇ GÜN ÖNCE OLANLARI BABAMA ANLATMAMA KONUSUNDA ANLAŞMIŞTIK. SÖYLEMESINE GEREK YOKTU.

Biliyorum. Telefonunun çaldığını duyduğumda oturma odasında oturmuş atıştırmalık almaya giden Reese'i bekliyordum. Televizyonun sesini kapatarak kıpırdamadan oturdum ve kiminle konuştuğunu dinlemeye çalıştım. Reese'e her zerremle güveniyordum ve babama söyleyeceğinden endişelenmiyordum. Kaleb'e söyleyeceğinden endişeleniyordum. Sinirlerim tepeme çıktı ve paniğin boğazımı tırmalamaya başladığını hissettim. Kanepeden sessizce kalkıp kapıya doğru ilerledim, kafamı kapının çerçevesinden uzattım ama orada değildi.

"O iyi," derken sesini duyuyorum ve paniğe kapılarak görüş alanından çıkmak için kendimi kapı çerçevesinin arkasına atıyorum. "Kaleb, lütfen." Yalvarıyor ve onun incineceği düşüncesi kalbimi parçalıyor. "İstediğini biliyorum ve onun da seni görmeye ihtiyacı olduğunu söylediğimde bana *güven,* ama iyileşmek için zamana ihtiyacı var Kaleb." İç çekiyor. "Duygusal olarak, fiziksel olarak..." bir an duraksıyor, "zihinsel olarak, Kaleb."

Dinlerken bir duraklama oluyor.

"Hayır, hayır, hiçbir şey olmadı. Sadece kafasını toparlaması için zamana ihtiyacı var. Lütfen Kaleb, sana yalvarıyorum. Eğer isterse birkaç gün içinde seni aramasını sağlarım."

Kalbim göğsümde güm güm atıyor ve tek yapmak istediğim ona sarılıp onu ne kadar çok sevdiğimi söylemek. "Teşekkür ederim, sizi bilgilendirmeye devam edeceğim." Telefonu kapatıyor ve ayak seslerinin yaklaştığını duyuyorum. Panikle kanepeye koşuyorum ve sakin davranmaya çalışırken kendimi kanepenin üzerine atıyorum.

"Televizyonun sesi neden kapalı?" Reese alnı kırışmış, gözlerini ekrana dikmiş bir halde soruyor. "Hiçbir fikrim yok, belki de yanlışlıkla yapmışımdır?" Omuzlarımı silkiyorum ve şeker poşetini alıyorum.

ondan. Kaşları daha da dalıyor. "Biliyor musun, kaşlarını böyle çatmaya devam edersen alnındaki kırışıklıklar daha da kötüleşecek."

Dudakları bir gülümsemeye dönüşmeden önce gözleri fincan tabağı gibi açılıyor. "Siktir git," diye gülüyor ve yanıma çöküyor. Kumandaya uzanıp sessize alıyorum, bana yan gözle bakıyor ve ben de ona daha büyük bir omuz silkme hareketi yapıyorum. Çantayı açmak için çekiyorum, elim biraz şeker almak için içine dalıyor.

"Gevrek mi?" diye soruyor çantayı bana doğru uzatarak.

"Evet, biraz *cips* alacağım," diyerek ona göz kırpıyorum ve boşta kalan elimle bir avuç alıyorum, "Amerika'da yaşıyorsun hayatım, gerçekten de argoya ayak uydurman gerekiyor."

Reese abartılı bir şekilde gözlerini deviriyor, bu da beni güldürüyor. "Onlar cips,"

diye karşı çıkıyor, gözlerini televizyondan ayırmadan.

İkimiz de yerleşip *The Vampire Diaries*'i izlemeye devam ederken cık cık edip başımı sallıyorum.

BANYO OLAYININ ÜZERINDEN BIR HAFTA GEÇMIŞTI.

Kaleb'i son gördüğümden bu yana üç hafta geçmişti.

Ve onunla konuşmadan geçirdiğim her gün, kalbim her gün biraz daha acıyordu.

Reese beni akşam yemeği ve bir şeyler içmek için dışarı çıkmaya ikna etmişti ve her ne kadar kendimi iyi hissetmesem de bunun bana iyi geleceğini düşünüyordum. Telefonumu yatağımın başucundaki dolaptan çıkarırken, parmağım güç düğmesine dayandı. Daha kaldıramadan açmıştım. Ekranın aydınlanmasını izledim, bana mesaj atıp atmadığını görmek için nefesimi tutarak bekledim. Hiçbir şey gelmeyince kalbim biraz sıkıştı ama sonra bir bildirim gördüm. Göğsümde çırpınırken kalbimin hızlı hızlı attığını hissettim. Mesajlarıma baktığımda onun adını görünce gülümsedim.

Selam bebeğim.
Bu göndereceğim tek mesaj olacak. Tüm bunları anlamak için zamana ihtiyacın olacağını biliyorum.
Ne kadar üzgün olduğumu söyleyerek başlayayım, niyetim asla sizi incitmek değildi. Asla.
Hayatında yeterince şey yaşadın, neden sana daha fazlasını yaşatmak isteyeyim ki?
Evet, sana en başından söylemeliydim ama seni tamamen kendime istediğim için bencilce davrandım çünkü baban tarafından işe alındığımı sana söyler söylemez çekip gideceğini biliyordum. Seni kendime yakın tutamazdım. Kaçıp gitme düşüncesi beni boğuyordu. Sensiz nefes alamıyordum. Seninle tanışmadan önce dünyam çok yavandı ve şimdi her şeyi çok canlı ve renkli bir şekilde görüyorum ve hepsi senin sayende.
Birlikte geçirdiğimiz son birkaç ay hayatımın en güzel aylarıydı ve bu abartı değil. Gerçekten kalbimin yeniden atmaya başlamasının sebebi sendin.
İşte tam burada, içinde yaşadığımız bu tuhaf an, gerçeği bilmen konusunda beni korkutan şeydi. Benimle olmadığın için nefret ediyorum ve buna sebep olan ben olduğum halde böyle hissettiğim için kızgın hissediyorum.
İyileşmen için gereken zamanı sana vereceğime söz veriyorum, aşkım. Sana karşı sabırlı olacağıma söz veriyorum.
Sadece bana geri döneceğine söz ver.
Çünkü sen benim soluduğum havasın ve sen olmadan Connie, bunların hiçbirinin anlamı yok. Bir hafta, bir ay, bir yıl; yeter ki bizden vazgeçme.
Seni asla incitmek istemedim.
Sana bunları yaşatan kişinin ben olduğum düşüncesi beni derinden yaralıyor. Yemek yiyemiyorum, uyuyamıyorum.
Hayatımın geri kalanını bunu telafi ederek geçireceğim.
Eğer istediğin buysa, ellerimin ve dizlerimin üzerinde merhametine sığınırım.
Senin için her şeyi yaparım aşkım.
Kanatlarını kıran kişi olmayı hiç istemedim, sen kanatlarını açıp uçacak kadar güçlenene kadar kozan olmak istedim, küçük kelebeğim.
Sadece sabah, öğle ve akşam seni gülümseten kişi olmak istedim ve şu anda gülümsemiyor olduğun düşüncesi aklımdan çıkmıyor.
Sen ve ben, her zaman. Seni seviyorum Connie, aramızda ne olursa olsun, her zaman buna tutun. Çünkü seviyorum. Seni seviyorum. Her zaman seni seçerdim, bu hayatta, bir sonraki hayatta, sonsuza dek seni seçerdim. Bana hak ettiğimden çok daha fazla sevgi verdin, gülümsemem için bir neden verdin, sana kadar mutlu olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştum.
Ama en önemlisi, Connie. Bana yaşamak için bir sebep verdin. Ve hepsi senin sayende.

Her zaman ve sonsuza dek
seninim. Kaleb xx

Hıçkırıklarım boğazımda düğümleniyor, hıçkırıklara boğuluyorum. Kalbim her bir atışta iki atım atlıyor. Bir damla gözyaşı burnumdan yuvarlanıp ekrana düşüyor ve onu başparmağımla siliyorum. Gözlerim bulanıklaşıyor, bir zamanlar çok net olan ekran artık neredeyse hiç görünmüyor. Yatak odamın kapısının açıldığını duyuyorum ve gözyaşlarımın arasından Reese'i görüyorum.

"Aman Tanrım, ne oldu?" diye soruyor bana doğru koşarak. Ona güzel göründüğünü söylemek istiyorum ama gözyaşları arasında ne giydiğini göremiyorum.

"Güzel kokuyorsun," diye hıçkırıyorum, ikimiz de otururken beni yatağa götürürken kokluyorum.

"Ee, teşekkürler," sesi şaşkınlıkla doluyor. Yumuşak bir mendille gözyaşlarımı siliyor ve elimi tutuyor. "Konuş benimle, ne oldu?"

Aklıma onu *The Notebook*'u izlerken yakaladığım ve içinde bulunduğu acınası durum geliyor ve bir kahkaha atıyorum.

"Neden gülüyorsun?" Kaşları çatılıyor. "Kırışıklıklar,"

diye burnumu çekiyorum, yanağımdan süzülen bir

damla gözyaşını avuçlayarak.

"Defol git başımdan," diye koluma vurdu, "neyin var senin?"

"Şey, telefonumu açtım."

"Kaleb'i aradın mı?" diye soruyor, sesi yumuşak ve alçak.

"Hayır, ama bir mesaj geldi ve o adamı ne kadar çok sevdiğimi fark etmemi sağladı." Bana gülümserken eli benimkinin üzerinde duruyor. "Ve sonra, kalbini yerinden sökecek bir filmi izlemeyi seçtiğin için ağlamaktan perişan haldeyken seni gördüğümü hatırladım."

"Bu gerçekten üzücü bir film, tamam mı?! Ve yanlış hatırlamıyorsam gerçekten boktan bir gün geçirdim."

Başımı salladım, "Biliyorum ve şimdi anlıyorum. Nasıl hissettiğini anlıyorum. Benim hissettiğim acı, seni tüketen acının yanında çok küçük kalıyor." Başımı sallıyorum, gözyaşlarım bir kez daha düşmekle tehdit ediyor, "ve eğer duyarsız davrandıysam ya da cahil gibi göründüysem özür dilerim. Niyetim asla bu değildi," dediğimde nefesini tuttuğunu duyuyorum.

"Ah, Connie," diye kollarını bana doladı ve sarılmak için beni içine çekti. "Beni kurtardın, eğer sen olmasaydın hala o otel odasında kilitli ve kendi kendimi yiyip bitiriyor olurdum. Sen asla duyarsız ya da cahil olmadın. Sadece hiç böyle bir acı hissetmedin, bu yüzden senin için ilişki kurmak zordu, ama bunu sana karşı kullanmayacaktım." Uzun kahverengi saçlarımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırarak uzaklaşıyor, "Böyle bir acıyı yaşamanı asla istemezdim, hiç kimse çok sevdiği bir şeyi kaybetmenin nasıl bir his olduğunu bilmeyi hak etmez, özellikle de sen."

Başımı sallıyorum, burnumu çekiyorum ve gözyaşlarımın durmasını istiyorum.

"Beyaz atlı şövalyen seni kurtaracak ve gün batımına doğru götürecek." "Geçen yıl bana peri masallarının gerçek olmadığını söyleyerek hayallerimi yıkmış olsan da..." Sırıtıyorum,

ona yan gözle bakıyor.

"Bunu *tam olarak* böyle söylediğimi sanmıyorum ama o zamanlar farklı bir insandım. Derin bir keder içindeydim ve beni yanlış anlama, keder hala içimde ama artık onu farklı bir şekilde yönlendiriyorum. İyileşiyorum ve baban da bunun büyük bir parçası."

Burnumu çekiyorum, ürpertici bir iç çekiş beni terk ediyor.

"Kaleb senin peri masalın, sonsuza dek mutlu olacaksın."

Titrek bir nefes alıyorum ve az önce söylenen her şeyi düşünmek için bir an duruyorum.

"Güzel görünüyorsun," diyerek sessizliği bozuyor Reese ve bana gülümsüyor. Gözlerimin siyah mini elbiseme kaymasına izin veriyorum.

"Teşekkürler, akan ve bulaşan maskaranın gerçekten gittiğinden emin değilim ama..." Kolunu omuzlarıma doladığında ona doğru eğildim. "Sen de çok hoş görünüyorsun, kırmızı renk sana çok yakışmış," diye gülümsüyorum ama o bunu göremiyor.

"Sence nişanlım çok kısa olduğunu düşünür mü?" diye soruyor ben otururken.

"Ayağa kalk." Bana bir dönüş yapıyor ve babamın çılgına döneceğini çok iyi bildiğim için sırıtıyorum. "Nahhhh," sırıtışımı korurken elimle onu reddediyorum.

"Ben değişmiyorum."

"Güzel," gözlerim onun üzerinde geziniyor ve Louboutin marka yüksek topuklu spor ayakkabılarını giydiğini görünce gülümsüyorum. "Güzel spor ayakkabılar."

"Biliyorum, en iyi arkadaşımın babası benim için aldı," diye göz kırpıyor ve başını öne eğip bir kahkaha atıyor.

"Babamla yattığına hâlâ inanamıyorum," diye ürpererek burnumu yukarı kaldırıyorum.

"Biliyorum," diye kızararak tuvalet masasına doğru yürüdü ve sandalyeyi çekti, "şimdi otur, makyajını düzeltelim."

BÖLÜM ELLİ SEKİZ

KALEB

OFISIMDE OTURURKEN SANDALYEME YASLANIP IÇ GEÇIRIYORUM. CEHENNEMDEN GELEN BIR GÜNDÜ. TITUS Xavier ve Amora arasında neler olup bittiğini öğrenmemi sağladı. Amora'nın sırtında bir hedef var, sorunları Xavier ile ama onun peşinden gitmenin Xavier'e daha çok zarar vereceğini biliyorlar. Babalarının gözlerinin arasına bir kurşun sıktı ve şimdi haklı olarak onların gözünde kan istiyorlar.

Xavier'in İngiltere'de kendi işi varken neden bizim yardımımızı istediği konusunda hiçbir fikrim yok, ancak işini ailesiyle karıştırmak istemediğini varsayıyorum. Xavier şimdiye kadar onu güvende tutmayı başardı ve Titus ile Xavier onu gelecek hafta uçağa bindirmeye karar verdiler. Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve kapatır kapatmaz Connie'yi görüyorum. Uzun, kahverengi saçları deniz melteminde usulca dalgalanıyor, gülümsüyor ve gözleri arkasındaki opal okyanus gibi ışıldıyor. Hiç şu anki kadar güzel görünmemişti.

Sertçe nefes alıyorum, telefonuma uzanıp mesajlarımı açarken şakağımı ovuşturuyorum. Gönderdiğim mesajı okuduğunu gördüğümde kalbim küt küt atıyor.

Bir mesaj daha göndermeyi düşünüyorum ama vazgeçiyorum. Hazır olduğunda bana gelecektir. Titus ve Keaton en kötü zamanlarımda beni görmeye geldiklerinde, bana gidip onu getirmemi söylediler. Ama bunu yaparsam onu kendimden uzaklaştıracağımı biliyordum. Connie çok güçlü ve inatçıdır ve yapmak istediğim son şey, onu acele ettirmeye çalıştığım için ona ya da kendime daha fazla kalp ağrısı yaşatmaktı. Basit bir *özür dilemenin* hiçbir işe yaramayacağını, hatta gül göndermenin bile işe yaramayacağını biliyorum. Kafaları kesilmiş olarak geri döneceklerdi. Özür dilemek için ne yapacağımı biliyordum ama zamanı değildi. Kalbimin göğsümden sökülmüş gibi hissetmesi, yırtılması ve şiddetle göğsüme geri itilmeden önce artık zorlukla atana kadar dövülmesi umurumda değildi.

Tek önemsediğim oydu. O

benim önceliğimdi.

O *her zaman* benim önceliğim olacak.

BÖLÜM ELLİ DOKUZ

CONNIE

PLAZADAKİ ŞAMPANYA BARINDA OTURMUŞ, KENDİMİZİ RAHAT BİR SOHBETE KAPTIRMIŞTIK. HİSSETTİK

Dışarıda olmak güzeldi ama aynı zamanda evde Kaleb'le birlikte olmaktan başka bir şey istemiyordum. Babamın ortaya çıkıp dünyamı tam anlamıyla alt üst ettiği günden beri çatı katına geri dönmemiştim. Bir çanta hazırladım ve Reese ile birlikte onun evine doğru yola çıktım. Babam her şeyi berbat ettiğini biliyordu. Ona çok kızgındım ve evinde olmama rağmen o günden beri onunla konuşmadım. Yaptığı şeyle yüzleşmesi gerekiyordu, bu konuda izlediği yol tamamen yanlıştı ve dürüst olmak gerekirse, bu aptalca bir hareketti.

"Bir bardak daha ister misin, yoksa devam edelim mi?" Reese barı dolduran yumuşak caza doğru soruyor.

"Sakinim, akşam yemeği saat kaçta?" Saatime bakarak soruyorum.

"Sekiz on beş, yaklaşık bir saat yirmi dakikamız var." Parmaklarını bardağın sapına dolamadan ve içindekileri boşaltmadan önce omuzlarını silkiyor.

"Hadi, restorana gidelim ve şuradaki barda oturalım," diye gülümsüyorum, bar taburesinden kaymadan önce kendi içkimi bitiriyorum.

"Kulağa iyi bir plan gibi geliyor Stan," diyor Reese tabureden atlayıp kolunu benimkine doladığında.

Plazaya geri dönmek garip hissettirdi, burası benim için çok uzun zamandır evimdi, ama şimdi *eski* ben gibi hissediyordum ve onun geri dönmesini ne kadar istesem de, artık birlikte çalışabileceğimizi sanmıyorum. Beni şekillendiren ve hiç beklemediğim bir şekilde büyümemi sağlayan o kadar çok şey oldu ki, eski halime geri dönmek bana sadece hayatta geriye gidiyormuşum gibi hissettirecekti, ileriye değil.

Bundan sonra sadece ileriye gidecektim. Her seferinde bir adım.

AKŞAM YEMEĞİMİZ ÇOK LEZZETLIYDI VE GECEYI ANILARIMIZI YAD EDEREK GEÇIRDIK.

Orada onunla otururken onu ne kadar özlediğimi ve o zamanlar nasıl olduğumuzu fark ettim. Kaygısız, genç ve en iyi hayatlarımızı yaşıyorduk.

"Dansa gidelim mi?" Şehrin serin havasına adım attığımızda Reese soruyor.

"Evet, aklınızda neresi var?" Titriyorum, içimden büyük montumu getirmediğim için kendime lanet ediyorum.

"Manhattan'ın merkezinde iyi bir kulüp olduğunu duydum, senin için sorun olur mu?" Yüzü dönüp bana bakıyor ve ben de gülümsüyorum.

"Evet, bu konuda iyiyim." Aramızdaki sıcaklığı korumak için onu kendime doğru çekiyorum. "Sanki

Yakında evleniyorsun," diyorum derin bir nefes vererek ve nefesimin önümde olduğunu görebiliyorum, o kadar soğuk.

"Biliyorum," diye mutlulukla iç geçiriyor, "ve bu bana şunu hatırlatıyor," durduğu yerde duruyor, önümde beklerken ellerimi ellerinin arasına alıyor.

Yüzünde bir gülümseme belirirken gözlerim onunkiler arasında gidip geliyor.

"Elbisenin ölçüsünü almamız gerekiyor, nedimemin ölçüsüz bir elbise giymesine izin veremeyiz, değil mi?" Gözleri neşeyle parlarken gülümsemesi genişliyor.

"Baş nedime mi?" Kekeliyorum, kalbim göğsümde hızla çarpıyor.

"Tabii ki baş nedime olmak istiyorsun, değil mi?" Gözlerindeki endişeyi görebiliyorum. "Aman Tanrım, tabii ki istiyorum! Sadece beni istediğinden emin olmak istedim." Gözlerimin dolduğunu hissediyorum.

"Bana sorduğun için teşekkür ederim, senin ve babamın büyük gününün bir parçası olmayı çok isterim."

"Kaleb'i listeye ekledim ama onu çıkarabilirim," diye atıldı Reese, biz birbirimizden ayrılırken.

Başımı iki yana sallıyorum, "Onu bir dakikalığına orada tut... Henüz kararımı vermedim." Gülümsüyorum, yürümeye devam ederken kolumu onunkine bağlıyorum.

"Bayıldım, onu biraz terlet," diye beni dürtüyor ve gülüyor.

"Evet, onun gibi bir şey," midemin düğümlendiğini hissediyorum, onu incitme düşüncesi kalbimi daraltıyor. Reese'e geri dönmeyi ve arkadaşlığımızın sanki aramızdan hiç zaman geçmemiş gibi düzelmesini ne kadar sevmiş olsam da, Kaleb'le birlikte olmayı özlemiştim. Onunla ilgili her şeyi özledim. Bana söylemeden önce tam olarak ne hissettiğini gösteren muhteşem gri gözlerini, sadece benim yanımda ortaya çıkan o güzel gülümsemesini, daha önce hiç kimseye bana gülümsediği gibi gülümsediğini gördüğümü sanmıyorum. Kokusu, ah, sarhoş edici kokusu. Biraz süet ve tatlı bir vanilya ile bağlanmış tütün. Tütünün nereden geldiğini hala bilmiyorum, onu hiç sigara içerken görmedim ama kokusu beni tek başına bağımlısı yaptı. Kalbimin göğsümde teklemesine, atım atım atmasına ve nefesimin boğazımda düğümlenmesine neden olmasını özlüyorum. Onun her şeyini özlüyorum.

Reese'in düğünle ilgili planları hakkında konuşmasını dinliyor, söylediklerine uyarak başımı aşağı yukarı hareket ettiriyor ve garip bir mırıldanma sesi çıkarıyordum ama gerçekten dikkatimi vermiyordum. Aklım Kaleb'deydi. Tek düşünebildiğim onun şu anda ne yaptığıydı. Benim onu özlediğim gibi o da beni özlüyor muydu? Kalbim göğsümde ağır bir şekilde ağrıyordu, ayrı olmamızdan nefret ediyordum ama aramızdaki zamanın bize iyi geleceğini düşünüyorum. Umuyordum.

Acı tadı yutan Reese beni bir kulübün sıcaklığına çekiyor, geçerken kapıcıya bilmiş bir baş selamı veriyor. Sıcaklık beni kucaklarken omuzlarımın düştüğünü hissediyorum. Bu noktadan ayrılmak istemiyordum. Küçük ceketlerimizi vestiyerde kontrol ettikten sonra elini benimkinin üzerine koyuyor ve beni yüksek sesli, gümbür gümbür müziğe doğru merdivenlerden yukarı sürüklüyor.

"İyi misin?" diye bağırıyor gürültünün üzerine

ve ben başımı sallıyorum. "Evet, iyiyim!"

Ama gerçek şu ki, iyi değildim. Burada olmak istemiyordum ama yine de onun için kabul ettim, çünkü içten içe geçen yıl boyunca boktan bir arkadaş olduğum için bunu ona borçluymuşum gibi hissediyorum. Ona nasıl hissettiğimi söyleseydim, gözünü kırpmadan burayı terk edeceğini biliyordum. Ama gitmesini istemedim. Kalbi kırık bir aptal olduğum için gecesini mahvetmek istemedim. Kaleb'e ne kadar derin ve hızlı bir şekilde aşık olduğumu daha önce fark etmemiştim ve bu

beni çok korkutuyordu. Beni kötü anlamda korkutmadı, olabilecek en iyi şekilde korkuttu. Bir uçaktan atlamak üzereyken hissettiğiniz türden bir korku ve sadece o vızıltıyı almak için gökyüzünde serbest düşüş.

Bana böyle hissettirdi. Sanki serbest düşüşteymişim ve sürekli yüksekteymişim gibi.

"Ne içmek istersin?" Reese, vücudu müziğin ritmine göre hareket etmeye başlarken bana soruyor.

"Votka kızılcık!" Bağırıyorum ve o da bana başıyla onay vererek kalabalığın arasına karışıyor. Etrafıma bakıyorum, sürekli onu arıyorum. Neden burada kaldım ki? Onunla gitmeliydim. Bu bir hataydı, burada bu kalabalığın içinde olmak beni korkutuyor. Biri yanlışlıkla bana çarptığında korku şimşek gibi çakıyor içimde. Derinden özür diliyor ama onu görmezden geliyorum, olduğum yerde donup kalıyorum. Avuçlarım terlemeye başlıyor, kalbim göğsümde dört nala atıyor.

"İyisin," diye hatırlatıyorum kendime, bileğimdeki elastik saç bağını çekip tenime çarpmasına izin veriyorum. Tekrar yapıyorum. "Tamamen iyiyim," diye yutkunuyorum, gözlerim Reese'in kaybolduğunu gördüğüm alandan ayrılmıyor. Birlikte kalmalıydık. Ya ona bir şey olursa? Ya bana bir şey olursa? Onu gördüğümde aniden nefes alamadığımı hissederek soluk soluğa kalıyorum, gülümsüyor ve önümde dururken kalçalarını bir o yana bir bu yana sallıyor.

"Connie," sesindeki endişeyi duyuyorum, gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "Evet,"

demeyi başarıyorum ama bu gürültülü müzik yüzünden sesim duyulmuyor.

Beni dinlenme odalarının yakınındaki daha sessiz koridora götürmeden önce içkimi uzatıyor.

"İyi misin?" diye soruyor, elini kolumun üstüne koyuyor ve beni nazikçe, güven verici bir şekilde sıkıyor.

"Ben sadece," diye kekeliyorum, gözlerim ağırlaşan kulübü tararken kelimelerimi çıkarmakta zorlanıyorum.

"Sorun yok, sadece biraz nefes al" diyerek beni rahatlatan Reese, derin nefes alıp yavaşça vermeye başlarken gülümsüyor.

Ona başımı sallıyorum, derin nefes alırken gözlerimi kapatıyorum, onu yansıtıyorum ve gözlerim kapanır kapanmaz tek gördüğüm o oluyor, ruh eşim.

Bir iki dakika sonra gözlerimi yavaşça açıyorum ve Reese orada gülümsüyor, bana bakarken başını hafifçe eğiyor.

"Daha iyi misin?" sesi yumuşak ve yatıştırıcı.

"Evet," diye dudaklarımı yuvarlayarak bir adım öne çıktım. Yalan değildi ama gerçek de değildi.

"Hadi, dans edelim. Kendini çok daha iyi hissedeceksin," diyerek kollarını omuzlarıma doluyor ve beni kalabalık dans pistine doğru götürüyor. Votkamı ve kızılcığımı yudumluyorum ve boş bardağımı geçerken bir masanın üzerine bırakıyorum.

"Susadın mı?" Reese sırıtarak kendi içkisinden büyük bir yudum alıyor.

"Evet, ya da daha çok biraz Hollanda cesareti gibi," içimden gergin bir kahkaha yükseldi, "bir tane daha alalım, gel," elini bara doğru çektim, yalnız gitmiyordum.

Barda duruyoruz ve Reese çalan şarkıya zıplayarak eşlik ediyor ve ben gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Size ne ikram edebilirim?" Barmen dikkatimi çekiyor ve yüzümü ona dönüyorum, gözlerim hızlıca üzerinde gezinirken ona gülümsüyorum. Uzun boylu, iri yapılı, siyah saçlı, siyah gözlü ve tepeden tırnağa dövmelerle kaplı.

"İki votka kızılcık lütfen," diye bağırıyorum barın üzerine eğilerek. Alkolün panik atak krizlerime iyi gelmeyeceğini biliyorum ama akşamı atlatmak için buna ihtiyacım var.

"Anladım," diye homurdanıyor, iki bardak alıyor ve votkayı eklemeden önce buzla dolduruyor.

"Onları ikiye katla!" Reese ona geniş bir gülümseme atarak bağırır. Gözlerini deviriyor, bir ölçü daha eklerken başını iki yana sallıyor. Kızılcıkla doldurup barın diğer tarafına kaydırıyor, ben de kredi kartımı bulmak için çantamı karıştırıyorum.

"Müesseseden," diye homurdanıyor barmen, yan tarafı siliyor ve daha fazla müşteriye hizmet

etmek için sıraya geçiyor. Dönüp Reese'e bakıyorum, o da bana göz kırpıyor ve omuzlarından birini kaldırıyor.

"Teşekkürler!" Sağır kulaklara bağırıyorum, içeceklere uzanıp birini Reese'e uzatırken gülümsüyorum.

Tanıdık bir ritim hoparlörlerden yükselirken gözleri açılıyor *Machine Gun Kelly - Maybe* odayı doldurmaya başlıyor ve dans pisti patlıyor. Bardağı dudaklarıma götürerek büyük bir yudum alıyorum ve dans etmeye başlıyorum. En son ne zaman bu kadar kaygısız hissettiğimi ve sadece dans ettiğimi hatırlamıyorum. Reese bir aşağı bir yukarı zıplıyor, şarkı sözlerine eşlik ediyor. Elime uzanıyor, beni döndürüyor ve zıplayıp dururken gülüyorum, tüm pist aynı şeyi yapıyor.

"Her şeyin gitmesine izin veriyormuşum gibi hissediyorum!" Müziğin üzerine bağırıyorum ve Reese bana bakıyor.

"Güzel! Bu seni çok daha iyi hissettirecek," bir an için yavaşlıyor, "ne zaman çok fazla gelirse, sadece bu anı hatırla ve dans et."

Gülümseyerek kolumu boynuna doladım ve onu kendime çektim, "Seni seviyorum!" "Ben seni daha çok seviyorum," diyerek beni sıkıyor, "Sana minnettarım."

Başka bir şarkı çalmaya başlamadan önce müzik azalmaya başlıyor, ayrılıyoruz ve kalçalarımı ritimle bir yandan diğer yana sallarken kolumun havaya kalkmasına izin veriyorum, aniden bir elin kalçamın etrafında hareket ettiğini hissediyorum, sert bir vücuda geri çekilmeden önce karnımın üzerinde yayılıyor. Gözlerim açılıyor ve donup kalıyorum, Reese bana bakmak için yüzünü kaldırıyor ve kendi gözleri de açılıyor.

Eli tutup çekiyorum, dönüyorum ama bunu yaparken geri adım atıyorum, ancak kim olduğunu gördüğümde rahatlıyorum.

Callaghan.

"Cal!?" Ağzım bir karış açık, gözlerim onun üzerinde gezinirken kafamdan fırlayacak gibi oluyor. İyi görünüyordu. "Selam tatlım! Nasılsın bebeğim?" diye soruyor, bana doğru adım atmadan önce ve bana
bir kucaklama.

"Oraya geliyorum," diye yavaşça başımı sallıyorum ve elini omzumda hissettiğimde gözlerimin bir an için ayaklarıma kaymasına izin veriyorum.

"Zor oldu, yalan söylemeyeceğim..." ellerini başının arkasında gezdirip yana yatırıyor. "Rox ve beni gerçekten sarstı."

Onun ve Rox'un Tryst'in yaptıklarını nasıl izledikleri aklıma geldikçe midem düğümleniyor. Gözlerim yana kayıyor ve Rox'un yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yaklaştığını görüyorum.

"Tatlım," beni kucaklamak için kendine çekmeden önce gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor.

"Hey," diye elimi kaldırdım, sonra Reese'e daha yakın olmak için bir adım geri çekildim. Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bir şeyler ters gidiyordu. Bunu içimin derinliklerinde hissettim. Reese beden dilimi anlamış olmalıydı çünkü parmakları benimkilerle birleşmişti.

"Size bir içki getirebilir miyiz? Sonra da akşamınızı geçirmenize izin veririz." Callaghan'ın gözleri ben ve Reese arasında gidip gelirken gülümsemesi yavaşça büyüyor.

Başımı Reese'e çeviriyorum, ne yapacağımdan emin değilim ve saniyeler geçtikçe aceleyle "Evet, elbette" diyorum.

"Harika! Arka taraftaki kabindeyiz, git otur, seninle orada buluşuruz," diye göz kırpıyor Cal ve midemin bulandığını hissediyorum. "Ne içiyorsun?"

"Kızılcık suyu," diye gülümsüyorum, yalan dilimden kolayca kayıyor.

"İki kızılcık suyu hemen geliyor," diyerek başını hafifçe sallıyor ve iki parmağıyla beni

selamlıyor.

Yavaşça alana doğru yürüyoruz, Rox arkamızda. Kırmızı iplerle çevrili alana yaklaştığımızda duruyoruz, Rox yanımızdan geçip kapıyı açıyor.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, yükseltilmiş VIP alanına çıkıyorum, Reese de arkamdan geliyor. Birlikte oturuyoruz, Rox masanın diğer tarafında oturuyor, gözleri benimle Reese arasında gidip geliyor.

"İkiniz de taş kesilmiş görünüyorsunuz," diye derin bir kahkaha atıyor ve ben omuzlarımı silkiyorum. "Belki de sana güvenmediğim içindir," diye dudaklarımı yalıyorum, ses tonumdaki kin belli oluyor.

"Ben ne yaptım?" diye soruyor ve sözlerimden yaralandığını belirtmek için elini göğsüne bastırıyor.

"Eğer bilmiyorsanız, o zaman bu daha da büyük bir sorun, değil mi?"

Başını çevirip Cal'ın içkilerimizi tuttuğunu ve almamız için bize uzattığını görüyor. Reese onunkini aldı, sonra benimkini uzattı.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, gözlerim içkime kayıyor ve içimi bir tedirginlik kaplıyor. Masaya sessizlik çöküyor ve Reese'in içkisini bir dikişte bitirişini izliyorum.

"İç aşkım, tuvalete gitmem lazım" diye gülümsüyor ama bunun bana ihtiyacımız olduğunu söylemenin bir yolu olduğunu biliyorum.

Dışarı. Benimkinden bir yudum alıp masaya koyuyorum.

"Her ne kadar bu çok hoş olsa da, ikinizle de konuşmaya hazır değilim. Onun istediğini yapmasına izin verdin.

Onu durdurabilirdin ama hiç yapmadın. İkiniz de hayatımın en kötü günlerini sürekli hatırlatıyorsunuz ve ben bunun hatırlatılmasını istemiyorum. Hatırlanmasına izin vereceğim tek şey erkek arkadaşımı kaybetmenin verdiği keder. Ölmeden önce kim olduğu umurumda değil, o Tryst'i tanımıyordum. Ben yıllar öncesinin Tryst'inin yasını tutuyorum, bana asla ve *asla* onun hissettirdiği gibi hissettirmeyecek olanın." Ve böylece ayağa kalkıyorum, Reese de benimle birlikte. "Üzgünüm, sizinle daha fazla konuşmak için kalamayacağım, sadece istemiyorum," Reese alandan inerken omuzlarımı silkiyorum ve ben de onu takip ediyorum. "Kendinize iyi bakın," alt dudağımın içini kemiriyorum, sinirlerim sürekli bir dalga döngüsü gibi içime çarpıyor. Arkama bakmadan dönüyorum ve kalbimin göğsümde attığı gümbürtüyü duymazdan geliyorum.

Tuvaletin kapısını iterek içeri girdiğimde içimi bir rahatlama kaplıyor. İçeri girdikten sonra lavabolara doğru yürüyüp parmaklarımı kenarlarına doluyorum.

"Bir şeyler ters mi gitti, yoksa bana mı öyle geldi?" Başımı kaldırıp Reese'in arkamdaki aynada bir ileri bir geri volta attığını görerek soruyorum.

"Hayır, hayır, kesinlikle bir şeyler ters gidiyordu," diye başını salladı ve iki kızın tuvaletten çıkmasına izin vermek için kenara çekilirken olduğu yerde durdu, böylece şimdi sadece biz vardık.

"Cal'a güvenmiyorum; Rox, eğer gerekirse güvenebileceğimi düşünüyorum... ama Cal'la ilgili bir şey beni rahatsız etti. Tryst'i bir kızla sevişirken yakaladığım gece beni öpmeye çalıştı." Başımı iki yana sallayarak dönüyorum ve başımı arkaya yatırıyorum. "Daha fazlasını yapmaya çalıştı, ama Kaleb ortaya çıktı," anı beni sular altında bırakırken bir kahkaha atıyorum, "tabii ki yaptı," Reese'e odaklanırken başımı öne eğiyorum. "Tuvaleti kullanmama izin ver, sonra gitmemiz gerektiğini düşünüyorum, ya sen?" Çantamı Reese'inkinin yanına, tezgâhın üzerine koyuyorum.

"Evet, yüzde yüz. Evde rahatlayıp film izleyebilir miyiz? Akşamı senin odanda bir şişe şampanyayla bitiririz? Pijama partisi yapabiliriz," diye gülüyor aynada rujunu tazelerken.

"İşte bu bir plana benziyor," diye gülümsüyorum ve banyoya girip kapıyı arkamdan kilitlerken ona göz kırpıyorum.

"Sanırım bir Rom-Com izlememiz gerekiyor, sen ne dersin?" diye soruyor, kapının altından spor ayakkabılarını görebiliyorum.

"Evet! *Morgan'ları duydun mu?*" Tuvaletten kalkıp sordum.

"Hayır! Kim onlar? Onlara ne oldu?" Reese cevap veriyor ve ben kahkahalara boğulup sifonu çekiyorum.

"Bu bir film seni aptal! *Sarah Jessica Parker ve Hugh Grant*'in oynadığı *bir film*." Tuvaletin

kapısını açıp sallarken içimden kahkahalar yükseliyor, yerde yatan Reese'i gördüğümde yüzümdeki renk uçup gidiyor.

"Kahretsin!" Ona doğru koştum ve sırt üstü yatırdım. Gözleri kapalı, parmaklarımı altında tutuyor

Yumuşak nefesini burnumda hissedebiliyorum, parmaklarımı boynuna bastırdığımda hızla atan nabzını hissediyorum. "Reese," onu usulca sarsıyorum, görmezden gelmeye çalışırken gözlerim yaşarıyor. "Reese," arkamda ayak sesleri duyup Callaghan'ı görmek için üst tarafımı çevirdiğimde panikle yakarışlarım daha da yükseliyor.

"Ne yaptın sen?" Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor.

"Üzgünüm bebeğim, onu durumdan uzaklaştırmak zorundaydım, çünkü tatlım, o bir sorun olacaktı," sırıtıyor, gözleri yerdeki cansız Reese'e kayıyor, "ve yoldan çekilmesi çok kolaydı, o içkiyi su gibi batırdı," gözlerinde beni gerçekten taşlaştıran bir karanlık görüyorum. "Ama sen..." bana doğru bir adım atıyor ve ben donup kalıyorum.

"Yanıma yaklaşma," diye bağırıyorum, tökezleyerek ayağa kalkıyorum. Kaçmaya çalışmak için yavaşça çantama bakıyorum ama hiç şansım yok. Öne doğru hamle yapıyor, ben çığlık atarken beni yakalıyor ama eliyle ağzımı kapatıyor. Dişlerimi derisine geçirebilmek için ağzımı açmaya gidiyorum ama bu düşünce aklımdan geçer geçmez parmakları saçlarımı bir avuç dolusu düğümlüyor ve yüzümü sertçe leğene çarpıyor. Acı içime işliyor ama oda karanlığa gömüldüğünde kısa sürede kayboluyor.

ALTMIŞINCI BÖLÜM

KILLIAN

BIR FINCAN ÇAYLA KANEPEDE OTURURKEN BILEĞIMI KENDIME DOĞRU ÇEVIRIP SAATE BAKIYORUM. SAAT on bir olmuştu. Telefonuma uzanıp Reese ve Connie'nin konumunu gösteren uygulamamı kontrol ettim. Hâlâ kulüpteler. Gülümsüyorum, Connie bana kızgın olsa da Reese'le arkadaşlıklarını yeniden kurmalarına seviniyorum. Reese onsuz çok mutsuz ve yalnızdı. Harika bir ilişkimiz var ama bazen bir kızın en iyi arkadaşına ihtiyacı olur.

Gözlerim monitöre kayıyor ve Celeste'nin mışıl mışıl uyuduğunu görüyorum ve kalbim göğsümde güm güm atıyor. O küçük kıza duyduğum sevginin bende yarattığı hisleri kelimelere dökmek bile çok zor. Connie'yi tüm kalbimle sevdim ama çok şey kaçırdım ve bu benim dışımda kimsenin hatası değildi. Reese'e çocuk istemediğimi söylediğimi düşününce, avuç içimi göğsümde ovuşturarak belirginleşen acıyı biraz olsun dindirmeye çalıştım. Küçük yüzü gözümün önünde üzüntüye boğuldu ve şimdi tek düşünebildiğim onu tekrar hamile bırakmak.

Telefonum çalmaya başladığında düşüncelerimden sıyrılıyorum, Duncan'ın adı beliriyor. Kaşlarım çatıldı ve kalbim teklemeye başladı.

"Duncan," ayağa kalkıp çay bardağımı bardak altlığı olmadan sehpaya koyarken sesim alçak çıkıyor, Reese eve geldiğinde bir yüzük izi varsa ölmüş olacağımı çok iyi biliyorum. Hemen bir tane kapıyorum, sonra da gülümseyerek fincanı üzerine koyuyorum. Küçük kazançlar.

"Killian, kahretsin," nefes nefese kalmış, paniği sesinden belli oluyor.

"Ne oldu?" Elimi saçlarımda gezdirirken aniden çılgına döndüm, parmaklarım bir avuç saçı kavrayıp kökünden çekiştiriyordu.

"Senin kızın daha önce geldiğini gördüm, tuvalette bayılan bir kız olduğuna dair ihbar aldık... Bu Reese, dostum."

"Lanet olsun!" Telefonda bağırıyorum.

"Uyandı ama senin için ağlıyor. Ne kadar çabuk gelebilirsin?" diye soruyor, çenem gergin, dişlerim sürekli sıkmaktan ağrıyor.

Saatime baktım, "Bana on beş dakika ver. Ona su getir, lanet olası bir ambulans çağır. Connie nerede?" Hat sessizliğe bürünüyor ve telefondan onun nefes nefese hırıltılarını duyabiliyorum.

"Birlikte olduğu kız benim kızım."

"Hiçbir fikrim yok, başka bir kız yoktu," ve kalbim göğsümden aşağı düşüyor, gözlerim kafamda tekrarlanan kelimelerle genişliyor.

"Elimden geldiğince çabuk orada olacağım," diyerek telefonu kapattım ve Reese'in annesi Liz'in numarasını çevirdim. "Killian, hayatım her şey yolunda mı?" diye soruyor annesi, uykusu sesinden belli oluyor.

"Evet iyi, sadece Celeste'ye göz kulak olmanız için Mateo ile sana ihtiyacım var. Kızların gittiği

kulüpte bir sorun çıktı."

"Onlar iyi mi?"

"Evet," diye homurdandım, ona yalan söylemekten nefret ediyorum ama panik yaratmak da istemiyordum.

"On dakika içinde orada olacağız." Hışımla mutfağa girip anahtarlarımı alırken ve koridorda bir aşağı bir yukarı volta atarken telefonu kapattım.

Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Connie'nin telefonu hâlâ kulüpte görünüyordu ve aniden boğazıma bir safra kaçtığını hissettim. Gözlerimi kapatarak yutkunuyorum ve midemin derinliklerinde sürekli dönen mide bulantısını görmezden gelmeye çalışıyorum.

Liz ve Mateo on dakika sonra kapıdan içeri daldılar; onlara küçük bir gülümseme veriyorum ama gözlerim onlara bilmek istemedikleri her şeyi anlatıyor.

"Hemen döneceğim," diye hafifçe başımı sallayarak yanlarından hızla geçip merdivenleri atlıyorum. Kaldırımda koşarken ayaklarım kaldırımı dövüyor ve arabama ulaşıp içine giriyorum. Zihnim aşırı hızda çalışıyor, adrenalin kısa sürede içimde dolaşan korkunun yerini aldı. Vitesi boşa alıp direksiyonu kırıyorum, pedala basıp kulübe doğru ilerlerken omzumun üzerinden bile bakmıyorum. İstenmeyen düşünceler beni istila ediyor, ama onları kafamdan ne kadar uzaklaştırırsam uzaklaştırayım, hala orada beni rahatsız ediyorlar.

Yol kısa ve hızlıydı, kim bilir kaç tane kırmızı ışık atladım. Kenara çekilmediğim için minnettarım. Bu gece biri beni gözetliyor olmalı ve ben kim olduğunu çok iyi biliyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum kaldırıma yanaşıp arabayı terk ederken ve kapıyı çarparak kapatırken.

Biri bana "Hey, oraya park edemezsin!" diye bağırıyor ama ben ağır adımlarla kulübe doğru yürürken onları tersliyorum.

Duncan orada beni karşılamaya hazır, "Patron," diye başını sallıyor.

"Nerede o?" Onu görmezden geliyorum, buraya iş için gelmedim. Reese için buradayım.

"İkinci kattaki ofis," diye başımı sallıyorum, merdivenleri koşarak çıkıyorum ve ikişer ikişer çıkıyorum, ikinci kata ulaştığımda kulaklarımdaki kan gümbürtüsünü duyabiliyorum, kalbim göğsümde güm güm atıyor, kapıyı duvara çarpacak şekilde iterek açıyorum.

Gözlerim titreyen Reese'e takılıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülmeye devam ederken gözleri kıpkırmızı olmuş.

"Ah, bebeğim," diye ona doğru koşuyorum, güzel, gözyaşı lekeli yüzünü ellerimle kavrarken dizlerimin üzerine çöküyorum. Başparmağımı yanaklarında gezdirerek gözyaşlarından birkaçını yakalamaya çalışıyorum.

Gözlerim kulübün güvenlik kamerasının titreyen görüntüsüne takıldığında ve kızımın cansız bedeninin tanımadığım bir adam tarafından kulüpten çıkarıldığını gördüğümde aniden öfke beni tüm gücüyle tüketiyor.

"Bunu kim yaptı lan?" Gözlerim burada çalışan güvenlik ekibinin üzerinde gezinirken soruyorum. Yavaşça ayağa kalkıyorum, bacaklarımın altımda bükületeceğinden endişeleniyorum. "BUNU KIM YAPTI?!" Yüksek sesle bağırıyorum, boynumdaki damarlar şişmiş, kaşlarım sürekli çatık olduğu için alnım kırışmış. Reese önümde hıçkırıyor ve öfkem yavaşça kayboluyor.

"O pisliğin bu kulübe nasıl girdiğini, nişanlıma ve *bana* nasıl uyuşturucu verdiğini bilmek istiyorum.

ve kimse farkına varmadan lanet kapıdan sıvışın!" İşe yaramaz

bok çuvallarından biri "Bilmiyoruz" diye bağırıyor.

"Siktir git," diye homurdanıyorum Reese'e odaklanırken, "bebeğim, bunu kimin yaptığını hatırlıyor musun?" Başını sallıyor.

"Callaghan'dı. Tryst'in grup arkadaşı, bana daha önce New York'ta Chord'un konserlerinden birinde onunla bir şeyler yapmaya çalıştığını ama Kaleb'in gelip onu durdurduğunu söyledi." Ona sarıldığımda titriyor, "Killian, korkuyorum." Eğilip alnına yumuşak, kalıcı bir öpücük konduruyorum.

"Onu bulacağız," diye mırıldanıyorum tenine karşı, dudaklarım alnına bir kez daha bastırmadan önce, "Söz veriyorum."

Telefonumu arka cebimden çıkarıp onun adını buluyorum. Telefonumu yavaşça kulağıma götürüyorum, ilk çalışta cevap veriyor.

"Ne?" Kaleb'in sert sesi anında beni ayağa kaldırıyor.

"Senden hoşlanmıyorum, uzaktan bile..." Reese'i teselli ederken derin bir nefes alıyorum, kızımın cansız bedeninin kalabalık New York sokaklarına taşınmasını tekrar tekrar izlerken gözlerim ekrana kilitleniyor. Beni boğmaya çalışan duygularımı görmezden gelmeye çalışırken gözlerim yaşlarla doluyor. "Ama yardımına ihtiyacım var."

ALTMIŞ BİRİNCİ BÖLÜM

KALEB

"YAVAŞLA AMINA KOYAYIM," DIYE ISRAR EDIYORUM, KENDI PANIĞIM IÇIMDE AKIYOR.

duydum. Elbette onu doğru duymamıştım. "Tekrar söyle, ne oldu?" Ofisimde otururken zihnimin bana oyun oynaması için dua ediyordum. Her gece geç saatlere kadar çalışıp Amora'yı bir an önce buraya getirebilmek için bir plan yapmaya çalışıyorduk.

"Biri Connie'yi uyuşturup kaçırmış," derken ne kadar telaşlı olduğunu duyabiliyorum, kalbim göğsümde patlayıp bin parçaya bölünüyor. Öfke damarlarımda zehir gibi dolaşıyor, telefon elimden kayıp ağır çekimde yere düşerken, fayanslara çarptığını duymadan önce gözlerimden kırmızı ışıklar saçılıyor. Kulaklarımı tiz bir çınlama dolduruyor ve etrafımdaki sesler yavaşça bulanıklaşıyor. Nefes alamıyorum, ciğerlerim sanki göğsümün derinliklerine bir bıçak saplanmış gibi geriliyor ve yanıyor, gidebildiği yere kadar bükülüyor ve kendi nefesimde boğulurken beni sarıyor.

"Kaleb," diye uzaktan bir ses duyuyorum ama hareket edemiyorum. Olduğum yere demir atmışım, bacaklarım ağırlaşıyor. Olduğum yerde sallanırken kafamın içindeki sesler, içinde bulunduğum lanet olası kafamdan çıkmam için bana bağırıyor.

"Dostum," ses netleşiyor ve kimin sesi olduğunu biliyorum. Keaton.

"Kardeşim," diye soluyorum, gözlerim karşımdakine odaklanıyor, "lanet olsun, bu Connie." Gözleri tekrar benimkilere dönmeden önce Titus ve Nate'e bakmasını izliyorum.

"Ne oldu?" Keaton'ın gözleri yuvalarından fırlıyor ve yüzündeki korku açıkça belli oluyor.

"Reese, Callaghan adında birinin onu kaçırdığını söyledi." Sözcükleri çıkarmakta zorlanıyorum, kelimelerimin üzerinde tökezlerken aptal gibi kekeliyorum.

"Nate!" Keaton öfkesi onu tüketirken benden uzaklaşıyor. Nate'in kulaklıklarını takmış, kendi küçük dünyasında, odada yaşanan yıkıcı kaostan habersiz bir şekilde oturduğu yere doğru yürürken adımları uzun. Keaton kulaklığını kafasından çekip çıkarır ve masanın üzerine fırlatır.

"Ne oluyor lan?" Nate kaşlarını çatmış, gözlüklerini burnuna doğru iterken saçlarını alnından uzaklaştırıyor.

Aramızdaki mesafeyi kapatırken Keaton, "Kalk Connie'nin telefonu," diye tersliyor, Titus'un eli omzumda, güven verici bir tavırla sıkıca kavrıyor.

Nate bilgisayarında bir şeyler tıklıyor ve ben onun yerini görür görmez, Keaton ve Titus peşimde olduğu halde ofisten dışarı fırlıyorum.

"Burada kal," diye bağırıyorum, arabamın kilidini açarken dönüp ikisine de işaret ediyorum. "Hiç şansın yok, bunu yalnız yapmayacaksın."

Elimi saçlarımın arasından geçirirken hayal kırıklığımın üzerime çöktüğünü hissediyorum.

"Birinizin Nate ile kalması gerekiyor, burada onunla birlikte birine ihtiyacım var," derken sesim

çatlıyor ve

Birden bir duygu dalgasının bana çarptığını hissediyorum. Yumruğumu dudaklarıma götürerek gözlerimi kapatıyorum ve kendimi toparlamaya çalışıyorum ki ellerimin yüzüme dolandığını ve beni tuttuğunu hissediyorum.

Gözyaşı dolu gözlerimin Keaton'a kaymasına izin verdim, onun gözleri de kırmızı çerçeveliydi.

"Ben kalırım," Titus'un derin sesi büyük yeraltı otoparkında yankılanıyor ve başımı sallıyorum. Burnumu çekerek boğazıma takılan yumruyu yutuyorum ve topuklarımın üzerinde dönüyorum, Titus'un seslendiğini duyduğumda arabaya doğru yürürken Keaton'ın kolu omzuma sarılıyor.

"Kaleb!" Omzumun üzerinden ona bakarak duraklıyorum. "Kızımızı eve getir," diye başını sallıyor, ben de başımı sallıyorum.

"Gidip kızımızı alalım," diye homurdandığını duyuyorum Keaton'ın ve karnımdaki ateşin patladığını hissediyorum. "Hadi gidip onu alalım."

CONNIE'NIN TELEFONUNUN GÖRÜNDÜĞÜ KULÜBE DOĞRU OLABILDIĞINCE HIZLI SÜRÜYORUM, KALBIM SIKIŞIYOR

Killan'ın arabasının tamamen terk edilmiş olduğunu varsaydığım şeyin arkasına yanaşıyorum ve motoru kesiyorum.

Keaton arabanın kapısını çarparak kapatırken gözlerini devirerek, "Güzel park," diye alay ediyor.

"Dostum, karısı bayıltıldı ve kızı kaçırıldı," son kelimeleri söylemek bile midemden safranın yükselmesine ve boğazımın yanmasına neden oluyor. Keaton beni hâlâ kalabalık olan kulübe kadar takip ederken ağzını sıkı tutuyor. Beni bir aşağı bir yukarı süzen iri yarı bir kapıcı görüyorum.

"Killian'ı arıyorum."

"Ya siz?" mikrofona konuşurken gözlerini benden kaçırıyor, "Evet patron, burada seni görmek isteyen biri var..." Başını sallayışını izliyorum, gözleri benimkilerle buluşuyor ve dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Parasını öderken kızını beceren adamı göndermemi söyledi."

"Ona bir amcık olduğunu söyle," diye homurdanıyorum, o arkamdan seslenirken yanından geçip gidiyorum.

"İkinci kattaki ofis, yavşak herif," diye yüksek sesle ve alçak sesle kıkırdaması yankılanıyor. Homurdanıyorum, onu tersliyorum ve Killian'ın bulunduğu yere ulaşmak için merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum.

Tepeye ulaştığımda nefes nefese ofise girdiğimde Reese'in gözyaşları içinde oturduğunu ve Killian'ın onu teselli ettiğini görüyorum.

"Yeterince uzun sürdü," diye gözlerini deviriyor Killian bana.

"Başlama şimdi bana, nerede lan o?" Hışımla odaya dalıyorum, Connie'nin dışarı taşınan gevşek bedenini izlerken gözlerim ekrana sabitleniyor. "Callaghan pisliği," Keaton'ın omzumu tuttuğunu hissettiğimde yumruklarımı yanımda birleştiriyorum.

"Nefes al," diyor alçak sesle, böylece sadece ben duyabiliyorum.

Yavaşça nefes alırken gözlerimi bir anlığına kapatıyorum.

"Nerede o?" Killian'la yüzleşmek için döndüğümde çenemi sıkarak homurdanıyorum. Sert yüz ifadesinin yavaş yavaş kaymaya başladığını ve ne kadar savunmasız hissettiğini gösterdiğini izliyorum.

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf ediyor sonunda, "Onunla ilgili bir ipucu bulamıyorum, sanki ortadan kaybolmuş gibi."

Başımı iki yana sallıyorum, "Buna izin vermeyeceğim." İleriye doğru itiyorum, işe yaramaz güvenlik görevlisini koltuğundan çekiyorum ve oturup aynı klibi tekrar tekrar oynatıyorum. "Diğer

kameralar nerede?" Cal'ın kulübün soluna doğru kaydığını görünce soruyorum. Koltuğumda dönüp diğer işe yaramaz heriflerle yüzleşiyorum. Sadece birbirlerine bakıyorlar. "Eee!?" Bağırıyorum, sesim duvarlarda yankılanıyor ve onları zıplatıyor, gözlerim Killian'a takıldığında koltuğumda dönüyorum, "Kendine bir iyilik yap dostum, her şey bittiğinde kendine yeni bir güvenlik bul. Zaman kaybı, işe yaramaz amcıklar."

Sandalyemde dönüyorum ve bilgisayara tıklıyorum.

"Söyle ona," diye çıkışıyor Killian, sesi odanın içinde gümbür gümbür yankılanıyor. "Killian!" Reese onu azarlar gibi seslenir.

"Sokak kamerası için bilgisayar sürücüsünü kontrol edin, bir şeyler yakalamış olabilirler" diyor sıska muhafızlardan biri sonunda.

"Teşekkür ederim," diyorum sakince.

Klasörler arasında gezinirken, sokağın aşağısını gösteren kameraya ulaşıyorum.

Alay ediyorum, "Ne kadar pasaklı, işe yaramaz bir amcık." Homurdanıyorum, arka dişlerim gıcırdarken telefonumu çıkarıp ekranın fotoğrafını çekiyorum, sonra Titus'un adına basıp onu aramadan önce görüntüyü gönderiyorum. Telefon çalmıyor bile ama o açıyor.

"Titus, Nate'e gönderdiğim resimdeki plakayı araştırmasını söyle. Bu adam ya gerçekten aptal ya da gerçekten zeki. Her iki durumda da bulunmak istiyor." Telefonu kapattım ve masadan uzaklaştım.

Sağlık görevlilerinin Reese'i kontrol etmek için koşuşturmalarını izliyorum ve her ne kadar kalıp iyi olduğundan emin olmak istesem de Connie'nin iyiliği için benim de gitmem gerekiyor.

"Ben gidiyorum," diyorum odadakilere, Killian'la göz göze gelmekten kaçınarak. "Bensiz gidemezsin, o benim *kızım*."

"Ve o *benim,*" *diye* homurdanıyorum*,* elimi hayal kırıklığı içinde saçlarımda gezdiriyorum. Boynumu iki yana sallayarak bakışlarımı Killian'a sabitliyorum. "Eşyalarını topla, gidelim."

Reese'e bakarken onu izliyorum ve Reese başını sallıyor, opal gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Kendine dikkat et," diye fısıldıyor adam önünde diz çöküp onu usulca öperken.

"Seni seviyorum."

"Seni seviyorum," diye tekrarlıyor adam ayağa kalkıp ofis kapısına doğru yürürken. Onu takip ediyorum ve tam kapıya geldiğimde bir an durup dönüyorum.

"Keaton, Reese ile kal."

"Ama," diye kekeliyor, sözlerim ona çarptığında gözleri büyüyor.

"Aması yok, Reese'le kal." Başımla onaylıyorum ve ondan ters bir yanıt almadığıma şaşırıyorum. "Teşekkür ederim." Killian'la birlikte ofisten çıkıp altımızdaki caddeye doğru yürümeden önce derin bir nefes alırken sesim alçak çıkıyor.

Arabasının kilidini açan Killian'a "Hızlıca bir yere uğramam gerekiyor," diyorum ve arabaya binip kapıyı çarpıyorum. "Sadece nereye gitmemiz gerektiğini söyle," diyor, Range Rover'ının motorunu çalıştırıp arabayı çekmeden önce.
kaldırımdan.

Başımı sallayarak adresi navigasyon cihazına giriyorum, o da arabayı yolda döndürüp gideceğimiz yere doğru ilerliyor.

Kalbim boğazımda, damarlarımda adrenalin pompalanıyor. Ne yapmam gerektiği ya da kime yapmam gerektiği umurumda değil. Ona sağ salim ulaşmak için dünyayı yakıp kül edebilirim ve bunu yapmak için kimi ateşe vermem gerektiği umurumda bile değil.

ALTMIŞ İKİNCİ BÖLÜM

CONNIE

MORARMIŞ VE AĞIRLAŞMIŞ GÖZ KAPAKLARIM ÇIRPINARAK AÇILIRKEN IŞIK YAVAŞÇA IÇERI SÜZÜLÜYOR, DENERKEN GÖRÜŞÜM BULANIKLAŞIYOR

bir şeye odaklanmak için. Başım sanki bir mengeneye sıkışmış gibi hissediyorum, içimde ezici bir acı var ve irkilmeme neden oluyor.

"Merhaba," diye mırıldanıyorum, gözlerim az ışıklı odaya odaklanmaya başladığında. Ağrıyan kollarımı hareket ettirmeye çalışıyorum ama ancak başımı yavaşça arkaya yatırdığımda bileklerimin birbirine bağlı olduğunu fark ediyorum ve vücudum ağırlaşıp halsizleşirken sızlanıyorum. Yavaşça aşağıya bakıyorum, hala elbisemi giymişim, beyaz spor ayakkabılarım kanımla lekelenmiş, bacaklarım kelepçeli ve geniş. Karnım dönüyor.

Reese'in tamamen cansız bir şekilde yerde yattığını gördüğümde paniğe kapılıyorum.

"Reese!" Bağırıyorum, sesim kısık ama tek duyduğum bu büyük, boş odada yankılanan acınası sesim.

Bağları çekmeye çalışıyorum ama tek yaptığım onları daha da sıkılaştırmak ve derimi kesmek oluyor.

"Kahretsin," diye tıslıyorum, nerede olduğumu anlamaya çalışırken. Kafam bulanık ve boşlukları doldurmakta zorlanıyorum. "Yardım edin!!!" Tekrar çığlık atıyorum, sesim çatlıyor. Susadım, ağzım ve boğazım kurudu. Kapı kolunun hafifçe indiğini gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, Callaghan'ın hastalıklı bir sırıtışla odaya girdiğini gördüğümde korkudan tüylerim diken diken oluyor ve birden kulüpteki anılar midemi düğümlüyor.

Kapıyı sessizce kapatıp yavaşça bana doğru yürürken "Sen bir pisliksin," diye bağırıyorum.

"Öyleyim, teşekkür ederim." Sanki iltifat ediyormuşum gibi başını sallıyor, sonra önümde duruyor, parmağı yanağımda geziniyor, tüylerim diken diken oluyor ve yüzüne tükürüyorum. Yanağındaki tükürüğümü yavaşça silerken eli tenimden çekiliyor ve gözleri tekrar bana dönmeden önce sırıtıyor.

"Yakında burada olacaklar," diye boğuluyorum, şu anda içimde titreşen duyguları ona göstermemeye çalışıyorum. Parmağını benden çekiyor ve yumuşak, şeytani bir kıkırdama çıkarırken başının öne düşmesine izin veriyor.

"Ah, tatlım," diyerek alt dudağını üzgün ve büzük bir alt dudağı taklit etmeye çalışıyor. Midemin derinliklerinde dönen mide bulandırıcı korkuyu hissederken gözlerim onunkiler arasında gidip geliyor. "Gelmiyorlar..." diye kıs kıs gülüyor, eli o kadar hızlı ileri uzanıyor ki parmaklarının yanaklarıma sertçe battığını hissedene kadar fark etmiyorum bile. Gözlerim sulanmaya başlıyor, içimden açıkça sızan paniği gizleyemediğim için burnumdan sert ve düzensiz nefesler alıyorum.

"*Günlerdir* buradasın ama denemediler bile. Şimdiye kadar seni uyuşturdum. Sanırım hepsi

senin sebep olduğun dramdan bıktı. Önce sevgili babandan kaçıyorsun çünkü bir fahişenin çocuğu olduğunu öğreniyorsun, bu söz doğrudur... elma ağaçtan uzağa düşmez," diye sırıtıyor, "sonra bir fahişe hayranı olmaya çalışıyorsun ve Tryst sana tüm

"Yüzü bana yaklaşıyor ve dilini saran güçlü alkolle karışan nefesinin bayatlığı gözlerimi sulandırıyor. "Onu uyuşturucuya alıştırdım, her şeyi ben başlattım," dudaklarını yalıyor, yüzünde mide bulandırıcı bir sırıtışla gururlu görünüyor "Tryst bize senin frijit küçük bir kaltak olduğunu söyledi, bir horoz alaycısı, ama seni bir kez elde ettiğimde, istediğim her şeyi yapacağını biliyordum. Sen benim saplantımsın, *her hareketini* takip ettim." Hafifçe geriye doğru sendeliyor ama parmakları tenime daha derin giriyor ve anında morarıyor. "Ve sonra Tryst..." alt dudağını yalıyor, karanlık, tehditkâr gözleri odanın içinde zıplıyor, "trajik, Tryst," ve yüzünde kanımı donduran mide bulandırıcı gülümsemenin genişlemesini izliyorum.

"O da başka bir kolay hedefti. Elbette kimse farklı bir şey düşünmezdi. Kırık bir çocuğun trajik hikâyesi. Ama ben olduğumu bilmeni istedim, yani neden tüm ilgiyi onun çekmesine izin vereyim ki?" itirafı midemi bulandırdı ama şaşırmadım. "Seni becerirken izlerdim, izlerken kendimi döverdim. Sonra bize canlı şov yaptı, Rox onu durdurmam için bana yalvardı ama neden durdurayım ki?"

Tutuşunun altında kıvranıyorum, bağlar tenimi sıkıştırıyor, o daha da sıktıkça gözlerim yaşlarla doluyor, dişlerim ağzımın içindeki yumuşak eti ısırıyor ve metal tadı alıyorum, bana kendimi kanattığımı söylüyor.

"Ve şimdi buradasın, sana sahibim, lanet olsun çok kolay oldu." Dudaklarını kulağımın kabuğuna bastırıyor ve derime sürtündüklerini hissediyorum, ürperiyorum, "Ve seninle benim aramda," gülümsemesinin dudaklarını kıvırdığını hissediyorum, "Her santimini becerdim, çok ıslaktın ve tadın," ağzını kulağımdan çekiyor ve fark etmemiştim bile ama gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyordu. Başımın arkasını tutup gözyaşlarımı yalamadan önce yanaklarımdaki tutuşu gevşedi. "Lanet olası nefis," diye nefes alıyor, gözleri karanlıkla titreşiyor.

Benden uzaklaşıyor ve alt dudağım titriyor, içimde tuttuğum hıçkırıklara engel olmaya çalışırken nefesim göğsümde kekeliyor.

"Bir içki al tatlım," diyerek eğildi ve bir bardak suya uzandı. Bardağı dudaklarıma götürüp dudaklarımı sıkıca kenetliyorum, başımı geriye çekip bir yudum almamak için elimden geleni yapıyorum.

"Lanet olası içki," bardağın kenarını dudaklarıma doğru iterken kan çanağına dönmüş gözleri açılıyor ve küçük bir çizik hissediyorum, dilim dudaklarımda gezinmeye çalışırken dudaklarım otomatik olarak aralanıyor, ama sıvı ben daha fırsat bulamadan dilimin üzerinde.

"Bak ne yaptın seni aptal küçük kız, kendini kanatmışsın." Bardağın kenarındaki çipi gördüğümde başını iki yana sallıyor. Başparmağı kapalı dudaklarımda geziniyor ve kendi dudaklarının arasından geçirip emerek temizlemeden önce başparmağının pedindeki kanı görüyorum, gözleri başının arkasında yuvarlanıyor.

Bacaklarımın çözülmeye başladığını hissediyorum, gözlerim geri dönerken başım öne doğru yuvarlanıyor. Panik boğazımı tırmalıyor, hızla atan kalbim yavaşlamaya başlıyor.

"Panik yapma tatlım, sadece bir süreliğine uyuyacaksın." Kemer tokasının çözülme sesini duyuyorum ve çığlık atmaya çalışıyorum ama faydası yok. "Sadece seni tüm benliğimle doldurmak istiyorum, şimdi uyu tatlım, uyu."

Ve ben savaşmaya bile çalışamadan, bu anlamsızdı. Sonsuz bir hiçlikle dolu, hiç bitmeyen bir karanlığa gömülmeden önce tamamen felç oldum.

BÖLÜM ALTMIŞ ÜÇ

KALEB

KILLIAN OTOYOLDA ILERLERKEN BEN BAŞIMIN ÜSTÜNDEKI KOLU TUTUYORUM. BEN OLDUĞUM IÇIN DEĞIL
Korktuğum için değil, parmaklarım ısırıldığı için. Çok sıkı tuttuğum parmaklarımdaki ağrı belirgin, eklemlerim bembeyaz.

Telefonum çalıyor ve Killian'ın Bluetooth'una bağlanıyor.

"Nate," duygularımı kontrol altında tutmaya çalışırken sesim

titriyor.

"Yerini bulduk, dikkatsiz olduğunu söylerken yalan söylemiyormuşsun." Anahtarlarına vurduğunu duyabiliyorum. "Ama o aptal değil, bahse girerim bunu bir süredir planlıyordur," alt dudağımın içini çiğniyorum, kalbim göğüs kafesime çarpıyor.

"Yapamaz mıyız?" Killian homurdanıyor, parmaklarını direksiyonun etrafında sıkarken gözlerimi ona doğru kaydırıyorum.

"Üzgünüm," diye mırıldandığını duyuyorum Nate'in, biz beklerken arabanın etrafını

sessizlik kaplıyor. "İkiniz de iyi misiniz?" Titus soruyor.

Ben ve Killian birbirimize bakıp başımızı sallayarak, "Olacağız," diyoruz hep bir ağızdan.

Nate'in ürkek sesi arabayı dolduruyor ve ben çoktan onun telefonunu açıyorum: "Tamam, Kaleb, telefonunda."

Mesaj.

"Anladım, gözün üzerimizde olsun," telefonu kapatıp navigasyona konumu girerken ve rotayı hesaplamasını izlerken sesim gergin.

"Siktiğimin Brooklyn'i," diye avucumu gösterge paneline vuruyorum, "tabii ki Tryst'in geldiği yer..." Solgunlaştım, yutkundum, "kahretsin..." Telefonumu açıp Xavier'in adına gelene kadar mesajlar arasında gezinirken fısıldıyorum ve mesajını açıyorum.

"Ne?" Killian, ben kaydırmaya devam ederken gözlerim metinleri tarıyor, "Bu ne lan!?" diye soruyor, sesi şimdi daha yüksek çıkıyor.

"Tryst'in dairesi." Yutkunuyorum, gözlerim Xavier'le ilk iletişime geçtiğimde ona gönderdiğim adrese bakıyor, "nasıl olur da oraya gitmek aklıma gelmez?"

"Çünkü bu çok kolay olurdu, bu çocuk aptal değil. O lanet olası bir deha." Killian'ın sesi, şeritlerden birine sapıp arabayı döndürerek köprüye doğru geri dönerken gergin.

Ayaklarım ayaklarımın yanındaki siyah çantayı itiyor, kalbim göğsümde sekiyor.

"O amcığı elime almak için sabırsızlanıyorum, yemin ederim, eğer kafasından tek bir saç teli bile eksik olursa, onu deşeceğim."

"Benden önce davranmak zorundasın," diye homurdanıyor Killian, parmakları direksiyonu sararken eklemleri beyazlaşıyor ve son hedefimize doğru hızlanıyoruz.

Killian park yerine doğru kayarken lastikler çakılların üzerinde çıtırdıyor, arabayı park ediyor ve

Bir anda arabadan çıktı. Ayaklarımın arasındaki çantaya uzanarak dışarı fırlıyorum ve omzuna uzanıyorum.

Çabucak döner, yüzü endişeyle kazınmıştır.

"Sakinleşmen gerek..." Fısıldıyorum, "Ona ulaşmak istemeni anlıyorum, ben de öyle, ama onun neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrimiz yok." Safra yükselmekle tehdit ederken yutkunuyorum.

Killian'ın iç çekişini duyuyorum, gözlerimin önünde ufalanışını izliyorum. Birlikte geçirdiğimiz son birkaç saat içinde yaşlanmıştı. Hissettiği tüm duyguları görebiliyorum; suçluluk, pişmanlık, kızgınlık ve korku. Korku en belirgin olanı.

Ona sıkı bir gülümseme veriyorum, apartmanın yan tarafına doğru yürüyorum ve diz çöküp fermuarını açmadan önce çantamı yere bırakıyorum. Bir çift deri eldiven alıp kendiminkileri giymeden önce Killian'a fırlatıyorum. Çantaya geri uzanarak iki Glock 19'u çıkardım ve doldurdum.

Ayağa kalkarak, benimkini takım elbisemin cebine sokmadan önce ikisinin de kilidini taktım, Killian da kendininkini kot pantolonunun arkasından aşağı kaydırdı, kazağını aşağıya ve belirgin çıkıntının üzerine çekti.

Eğilerek çantayı aldım ve Killian'ın arabasına geri koydum.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, olması gereken yere her adımda biraz daha yaklaşırken siyah noktalar görüşümü bulanıklaştırıyor.

Ortak kapıdan girerken Killian arkamda kalıyor. Bizi bekliyor.

Merdivenleri yavaşça çıkarken kalbim kulaklarımda güm güm atıyor. Hiç şu an olduğum kadar gergin olmamıştım, sevdiğim kadın birkaç metre ötede psikopatın tekiyle birlikte. Zihnim bana her senaryoyu gösteriyor ve bu beni korkutuyor. Connie için ne yapmak istediğimi size açıklayabileceğimi bile sanmıyorum. Connie'de tek bir çizik bile olsa onu lime lime ederim.

Merdivenlerin ikinci katına çıkarken, kaç ya da savaş tepkilerim tüm hızıyla devam ediyor ama kaçmanın beni ele geçirmesine izin vermem mümkün değil. Onu kurtarmak için hayatımı seve seve feda ederim. Her zaman.

O benim hayatımdı, var olma sebebimdi.

Merdivenlerin tepesine yaklaşırken omzumun üzerinden bakıyorum ve parmağımı dudaklarımın üzerine koyuyorum. Killian başını sallıyor, parmaklarını esnetirken gözleri bir an için kapanıyor. Silahı hissetmek için elimi yavaşça takım elbise ceketimin içine sokuyorum.

Kapının önünde duruyorum, telefonumu çıkarıp daire numarasını son bir kez kontrol ediyorum. Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve onu görüyorum. Derin bir nefes alıp yavaşça verirken dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor.

Geri adım atıp bacağımı kaldırıyorum ve kapıyı tekmeliyorum, duvara çarpıyor ve irkiliyorum. Silahımı çıkarıyorum, Killian da eşikten geçerken bana eşlik ediyor.

"Connie!" Bağırıyorum, bunu yaparken sesim çatlıyor, bulabileceğimiz şeyden duyduğum korku içime kazınmış durumda. Daireye doğru yürürken alnımda soğuk ter damlaları oluşuyor.

"Connie!" İlerlerken Killian arkamdan sesleniyor, biri hariç tüm kapılar açılıyor.

Başımı kapıya doğru eğiyorum, Killian biz yaklaşırken başını sallıyor. Kıpırdamıyorum, hıçkırıklarımı susturmaya çalışıyorum, kafamın içinde yüksek sesle geliyorlar. Kulağımı kapıya dayadığımda yumuşak hıçkırıkları ve onun sesini duyabiliyorum, derim diken diken oluyor.

"Panik yapma tatlım, sadece bir süreliğine uyuyacaksın."

İçimdeki öfke kabarırken çenem titriyor, kolu aşağı itip kapıyı açıyorum ve karşımda gördüğüm şey kanımı donduruyor. Güzel aşkım bileklerinden bağlanmış, cansız bir şekilde orada öylece asılı duruyor ve şu anda tek istediğim o güzel, zümrüt yeşili gözleri görmek. Hasta küçük amcık pantolonunun kemerini çözüyor ve benim tek yapabildiğim orada durup en kötü kabusumun

gözümün önünde gerçekleşmesini izlemek. Gözlerim onun gevşek vücudunu tarıyor ve teninde adamın bıraktığı izleri görüyorum,

Spor ayakkabılarındaki kan lekeleri, kalçalarını saran kanlı el izleri ve önümdeki dehşet gösterisinin anılarımın derinliklerine işlemesine izin vermek için bir an durduğumda öfkeli gözyaşlarımın gözlerime dolmaya başladığını hissediyorum.

"Sadece seni tüm benliğimle doldurmak istiyorum, şimdi uyu tatlım, uyu." Lanet olası iğrenç sesi odayı dolduruyor ve içimde sahip olduğumu hiç bilmediğim bir öfke hissediyorum. Gözlerimi Killian'a kilitlemek için başımı yavaşça çevirdiğimde, çenesinin gevşediğini, gözlerinin genişlediğini ve yanaklarından yaşlar süzülürken kafasından fırladığını görüyorum. Benim önümde, kızının önünde parçalara ayrıldığını görmek kalbimi parçalıyor. Gözlerim ellerine kayıyor, parmaklarının silahının kabzasında gevşemesini ve silahın havada yuvarlanmasını izlerken içimi panik kaplıyor. Ve işte o zaman savaşma tepkisi devreye giriyor.

O kadar iğrenç kafasının içinde ki bizi duymadı bile. Silahın kilidini açtığımda dudaklarım tiksintiyle kıvrılıyor, bu da onu zıplatıyor ve tam nereden geldiğini görmek için arkasını döndüğünde bana doğru hamle yapıyor. Tetiği çekiyorum ve merminin namludan vızıldayarak çıkışını izliyorum, patlama sesi odayı dolduruyor ve tek yapabildiğim ağır çekimde merminin önümde yere düşmeden önce kafasının önünden geçmesini izlemek oluyor. Ve o yere düştüğünde, yere düşerken bacaklarım altımda bükülüyor ve beni en derinlerime kadar korkutan yürek parçalayıcı acı dolu bir çığlık atıyorum.

ALTMIŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KALEB

ELLERIMIN VE DIZLERIMIN ÜZERINDE LANET BIR KÖPEK GIBI SÜRÜNEREK CANSIZ BEDENININ YANINA GITTIM. KILLIAN OTURUYORDU.

yerde, başı ellerinin arasında titriyordu. Hiç kimse çocuğunu bu şekilde görmek zorunda kalmamalı. Vücudumdaki her lif öfkeyle yanıp tutuşuyor ve bu öfke beni öylesine tüketiyor ki, asla yok olmayacağından korkuyorum. Bu an retinalarıma kazındı, bunu asla unutamayacağım. Hayatımın sonuna kadar peşimi bırakmayacak ve gözlerimi kapatmaya korkuyorum çünkü her kapattığımda göreceğim şey bu olacak. Etrafımda biriken kanı görmezden geliyorum, öfkemi Cal'in cesedinden çıkarma dürtüsünü görmezden geliyorum. Hayır, ona çok odaklanmış durumdayım.

"Connie," önünde diz çökerken sesim çatlıyor, "bebeğim," diye boğuluyorum.

Ona ne verdiği hakkında hiçbir fikrim yok ama göğsünün yavaşça inip kalkmasını izlerken kalbim göğsümde tekliyor.

Telefonum cebimde çaldığında sıçrıyorum, elimi takım elbise pantolonumun içine sokup telefonumu alırken başımı öne eğiyorum. Keaton.

"Hey," sesim kısık, omzumun üzerinden kımıldamayan Killian'a bakıyorum. "Onu yakaladın mı?" Keaton'ın panik içindeki sesi göğsümü ağrıtıyor.

Sanki beni görebiliyormuş gibi başımı sallıyorum, "Evet, onu yakaladık," diye iç geçiriyorum, yüzümü öne çeviriyorum, gözlerim yavaşça ona doğru kayıyor.

"Ya Callaghan?" Soruyor ve telefon hattından gelen sesi duyabiliyorum, sesindeki gerginlik bana kendi çenemi sıktığım gibi onun da kendi çenesini sıktığını söylüyor.

"Halledildi," diye homurdanıyorum, boğazımın arkasını yakan safrayı görmezden gelerek. Sözünü kesiyorum ve Titus'un numarasını çeviriyorum. Titus'u duymadan önce bazı boğuk sesler duyuyorum.

"Öyle mi?" Sesindeki sertlik şu anda bir şekilde rahatlatıcıydı.

"Arkadaşın Xavier'i ara, hemen buraya birini getir. Temizliğe ihtiyacım var." Kelimeleri çıkarmakta bile zorlanıyorum, bu odada uzun süredir yaşanmayanların acı gerçekliği beni boğuyor. Bir ya da iki dakika sonra olsaydık, tamamen başka bir şeyle uğraşıyor olurduk.

"Sorun değil, Aspen'de bir ekibi olduğunu biliyorum, ama Tryst'in dairesine birini gönderdi değil mi, bu yüzden yakınlarda bir ekibi olduğunu umuyorum."

"Teşekkürler, sadece halledin. Bu amcık ne kadar çabuk giderse o kadar iyi." İçimi çekiyorum, telefon elimden kayarak kulağımdan düşüyor, usulca yere çarpıyor ve hoparlörden hâlâ Titus'un sesini duyabiliyorum ama görmezden geliyorum.

"Onu aşağı indirmem gerek," diye mırıldanıyorum gözlerim ona takılırken, "Killian, yardım et," diye yalvarıyorum ayağa kalkıp arkama bakarken ama Killian hiçbir yerde görünmüyor. Onun

olduğu yere doğru adım atıyorum, kaşlarım çatılıyor ve onunla yüzleşmek için dönerken aniden ciğerlerimdeki hava boşalıyor, göğsümden yayılan bir yanma hissi beni bir anda sarıyor. Hafifçe öne doğru tökezledim, elim

Acıyı hissediyorum. Başımı yavaşça eğip aşağıya baktığımda elimi hızla kanın kapladığını görüyorum. Dizlerimin üzerine çöküyorum, tek düşündüğüm Connie'ye ulaşmak. Eğer ona ulaşabilirsem, her şey yoluna girecekti. Kendimi soğuk, nemli zeminde sürüklerken, yırtık pantolonum beni terk ettikçe her hareket daha da zorlaşıyor.

"Connie," acı dolu hıçkırıklar beni terk ediyor, kolum spor ayakkabısına uzanıyor, kanlı elim deriyi işaretliyor, sonra içimde başka bir yanma hissediyorum. Tek yapmak istediğim haykırmak, ama bu bile çok fazla. "Aşk..." Her şey kararmadan önce büyük bir patlama sesi duyduğumda neredeyse başarmak üzereydim ve işte o zaman nihayet onu gördüm.

Sevgilim, Connie.

CONNIE

Yavaşça uyanıyorum, parlak ışıklar gözlerimi acıtıyor, alçak ve sabit bip sesi kulaklarımda çınlıyor. Bir hastane yatağında yattığımı fark etmem bir anımı alıyor. Hızla doğrulup odaya baktığımda boş olduğunu görünce paniğe kapılıyorum.

"Ne oluyor lan?" Burada yalnız olduğumun acısı içimi parçalamadan önce kendi kendime fısıldıyorum. Babam yok, Reese yok ve en önemlisi Kaleb yok. Dudaklarım morarmış ve şişmiş hissediyorum, gözlerim de öyle. Parmaklarımı yavaşça dudaklarıma götürüyorum, onları hissettiğimde nefesim kesiliyor ve hemen parmak uçlarımı kaldırıyorum. Çağrı düğmesine uzanıp hemşireyi beklerken tekrar tekrar basıyorum. Genç bir hemşire içeri giriyor, odaya girdiğinde anında gülümsüyor.

"Uyanmışsın," diyerek yatağımın ucundan çizelgemi alıyor ve yatağımın üzerinde duran masanın üzerine koyuyor.

"Umarım öyledir," diye homurdanıyorum, dudaklarımı birbirine sürtüyorum ve irkildiğim için anında pişman oluyorum. Başını hafifçe iki yana sallıyor, gülümsemesi hâlâ belirgin.

"Ne zamandır buradayım?" İçimi bir panik kaplıyor, göğsüm aniden sıkışıyor.

"Bu sabah saat iki civarından beri," önlüğünün cebine takılı saatine bakıyor, "şu anda saat biri geçti."

"Ah," diye başımı sallıyorum, boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

"Doktoru çağırayım; sizinle oturup sohbet etmek isteyecektir. Ayrıca arkadaşınız birazdan döner, kahve almaya gittiler" dedi ve ben daha fazla bir şey soramadan kapıyı hafifçe çekerek odadan çıktı.

Kalbim küt küt atıyor, Kaleb olduğu düşüncesiyle dudaklarımın kenarlarında aptalca bir gülümseme beliriyor.

Bir tutam saç yüzüme düşüyor, onu geriye itiyorum ve burnumun kenarında plastik bir atel hissettiğimde irkiliyorum. Kulüpteki geceye dair bir anımsama yaşadığımda panik içimin derinliklerine yerleşiyor. Kanım donuyor ve aniden korku tüylerimi diken diken ediyor, tüylerim diken diken oluyor. Ya Callaghan buradaysa? Ya beni buraya bir oyun olarak getirdiyse? Aman Tanrım, ya Reese'e, Kaleb'e ya da babama bir şey yaptıysa?

Parmağımı zilden kaldırmıyorum çünkü kapıdan giren Cal ise en azından yardım çağırabilirim. Perdenin önünden geçen bir figür gördüğümde nabzım derimin altında hızlanıyor, kapının hafifçe hareket ettiğini görüyorum, Reese'in içeri girdiğini gördüğümde gözlerim kapıdan ayrılmıyor, rahatlamış gözyaşlarına boğulmadan önce nabzım anında yavaşlıyor.

"Aman Tanrım, Connie, uyanmışsın! İyi misin?" Koşarak yanıma geldi, yatağın kenarına oturup beni kucaklamak için kendine çekti ve her zaman bana nazik davrandı.

"Seni Cal sandım," diye hıçkırıyorum ve yanaklarımdan süzülen gülünç sayıdaki gözyaşları arasında kekeliyorum. "Zihnim bulanık, bazı kısımlar gözümün önünden geçiyor ama bir anlam ifade etmiyorlar. Kaleb'in sesini duyduğumu hatırlıyorum ama rüya mı gördüm bilmiyorum, babamınki de öyle miydi? Onlar da orada mıydı?" Ağırlaşan gözlerimi kaldırarak soruyorum.

Benden ayrılırken yüzünün düştüğünü görüyorum, eli benimkinin üzerinde kenetleniyor.

"Cal konusunda endişelenmene gerek yok, artık seni rahatsız etmeyecek," diye fısıldıyor ve kendi gözyaşlarını siliyor.

"Kaleb ziyarete geldi mi?" Sesim çatallaşıyor ve yüzündeki ifadeye bakılırsa cevabımı zaten

biliyorum. Gözlerimin arkasından yaşlar süzülüyor, alt dudağım titriyor. Dişlerimi geçiriyorum

sonra acı bana yaralı olduğumu hatırlattığında yüzümü buruşturuyorum.

"İstemediğinden değil..." Reese kekeleyerek konuşuyor, eli benimkini biraz daha sıkıyor. "Seni, babanı ve Kaleb'i kurtardılar." Yumuşak bir şekilde gülümsüyor ama bu gülümseme kısa süre sonra sanki ona acı veren bir şeyi hatırlamış gibi kayboluyor.

"O zaman neden burada değiller?" Gözlerimde biriken yaşlar yüzünden görüşüm bulanıklaşırken fısıldıyorum. "Ah tatlım," diye boğuluyor, burnunu çekerken sesindeki acıyı duyabiliyorum, gözleri yaşarıyor. Onun

Yumuşak başparmak pedi elimin arkasını ileri geri ovuyor ama bu rahatlatıcı hareket canımı acıtmaya başlıyor.

"Ne oldu?" diye sorarken boğazım düğümleniyor, gözlerim akmasına izin vermediğim yaşların birikmesiyle yanıyor.

"Kaleb," başı öne düşüyor ve gözyaşlarının yanağından yuvarlanıp hastane çarşaflarımda eridiğini görüyorum.

"Hayır," diye fısıldadığımda sesim zorlukla duyuluyor, en kötü korkularımın doğrulanmasını nefesimi tutarak beklerken gözlerim Reese'e dikiliyor.

"Ameliyatta," diyor ve hayatta olduğu için içimi bir rahatlama dalgası kaplıyor. "Durumu kritik, baban onu getirdiğinde doktorlar hala dayanmasına şaşırmışlardı," dudaklarından dökülen kelimelerin şokuyla başımı iki yana sallıyorum.

Başımı ellerimin arasına alıyorum ve acının içimi kesmesiyle sıçrıyorum, başım geriye düşerken bedenimi yastıklara doğru fırlatıyorum. Gözyaşlarım akmaya devam ederken kalbim göğsümde ağrıyor.

"Yüzün gerçekten şişmiş," diye fısıldıyor, yataktan kalkarken ve o zaman fark ediyorum, hala elbisesinin içinde.

"Neden hâlâ elbisenle duruyorsun?" Kaşlarım çatıldı.

"Çünkü o zamandan beri eve gelmedim." Önce kendi bedenine sonra da benimkine bakıyor.

"Bunca zamandır beni mi arıyordun? Bir kere bile eve gitmedin mi?"

"Tatlım," ismi dudaklarından dökülürken ve adımları duraksarken donup kalıyorum.

"Bana öyle deme," diye dişlerimi sıkıyorum ve içime yayılan acı verici, yakıcı ağrıyı görmezden geliyorum.

Ben.

"Tüm bunlar on iki saatten kısa bir süre içinde oldu, baban bana ulaşır ulaşmaz Kaleb'i aradı.

Onlar da

Seni bulmam için beni Keaton'la birlikte kulüpte bıraktı," diyerek bana yaklaştı ve saçlarımı yüzümden hafifçe itti.

"Cal bana günler geçtiğini söyledi," göğsüm hızla inip kalkarken acı dolu hıçkırıklar beni terk ediyor. "Cal seninle oyun oynuyordu," derken gözlerindeki üzgün ifadeyi görüyorum.

"Her şey ağrıyor, başım bulanık ve hiçbir şey mantıklı gelmiyor," diye itiraf ediyorum. Konuşmanın son birkaç dakikası tekrar tekrar oynarken göğsüm sıkışıyor ve kendimi nefes nefese buluyorum. "Reese," diye panikleyerek kapıya doğru koşuyor, ben hastane önlüğünün ince kumaşından göğsümü tutarken yardım için bağırıyor.

Az önceki hemşire koşarak geliyor ve elimi göğsümden çekip soğukkanlı bir şekilde kavrıyor.

"Nefes al," sesi alçak, berrak mavi gözleri gözlerimde sabit, "sadece nefes al, Connie." Başımı sallıyorum, yanan ciğerlerimi doldurmak için içime çekebildiğim kadar çok hava çekiyorum.

"İçeri," diyor yavaşça ve ben burnumdan nefes alıyorum. "Dışarı," bana gülümseyerek, nefesimi dudaklarımdan bırakıyorum. "Tekrar," diye başını sallıyor ve ben de beni felç eden panik halindeki korkudan kurtulana kadar adımları tekrarlıyorum. "İyisin," diyerek elimi bırakıyor ve geri çekilip monitörümü kontrol etmeden önce hafifçe okşuyor.

Dışarıda bir kargaşa duyuyorum ve ne olduğunu soramadan annemlerin kapıdan içeri daldığını görüyorum, beni gördüklerinde elleri ağızlarına gidiyor.

"Ah, bebeğim," diye sesleniyor annem Lara, koşarak yanıma geliyor, kollarını bana doluyor ve sıkıca sarılıyor ama acı içimde sarsılırken irkiliyorum.

"Çok ağrısı var," diye söze girdi hemşire, anneme burun kıvırarak, "onu biraz rahat bırakabilir misiniz?" Sırıtarak yürüdü ve odadan çıktı.

Diğer annem Katie yatağımın yanında durduğunda gözyaşları yanaklarından süzülürken, "Çok üzgünüm hayatım," diye nefes nefese kalıyor.

Reese'in kapının yanında durduğunu, kollarının onu sardığını gördüğümde yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldığını gördüğümde "Sorun yok," diye sesleniyorum.

"Baba," diye mırıldanıyorum, sesim boğuk çıkıyor.

"Bebeğim," diyerek odaya giriyor, yatağa yaklaşırken parmakları Reese'in parmaklarına

dolanıyor. "Baba," gözlerim ona takıldığında alt dudağım titriyor, gömleğine kan bulaşmış ve Kaleb'in kanı olduğunu anladığımda ciğerlerimden kontrol edemediğim bir feryat yükseliyor.

Başımı öne eğerek göğsümün derinliklerinde biriken acıyı daha fazla tutamıyorum, son birkaç saat beni bir gelgit dalgası gibi vurdu ve benden kaçan duygular üzerinde kontrolüm yok. Çığlıklar dudaklarımdan dökülürken tüm bedenim titriyor, boğazımı yakıyor ve beni terk etmekle tehdit eden safrayla karışıyor.

Kimse bana yaklaşmıyor, kimse beni teselli etmeye çalışmıyor. Sadece bastırılmış duygularımın her zerresinin içimden dökülüşünü izliyorlar.

"Bunu onsuz yapamam," diyorum sonunda, sesim çatallaşarak. Başımı yavaşça kaldırıp odada dikilen, yüzlerinde acı dolu ifadeleri açıkça belli olan herkese bakıyorum. "Bunu onsuz yapmak *istemiyorum*," sesim bu sefer biraz daha güçlü.

"Ve buna gerek kalmayacak, o emin ellerde" diyerek babam beni rahatlatmaya çalışıyor ama bunu doktorların ağzından duyana kadar rahat etmeyeceğim.

"Ona ne oldu? Lütfen söyle bana," diye yalvarıyorum.

"Vuruldu, çok kan kaybetti. Onu ambulansa kadar taşıdım ve size söyleyebileceğim tek şey bu," diyor babamın sesi gergin ve kalın.

Kapının çalınması tüm dikkatimi üzerimden çekiyor ve minnettar oluyorum. Yatağımın ayak ucunda yaşlı bir erkek doktorun belirdiğini gördüğümde ayak seslerinin zemini dövdüğünü duyuyorum.

"Hey Connie," diye gülümsüyor bana, dosyalarımı elinde tutarken. Dudaklarımı yuvarlıyorum, derin nefes alıyorum ve acıyı görmezden geliyorum, gözlerim o an için kapanıyor.

"Ben doktor Nico, nasıl hissediyorsunuz?" diye soruyor ve gözlerimin onu taramasına izin veriyorum. Babam yaşlarında olmalı, saçları kısa ve siyah, derin ela kahverengi gözleri benimkilere kilitlenmiş.

"Uyuşuk," diye başımı sallıyorum, tırnak yatağımın etrafındaki deriyi karıştırıyorum.

"Tahmin edebiliyorum, çok fazla oldu," sesi yumuşak ve alçak ve karnımın derinliklerinde yanan bir öfke hissediyorum.

"Hayal edebiliyor musun?" Parmaklarım kıvrılıyor, böylece iki elim de yumruk oluyor. "Asıldığınızı ve uyuşturulduğunuzu hayal edebiliyor musunuz? Yüzünüze öyle bir darbe aldığınızı ve yüzünüzün büyük bir kısmının şiştiğini hayal edebiliyor musunuz? Nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyor musun..." ve kelimelerim kekeliyor, boğuk bir hıçkırık sesi içimi titretiyor.

Babamın hırıltısının odayı doldurduğunu duyabiliyorum, annelerim şimdi yatağımın iki yanında küçük ellerini benimkilerin üzerinde kavrıyorlar.

"Öyle demek istemedim," sözlerini geri çekip bana yaklaşmasını izliyorum, "Connie, yaşadığın şey korkunçtu. Hiç kimse, ama *hiç kimse,* özellikle de *sen* böyle bir şey yaşamak zorunda

kalmamalısın." Bir adım daha yaklaşıyor. "Anlayabildiğim kadarıyla," gözleri benimkilerden ayrılıp odayı dikkatle süzdükten sonra tekrar bana takıldı, "Seninle konuşmak ister misin?

Bu sohbeti özel olarak yapabilir miyiz?" diye sordu ve bana neden sorduğunu biliyorum.

Başımı iki yana sallıyorum.

"Tamam," diye gülümsüyor ve boğazını temizlemeden önce yatağın ucuna tünüyor. "İlk olarak," diye yutkunuyor, "burnunuzu sıfırlamak zorunda kaldık, açıkçası burnunuzun nasıl kırıldığını tam olarak bilmiyorum ama hasara bakılırsa, yüzünüzün..." duraksıyor, kıpırdanıyor ve boğazımdaki yanmayı hissedebiliyorum, büyük bir yumru oluşuyor. "Sert bir cisme kuvvetle çarpmışsın. Göz çukurlarınızdan biri ve elmacık kemiklerinizden biri kırılmış."

Odada yükselen gerilimi duyabiliyorum ve gözlerimi babama dikmekten korkuyorum.

"Bileklerinizde ve ayak bileklerinizde ip yanıkları var." Doktorun kendini toparlamak için bir an durmasını izliyorum ve son bir saatin karmaşası arasında bileklerimin sargılı olduğunu bile fark etmemiştim. "Şimdi, daha ileri testler olmadan... senin..." durdu ve dudaklarından çıkmak üzere olan kelimelerden dolayı gözlerindeki pişmanlığı görebiliyorum.

"Tecavüze uğradım," diyorum, "tecavüze uğrayıp uğramadığımı göremeyeceksin," yavaşça yükselirken boğazımı yakan safrayı görmezden geliyorum.

Annemin ağlamalarını duyuyorum, Reese babamın göğsüne doğru hıçkırıyor ve babamın hararetli bakışlarından başımın yan tarafını yakan öfkeyi hissedebiliyorum.

Doktor Nico ağzını açtı ama ben ondan önce davrandım.

"Testleri yap, ne yapman gerekiyorsa yap." Ve işte o zaman kendimi kapattım, acı aniden tamamen hissizleşti ve düşmekle tehdit eden gözyaşlarım kurudu.

ALTMIŞ BEŞINCI BÖLÜM

KILLIAN

KORIDORDA BIR AŞAĞI BIR YUKARI VOLTA ATIYORUM, OTURAMIYORUM. ZIHNIM SAATTE YÜZ MIL HIZLA KOŞUYOR.

Onu orada asılı ve cansız görmek, küçük amcığın teninde bıraktığı izler ve tam onu neredeyse yakalamışken, Kaleb vuruldu, ama içinde kalan tüm gücü azalana kadar pes etmedi ve işte o zaman ikinci kurşun onu vurdu ve derisini parçaladı. Her şey çok çabuk oldu; ilk silah sesini duyduğumda Xavier'le birlikte Cal out'un boktan gösterisini düzenliyordum. Xavier bana gitmemi, kendisinin temizlik işlerini halledeceğini söyledi. Silahımı bulmaya çalıştığım anları hatırlıyorum ve sanki her şey ağır çekimde ilerliyormuş gibi hissediyordum, istesem de yeterince hızlı hareket edemiyordum.

Glock'um dolu, Kaleb ve Connie'nin bulunduğu odaya doğru sürüklerken bacaklarım ağırlaşıyor, içeride her kim varsa onu vurmuş olabileceğini bilmenin paniği içimi dolduruyor. O benim önceliğimdi ve Kaleb'in bunu anlayacağını biliyordum. Kendisini kurtarmadan önce onu kurtarmamı söylerdi ve ben de öyle yaptım.

Onu kurtarmadan önce onu kurtardım.

Silah sıktığım parmaklarımın arasında titreşirken titreyen ellerim sarsılıyor. Titrek nefesimi sabitleyerek köşeyi dönüyorum ve Kaleb'in cesedinin üzerinde gezinen kızıl dikenli saçlı, daha iri bir adam görüyorum, kanlı elinin spor ayakkabısını kavradığını gördüğümde kalbim hızla çarpıyor. İçimde adrenalin yükseliyor ve silahı yavaşça kaldırıp ilerlemeye başladığımda hiç sahip olmadığım bir güç hissediyorum ve tam tekrar ateş ederken parmağım tetiğe sarılıyor ve mermi havada süzülerek kafasının arkasına isabet ediyor ve tek yaptığım yere düşmesini izlemek oluyor. Yere düşme sesini duyar duymaz, Kaleb ve Connie'nin olduğu yere doğru koşmadan önce silah elimden kayıyor. Önce Connie'ye uzanıyorum, onu ipten çözüyorum ve dizlerimin üzerine çökerken kollarıma yığılmasına izin veriyorum, gevşek ama sıcak bedenini kucağımda tutarken alnından öpüyorum. Onu kendime çekerken, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanırken başım geriye düşüyor.

"Ambulans yolda, onları taşımana yardım edeceğim," Titus'un sesi beni sarsıyor. Connie'yi bırakmak istemeyerek başımı iki yana sallıyorum.

"Bırak Nate onu alsın, Kaleb'i kaldırmamız gerek," Titus önümde diz çöküyor ve gözlerindeki nezaketi görüyorum ve ona güvenebileceğimi biliyorum. Yavaşça başımı sallıyorum, Connie'yi alnından tekrar öperken yanımda sıska, uzun boylu bir adam beliriyor ve kollarımda yatan manzara karşısında duygularını bastırmak için ne kadar çabaladığını görebiliyorum. Eğilip onu kollarımdan çekmeden önce gözlüklerini burnuna doğru itiyor, onu sıkıca tutarak dönüyor ve odadan çıkmaya başlıyor.

"Ona iyi bak," derken sesim kesiliyor ve ayağa fırlıyorum, Titus dengemi kaybetmemem için

beni tutuyor ve Nate'in ilk bebeğimle, kızımla odadan çıkışını izliyorum.

Connie odadan çıkar çıkmaz Titus'un tüm karakteri değişir, tavırları değişir. O

Rox'un vücudunu kavradı ve onu Cal'in üzerinden çekti. Onu görür görmez Rox olduğunu anladım, onunla hiç tanışmamıştım ama grubun bir parçası olduğunu biliyordum.

Cal'e odaklanmadan önce ona "İşe yaramaz pislik" diye tükürüyor. "Kaleb onu Tryst'ten uzak tutmak için o kadar çok mücadele etti ki, bu kancığı düşünmedi bile. Cal'i Tryst'in konserlerinden birinde onu istemediği bir şeye zorlamaya çalışırken bulduktan sonra neyle karşı karşıya olduğunu anladı ama Tryst öldükten sonra her şey yumuşadı. En büyük korkusu gerçek oldu." Titus'un omuzları çökerken Kaleb'e uzanıyor, onu yuvarlıyor ve yüzüne biraz sert bir tokat atıyor.

"Benimle kal dostum, ambulans yolda," Titus'un hırçın sesi yavaşlıyor ve yumuşak bir mırıltıya dönüşüyor. Kaleb'in gömleğini yırtıp açıyor, parçalara ayırırken kanayan gövdesinden çıkarıyor, bağlıyor ve yaralara baskı uygulamaya çalışıyor.

İçinde bulunduğum trans halinden çıkıyorum ve parmaklarımı boynundaki nabzına yerleştiriyorum. Titus'a fısıldarken sesimi alçak tutarak, "Daha fazla dayanamayacak," diyorum.

"Ondan o kadar kolay vazgeçmeyecektir..." Titus, Kaleb'in iniltisini duyunca sırıtıyor ve kalbim rahatlıyor.

"Senden hoşlanmadığımı biliyorum," diye sırıtıyorum boynumu eğip gözlerimi onun kapalı gözleriyle aynı hizaya getirirken, "ama ölmeni istemiyorum," ve alçak sesle alay ettiğini duyuyorum. Ağzının kenarından bir damla kan akıyor ve hızlı hareket etmem gerektiğini biliyorum. Geriye çekilip derin bir nefes alıyorum, sonra tekrar eğilip Kaleb'i elimden geldiğince nazikçe kaldırıyorum ve omzuma atıyorum.

"Ölmeyeceksin," diye homurdanıyorum, onun omuzlarımdaki ağırlığı ağır, hayatımın geri kalanında taşımak istemediğim bir yük.

"Onu sokağa götürün, biz Xavier'in adamını beklerken ben de bu işi halletmeye başlayayım." Titus başını sallayarak beni onayladı ve ben de hareket etmeye başladım. Henüz değil.

"Beni duydun mu?" Sıkılmış dişlerimin arasından homurdanıyorum, "ölmek zorunda değilsin; senin ona ihtiyacın olduğu kadar onun da sana ihtiyacı var." Apartmanın önüne geldiğimde nefes nefese kalıyorum, gözlerim merdivenlerden asansöre kayıyor ve asansöre iliştirilmiş arızalı tabelasını görüyorum. "Siktir et,"

Bir kolumu Kaleb'in vücuduna sarıyorum ve nereden geldiğini çok iyi bildiğim gömleğimin ince kumaşından sızan ıslaklığı görmezden geliyorum.

"İlişkinizi onaylamadığımı biliyorum," diye Kaleb'le konuşmaya devam ediyorum ama bilincinin yerinde olup olmadığını bile bilmiyorum. "Ama Vegas'ta bir gece sarhoşken en iyi arkadaşıyla evlendiğimde onu yargılamaya hakkım yoktu. Sonra ona tamamen takıntılı hale geldim ve benden ayrılmasına izin vermedim. Ve bir kancık gibi, fesih işlemini tek başına yapmasını sağladım çünkü sevdiğim tek kadın çekip gitmeyi seçtiğinde yanında olmaya dayanamadım..." Basamakların ortasında duruyorum, derin bir nefes alıyorum ve Kaleb'i hafifçe yeniden ayarlıyorum. "Hem Connie'yi hem de Reese'i kırdım ama Reese'in gitmesine izin veremeyeceğimi biliyordum. O benim için yaratılmıştı; o benim ruh eşimdi, ben de onun. Kızımın seni kaybetmenin kalp kırıklığını yaşamasını izlemeyeceğim, bu yüzden ölmeyeceksin. Nefes almaya devam et ve ışığa doğru gitme..." Birinci kat inişine ulaştığımda duruyorum, "ya da her ne bok diyorlarsa," pufluyorum, "bir uçuş daha dostum," tekrar yürümeye başlıyorum. "Ölmeyeceksin Kaleb. O seni seviyor ve senin de onu ne kadar sevdiğini biliyorum. Ve bunu bir daha söylediğimi duymayacaksın, o yüzden dinlesen iyi edersin..." En alt basamaktan sendeleyerek iniyorum ve sağlık görevlilerinin bana doğru koştuğunu görüyorum, "sizi kutsuyorum" ve sağlık görevlileri Kaleb'i benden alırken bacaklarım titreyen

derimin altında kasılmaya başlıyor. Tek yapabildiğim onu kaldırımda bekleyen sedyeye yatırmalarını yerden izlemek oluyor, o sırada nabzını kaybettiklerini bağırdıklarını duyuyorum.

ALTMIŞ ALTINCI BÖLÜM

CONNIE

DÜŞÜNCELERIMLE BAŞ BAŞA OTURUYORUM, GÖZLERIM DUVARDAKI SAATIN TIK TAKLARINA SABITLENMIŞ DURUMDA.

Saniyeler saatler gibi geçiyor. Doktor Nico bir saat kadar önce geri döndü ve testler sırasında herhangi bir travma ya da vücut sıvısına rastlanmadığını söyledi ve kendimi hiç bu kadar rahatlamış hissetmemiştim. O zamandan beri ortalıkta yok, bana gidip son durumu bildireceğini söyledi ve işte buradayım, yatakta oturmuş saate bakıyorum.

Tik, tak.

Tik, tak.

Tik, tak.

Keaton'ı kapıda kocaman bir ayı, balonlar ve çiçeklerle gördüğümde rahatsız oluyorum ve dudaklarımı küçük bir gülümseme süslüyor.

"Hey, sen, güzel görünüyorsun," diye göz kırpıyor kapıdan itilmeden önce, Titus Keaton'ın yanından geçerken bana gülümsüyor ve eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor.

"Nasılsın?" Titus yatağımın yanındaki yüksek arkalıklı sandalyeye otururken soruyor, Keaton da onu takip ediyor ve çiçekleri büyük oyuncakla birlikte yatağımın üzerinde duran masaya yerleştiriyor.

"Kendimi önemsemiyorum," diye gülümsüyorum, "ama Kaleb'in iyi olduğunu öğrendiğimde kendimi düşünmeye başlayacağım." "O iyi olacak," diye gülümsüyor Keaton, "Bunu hissedebiliyorum, bu bir ikiz olayı," bana küçük bir göz kırpıyor. "Orada ne oldu, eğer Kaleb Cal'i vurduysa," sesimi alçak tutuyorum, "Kaleb'i kim vurdu?" "Rox."

Kanım donuyor ve tam ağlamak üzereyken lacivert önlükler giymiş bir doktorun odaya girdiğini görüyorum. Nefesim boğazımda düğümlenirken kalbim göğsümde hızla atmaya başlıyor. Titus'un elinin benimkinin üzerinde kenetlendiğini hissediyorum, Keaton da diğerini tutuyor. Genç kadın doktor maskesini indiriyor, gözleri üçümüz arasında gidip geliyor.

"Kaleb yoğun bakımda, ameliyat iyi geçti, birkaç küçük komplikasyon yaşadık ama iyileşmesini ya da yaşam biçimini etkileyecek bir şey olmadı." Bana küçük bir baş selamı veriyor ve geri çekilmeden önce dudaklarında bir gülümsemenin belirdiğini görüyorum. "Birazdan bir hemşire gelip sizi ona götürecek," diyor ve ben de gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken sürekli başımı sallıyorum.

Titus ve Keaton'a "O iyi," diye fısıldıyorum. "O iyi." Tekrar ediyorum.

ÜÇ AY SONRA

Parmaklarım iki kurşun izinin üzerinde geziniyor, kalbim hâlâ aklımdan çıkmayan anılar yüzünden göğsümde parçalanıyor. Keşke bunu atlattığımızı söyleyebilseydim ama gerçek şu ki, atlatamadık. Travma içimizde derinlere gömülü, ömür boyu üzerimizde kalacak, ama zaman ve iyileşmeyle oraya ulaşacağımızı biliyoruz, *birlikte*.

Kusurlu yara izlerinin her birini daire içine alıp iç çekerken suratımı asıyorum, gözlerim yaşlarla doluyor. Parmakları çenemi kavrıyor ve yüzümü yukarı doğru eğiyor, böylece ona bakmaktan başka seçeneğim kalmıyor.

"Bebeğim, üzülme. Ben buradayım. Sen de buradasın. Hayattayız ve birlikteyiz ve önemli olan da bu, elbette birkaç yara izim var ama bunlar beni sadece biraz daha maço gösteriyor, sence de öyle değil mi?" diye sırıtıyor, dudakları dudaklarımın üzerinde gezinirken nefesi yüzümde geziniyor ve tam beni öpeceğini düşündüğüm anda dudakları alnıma doğru ilerliyor, başımın ortasına yumuşak bir öpücük konduruyor ve bir iki saniye öylece kalıyor.

"Bu beni üzüyor," diye itiraf ediyorum, dudaklarının dudaklarımın üzerine kapanmasını istiyorum.

"Biliyorum," diye fısıldıyor, "o anla ilgili şeyler benim de aklımdan çıkmıyor..." Bir an duraksıyor, parmak uçlarıyla çakıllı tenimde şekiller çizerken boşta kalan eli çıplak bedenimin yanlarından aşağı kayıyor. "Ama sana unutturmama izin ver, sadece bir süreliğine..." gülümsüyor, gözleri kapalıyken alt dudağını benimkiyle birleşmeden önce dişleriyle yumuşakça çekiyor, dili dudaklarımı itiyor, dilim boyunca kayıyor ve parmakları kalçalarımın tepesiyle buluşana kadar izlerini sürdürüyor.

Parmaklarının tenimde ve yuvarlak kıçımda gezindiğini, arkadan kalçalarımın arasına girdiğini ve iki parmağını içime soktuğunu, yavaş ve alaycı bir şekilde içime sokup çıkarırken uçlarından kıvırdığını hissettiğimde gözlerim kapanıyor. Kaleb benden ayrılıyor ve arkama geçerek dudaklarını kulağımın kabuğuna değdiriyor. Bacaklarımın arasında biriken ıslaklık elini ıslatırken başım geriye düşüyor. İnliyor ve bacaklarım onun için ayrılıyor. Başparmağı şişmiş ve hassas klitorisime sürtünüyor ve zevk beni kaplarken nefesim kesiliyor.

Parmaklarını benden çekip bacaklarımın arasına diz çökerek onları daha geniş bir şekilde itmesini puslu gözlerle izliyorum.

"Yatak başlığına yaslan," diye emrediyor, sesi ipek gibi tenimde dans ediyor. İstediği gibi geri çekiliyorum; oturuyorum ve onu bekliyorum.

Üzerime eğilerek dudakları bir kez daha dudaklarımın üzerinde geziniyor.

"Amını yiyeceğim ve sonra seni öyle bir sikeceğim ki," diye alçak sesle tehdit ederken midem altüst oluyor ve kalçalarımın arasında bir sıcaklık oluşuyor.

Parmaklarını tekrar uyarılmamın içinde döndürüyor, şimdi kolaylıkla içeri kayıyorlar ve ağzı olmasını istediği yere gelene kadar üst yarısını aşağı indirirken dikkatle izliyorum. Başını yana çevirerek parmaklarıyla beni becerirken iç kalçalarıma yumuşak ve ıslak öpücükler konduruyor. İçimdeki zevk yoğunlaştıkça benden gelen iniltiler odayı dolduruyor. Dudaklarını tekrar tenimin üzerinde gezdirerek dudaklarımı ayırıyor ve açıklığıma ulaşana kadar amım boyunca öpüyor. Dudaklarını bir saniyeliğine benden kaldırıyor, dili kıvrımlarımda düzleşip kayıyor ve nefesimi kesip sırtımı eğmeme neden oluyor. Eli vücudumda yukarı doğru kayıyor, beni yerinde tutarken karnıma doğru yayılıyor, dili klitorisime saldırmaya devam ediyor.

"Kahretsin," diye fısıldıyorum, gözlerim kapanırken başım geriye eğiliyor. Dili yavaşlıyor, elim saçlarına gidiyor, "böyle kal," diye inliyorum, "lütfen," diye yalvarıyorum.

Dilini klitorisime doğru düzleştiriyor, açıklığıma doğru kayıyor, parmakları içimde daha derine itiyor. Kalçalarım parmaklarına sürtünüyor ve dili klitorisimi tekrar bulduğunda inlediğini duyuyorum.

"Yaklaşıyorum," dilinin beni nasıl çalıştırdığını izlerken başım öne düşüyor ve karnımın döndüğünü, amımın parmaklarının etrafında sıkılaştığını hissediyorum. Hırlayarak parmaklarını içimden çıkarıyor ve dizlerinin üzerine çöküp bana sırıtıyor, dudaklarında tahrik olduğuma dair bir parıltı var.

Göğsüm yükselip alçalıyor, içimde patlamak üzere olan orgazmımla derim karıncalanıyor.

"Neden durdun?" Suratımı asıyorum, artık çıplak olduğumun tamamen farkındayım ve hala kalçalarım ayrık bir şekilde oturuyorum.

"Çünkü sikimin üzerine boşalmanı istiyorum bebeğim." Göz kırpıyor, öne düşüyor ve üzerimde sürünüyor. O ayrılmış kalçalarımın arasına uzanırken ben hafifçe aşağıya kayıyorum, ağırlığımı dirseklerimin üzerine veriyorum, ereksiyonu kaslı karnına bastırıyor. Dizimi kavrıyor, bükülmesi için yukarı itiyor ve diğeri yatağa basılı kalıyor. Doğruluyor, sikini yavaşça yumrukluyor, elini girgin uzunluğunda yukarı ve aşağı pompalıyor.

Parmakları klitorisime sürtünüyor ve orgazmım titrerken sinir uçlarımın karıncalandığını hissedebiliyorum.

"Uzun süre dayanamayacağım," diye inliyorum, hassas mememin üzerinde yavaşça sürtünmeye devam ederken nefesim titriyor.

Bana yaklaşıyor, dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor. "Çok güzelsin amına koyayım," diye mırıldanıyor yumuşak bir tonda, sonra dilini dudaklarımın arasından geçiriyor, ben açık ağzının içinde inlerken dillerimiz birleşiyor, parmakları hâlâ klitorisimin üzerinde dönüyor.

"Lütfen," diye fısıldıyorum ağzına karşı.

"Lütfen ne?" diye alay ediyor ve dudaklarımda sırıttığını hissediyorum.

"Lütfen..." Zevk içimde yanarken kekeliyorum, "lütfen beni becer."

"Sen çok iyi bir kızsın," diye gülümsüyor ve bana herhangi bir işaret vermeden, siki sırılsıklam amıma giriyor, beni kabzasına kadar doldururken başım geriye düşüyor. Kalçalarını geri çekerek, benimle dalga geçerken sikinin ucu girişime oturuyor. Güzel aletini yavaşça içime sokmasını izlerken gözlerim vücutlarımızın birbirine bağlandığı yere düşüyor.

Vücudum titremeye başlıyor, hızını ayarlarken parmakları kalçalarımın derisini kazıyor, böylece siki içime girip çıkıyor. Gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırdığında, sıcak ağzını dik ve sertleşmiş meme uçlarımın üzerine indiriyor, dilini üzerlerinde gezdiriyor ve onları ağzına alıyor, bu da içimde bir zevk dalgasına neden oluyor.

"Çok yaklaştım," diye inliyorum.

"Güzel," diye homurdanıyor, kendi başını kaldırıyor ve kendini ölçülemez bir zevkin içinde kaybederken geriye düşmesine izin veriyor.

Başparmağını tekrar klitorisime bastırarak ve biraz daha sert bastırarak, içime her sert itişini karşılamak için pelvisimi yukarı doğru eğiyorum. Omurgamda bir ürperti dans ediyor, bacaklarım titriyor ve boşalırken ayak parmaklarım kıvrılıyor, orgazmım dışarı çıkarken içimde paramparça oluyor.

"Siktir, evet, siktir," diye inliyor, kendi orgazmı ona çarpmadan önce beni sert ve hızlı bir şekilde becermeye devam ediyor. Dudakları burnumun ucuna usulca bastırıyor, sonra üstüme yığılıyor ve beni yastık yığınının içine geri düşürüyor. Kalbim göğsümde dans ederken başı göğsümde. Karşılıklı hiçbir şey konuşmuyoruz. Sadece orgazm sonrası sessiz mutluluğun içinde

uzanıyoruz. Parmaklarım omuzlarında gezinirken boynumu kıvırıyorum, böylece dudaklarım başının tepesine yapışıyor.

"Sana çok aşığım," diye mırıldanıyorum kalın, siyah saçlarına.

"Seni sonsuza dek seviyorum," sesi yavaş ve alçak, sonra ağırlaştığını hissediyorum, birkaç dakika içinde yumuşak horultular duyuyorum ve gülümsüyorum.

BÖLÜM ALTMIŞ YEDI

KALEB

SON BIRKAÇ AY UÇUP GITMIŞTI, CONNIE VE BEN KENDIMIZI YENIDEN BULMAK IÇIN MÜCADELE EDIYORDUK olanlardan sonra. Terapi, uzun konuşmalar ve çok fazla iyileşme arasında yavaş yavaş eski halimize geri dönüyorduk. İkimizin de hak etmediği bir travma yaşamıştık, ancak dürüstçe inanıyoruz ki bu bizi her zamankinden daha güçlü kıldı.

Hastaneden çıkar çıkmaz onu gözümün önünden ayırmadım. Onu tekrar yanıma aldım ve dürüst olmak gerekirse biraz mücadele edeceğini düşünmüştüm ama etmedi. Sanırım ölümden döndükten sonra benim hayata bakış açım değişmişti, onunki de öyle. Zihnim hayatımın en korkunç gününe geri dönüyor ve kalbim derimin altında güm güm atıyor.

Sonunda kendime geldiğimde, onun yatağımın yanında oturan bir halüsinasyon, benim koruyucu meleğim olduğunu düşünüyorum. Söylemek istediğim o kadar çok şey var ki, kelimeler dilimde ağırlaşıyor ama o parmağını dudaklarıma bastırıyor. Güzel yeşil gözlerinden yaşlar akarken, yanaklarından aşağı yuvarlanıp kucağında erirken başını iki yana sallıyor.

"Kaleb," diye boğuluyor, elime uzanıyor ve sıkıca tutuyor.

"Yüzün, ah bebeğim," sesim çatallaşarak gözlerim yüzünü tararken, gözleri siyah ve şiş, kontrolü sıyrılmış ve mavi ve sarımsı bir çürük ile karışmış. Burnu plastik bir atelle kapatılmış, burun deliklerinin etrafında kurumuş kan var ve güzel dolgun dudakları yarılmış ve şişmiş.

"Yüzüm için endişelenme Kaleb... ölebilirdin," diyerek öfkeyle bir damla gözyaşını siliyor ve ben ondan sızan hayal kırıklığını açıkça görebiliyorum. İstese bile bunu saklayamazdı.

"Ama yapmadım, pek çok şey olabilirdi aşkım, ama olmadı. Ben buradayım ve hayattayım..." Sırıtıyorum, "zar zor," diyerek durumu şakaya vurmaya çalışıyorum ama o gülümsemiyor bile.

"Özür dilememe izin verin, eğer sadece özür dileyip neler olduğunu açıklayabilseydim... o zaman..." Kekelemeye başlıyorum, acı içimi yakarken yüzüm buruşuyor ve onun gözlerindeki paniği, saf korkuyu görüyorum.

"Özür dilemeni istemiyorum. Siktir, Kaleb, senden özür dileyen ben olmalıydım! Bana kendi tarafını anlatmana izin vermeliydim ama yapmadım. Seni susturdum. Her seferinde ve bunun için özür dilerim. Çok, çok üzgünüm. Neredeyse ölüyordun!" Sesi hafifçe yükseliyor ve bir şekilde onu biraz daha şiddetle seviyorum.

"Sadece kuma bir çizgi çekmemizi istiyorum, yeni bir başlangıç yapmamızı, sonsuza dek mutlu olmamızı istiyorum. Evet, biraz uğraşmak gerekecek ve bu kolay bir yolculuk olmayacak ama ben sadece seni istiyorum. Seni." Sesi çatallaştıkça geriliyor, titreyen eli göğsüme uzanıyor ve parmakları kalbime doğru yayılıyor. "Sadece seninle olmak için her şeyden vazgeçerdim" diyor ve oturup gözyaşlarını silememek beni kahrediyor. "Bana söz ver Kaleb, bunların hiçbirinin artık önemli olmadığına söz ver. Sadece şu andan itibaren arkamıza bakmayacağımıza söz ver,

Bana sadece ilerleyeceğimize dair söz verin."

Gözlerim ağırlaşıyor ve ona sıkı bir gülümseme veriyorum, "Söz veriyorum bebeğim," elini sıkıp arkasını dudaklarıma götürerek tenini usulca öpüyorum. "Biz sadece iki ruhuz, iki kalp tek bir kalp gibi atıyor. Sen benim diğer yarımsın sevgilim, seninle tanışana kadar kendimi hiç tamamlanmış hissetmemiştim."

Hıçkırıklara boğuluyor, gözyaşları onu terk ederken tüm vücudu titriyor.

"Kahretsin, sevgilim tek yapmak istediğim seni kucaklamak ve gözyaşların kuruyana kadar sana sarılmak."

"Sana saplantılı bir şekilde aşığım Kaleb, seni kaybetmek üzere olduğum düşüncesi beni öldürüyor." "Sana geri dönülmez bir şekilde aşığım, bebeğim. Seni asla terk etmeyecektim; benim zamanım değildi. Biz
daha yeni başlıyoruz sevgilim."

BENI ÇAĞIRAN SESINI DUYDUĞUMDA DÜŞÜNCELERIMDEN SIYRILIYORUM. ARKAMI DÖNDÜĞÜMDE

Kol düğmemi gömleğimin koluna sokuyorum. Bana doğru yürüyen güzelliği gördüğümde gözlerim fincan tabağı gibi açılıyor ve şimdi o karşımda, yüzümü aydınlatan aptal ve sersem gülümsemeyi hissediyorum. Açgözlü gözlerim onun üzerinde geziniyor ve sikimin pantolonumun içinde kıpırdadığını hissediyorum. Altın rengi tek omuzlu elbisesi vücudunu doğru yerlerden sarıyor ve uyluk yüksekliğindeki yırtmaçtan onun görkemli, bronz ten renginin birazını görüyorum. Kıyafeti altın rengi, askılı topuklu sandaletlerle tamamlanmıştı ve tek düşünebildiğim onu duvara karşı becermekti.

"Dişlerimi alt dudağıma gömüyorum ve gözlerimi onun nadir güzelliğinden ayırmakta zorlanıyorum.

"Yakışıklı dedeciğim, sen de çok güzel görünüyorsun," diyerek elini göğsüme koyuyor ve parmak uçlarına basarak dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. Uzun, çikolata rengi siyah saçları yana ve çıplak omzunun üzerinden gevşek bir örgü halinde toplanmış ve fildişi çiçeklerle örülmüş. Yüzünü çevreleyen birkaç tutam düşerek yüzünü çerçeveliyor.

Kolumu beline dolayarak onu kendime çektim, böylece vücutlarımız aynı hizaya geldi ve yanaklarındaki ateşi gördüm.

"Geç kalacağız," diye fısıldıyor dudaklarım boynuyla birleştiğinde, başı yana eğiliyor ve bana daha fazla erişim sağlıyor. Parmakları siyah smokin ceketimin göğsüne dolanıyor ve dudaklarımı nabzına doğru bastırıyor.

"Uzun prensese ihtiyacım yok, özellikle de o elbisenin içindeyken."

Çenesinden tutarak başını hafifçe geriye yatırıyorum ve çene kemiği boyunca öpücükler bırakıyorum. Boştaki elim çıplak kalçasını kavrıyor, parmak uçlarımı teninin üzerinde gezdirmeden önce parmaklarımı biraz daha sert sokuyorum. Kokusu beni sarhoş ederken törpülüyorum. Onu duvara doğru geri götürürken, sırtı sert yüzeye çarptığında gülümsüyor. Ellerimi yüzünün iki yanına koyarak onu açlıkla öpüyorum ve nazik olamayacak kadar ileri gittiğimi hissediyorum. Ona bir bağımlının uyuşturucuya ihtiyacı olduğu gibi ihtiyacım var.

Parmakları pantolonumu karıştırıyor, kollarını boynuma dolamadan önce hızlı bir hareketle aşağı çekiyor, gözleri ateşle yanıyor. Ellerimi vücudunun yan taraflarına doğru kaydırıp elbisesinin eteğini beline doğru iterken, açgözlü küçük elleri kalın sikimin etrafını sarıyor ve yavaşça yukarı aşağı pompalıyor. Parmaklarımı çıplak kıçına sokmadan önce külotunu yana kaydırıyorum ve onu

havaya kaldırıyorum, zonklayan horozumu damlayan ıslak amına hizaladığımda bacakları otomatik olarak belime sarılıyor. Ucunu yavaşça içeri sokarken, kendimi sert ve hızlı bir şekilde içine soktuğumda gözleri başının arkasında yuvarlanıyor, ondan nefret ettiğim gibi onu becermeye başladığımda amı etrafımda sıkılıyor, sırtı duvara çarptığında yüksek sesle inlemeleri yatak odasını dolduruyor. Kilolarım acımasız, parmakları başımın arkasını tırmalıyor, bu da cildimin tüylerini diken diken ediyor ve

Sikim ona hızla girip çıkarken, orgazmım uçurumun kenarında sallanırken, etrafımda kenetlenirken, kalçaları üzerimde dönerken omurgamdan aşağı ve yukarı titriyor.

"Sikeyim sevgilim," diye homurdanarak parmaklarımı tenine daha sert batırdım.

"Beni sert sikmeye devam et Kaleb, boşalacağım" diye bağırıyor, sert ve vurucu ritmi sürdürmem için beni tahrik ediyor.

"Evet, oh, oh," gözleri başının arkasında yuvarlanıyor ve onu kabzasına kadar doldurmadan önce son bir kez içine girerken gülümsüyorum ve orgazmım içimde sallanıyor, içine boşalırken tüm vücudum sertleşiyor, ikimiz de nefes nefese kalana kadar orgazmımı sürdürüyorum. Alnım onunkine bastırıyor, gülümsemem büyüyor ve aniden yumuşak kahkahalar bizden kaçıyor.

ALTMIŞ SEKIZINCI BÖLÜM

CONNIE

YATAK ODAMIZDAN ÇIKARKEN, KORIDORDA ILERLERKEN PARMAKLARIMIZ BIRBIRINE KENETLENDI
The Plaza'dan gelin odasına doğru.

"Reese'in bulunduğu odanın dışında durduğumuzda Kaleb'in sesi alçak çıkıyor, ona bakmak için yüzümü çeviriyorum ama Liz telaşla yatak odasının kapısını açıp koluma uzanınca sözümüz kesiliyor.

"Tanrıya şükür buradasın! Reese'in arkadaşına ihtiyacı var, yeterince *gelin* gibi görünmediğini düşünüyor," diyerek abartılı bir şekilde gözlerini deviriyor ve şimdi Reese'in bunu nereden aldığını biliyorum.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve özür dileyen bir omuz silkme hareketi yapıyorum.

"Yakında görüşürüz," diye başını sallıyor, sesi tenimde dans ederken bir fısıltıya dönüşüyor ve ben isteksizce elimi onunkinden çekiyorum, beni tutmaya çalışırken parmakları tenime batıyor ve sonunda çektiğimde gülüyor. Hafifçe yukarı itip onu dudaklarından öpüyorum.

"O zaman yakında görüşürüz," diye başımı usulca sallıyorum, gelin odasına girerken dudaklarım gülümsemeye dönüşüyor, ama Kaleb hemen gitmiyor, bu da vücudumu bir kez daha onunla yüzleşmek için çevirmeme neden oluyor. Öne doğru adım atıyor, parlak brogue'u odanın eşiğinin hemen üzerinde asılı duruyor ve kapının çerçevesine yaslanıyor, gözleri vücudumda aşağı yukarı dolaşırken kollarını geniş göğsünde kavuşturuyor ve dudaklarında çarpık bir gülümsemenin oynaştığını izliyorum.

"Ne?" Duruyorum, yanaklarım onun yoğun bakışları altında ısınıyor.

"Daha önce söyleyeceklerimi bitirememiştim." Başını iki yana sallıyor, sonra başını bırakıyor, gri gözleri tekrar benimkilere dikilmeden önce bir anlığına gözleri yere kayıyor ve bana ruhunu açıyor. Kelimelerin dudaklarından dökülmesini beklerken kalbim göğsümde çarpıyor.

"Sen gerçekten de hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın; seninle tanıştığımdan beri her gün şanslı yıldızlarımı sayıyorum. Sana hayranım."

Bir an için arkamı dönüp yüzük parmağımı gözlerimin altına götürürken gözlerimden mutluluk gözyaşlarının süzüldüğünü hissediyorum ama yüzümü ona döndüğümde gitmişti.

Dönüp Reese'in beklediği yere doğru yürümeden önce boş kapı aralığına "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum. "Vay canına," en iyi arkadaşım olan bu güzelliği gördüğümde beynimin toplayabildiği tek kelime
Arkadaş.

"Öyle mi?" diye gülümsüyor, gözleri elbisesine bakmak için aşağı kayıyor, sonra tekrar benimkilere takılıyor. "Evet!" Ona doğru koştum ve kollarımı omuzlarına doladım, "Reese, rüya gibi görünüyorsun,

Babam dilini yutacak." Parmaklarımı kollarında gezdirip ellerini tutarken içimden yumuşak bir kahkaha yükseliyor ve bir adım geri çekilip onu son bir kez daha hayranlıkla seyrediyorum. İnce, fildişi rengi spagetti askıları omuzlarına oturuyor ve sade bir yuvarlak yaka kesimi var. Elbisesi vücuduna bir eldiven gibi oturuyor ve dizlerinden hafifçe dışarı taşıyor. Sırtında dalgalanan kapüşonu takdir etmek için onu döndürüyorum.

Küçük düğmeler kalçasından aşağı inmeden önce.

Onu arkaya çevirirken gözlerim doluyor. Bal sarısı saçları klasik plaj dalgaları şeklinde sırtından aşağı dökülüyor ve başının arkasına taktığı hoş bir duvakla tamamlanıyor.

Elbisesinin eteğini kaldırarak bana ona aldığım beyaz, ışıltılı *Louboutin* spor ayakkabılarını gösteriyor. Kaleb'in el iziyle kana bulanmış eşleşen çiftim aklıma geldikçe acı içime işliyor, travma çirkin başını kaldırıyor.

"Benim eski bir şeyim," diye gülümseyerek elbisesini bırakıyor ve beni hastalıklı düşüncelerimden çekip çıkarırken tek yapabildiğim gülümsemek oluyor. Gözlerim boynunda, üzerinde gökkuşağı ve sonsuzluk sembolü olan güzel bir altın zincir görüyor. "Baban bunu benim için yaptırdı, o benim fırtınadan sonraki gökkuşağımdı, ayrıca Celeste'yi de içeriyor..." demeden önce beni izlediğini görüyorum, "devam ederken parmakları narin gökkuşağını kavrıyor, "ve sonsuzluk sembolü çünkü..." düşmekle tehdit eden gözyaşı dalgasını durdurmak için tavana bakarken alay ediyor, "*sonsuzluk*."

"Senin adına çok mutluyum Reese, yaşadığın onca şeyden sonra bunu ve *çok* daha fazlasını hak ediyorsun." Ve ne kadar denersem deneyeyim, yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı durduramıyorum.

"Ah, Connie," diye hıçkırıyor, bir adım öne çıkıyor ve kollarını bana sıkıca sarıyor. "Ama şimdi söyleyeceğim, sana *anne* demeye başlamayacağım," diye takılıyorum, saniyeler geçtikçe gülümsemem artıyor.

"Seni dangalak," diye gülerek geri çekiliyor ve Liz'in Celeste'le birlikte köşeyi döndüğünü görüyoruz; Celeste'in üzerinde benim elbisemle uyumlu altın rengi dantelli, tül etekli fildişi bir elbise var. Kahverengi saçları çiçekli bir saç bandıyla tamamlanmış ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

"Ah, meleğim," diye boğuluyorum, ona uzanıyorum ve Liz'in kollarından çekip alıyorum. Celeste gülümseyerek yüzüme uzanıyor ve ben de onun narin küçük ellerini öpüyorum. Celeste'in içinde o kadar kaybolmuşum ki Mateo'nun içeri girdiğini bile duymuyorum ve fotoğrafçı da arkamdan fotoğraf çekmeye devam ediyor.

"Aşkım," diye hıçkıran Mateo, kızının ne kadar güzel göründüğünü görünce bir mendil çıkarır.

"Baba," diye boğuluyor, adam onu sevgi dolu bir kucakla sarıp sarmaladığında.

"Hazır mısın aşkım? Sonsuzluğa hazır mısın?"

Başını sallıyor, bana bir öpücük kondururken gözleri
benimkilere kayıyor. "Gitme vaktimiz geldi mi?" Gergin
çırpınışlar beni sararken soruyorum.

Liz, Reese'e şampanya rengi ipek bir kurdeleyle sarılmış fildişi şakayık buketini uzatırken, "Öyle," diyor, sonra bana yaklaşıyor ve benimkiyle eşleşen, ama daha küçük ölçekli bir buket uzatıyor.

"O zaman gidip seni evlendirelim," diye fısıldıyorum, babasıyla birlikte geçmesini bekliyorum, annesi Celeste'i kollarımdan alıp arkalarından geliyor.

Heyecandan içim içime sığmıyor ve tek düşünebildiğim Kaleb'in koridorun sonunda babamla birlikte durduğunu görmek. Aralarındaki ilişki son birkaç ay içinde babamın ondan sağdıcı olmasını istediği ve Titus, Keaton ve Nate'i damat partisinin bir parçası olmaya davet ettiği noktaya kadar büyüdü.

Derin bir nefes alarak Liz'in peşinden gidiyorum ve gelin odasının kapısını arkamdan kapatıyorum.

KAPALI ÇIFT KAPININ DIŞINDA, REESE'IN ARKASINDA DURUYORUM. HAFIFÇE EĞILEREK
son bir kez elbisesinin kuyruğunu açıyorum. Derin derin nefes alıyorum, sinirlerim tepeme çıkmaya başlıyor. Düğün koordinatörü Reese'e başını sallayıp göz kırpıyor ve bu benim onun önüne geçmem için bir işaret oluyor. I

Liz arkamdan içeri giriyor ve işte o zaman ağır çift kapının gıcırtısı havadar odada yankılanıyor, *Rewrite the stars - The Piano Guys'*ın odayı doldurduğunu duyduğumda tüylerim diken diken *oluyor* ve gözlerim yaşlarla dolmaya başlıyor.

Son bir derin nefes alarak, herkes ayağa kalkarken öne doğru bir adım atıyorum ama gözlerim onu bulduğunda etrafımdaki her şey bulanıklaşıyor. Kalbim müziğin yumuşak ritmine eşlik ediyor, gözleri benimkilere sabitlenmiş, ben ona yaklaşırken yüzünde yavaş bir gülümseme beliriyor. Koridorun tepesine ulaştığımda başımı eğiyorum, sola doğru dalarak dik duruyorum ve en iyi arkadaşımı bekliyorum. Babam göğsü kabarmış, elleri önde kenetlenmiş, biri diğerinin üzerinde kenetlenmiş bir şekilde gururla dururken gözyaşları yüzünden akıyor ve kalbim göğsümde çarpıyor. Mateo'nun kızını yanağından öpüşünü, kızının elini Killian'ın elinin içine koyarken gururunun parlayışını izliyorum ve sonsuzluklarının başlangıcına tanıklık ettiğim için çok mutluyum.

BÖLÜM ALTMIŞ DOKUZ

KALEB

SEVDIĞIM KADININ KORIDORDA YÜRÜYÜŞÜNÜ IZLERKEN, GÖZLERI BENIMKILERE TAKILI KALDI.

zümrüt derinliklerinde parlayan yıldızları izledim, yemin ederim o zaman ona biraz daha fazla aşık oldum. Bu beni aramızda olacaklar konusunda heyecanlandırdı. Bu sadece hikâyemizin başlangıcıydı; henüz sona yaklaşmamıştık.

"Selam yakışıklı," diye gülümseyerek beni günün erken saatlerine dair düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

"Bunu bana erkek arkadaşının önünde söyleme," diye fısıldıyor Keaton yüksek sesle, kaburgalarıma dirsek atıyor ve ben de gülüyorum.

"Rüyanda görürsün," diye alay ediyor ve başını bana yaslarken küçük ellerini göğsüme koyuyor. "Biliyorsun," diye göz kırpıyor Keaton, viskisinden bir yudum alıp masanın üzerinde kaybolmadan önce.

Dans pisti.

Titus alay ediyor, kardeşimin aptalca cevapları karşısında başını iki yana sallıyor. "İyi misin dostum?" Titus'un stresin ötesinde olduğunu çok iyi bildiğim için soruyorum.

"Daha iyiydim," diyerek yan gözle bana bakıyor, kadehini dudaklarına götürüyor ve kendi viskisinden bir yudum alıyor.

"Onu geri alacağız, ben, sen, Keaton, Nate..." "Ve Xavier," diye keskin bir nefes alıyorum, elimi Connie'nin beline koyuyorum. "Connie güvende olana kadar durmasına imkân yok, biz de öyle." Başımı sertçe sallıyorum ve o da homurdanıyor. Titus'la ilgili bir şey var, işi doğru yapmamaktan nefret ediyor, ama iş asla *sadece* bir iş değildi. Kişiselleşti, karmaşıklaştı ve şimdi bu yüzden kendini yerden yere vuruyor. Ama ona bunu düzelteceğimizi ne kadar söylediğimiz önemli değil, kendini sabote etmeye çok takıntılı. Kadehini boşaltıp benden uzaklaşarak bara doğru ilerlediğinde iç geçiriyorum.

"Yapabileceğin başka bir şey yok bebeğim."

"Biliyorum sevgilim, biliyorum," diye mırıldanıyorum, şimdi iki kolumu da ona doluyor ve dudaklarımı başının tepesine yerleştiriyorum.

Bana bakıyor, gözleri kocaman ve ona baktığımda her zaman gördüğüm o parlayan yıldızlarla dolu, dudakları ayrık. "Dans et benimle," diye fısıldıyor ve dudaklarım onunkilere değiyor.

"Her zaman, aşkım, her zaman seninle dans edeceğim."

Elime ulaşana kadar narin parmaklarını vücudumda gezdiriyor, ellerimi birbirine bağlıyor ve beni dans pistine götürüyor. Ondan başka kimseyi görmüyorum, onunla tanıştığım andan beri tünel görüşüm var. Hep o vardı.

Beautiful Crazy - Luke Combes çalarken yumuşak country intro başlıyor. Etrafımızdaki herkesi unutarak yavaşça dans ederken kolları boynuma uzanıyor ve kilitleniyor, ellerim belinde duruyor.

"Seninle her dansı yapmak için sabırsızlanıyorum," diye gülümsüyor dudakları dudaklarıma değerken.

"Dört gözle bekliyorum," diye mırıldanıyorum dudaklarımı onunkilerin üzerine bastırmadan önce, kendimi tamamen onun içinde kaybediyorum. "Özgürsün benim küçük kelebeğim, kanatlarını açmaya hazır mısın?" Şarkı başlarken soruyorum soluk.

"Sadece benimle uçarsan," yeşil gözleri benimkiler arasında gidip geliyor.

"Her zaman bebeğim, her zaman..." Bir kolumu onun sırtından indirerek smokinimin cebine uzanıyorum ve bir dizi anahtar çıkarıyorum, onları havaya kaldırıyorum ve şaşkınlığın güzel yüzünü maskelediğini görüyorum.

"Bu bir evlenme teklifi değil ama bir özür..." diye cevap verecek oldu ama ben başımı iki yana salladım, "Seni incittiğim her an için, seni ağlattığım her an için ve en önemlisi bana ihtiyacın olduğunda yanında olamadığım için özür dilerim." Dans pistinin ışıkları altında gözleri parlıyor ve bana biriken yaşları gösteriyor. "Seni istediğin gibi '*The Love Lodge*'a geri götürmediğim için özür dilerim..."

"Kaleb," diye fısıldıyor, yüzümü ellerinin arasına alırken elleri boynumdan kayıyor. "Evine hoş geldin bebeğim," dudakları dudaklarımı kaplamadan önce ağzımdan kaçırmayı başarıyorum, kolum Ayaklarını yerden kaldırırken vücuduna geri dönüyorum. "Sonsuzluğumuzun başlangıcı," diye fısıldıyorum kulağının kabuğuna, ayrılırken ve ona biraz daha sıkı sarılırken, "sonsuza dek mutlu yaşamımızın ilk bölümü."

EPİLOG

TITUS

ILIK BAHAR HAVASINDA DURUYORUM, BAŞIMI ARKAYA DOĞRU EĞIP TEMIZ HAVAYA BAKARKEN DERIN DERIN NEFES ALIYORUM.

gece gökyüzü. Bu kolay bir iş olmalıydı; bu şekilde doğrudan bir takas olmalıydı. Ama Şövalye kardeşler ben daha fırsat bulamadan Amora'ya ulaştılar. Bizi gafil avladılar ve onu elimizden aldılar. Xavier onların peşinde ve Amora'nın Amerika'ya giden bir sonraki uçakta olacağına söz verdi ama ben nefesimi tutmuyorum çünkü eğer tutarsam ölmüş olacağım.

Ona bir haftası olduğunu söyledim.

Onu uçağa bindirmek için bir haftamız var yoksa iş iptal olur.

Uğraşmam gereken kendi işlerim var, yirmi bir yaşındaki bir velede bakıcılık yapmama gerek yok.

"Hey," diye arkamdan Nate'in sesini duyuyorum ve derin bir nefes alıyorum, "içeri geliyor musun? Pastayı yapıyorlar."

"Evet, evet, geliyorum," diye homurdanıyorum, arkamı dönüp resepsiyona geri dönüyorum, yüzüme bir gülümseme yerleştirirken kolumu Nate'in omzuna doluyorum. Bir gün için Amora Archibald'a bu kadar üzüldüğüm yeter.

Yarın tekrar alırım.

AMORA ARCHIBALD

O günün geleceğini biliyordum, babam bazı kötü insanları yakalayıp adalete teslim ettiğinden beri planlanmıştı. Her şeyi berbat ettiğini biliyordu. Yanlış insanlarla uğraştığını biliyordu.

Ama artık çok geçti.

Olan oldu.

Şimdi tek yapmam gereken başımı öne eğmek ve derslerime odaklanmaktı. Yapmam gereken tek şey buydu.

Ama yine de benden isteneni yapmadım. Yapmadım.

Hedef alındım, avlandım ve kendimi Knight kardeşlerin yeni saplantısı olarak buldum. İşte o zaman tüm dünyam başıma yıkıldı.

Şu anda Titus adında Amerika'dan bir pislik beni yirmi dört yedi saat izlemesi için gönderiliyor, özgürlüğüm bir parmak şıklatmasıyla gitti ve babam yapmakla tehdit ettikleri şey yüzünden öfkeden kuduruyor.

Hazır mısınız?

Emin misiniz?

Evet mi?

O zaman kemerini bağla.

Babam 3. Xavier Archibald olabilir ama ben onun çocuğuyum. Şeytanın kızı.

Ben Amora Archibald, ve bu benim hikayem.

Connie ve Kaleb, Nate, Keaton, Killian ve Reese ile birlikte İntikam'da geri dönecek.

Yasadışı Aşk Serisi, birbirine bağlı dört bağımsız kitaptan oluşmaktadır.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.